DAN CRISTIAN IONESCU

CODUL LUI LUCIFER

Vechiul Testament – un lung şir de crime şi nelegiuiri săvârşite de conducătorii evrei.

Crimele şi nelegiuirile lor continuă şi azi, nestingherite de nimeni.

Ediţia a patra

ISBN...

Pentru a înţelege această carte, este nevoie să cunoşti măcar puţin Biblia.

Pentru a înţelege această carte, este nevoie să cunoşti măcar puţin istoria.

Pentru a înţelege această carte, este însă nevoie, întâi de toate, să vrei cu adevărat să o înţelegi.

Degeaba au oamenii ochi, dacă refuză să vadă.

Degeaba au oamenii urechi, dacă refuză să audă.

Degeaba au oamenii gură, dacă le e frică să mărturisească adevărul.

DECALOGUL

(Exodul 20.2 – 17)

1. Eu sunt Domnul Dumnezeul tău; să nu ai alţi dumnezei afară de mine.

2. Să nu-ţi faci chip cioplit, nici altă asemănare, nici să te închini sau să slujeşti lor.

3. Să nu iei numele Domnului Dumnezeului tău în deşert.

4. Adu-ţi aminte de ziua Domnului ca să o cinsteşti.

5. Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta.

6. Să nu ucizi.

7. Să nu fii desfrânat.

8. Să nu furi.

9. Să nu mărturiseşti strâmb împotriva aproapelui tău.

10. Să nu pofteşti casă, femeia sau bunurile aproapelui tău.

„Când am voit să lecuiesc pe Israil, atunci s-au dat pe faţă păcatele lui Efraim şi fărădelegile Samariei au ieşit deasupra, căci se ţin de înşelătorii; borfaşii sparg casele; hoţii pradă la drumul mare”.

Ozeea 7.1

„Eu te voi pierde pe tine, Israile, şi cine ar putea veni într ajutorul tău?”

Ozeea 13.9

(Evreul Ozeea, proroc al Vechiului Testament)

„Păziţi-vă de câini! Păziţi-vă de lucrătorii cei răi! Păziţi-vă de tăierea împrejur!”

Epistola Sf. Apostol Pavel către Filipeni 3.2

(Evreul Saul din Tarsul Ciliciei, devenit Sf. Pavel, Apostol al Noului Testament)

CUVÂNT ÎNAINTE

Când am auzit de apariţia şi conţinutul cărţii „Codul lui Da Vinci”, răbdarea mea a ajuns la capăt.

Faptul că în „Cina cea de taină” a lui Leonardo Da Vinci, Sf. Ioan (cel mai tânăr dintre Apostoli, la acel moment încă un adolescent), apare pictat cu trăsături feciorelnice, efeminate, a dat slugilor satanei ideea de a pretinde că de fapt, în tablou, apare Maria Magdalena! Astfel, prin mârşava sa lucrare blasfemică, Dan Brown îl prezintă pe Iisus ca pe un om obişnuit, cu păcate omeneşti, care încalcă propriile sale învăţături, predici şi pilde. Iar unii, chiar au crezut. Cartea şi apoi filmul, au avut efectul scontat: aşa cum anunţa un sondaj de

opinie, un sfert dintre americanii şi canadienii creştini care au citit cartea sau au vizionat filmul, au încetat să mai creadă în înviere – practic, aceasta înseamnă că au renunţat la creştinism! Extrem de naivi şi cu un coeficient de inteligenţă foarte redus, americanii nu şi-au pus o întrebare esenţială: dacă personajul ar fi Maria Magdalena, atunci unde este Sf. Ioan, ucenicul prea iubit al lui Iisus, nedezlipit de lângă acesta?

De ani de zile asistam neputincios la mârşavele atacuri duse tot mai frecvent împotriva creştinismului.

Într-o bună zi, în bisericuţa foarte săracei, modestei, dar Sfintei Mănăstiri Surpatele din judeţul Vâlcea, Dumnezeu mi-a deschis ochii. Apoi, tot El m-a ghidat ce să

fac. Iar în final, tot datorită Lui am primit şi banii necesari tipăririi.

Aşa s-a născut şi tipărit această carte.

După începerea ei, tot din Statele Unite, ne-a parvenit Evanghelia lui Iuda.

Şi în Evanghelia lui Iuda au crezut mulţi naivi, fără să îşi pună o altă problemă, la fel de elementară: dacă cei patru Evanghelişti au avut nevoie de zeci de ani pentru a-şi desăvârşi lucrările, când a putut Iuda Iscariotul, care a murit cu câteva ore înaintea lui Iisus, să scrie o Evanghelie al cărei final nici nu-l putea cunoaşte?

Iar când mă pregăteam să închei cartea, tot din ţara satanei, televiziunea ne-a transmis mascarada prezentării pretinselor sarcofage în care probele ADN ar fi dovedit că s-ar fi aflat rămăşiţele lui

Iisus, ale Sfintei Familii şi ale Mariei Magdalena!

Aceasta este de departe cea mai odioasă dintre diversiuni! Reiterând obsesiv blasfemia căsătoriei dintre Iisus şi Maria Magdalena, sionismul vorbeşte despre teste ADN – fără a-şi permite să susţină deschis aşa ceva, ei sugerează cu multă perfidie că pretinsele teste ar dovedi că într-un sarcofag ar fi fost Iisus, iar în celălalt soţia sa, Maria Magdalena! Iar tinerele generaţii, care îşi întemeiază cultura pe ceea ce văd şi aud la televizor ori citesc pe Internet, consideră că într-adevăr, aşa este!

Dar cele mai odioase au fost cuvintele lui Simeha Jacobovici (realizatorul evreu al filmului, ale cărui origini, din păcate, se trag de pe aceste meleaguri) prin care

anunţa că toţi creştinii trebuie să se bucure că au fost găsite rămăşiţele lui Iisus (adică un om obişnuit, care a trăit în păcat şi nu a înviat), iar femeile trebuie să se bucure că au fost găsite şi rămăşiţele Sfintei Fecioare (adică, dacă Iisus a fost un om obişnuit, să ne bucurăm că au fost găsite rămăşiţele unei femei care a dat naştere unui om obişnuit).

Chiar şi azi, Sionul încearcă încă o dată să îl ucidă pe Iisus.

Nemernica ţesătură de minciuni a sioniştilor neglijează înseşi tradiţiile evreieşti de acum două milenii.

La acel moment, morţii nu se îngropau în sarcofage, ci înveliţi în giulgiuri de pânză (cum, de altfel, ne arată şi Evangheliile).

Tot la acel moment, tradiţia evreiască

cerea ca morţii să fie îngropaţi în pământul natal, adică în localitatea în care s-au născut. Ori, Sfânta Familie nu era din Ierusalim, ci din Galileea, din cetatea Nazaretului.

Diversiunea sionistă aduce în acelaşi mormânt (care tradiţional nu avea ce să caute în Ierusalim) mai multe persoane care au murit de-a lungul a zeci de ani şi în locuri diferite, uneori la mare distanţă de Iudeea.

Dar când lipsa de cultură religioasă este generalizată iar obiceiul gândirii a fost răpit, cine să îşi mai pună întrebări?

O altă diversiune anterioară a lui Simeha Jacobovici, care cu câţiva ani înainte realizase un alt film, despre mormântul lui „Yacov, fiul lui Josef, fratele

lui Jesua” (prezentându-l ca mormântul lui Iacov, Ruda Domnului, primul episcop al Ierusalimului) a fost anihilată chiar de poliţia israeliană. Aceasta a stabilit că inscripţia era cât se poate de recentă, şi i-a arestat pe autori.

Creştinismul este cea mai tolerantă religie, este o religie a dragostei între oameni, a milei, iertării şi întrajutorării. Este o religie care propovăduieşte o lume egală, liberă şi dreaptă. Este religia păcii.

Şi iată că, totuşi, această lume i-ar deranja pe unii, iată că se luptă împotriva ei şi împotriva principiilor ei.

Blajinătatea creştinismului nu trebuie însă absolutizată, creştinii nu trebuie priviţi ca nişte miei care merg de bunăvoie la tăiere, conştienţi de ce îi aşteaptă. Nu aşa

ceva ne-a învăţat Iisus: El s-a lăsat răstignit doar pentru a-i mântui pe păcătoşi de păcate, dar aceasta nu înseamnă că noi, creştinii, trebuie să ne privim şi să ne autodefinim ca victime perpetue.

Creştinii trebuie să se apere pe ei înşişi, dar în primul rând să apere creştinismul. Altfel, tot sacrificiul de sine al Mântuitorului, al Apostolilor, al Mucenicilor şi celorlalţi Martiri, ar deveni inutil.

În iconografie, Sfântul Arhanghel Mihail, Voievodul armatelor cereşti, nu ţine în mână bucheţele de ghiocei, ci sabia de foc.

Cu multă mânie, Iisus a răsturnat în Templu mesele cămătarilor şi coteţele vânzătorilor de porumbei; cu multă mânie i-a înfierat pe cărturari şi pe farisei; cu multă

mânie s-a adresat vameşilor. Iar în ultima sa noapte pe pământ, şi-a trimis ucenicii care îl însoţeau să caute arme.

Sfântul Mare Mucenic Gheorghe nu s-a dus în faţa balaurului ca să se lase pălmuit şi apoi să întoarcă şi celălalt obraz, ci l-a străpuns pe acesta cu suliţa.

La îndemnul şi cu ajutorul îngerului Domnului, care i-a înmânat sabia sa, Sfântul Mare Mucenic Mercurie a tăiat şi biruit duşmanii barbari.

La rugăciunile Sfântului Mare Mucenic Dimitrie, Dumnezeu l-a întărit pe Sfântul Mucenic Nestor să-l poată birui şi să-l omoare pe noul Goliat, vandalul păgân Lie, ucigaşul creştinilor aruncaţi în arenă de împăratul prigonitor Maximian.

Iar Sfântul Ierarh Nicolae, la primul

sinod de la Niceea (anul 325), „l-a ruşinat pe Arie ereticul nu numai cu cuvântul, ci şi cu fapta, lovindu-l peste faţă”.

Pentru biruinţa creştinismului în Europa, a fost nevoie ca împăratul Constantin cel Mare (Sf. Constantin) să-i biruiască, sub semnul crucii, şi să-i ucidă pe împăraţii prigonitori de creştini Maxentius (anul 312) şi Licinius (anul 324), propriul său cumnat.

Sf. Elena, mama Sf. Constantin, pentru a putea găsi Sfânta Cruce, „i-a îngrozit cu munci şi cu moarte” pe evreii din Ierusalim, până când aceştia i-au arătat un bărbat bătrân, anume Iuda, fiul unui cinstit proroc. Iar acesta refuzând a spune, „împărăteasa a poruncit să-l arunce pe el într-o groapă adâncă”, unde a stat până când s-a hotărât

să dezvăluie locul în care era îngropată crucea cea de viaţă făcătoare a Domnului.

Toleranţa creştină are o limită – momentul în care creştinismul însuşi ajunge în pericol, adică momentul pe care, din nefericire, suntem nevoiţi să îl trăim azi. Şi este evident că, dacă acceptăm ca această limită să fie încălcată, vom ajunge să trăim paradoxul toleranţei – fiind toleranţi, creştinii să accepte intoleranţa care, devenind copleşitoare, să interzică toleranţa! Nu aşa ceva are în vedere creştinismul, şi de aceea trebuie apărat. Iisus Hristos ne-a învăţat toleranţa şi iubirea – dar nu poţi fi tolerant cu intoleranţii, după cum nu-l poţi iubi pe Satana.

O lume egală, liberă, dreaptă, care

trăieşte în pace şi armonie – pentru aceasta trebuie să luptăm, chiar dacă unii au interese opuse.

Toleranţa trebuie să devină generală şi universală. Dar iată că, paradoxal, pentru aşa ceva creştinii trebuie să lupte. Trebuie să lupte împotriva răului.

Iisus ne-a învăţat dragostea faţă de semenii noştri şi ne-a învăţat iertarea – dar ne-a mai învăţat şi să ne înarmăm pentru a apăra creştinismul, când acesta ajunge în pericol.

Oficialităţile evreieşti, lobby-ul sionist şi politicienii din Europa, dar în mod special din America, evrei sau pretinşi creştini racolaţi de extremismul sionist, amintesc permanent de holocaust şi de suferinţele evreilor. Categoric, orice masacru, orice

genocid, este odios şi condamnabil – dar suferinţele la care au fost supuşi părinţii sau bunicii, îndrituiesc pe cineva, după zeci de ani, să provoace nepedepsit aceleaşi suferinţe altor popoare? Mai ales când evreii sunt autorii celor mai odioase masacre şi prigoane din întreaga istorie a omenirii?

Dacă în urmă cu 50 de ani, bunicului meu cineva i-ar fi furat o oaie, mi-ar da mie astăzi acest fapt dreptul de a fura portofele în autobuzele supraaglomerate?

Conducătorii corupţi ai statelor creştine, cumpăraţi de formidabilul lobby evreiesc, tolerează crima, o săvârşesc ei înşişi – prin aceasta, pun în pericol marile principii creştine şi, în final, chiar creştinismul.

Pentru a înlătura acest pericol, oamenii trebuie să deschidă ochii, să îşi desfunde urechile şi, mai ales, să aibă curajul de a spune ADEVĂRUL.

Spuneţi adevărul, apăraţi adevărul, şi Dumnezeu vă va apăra pe voi: „Luptă-te până la moarte pentru adevăr, şi Domnul Dumnezeu se va lupta pentru tine” (Iisus, fiul lui Sirah 4.28).

Această carte este o ficţiune.

Această carte este o ficţiune?

Cap. I

Ieşirea, 32

— Aroane, să nu uiţi cine v-a ajutat să fugiţi din Egipt.

Aron privi uimit înaintea sa, unde acum o clipă nu era nimeni, şi dintr-odată a văzut un bărbat pe care nu îl cunoştea, deşi îi părea că îl ştie de o viaţă. Trăsăturile omului nu-i spuneau nimic, dar parcă le regăsea în toţi ai lui. O figură cu trăsături frumoase şi prietenoase, dar care totuşi parcă îl speriau – şi nu înţelegea de ce. Un zâmbet larg, dar care totuşi parcă îl îngheţa. Dintr-odată, în dogoarea pustiului, a simţit cum se cutremură de frig.

— Nu-ţi fie frică de mine, căci nu-ţi voi face niciodată rău, a continuat

necunoscutul.

— Cine eşti tu?

— Ştii bine cine sunt.

În mintea lui Aron gândurile se amestecau ca vălătucii de fum. Înţelegea pe de-o parte ce i se spune, dar parcă nu înţelegea.

Necunoscutul îi zâmbi din nou larg, şi Aron simţi iarăşi gheaţa pe şira spinării:

— Da, Aroane, eu sunt cel ce v-a scăpat din robie.

— Nu se poate să fii El. El este acum pe vârful muntelui, vorbeşte cu fratele meu.

— L-ai văzut şi ai vorbit vreodată cu El?

— De văzut L-am văzut, dar de vorbit, doar fratele meu a vorbit cu El.

— Şi atunci, de ce nu crezi ce vezi şi

auzi, ci doar ce vezi fără să auzi? Eu v-am salvat din robie. Tu crezi că El ar fi ucis primii născuţi ai Egiptului ca voi să puteţi fugi? Tu crezi că El ar fi ucis toţi călăreţii egipteni ca să scăpaţi de urmărirea lor? Nu. Toate lucrările murdare trebuie să le fac eu. Eu v-am scăpat, nu El!

Aron făcea eforturi să înţeleagă ce i se spune, dar era foarte greu: mintea lui parcă înota în vin, parcă înota în miere. Cu greu, murmură:

— Şi ce vrei de la mine?

— Nu ai înţeles ce? Vreau să fiu mereu alături de voi, împreună cu voi, în voi!

— Şi asta ce înseamnă?

— În primul rând, să nu vă mai închinaţi cui nu trebuie.

— Şi cui ar trebui să ne închinăm?

Necunoscutul i-a zâmbit din nou, iar Aron a simţit iarăşi cum amorţeala de gheaţă îl cuprinde:

— Să zicem că azi vă închinaţi din nou lui Baal.

Nu, hotărât lucru, Aron nu se simţea în apele lui. Paradoxal, cel din faţa sa avea ochii atât de blânzi, atât de calzi, dar din ei porneau săbii de gheaţă care îi străpungeau inima, îi sfârtecau măruntaiele. Dar cel mai mult îl intrigau cele două corniţe care i se iţeau din părul creţ. Nu mai văzuse niciodată un evreu care să îşi aranjeze astfel părul.

Şi mai era ceva: se simţea băut, deşi (asta îşi aducea aminte foarte bine) trecuse mult timp, prea mult timp, de când găsiseră într-o oază nişte smochine coapte pe care le

puseseră la fermentat. Dar vinul se terminase de mult. Şi atunci? Dacă nu ai băut, cum să fii beat?

— Şi cum crezi că o să-i întorc pe toţi cei de aici împotriva lui Iahve, cel care, aşa cum ştiu ei, i-a scos din robie?

— Asta e cel mai uşor lucru. Vrei să vezi?

Se întoarse cu spatele şi, dintr-odată, Aron văzu în apropiere mii de evrei care se apropiaseră de ei fără ca el să-şi dea seama. Necunoscutul se adresă acestora:

— Zeul cel nou, despre care ne-a spus Moise că ne-a scăpat din Egipt, ne face de luni de zile să rătăcim în pustie fără să ştim când, unde, cum şi câţi vom ajunge. Însuşi Moise a dispărut şi de o săptămână nu mai ştim nimic de el. Ce ziceţi voi: să aşteptăm

aici ca proştii şi să crăpăm de foame, sau să-i rugăm pe zeii noştri dintotdeauna să ne ajute?

— Să închinăm jertfă lui Baal! au strigat bătrânii, care nu ştiau dacă vor mai apuca ziua în care se vor aşeza în ţara promisă.

— Să închinăm jertfă lui Baal! au strigat tinerii, îngrijoraţi de gândul unei vieţi întregi rătăcind prin deşert.

— Să închinăm jertfă lui Baal! au strigat femeile, care ajunseseră să regrete tihna, vatra, casă, gospodăria, părăsite în Egipt.

— Atunci, aşa să fie! Daţi lui Aron aurul vostru să ne facă Viţelul de aur.

Şi, întorcându-se spre Aron, îi spuse cu voce scăzută:

— Ai văzut ce uşor a fost?

* * *

Moise cobora muntele în grabă mare. Zumzetul puternic ce se auzea din vale îl îngrijora. La intrarea în tabără, găsi retras tribul lui Levi.

— Ce se întâmplă aici?

Leviţii îi explicară.

Moise a simţit cum sângele, urcat la cap, îi face tâmplele să plesnească. Dădu de pământ tablele pe care tocmai le primise de la Iahve şi care se făcură ţăndări, sfărâmă până la pulbere viţelul de aur iar pulberea o aruncă în apă. Apoi, spuse leviţilor:

— Să străbateţi şi să vă învârtiţi prin tabără, de la o poartă până la cealaltă, şi să

ucidă fiecare pe fratele său şi fiecare pe aproapele său, fiecare pe ruda sa![1]

Trei mii de evrei pieriră. La scurt timp după ce Iahve le dăduse poruncile, dintre care cea de-a şasea spunea: „Să nu ucizi!”, poalele muntelui Sinai erau scăldate în sânge. În sânge de evrei, vărsat de evrei.

* * *

— Ce-ai făcut Aroane?

— Frate! Tu ştii că poporul acesta este pornit spre rele.[2]

* * *

— De ce a trebuit să-ţi vâri tu coada?

---

1 Ieşirea (Exodul) 32.27
2 Ieşirea (Exodul) 32.22.

— Cum de ce? Vrei ca acest popor să creadă că este al Tău? Să creadă că Tu i-ai scos din Egipt? Tu ai trimis asupra Egiptului nouă plăgi, dar degeaba. Doar când eu le-am ucis egiptenilor primii născuţi, poporul ales de Tine a reuşit să fugă din Egipt. Doar când eu am înecat călăreţii egipteni, poporul ales de Tine a reuşit să scape. Ca întotdeauna, eu mă ocup de lucrurile murdare. Asta i-am spus şi lui Aron şi după cum vezi, m-a crezut.

— Şi Viţelul de aur, la ce ţi-a folosit?

— La nimic, dar nici nu urmăream să-mi folosească la ceva. Am vrut doar să-ţi arăt câtă încredere poţi să ai în poporul ales de Tine.

* * *

Moise stătea în vârful muntelui Nebo, privind în vale verdeaţa şi frumuseţile Ţării Canaanului, unde ştia bine că nu va putea niciodată pune piciorul.

— Doamne, ştiu că am păcătuit mult, dar m-ai pedepsit o dată făcându-mă să rătăcesc împreună cu poporul meu 40 de ani prin pustie. De ce m-ai pedepsit încă o dată şi nu mă laşi să pot să pun şi eu piciorul în Ţara Făgăduinţei, până unde i-am adus pe ai mei?

— Moise, să ştii un lucru pe care să îl înveţe acum şi ai tăi: pe cei pe care îi iubesc, Eu îi pedepsesc de două ori. Ca să ştie şi să nu mai greşească. Dar, oare, veţi învăţa voi?

Cap. II

Iosua 112
Judecătorii 13

Iosua, noul conducător al evreilor, privea în jos de pe culme la cetatea Ierihonului. Era prima cetate pe care o întâlneau în Ţara Făgăduinţei, în Canaan.

La un moment dat, ridicându-şi privirea, îi apăru în faţa ochilor un tânăr, în mână cu sabia scoasă din teacă.

— Eşti de-al nostru, sau dintre vrăjmaşi? l-a întrebat Iosua.

Tânărul zâmbi:

— Sunt mai mult decât al vostru. Sunt trimisul Lui. Eu voi fi cu tine, nu te voi lăsa, nu te voi părăsi.

Iosua se prăvăli cu faţa la pământ:

— Ce spune Domnul meu robului Său?

* * *

Ascultând sfaturile primite, Iosua trimise două iscoade în Ierihon. Ajunşi aici, cei doi s-au găzduit în casa curvei Rahav.

Înspăimântaţi de prezenţa evreilor în jurul cetăţii, locuitorii erau foarte prudenţi. Astfel, prezenţa a doi străini în casa curvei a ajuns la urechile celor ce conduceau cetatea. Împăratul Ierihonului şi-a trimis oamenii să caute iscoadele, dar Rahav le-a spus că aceştia deja plecaseră din cetate înainte de închiderea porţilor – asta, deşi de fapt îi ascunsese pe acoperiş, sub nişte mănunchiuri de in.

Apoi, după ce oamenii împăratului au plecat, i-a coborât pe cei doi evrei cu o funie pe fereastră, casa ei fiind lipită de zidul cetăţii.

* * *

Primind informaţiile strânse de cele două iscoade, Iosua strânse poporul şi le spuse:

— În faţa voastră sunt Canaaniţii, Hetiţii, Heviţii, Fereziţii, Ghirgasiţii, Amoriţii şi Iebusiţii! Omorâţi-i pe toţi, fiindcă, aşa cum i-a făgăduit Iahve întâi lui Iacob[3] şi apoi lui Moise[4], promisiune reînnoită şi în faţa mea, „tot ţinutul pe care-l va călca talpa piciorului vostru, vi-l voi da

3 Facerea (Geneza) 28.13.
4 2. Deuteronomul 11.24

vouă, precum am făgăduit lui Moise”[5].

* * *

---

5 Iosua 1.3 şi 14.9. Probabil că aceasta explică răspândirea evreilor în întreaga lume antică încă anterior ultimei prăbuşiri a Ierusalimului urmată de dispersia forţată a evreilor: credinţa că punând piciorul în orice colţ de pe pământ, Iahve le va da lor întreaga lume.
Şi probabil tot aceasta este explicaţia pentru faptul că evreul spaniol Luis de Torres (născut Yosef Ben Ha Levy Haivri, decedat 1493), convertit la catolicism pentru a evita edictul de expulzare a evreilor din Spania, s-a îmbarcat în anul 1492 alături de Cristofor Columb în calitate de translator al acestuia. Cum cunoştinţele sale de ebraică, aramaică, arabă şi portugheză nu aveau cum să fi folosească în Orientul îndepărtat, unde credeau că vor ajunge, mult mai probabil acesta a plecat în expediţie pentru ca, punând piciorul pe un tărâm unde încă nu ajunsese niciun evreu,

Aşa cum fusese sfătuit, Iosua potrivi 7 preoţi cu trâmbiţe din corn de berbec înaintea chivotului legământului, după care urmau toţi cei 40.000 de războinici ai săi care trecuseră Iordanul. Şase zile la rând, sunând din trâmbiţe, evreii au dat ocol cetăţii.

În cea de-a şaptea zi, evreii au înconjurat cetatea de şapte ori, preoţii au sunat din trâmbiţe, ostaşii evrei au răcnit din toţi rărunchii, iar zidurile cetăţii s-au prăbuşit.

---

prin el evreii vor primi de la Iahve şi acest pământ necunoscut la acel moment. Un aspect interesant: expediţia având şi un rol misionar, istoria a consemnat faptul că unul dintre participanţi îi descuraja pe băştinaşi să se convertească la catolicism; unii istorici consideră că acesta a fost proaspătul catolic din interes, Luis de Torres.

* * *

Tânărul cu care vorbise Iosua se afla tot pe culmea dealului, privind spre Ierihon unde evreii, cunoscând de la iscoadele lor cetatea, treceau prin sabie tot ce le ieşea în cale: bărbaţi şi femei, copii şi bătrâni, boi, oi şi măgari. Au scăpat cu viaţă doar curva Rahav şi familia ei. Cetatea au ars-o cu tot ce era în ea, mai puţin aurul, argintul şi lucrurile de aramă pe care le-au luat întru Slava Domnului.

După care Iosua a trântit asupra Ierihonului următorul blestem: „blestemat să fie înaintea Domnului omul care se va scula să zidească din nou cetatea aceasta a Ierihonului! Cu preţul întâiului său născut îi va pune temeliile şi cu preţul celui mai

tânăr fiu al lui îi va aşeza porţile!”

* * *

Iosua şi evreii săi s-au prăvălit apoi, rând pe rând, peste cetăţile Ai, Ierusalim, Hebron, iarmut, Lachiş, Eglon, Macheda, Libna, Ghezer, Debir, Haţor, Gheder, Hormei, Arad, Adulam, Betel, Tapuah, Hefer, Alec, Şaron, Madon, Şimron-Meron, Acşaf, Taanac, Meghidon, Chedeş, Iocneam, Dor, Tirţa şi peste neamurile din Galileea.

Împăraţii acestor cetăţi au fost tăiaţi sau spânzuraţi – cu toţii, au fost 31. Locuitorii au fost trecuţi prin sabie, iar cetăţile au fost jefuite. Pământul lor a devenit ţara poporului lui Israel.

* * *

La vârsta de 110 ani, Iosua a murit.

Urmaşii săi au continuat cu ceea ce învăţaseră, cu ceea ce ştiau mai bine.

Iuda a ucis la Bezec 10.000 de canaaniţi şi de pereziţi, apoi a trecut prin sabie şi foc tot ce i-a mai ieşit în cale.

Apoi, evreii au tăbărât din nou asupra Ierusalimului, au trecut locuitorii prin sabie şi au dat foc cetăţii. Au pornit împotriva Hebronului şi i-au ucis pe Şesai, pe Ahiman şi pe Talmai. Apoi au pornit împotriva Debirului, şi împotriva Tefatului (pe care l-au dat pieirii), şi împotriva Gazei, şi împotriva Ascalonului, şi împotriva Ecronului, cu toate ţinuturile lor, şi împotriva Betelului.

După ce le-au cucerit, evreii i-au pus pe canaaniţi şi pe amoriţi la corvezi.

* * *

Apoi, evreii s-au săturat de Iahve şi l-au slujit din nou pe Baal.

Şi atunci Iahve iarăşi i-a pedepsit şi i-a dat cu mânie în mâna prădătorilor care i-au jefuit, i-a vândut duşmanilor de primprejur. Ori încotro ieşeau, mâna Domnului era împotriva lor.

* * *

După un timp, Iahve i-a ridicat dintre evrei pe judecători, care i-au mântuit pe aceştia din mâna jefuitorilor.

Dar nici judecătorii n-au ascultat de Iahve, ci s-au pângărit cu zei străini. Şi atunci mânia Domnului s-a aprins din nou împotriva poporului lui Israel.

Şi Domnul i-a dat vânduţi pe mâna regelui Mesopotamiei, unde au robit timp de 8 ani.

Când copiii lui Israel s-au căit, Iahve l-a ridicat pe Otniel. Iar Otniel l-a zdrobit pe regele Mesopotamiei, după care timp de 40 de ani ţara s-a odihnit.

* * *

După moartea lui Otniel, fiii lui Israel n-au contenit să facă rele în faţa Domnului – şi Iahve i-a pedepsit din nou. I-a dat putere lui Eglon, regele Moabului, care i-a bătut pe

evrei şi i-a luat în robie timp de 18 ani.

Dând de necaz, evreii s-au rugat iarăşi lui Iahve. Iar Iahve l-a ridicat pe Ehud.

Ehud era stângaci şi când s-a dus la regele Eglon să-i înmâneze dajdia[6], cu mâna stângă a scos un pumnal cu două tăişuri ascuns sub haine şi l-a ucis pe rege, după care a fugit prin pridvor.

Întorcându-se printre evrei, Ehud a sunat din trâmbiţă, şi-a strâns neamul şi a pornit împotriva moabiţilor, ucigându-i pe toţi cei 10.000 care le-au ieşit în cale.

* * *

După Ehud, a urmat Samgar, cel care a ucis de unul singur 600 de filisteni cu o

6 Birul.

tânjeală de boi [7].

* * *

Evreii erau din nou liberi şi stăpâni pe pământurile stăpânite înainte de regii ucişi de ei.

O lungă procesiune a lor în frunte cu chivotul legământului urca muntele Efraim. Ajunşi în vârf, s-au oprit în faţa unui bărbat apărut de niciunde.

Bătrânele căpetenii şi bătrânii comandanţi de oaste l-au recunoscut imediat: era trimisul lui Iahve, îl văzuseră de atâtea ori sfătuindu-l pe Iosua şi pe urmaşii acestuia, iar prin sfaturile lui au obţinut de fiecare dată victoria şi au putut

7 Proţap cu care se prinde a doua pereche de boi în jug.

ucide tot ce le-a stat în cale.

— Mă cunoaşteţi? i-a întrebat bărbatul.

— Desigur, eşti trimisul lui Iahve.

— Şi voi chiar credeţi că Iahve, după ce v-a poruncit prin Moise să nu ucideţi, v-ar fi poruncit apoi prin Iosua să spintecaţi cu sabia, să ardeţi de vii, să spânzuraţi sute de mii de oameni? Nu, nu sunt trimisul Lui!

Cap. III

Judecătorii 6 – 9

Gideon se învârtea turbat înăuntrul cortului ca un leu în cuşcă. Gândul nu-i ieşea din minte: izgonise duşmanii madianiţi peste Iordan, pornise în urmărirea lor, aproape că îi ajunsese din urmă şi era la un pas să fi zdrobească. Doar că proviziile armatei sale se terminaseră iar unii de-ai lui, tot evrei, din Sucot şi Penuel, refuzaseră să-i dea alimentele cerute.

Deodată auzi în spatele său o voce şi, întorcându-se, văzu un tânăr:

— Ai dreptate. Nu poţi să treci peste asta, chiar dacă sunt ai tăi. Gideoane, ai mulţi ani înaintea ta, te aşteaptă multe

bătălii victorioase, sabia ta va nimici duşmanii poporului evreu şi vei sfârşi ca un rege. Dar, într-adevăr, pentru ca sabia ta să biruiască, ai nevoie de tot sprijinul alor tăi. Ori, dacă cei din Sucot şi Penuel, când tu erai în cea mai mare nevoie, au refuzat să te ajute de teama răzbunării duşmanilor, asta poate fi un prost exemplu pentru alţii, care se vor simţi şi ei în stare să te refuze când vei avea nevoie de ajutorul lor.

În timp ce îl asculta, Gideon îl studia cu atenţie. În mod ciudat, îi părea foarte cunoscut, dar nu ştia de unde. În orice caz, îi plăcea cum vorbeşte.

— Şi ce crezi tu că ar trebui să fac?

— Vrei sau nu vrei, îţi place sau nu-ţi place, trebuie să faci un singur lucru – să treci prin sabie toţi locuitorii acestor cetăţi.

Doar aşa te vor şti toţi evreii de stăpân, doar aşa nu vor mai cuteza să-ţi refuze ajutorul.

— Mă sfătuieşti adică să-i ucid pe ai mei?

— Ştiu că ţi-e greu să accepţi asta, dar trebuie să te gândeşti bine şi să pui în balanţă. Pe de-o parte, să scurtezi trecerea prin lume a locuitorilor fără importanţă din doar două cetăţi care, în loc să-ţi fie aliate, ţi-au întors spatele şi ţi-au refuzat ajutorul. Pe de-altă parte însă, o lecţie foarte importantă pentru toate cetăţile evreieşti. Ai nevoie de ajutorul lor nu numai pentru împlinirea destinului tău de mare conducător, dar şi pentru împlinirea destinului acestui popor. Te gândeşti că e greu să omori câteva mii de evrei, dar

gândeşte-te că aşa ajuţi biruinţa întregului popor evreu asupra neamurilor din jur.

Gideon îl privea concentrat pe intrus, îl asculta la fel de concentrat, dar în acelaşi timp o altă parte din el se întreba cine este cel din faţa lui. Nu putea spune că ar fi un necunoscut, fiindcă parcă totuşi îl cunoştea. De unde însă îl cunoştea, asta nu îşi dădea seama. Cel mai simplu ar fi fost să îl întrebe cine este. Dar iată că nu era în stare să pună această simplă întrebare. În schimb, parcă fără să vrea, întrebarea nevrută, dar rostită între pereţii cortului, îl miră şi pe el:

— De câţi oameni ai nevoie?

Intrusul îi zâmbi, un zâmbet care totuşi îl cutremură pe Gideon:

— De puţini. Lasă-mă să-i aleg eu.

— Să mă anunţi când te întorci.

— Voi reveni repede.

Gideon îl urmări cu privirea. Şi totuşi, de unde îl cunoştea? Cine este? Cum îl cheamă? Toate aceste întrebări nu mai păreau însă importante. Altceva era cu adevărat important, şi asta îl bucura:

— În sfârşit, mi-am găsit cel mai bun sfetnic.

* * *

Inelele de aur pe care madianiţii ucişi le purtau în nas cântăreau 1.700 de sicli[8] de

8 Măsură de greutate dar şi monedă la evreii antici (din lb. ebraică: şekel). Definiţiile date siclului sunt diferite de la o sursă la alta: conform primei definiţii, găsite cu ani în urmă, măsura de greutate avea 6 g., greutate pe care o aveau şi monedele de un siclu din aur sau argint; conform diferitelor materiale referitoare la unităţile

argint. Adăugând la acestea lunişoarele şi cerceii madianiţilor precum şi lanţurile de aur de la gâtul cămilelor lor, Gideon a făcut un efod [9] pe care l-a pus la Ofra, cetatea sa.

Gideon deja întorsese spatele lui Iahve.

* * *

După ce în următorii 40 de ani, cât timp a mai trăit el, fiii lui Israel au avut odihnă, Gideon a închis ochii.

---

de măsură şi la monedele întâlnite în cuprinsul Bibliei am găsit undeva explicaţia că măsura reprezenta 11,5 g., siclul de aur cântărea 16,36 g. Iar siclul de argint 14,54 g. În altă lucrare, măsura reprezenta 5,712 g., siclul de aur cântărea 5,712 g., siclul de aur cântărea 11,424 g. Iar siclul de argint 14,54 g. etc.

9 Obiect de cult canaanean (1); tunică purtată de preoţii evrei în timpul marilor ceremonii (2).

În urma lui au rămas 70 de fii cu nevestele sale şi al şaptezeci şi unulea, Abimelec, născut de ţiitoarea sa de la Sihem.

* * *

— Abimelec! Poporul lui Israel are nevoie de un conducător, iar acest conducător trebuie să fie dintre fiii lui Gideon, chiar dacă el a refuzat coroana.

Abimelec îl recunoscu cu uşurinţă. Fusese sfetnicul de taină al tatălui său. Ciudat! Deşi îl cunoştea de când deschisese ochii, nu ştiuse niciodată cum îl cheamă.

— Cine crezi că ar fi cel mai potrivit? Tu, cel mai de ispravă dintre toţi fiii lui, sau cei 70 de nevolnici pe care i-a avut tatăl tău

cu nevestele lui şi care acum se uită la tine cu silă fiindcă mama ta i-a fost doar ţiitoare?

Cei doi s-au îndepărtat împreună, Abimelec ascultând cu atenţie spusele sfătuitorului.

* * *

La scurt timp, Abimelec plecă spre Sihem unde chemă pe toţi fraţii mamei sale şi toată familia casei tatălui mamei sale. Când se strânseră toţi, le repetă cuvânt cu cuvânt ce îi spusese şi lui sfetnicul.

Rudele nu avură nevoie de mult timp să se gândească. Abimelec era sânge din sângele lor, aşa că trebuia ajutat. Şi unde mai pui că în acest fel, ei puteau în curând

să devină familia noului rege.

Fiind prea puţini, prea bătrâni şi prea neobişnuiţi cu armele, au strâns şi i-au dat lui Abimelec 70 de sicli de argint cu care acesta a tocmit o ceată de tâlhari.

În fruntea lor, Abimelec s-a întors la Ofra şi, intrând în casa lui Gideon, şi-a ucis fraţii. Din toţi cei 70, nu a scăpat decât mezinul Iotam, care apucase să se ascundă.

* * *

— Iotam, fratele tău vitreg ţi-a ucis tot neamul şi tu trebuie să fi răzbuni. Eşti singur şi prea nevrednic să te baţi cu Abimelec. Dar în ţara asta sunt destui pentru care Gideon a fost ca un rege şi care nu privesc cu ochi buni această nedreptate.

Provoacă-i să-ţi răzbune familia.

Iotam îl ascultă cu atenţie pe sfetnicul de taină al tatălui său. Vorbele lui aveau multă dreptate şi sfaturile lui păreau foarte bune. Câtă dreptate avea!

* * *

Iotam se urcă pe vârful muntelui Garizim, de unde strigă cu o voce atât de puternică, încât se auzi nu numai în cetatea Sihemului, dar şi în cetăţile din jur.

Le aminti tuturor că tatăl său, care îi scăpase de duşmani şi le adusese o viaţă de linişte şi pace, a refuzat coroana de rege. Le aduse aminte că drept recunoştinţă faţă de tatăl său, cei din Sihem l-au ajutat pe Abimelec să fi ucidă fraţii. Iar la sfârşit,

aruncă în ei şi în Abimelec cu blesteme grele.

Apoi, Iotam s-a dus la Beer, unde a trăit departe de fratele său Abimelec.

* * *

În timp, seminţele aruncate de Iotam au început să rodească.

Timp de trei ani, cât Abimelec a stăpânit peste Israel, remuşcările locuitorilor Sihemului erau tot mai mari. Îşi dădeau seama că ajutându-l pe Abimelec, uciseseră urmaşii salvatorului, apărătorului şi binefăcătorului poporului lui Israel. La aceste remuşcări, se adăuga teama de blestemul lui Iotam.

În cei trei ani, locuitorii din Sihem se

întorseseră împotriva lui Abimelec.

Lor li s-a adăugat şi Gaal, fiul lui Ebed, sosit cu fraţii săi în Sihem.

Zebul, cârmuitorul cetăţii, îi dădu însă de ştire lui Abimelec.

Prevenit, acesta şi oamenii lui au împresurat Sihemul împărţiţi în patru cete.

Când Gaal a ieşit din cetate în fruntea locuitorilor din Sihem, Abimelec îl lovi. Gaal a luat-o la fugă din faţa lui, dar mulţi din cei ce-l urmau au căzut morţi, până când cei din cetate au reuşit să închidă poarta.

A doua zi, când locuitorii Sihemului au ieşit la câmp, Abimelec şi oamenii săi au pornit din nou asupra lor, ucigându-i pe toţi: şi pe cei ce ieşiseră afară, şi pe cei ce rămăseseră înăuntru, mai puţin pe cei din turnul Sihemului, aproape 1.000 de oameni,

care apoi au murit şi ei arşi, după ce Abimelec a dat foc cetăţii lui Berit, unde se ascunseseră. După care a dărâmat cetatea până în temelie şi a presărat sare peste ruine.

Primul blestem al lui Iotam, cel împotriva Sihemului, se împlinise.

* * *

Însetat de sânge, Abimelec s-a năpustit după aceea asupra Tebeţului pe care l-a împresurat şi l-a cucerit, mai puţin turnul din mijlocul cetăţii, unde se înghesuiseră supravieţuitorii.

Apropiindu-se de turn ca să-i pună foc şi acestuia. Abimelec privi în sus. Şi atunci se petrecu ceva ce nu ar fi crezut vreodată:

o femeie de pe acoperişul turnului aruncă spre el cu o piatră de râşniţă. Piatra îl nimeri în cap, spărgându-i ţeasta.

Căzut la pământ şi încă plin de uimire, Abimelec mai avu putere să-i ceară tânărului care îi purta armele să scoată sabia şi să îl ucidă, să nu se spună despre el că a fost omorât de o femeie.

Ascultându-şi stăpânul, tânăra slugă scoase sabia, străpungându-l.

Aşa se împlini şi al doilea blestem al lui Iotam, cel împotriva lui Abimelec.

Cap. IV

Judecătorii 14

Samson rătăcea de unul singur pe drumul Timnei, bolborosind vorbe de neînţeles. De fapt, vorbea cu sine însuşi, încercând să-şi explice ceva, pentru el inexplicabil: cum de-au putut filistenii să nimerească răspunsul la ghicitoarea lui, când acest răspuns i-l dăduse, în taină, doar miresei sale? Să-l fi trădat oare chiar aceasta? Şi mai ales, se întreba cum să facă rost de 30 cearşafuri şi 30 de schimburi de haine, ca să se achite de rămăşagul pierdut?

Mergând cu privirile în pământ şi cu gândurile rătăcind aiurea în căutarea unor răspunsuri care nu mai veneau, Samson se

lovi de cineva. Ridicând ochii din colbul drumului, văzu în faţa sa un tânăr bine făcut, cu o figură plăcută şi prietenoasă, care îi spuse zâmbind:

— Samsoane, Samsoane, la câtă putere fizică ţi-am dat, n-am mai avut loc unde să-ţi pun şi minte. Ce-ţi pierzi timpul întrebându-te cum de ţi-au ghicit filistenii răspunsul? Chiar nu-ţi dai seama că te-a vândut lor propria ta mireasă? Iar în ce priveşte rămăşagul pierdut, ce-ţi faci atâtea griji? Du-te în cetatea Ascalonului, omoară 30 de filisteni de acolo, ia de la fiecare un cearşaf şi un veşmânt, întoarce-te la Timna şi plăteşte-ţi datoria.

Într-adevăr, Samson nu se putea lăuda cu prea multă minte, aşa că primele vorbe ale străinului trecură pe lângă el precum

stropii de apă peste penele gâştei. Nu se sinchisi ce-o fi vrut să spună acesta despre puterile pe care i le-a dat. Nu se sinchisi nici măcar de unde ştia străinul la ce se gândea el. Se simţi uşurat, pe de-o parte, să afle cum de i-au aflat secretul filistenii – pe de cealaltă parte însă, îl cuprinse mânia împotriva proaspetei sale neveste.

Dar întreaga sa atenţie i-a fost atrasă de sfatul străinului, cum să se achite de rămăşagul pierdut. Îl reţinea însă ceva:

— Bine, bine, dar nouă nu ne este îngăduit să ucidem!

— Ce prost eşti, Samsoane! Nu vă este îngăduit să ucideţi evrei, dar ei sunt filisteni! De aceea te-am şi trimis la Ascalon. Ce, vrei să te faci de râs ca unul care nu-şi respectă cuvântul şi nu-şi onorează

rămăşagurile pierdute?

Mintea greoaie a lui Samson se lumină la auzul acestui răspuns. Cât de simplu era totul! vru să-i mulţumească binefăcătorului său, dar acesta deja dispăruse.

Samson ridică nepăsător din umeri şi porni fluierând vesel pe drumul spre Ascalon. Se simţea cu inima împăcată: nimeni nu va putea spune despre el că a pierdut un rămăşag şi nu şi-a achitat datoria.

Pe drum, se hotărî să-şi părăsească curva de nevastă. Dar pe atunci, nu avea cum să ştie că tot de la aplecarea lui către curve i se va trage şi pieirea.

Cap. V

Samuel 2,3 – 20
Regi 1,2

— Davide, îţi place Batşeba?

David îşi scutură gândurile şi privi în jur. Se ştia singur, şi iată că dintr-odată vede pe cineva în faţa lui. Îi părea cunoscut, dar nu ştia cine este; parcă îl ştia de pe câmpurile de bătălie; dar cum intrase în palat, cum trecuse de gărzi şi intrase în sala tronului?

— Cine eşti şi cum ai ajuns aici?

— Ştii foarte bine cine sunt, după cum ştii foarte bine cum am ajuns aici. Ştii foarte bine că mereu ţi-am fost alături.

Gânduri duşmane bântuiau mintea lui

David. O parte din el ştia cu cine vorbeşte. O altă parte, refuza să creadă. Cel mai bun lucru pentru liniştea lui era să-l pună pe străin la încercare.

— Când ai fost tu alături de mine?

— Când l-ai ucis pe Goliat.

— Atunci, a fost alături de mine tot poporul evreu.

— Am fost alături de tine la Nobe şi te-am salvat de Saul, anunţându-te din timp să fugi. Ai văzut ce s-a întâmplat după fuga ta: Ahimelec şi toţi cei 85 de preoţi au fost ucişi de edomitul Doeg din ordinul lui Saul, numai pentru că te-au adăpostit pe tine.

— Şi asta o ştie tot poporul.

— Am fost alături de tine când te-ai strecurat în cortul din tabăra lui Saul de i-ai furat suliţa şi urciorul de apă.

— Asta o ştiu toţi soldaţii din tabăra lui şi toţi soldaţii mei.

Necunoscutul continuă răbdător:

— Am fost alături de tine în noaptea în care ai visat că vei fi rege în locul lui Saul. Când te-ai trezit ud de transpiraţie şi plin de spaimă numai gândindu-te la visul pe care ai cutezat să îl ai. Eu am fost cel care ţi-am umplut o cupă cu vin, te-am liniştit şi ţi-am spus că într-adevăr, aşa va fi.

La auzul acestor vorbe, David a încremenit. Aşa ceva chiar nu ştia nimeni. Într-adevăr, într-o noapte avusese acest vis; într-adevăr, se trezise transpirat şi speriat de ce visase; într-adevăr, întinsese mâna şi găsise cupa plină cu vin, golind-o dintr-o înghiţitură; şi mai ales, într-adevăr, în acea noapte o voce îi spusese: „Da! Tu vei fi rege

în locul lui Saul!”. Dar ce s-a întâmplat în acea noapte, cu siguranţă nu ştia nimeni.

— Te întreb din nou: îţi place Batşeba?

David se simţi eliberat de orice fel de neîncredere, de orice reţinere. Se simţea ca şi cum, oglindindu-se în metalul strălucitor al scutului, ar fi vorbit cu sine însuşi:

— Da!

— Atunci, ia-o printre soţiile tale şi, dintre toţi copiii tăi, cel pe care îl vei avea cu ea îţi va urma pe tron.

— Dar ea este măritată cu Urie.

— Aşa este, acum este măritată cu Urie. Dar dacă Urie moare, va fi văduvă şi liberă.

— Adică, pentru a o avea pe Batşeba, să-l menesc pe Urie morţii? Nu pot, fiindcă nouă ni s-a spus să nu ucidem. Nu pot,

fiindcă Urie este cel mai credincios între toţi cei 30 de comandanţi ai mei.

— Vi s-a spus să nu ucideţi, dar voi să înţelegeţi că nu aveţi voie să ucideţi evrei. Urie nu este evreu, ci este hitit. Iar în ce priveşte comandanţii credincioşi, nu o să duci niciodată lipsă.

Lui David îi plăcea ce auzea. Îi părea rău că nu îi veniseră chiar lui ideile acestea. Întinse mâna după cupa de vin şi începu să soarbă cu înghiţituri mici şi dese. Fără să îşi dea seama când şi cum, necunoscutul dispăruse din faţa lui, înlocuit de imaginea Batşebei. O Batşeba goală, aşa cum o văzuse pentru prima dată, când se scălda la râu, dar întinsă în faţa sa, cu un corp perfect, cu braţele şi picioarele desfăcute în aşteptarea lui, cu ochii ademenitori.

Mai înghiţi o cupă de vin şi se hotărî. O bătaie din palme şi când sluga întredeschise uşa, îi spuse scurt:

— Să vină Ioab!

* * *

Ioab, mai marele peste toată oştirea lui David, ascultă porunca regelui său şi îl trimise pe Urie la moarte.

Moartea era lucrul la care Ioab se pricepea cel mai bine. La porunca lui David sau chiar în contra dorinţei acestuia, cu mâna sa ori a altuia, Ioab aducea moarte.

Pe Abner, vărul lui Saul, trecut totuşi în cele din urmă de partea lui David, l-a ucis mişeleşte, fără ca David să ştie, spunându-i să se apropie ca să-i şoptească ceva tainic la

ureche. Când Abner s-a apropiat, Ioab l-a înjunghiat în pântece.

Pe Urie, comandantul credincios al lui David, l-a trimis la moarte mişeleşte pentru ca Batşeba să poată fi a lui David.

Pe Absalom, fiul lui David, l-a ucis mişeleşte în timp ce acesta îşi prinsese pletele în ramurile încâlcite ale unui stejar, deşi David îi ceruse să-l cruţe.

Pe Amasa, nepotul lui David, l-a ucis mişeleşte în timp ce se îmbrăţişau, fără ştiinţa şi voia lui David. Când Ioab l-a apucat cu mâna dreaptă de barbă ca să îl sărute, cu stânga a înfipt sabia şi i-a vărsat măruntaiele.

Pe Şeba l-a omorât cu ajutorul unei femei din Abel-Bet-Maaca. După ce a vorbit cu Ioab, aceasta a convins locuitorii cetăţii

să se dezică de Şeba şi să-i taie capul, pe care apoi i l-au aruncat lui Ioab peste zidul cetăţii.

Marele comandant de oşti israelian Ioab nu ştia să se bată bărbăteşte, faţă în faţă. El îi ucidea pe cei cu care se îmbrăţişa, îi ucidea pe cei care nu se puteau apăra; sau punea pe alţii să ucidă în locul său.

* * *

David ştia că sfârşitul îi este aproape. Privind în urmă, vedea o viaţă plină de împliniri, de multe fapte de care era mândru. Erau însă şi lucruri care îl rodeau:

— Doamne, prorocul Natan mi-a deschis, prea târziu însă, ochii. Acum ştiu că am păcătuit când mi-a plăcut să cred că

celălalt era trimisul Tău, când am crezut că Tu vrei cu adevărat să mi-o dai pe Batşeba şi din cauza asta l-am trimis la moarte pe Urie, să pot să-i fur femeia. Dar pentru acest păcat m-ai pedepsit o dată, când mi-ai luat primul prunc născut de Batşeba. De ce mă pedepseşti încă o dată şi mă iei şi pe mine înainte să-mi văd visul înfăptuit, înainte să termin marele templu pe care vreau să ţi-l ridic?

— Îţi spun şi ţie ce i-am spus cu sute de ani în urmă lui Moise: pe cei pe care îi iubesc, Eu îi pedepsesc de două ori când păcătuiesc, ca să ştie şi să nu mai greşească. Dar voi nu vreţi să învăţaţi nimic din tot ce vă spun.

* * *

După ce David se stinse, pe tron se sui fiul său şi al Batşebei, Solomon. Venise ziua ca şi Ioab să plătească pentru crimele sale.

La porunca lui Solomon, Benaia, noul comandant al armatei, i-a ucis atât pe Adonia, fratele noului împărat, care râvnea şi el le tron, cât şi pe Ioab.

Iar Ioab a fost ucis la fel de mârşav cum obişnuia el să ucidă: auzind de crima împotriva lui Adonia, s-a refugiat de frică în cortul Domnului şi s-a apucat de coarnele altarului, având drept de azil. Încălcând locul sfânt şi dreptul de azil, Benaia îl spintecă cu sabia pe Ioab chiar lângă altarul lui Iahve.

Aşa au început crimele lui Benaia săvârşite din ordinul regelui Solomon…

Cap. VI

Regi 2,9 – 10

— Iehu[10] , ţi-am promis că vei fi regele Israelului. Iată că primul pas a fost făcut: deşi Ioram încă este rege, trimisul lui Elisei te-a uns pe tine în secret. Acum, te recunoaşte de rege doar armata. Ca să poţi fi cu adevărat regele tuturor israeliţilor, va trebui însă să îl ucizi pe Ioram. Şi nu uita: pentru ajutorul primit, trebuie să te faci plăcut lui Iahve şi să asculţi tot ce-ţi transmite prin mine.

---

10 Iehu, regele uzurpator al Israelului (842 – 814 î.Hr.), fost comandant suprem al armatei regilor Ahab şi Ioram, s-a urcat pe tron după ce l-a ucis pe regele Ioram.

* * *

Regele Ioram, aflat încă la pat unde îşi vindeca rănile primite în lupta cu Hazael, regele Siriei, află cu surprindere că Iehu a părăsit Ramotul Galaadului, importanta fortăreaţă în calea oştilor lui Hazael, şi se îndreaptă spre el.

Ioram trimise două rânduri de călăreţi înaintea lui Iehu, dar nimeni nu se întoarse.

Intrigat, se dădu cu greu jos din pat, cu multă durere cauzată de răni, şi porunci să se înhame caii la carul său. Apoi, împreună cu prietenul său din sud, regele Ahazia al Iudeei, aflat în vizită la el, îi ieşi lui Iehu în întâmpinare.

Carele celor doi regi l-au întâlnit pe Iehu pe ogorul lui Nabot, nefericita victimă

a lăcomiei fostului rege Ahab[11]. La salutul de pace al lui Ioram, Iehu răspunse cu vorbe grele şi ameninţări după care, punând săgeata în arcul său, îl nimeri pe Ioram între umeri, săgeata ieşindu-i prin inimă.

Văzând trădarea, Ahazia îşi întoarse carul căutând scăpare. La ordinul lui Iehu, oamenii săi îi luară urma şi îl doborâră şi pe regele Iudeei.

Soarele nici nu apucase să se mişte pe cer, iar cei doi regi ai evreilor erau morţi. Iehu era pe de-a întregul regele Israelului.

---

11 Dornic să obţină via lui Nabot, pe care acesta refuza să i-o vândă, regele Ahab (874 – 853 î.Hr.) şi soţia sa Izabela i-au înscenat acestuia un proces prin care doi martori falşi au declarat că l-au auzit hulindu-l pe rege şi pe Dumnezeu; după ce Nabot a fost ucis, Ahab i-a confiscat via.

* * *

— Iehu, acum eşti cu adevărat rege peste poporul lui Israel. Dar nu uita ce ţi-a spus trimisul lui Elisei în numele lui Iahve: „Dar să stârpeşti neamul lui Ahab, stăpânul tău, ca astfel eu să răzbun sângele vărsat al slujitorilor mei profeţi, şi omorârea de către Izabela a tuturor închinătorilor Domnului. Toată casa lui Ahab să fie stârpită! Vreau să nimicesc din ai lui Ahab pe toţi cei de parte bărbătească, rob şi liber din Israil. Şi toată familia lui Ahab vreau să o prăpădesc, ca pe aceea a lui Ieroboam, fiul lui Nabat, şi ca pe a lui Bacşa, fiul lui Ahia”.[12]

* * *

12 Cartea a doua a Regilor 9.7 – 9.

Izabela nu prea se mai gândea că ar putea fi iertată, dar orice încercare merita. Dintre nenumăratele ei păcate, faptul că din lăcomie pusese martori mincinoşi să declare că Nabot l-a hulit pe Iahve pentru ca acesta să fie ucis iar via lui să devină a ei şi a soţului ei, regele Ahab, parcă îl şi uitase.

Îşi încercă ultima şansă, a seducţiei femeieşti, şi, după ce se sulemeni, îşi unse sprâncenele şi îşi împodobi capul, se apropie de fereastră aşteptând sosirea lui Iehu.

Când Iehu intră în cetate, ea îi strigă:

— Pace!

Iehu ridică privirile cu scârbă şi, nesedus de farmecele îmbătrânitei regine ucigaşe, le spuse oamenilor săi:

— Aruncaţi-o jos!

Slugile au aruncat-o pe Izabela de la fereastră. Şocul izbirii de pământ a fost atât de puternic, încât capul Izabelei a crăpat iar sângele ei a ţâşnit pe zid şi pe caii din jur, după care Iehu a călcat-o în picioarele calului său.

O noapte întreagă, noul rege şi apropiaţii lui au mâncat şi au băut, au cântat şi s-au desfătat cu dansurile fecioarelor. Spre dimineaţă, aducându-şi aminte că totuşi Izabela era fiică şi soţie de rege, a trimis oamenii să-i îngroape hoitul. Dar din aceasta, nu mai rămăseseră decât ţeasta crăpată, picioarele şi palmele – restul, fusese mâncat tot de câini.

Blestemul adus de prorocul Ilie asupra Izabelei pentru uciderea lui Nabot („Câinii

vor mânca pe Izabela lângă întăritura Izraelului”[13]) se împlinise.

* * *

— Este bine până acum, Iehu. Dar nu uita că în afară de soţia Izabela, Ahab a mai avut 70 de fii. Iar ţie, trimisul lui Elisei ţi-a spus: „Toată casa lui Ahab va pieri”.

* * *

A stat Iehu şi s-a gândit bine. După care a trimis carte mai marilor cetăţii Samaria, unde se aflau fiii lui Ahab, spunându-le ca dintre aceştia să-l aleagă pe cel mai bun şi mai vrednic, să-l pună în

13 Cartea întâi a Regilor 21.23 şi Cartea a doua a Regilor 9.36.

scaunul de domnie şi să lupte pentru casa stăpânului lor.

Şi s-au speriat mai marii Israelului şi s-au gândit că dacă doi regi au fost ucişi de Iehu, cum i se vor opune ei? Şi cu multă laşitate au vândut copiii fostului lor rege trimiţând lui Iehu carte de răspuns prin care se puneau toţi în supuşenie şi cerându-i să le poruncească.

Când a primit cartea, Iehu a zâmbit: planul lui nu dăduse greş. Căpeteniile Israelului erau gata să-şi trădeze şi să-şi vândă familia regală.

Le mai trimise o nouă carte în care le spunea că, dacă sunt ai lui, să pună în coşuri capetele celor 70 de fii ai lui Ahab şi până în ziua următoare să i le aducă.

Căpeteniile Samariei i-au ucis pe toţi

cei 70 de fii ai lui Ahab care le erau lăsaţi în grijă, le-au tăiat capetele, le-au pus în coşuri şi i le-au trimis lui Iehu. Iar acesta, le-a orânduit spre luare aminte şi teamă în dreapta şi stânga porţii de intrare în cetate.

* * *

— Ai nimicit familia lui Ahab. Dar eşti sigur, Iehu, că ai scăpat de toţi susţinătorii lui?

* * *

Iehu îşi trimise iscoadele peste tot. Unde existau sprijinitori ai casei lui Ahab, i se aducea la cunoştinţă.

Când îi află pe toţi cei care, pe tot

cuprinsul Israelului, îi rămăseseră credincioşi lui Ahab, Iehu îşi trimise peste tot soldaţii. Din nord şi până în sud, toţi cei care mai rămăseseră din casa lui Ahab, toţi mai marii lui, toţi prietenii şi toate slugile, au fost ucişi. Şi n-a lăsat să scape pe niciunul.

* * *

— Este bine până acum, Iehu. Ai ucis pe toţi ai casei Ahab şi ai casei Ioram. Dar nu uita, l-ai ucis şi pe Ahazia, regele Iudeei. Iar Ahazia are la rândul său fraţi, care ar putea răzbuna moartea lui.

* * *

Iehu şi-a trimis din nou iscoadele. Aflând unde sunt strânşi fraţii lui Ahazia, care încă nu ştiau de uciderea fratelui lor, le-a ieşit în cale. Întâlnirea a avut loc la o răscruce, la coliba unor ciobani.

— Cine sunteţi voi? a întrebat Iehu.

— Noi suntem rudele lui Ahazia şi ne pogorâm ca să întrebăm de sănătate pe principii din casa regească.

— Prindeţi-i de vii! a ordonat Iehu.

Şi apoi, toţi cei 42 de fraţi ai lui Ahazia au fost tăiaţi la fântâna de lângă colibă. Iehu nu a lăsat să scape pe niciunul.

* * *

— Iehu, până acum ai făcut numai fapte plăcute lui Iahve. Dar nu uita că

Israelul este încă plin de temple, proroci şi preoţi ai lui Baal. Şi asta nu-i place lui Iahve.

* * *

Ajuns în Samaria, Iehu a strâns poporul şi i-a promis că el îl va sluji pe Baal mai mult decât Ahab. Apoi, i-a chemat la el pe toţi prorocii, toţi slujitorii şi toţi preoţii lui Baal, ca să participe la o mare jertfă adusă zeului.

Când s-au strâns toţi, au umplut templul de la un capăt până la celălalt.

După ce toţi au intrat să aducă jertfe, Iehu a pus 80 din oamenii săi în jurul templului. Iar după terminarea jertfelor, aceştia au năvălit în templu lovind cu

ascuţişul sabiei pe toţi mai marii cultului lui Baal.

* * *

Pregătindu-se să-şi dea ultima suflare, Iehu puse cu strângere de inimă întrebarea pe care, timp de 28 de ani, şi-o alungase din minte şi din suflet de câte ori se gândea la ea.

— Stăpâne, dacă Iahve ne-a spus să nu ucidem, de ce mie mi-a cerut să ucid atâţia evrei? Regi evrei şi case regale, demnitari şi preoţi?

Stăpânul, cum îi spusese Iehu, care în cei 28 de ani de domnie ai acestuia era neschimbat, ca în prima zi în care Iehu îl văzuse, zâmbi:

— Iehu, nu eşti prost şi nu ai fost prost niciodată. Eu nu sunt trimisul Lui, eu sunt celălalt. Iar tu ai ştiut asta dintotdeauna. Setea de putere, setea de mărire, setea de avere, setea de sânge te-au făcut să ucizi, nu poruncile Lui. Asta este firea neamului tău.

Cap. VII

Isaia 1

Vocea lui Isaia tuna deasupra poporului evreu, aducându-le cuvântul lui Dumnezeu:

— Ascultaţi cuvântul Domnului, voievozi ai Sodomei, luaţi aminte la învăţăturile Domnului, popor al Gomorei![14]

* * *

Din partea în care se strânseseră tinerii, unul dintre aceştia ieşi în faţă şi, întorcându-se spre ceilalţi, li se adresă:

— Dar cine este bătrânul acesta?

La auzul întrebării, tinerii se uitară

14 Isaia 1.10.

nedumeriţi la el, până când cineva se simţi dator să dea un răspuns:

— Este marele proroc Isaia.

— Şi ce face el acum?

— Ne aduce cuvântul lui Iahve.

— Ne aduce cuvântul lui Iahve? Asta credeţi voi? Eu aud doar că ne aduce cuvinte grele şi insultătoare, ne ameninţă şi ne bleastămă. Şi la urma urmei, cine este Iahve?

* * *

Bătrânul profet continua să tune şi să fulgere:

— Ascultă, cerule, ia aminte, pământule, căci Domnul grăieşte: „Hrănit-am feciori şi i-am crescut mari, dar ei s-au

răzvrătit împotriva mea. Boul îşi cunoaşte stăpânul şi măgarul ieslea stăpânului său, dar Israil nu mă cunoaşte, poporul meu nu mă înţelege!”. Vai ţie, neam păcătos, popor încărcat de fărădelegi, sămânţă de răi, feciori ticăloşi! Părăsit-aţi pe Domnul, tăgăduit-aţi pe sfântul lui Israil, întorsu-i-aţi spatele! Pentru ce să vă mai bat pe voi care necontenit vă răzvrătiţi împotrivă? Capul vă este bolnav şi inima boleşte. Din creştet şi până în tălpi, nu-i nimic sănătos! Răni şi vânătăi şi carne vie, nelegate şi neunse cu untdelemn. Ţara voastră este o pustietate, oraşele voastre arse cu foc, rodul ogoarelor voastre mâncat de străini înaintea ochilor voştri şi toate sunt paragină, ca la prăpădul Sodomei. Sionul ajuns-a ca o colibă într-o

vie, ca o covercă[15] într-o bostănărie, ca o cetate împresurată![16]

* * *

Tinerii însă, intrigaţi, nici nu se mai uitau la Isaia şi nici nu-l mai ascultau, concentrându-se asupra acelui necunoscut, cu părul creţ în formă de corniţe, pe care nimeni nu părea să-l cunoască, deşi părea atât de cunoscut, dar nici nimeni nu cuteza să îl întrebe cine este:

— Cum adică? Tu nu ştii cine este Iahve? Unde ai trăit până acum?

— Eu ştiu prea bine cine este Iahve, dar se pare ca voi nu ştiţi. Iahve este o plăsmuire. Voi chiar nu cunoaşte-ţi istoria

15 Acoperământ de frunze, crengi, rogojini.
16 Isaia 1.2 – 8.

poporului nostru? Voi chiar nu ştiţi că, doar la câteva zile de la numirea sa ca mare preot al lui Iahve, însuşi Aron s-a reîntors către Baal şi i-a ridicat viţelul de aur? Voi chiar nu ştiţi că după marele Iosua şi apoi din nou, după Otniel, poporul nostru l-a dat la o parte pe Iahve? Voi chiar nu ştiţi că spre sfârşitul vieţii, ajuns la înţelepciunea bătrâneţii, marele nostru erou Gideon l-a abandonat pe Iahve şi s-a întors şi el către Baal, iar fiii săi la fel? Voi aţi uitat că primul nostru rege, Saul, l-a pus pe Doeg Idumeul să-i ucidă pe Ahimelec, preotul lui Iahve, şi pe ceilalţi 84 de preoţi din Nobe? Voi aţi uitat că după moartea lui Solomon şi împărţirea Israelului cel Mare în Israel şi Iudeea, rând pe rând, regii noştri Ieroboam, Omri, Ahab, Ioram şi Ioaş, fiul lui Ioaha, cel

care a şi ars şi jefuit templul din Ierusalim, regi ai Israelului, iar Roboam, Abia, regina Atalia, Ioaş fiul lui Ohozia, Amasia, Ahaz şi chiar tânărul nostru rege de azi Manase, regi ai Iudeei, s-au convins de minciună, şi i-au întors spatele lui Iahve? Dar cine suntem noi, faţă de marii noştri înaintaşi, să spunem că Iahve există? Suntem oare noi mai presus decât marii noştri regi?

* * *

Fără să ştie ce se întâmpla, Isaia continua netulburat cuvântul său mânios:

— Când ridicaţi mâinile voastre spre mine, eu îmi întorc ochii aiurea, şi când înmulţiţi rugăciunile voastre, nu vreau să le mai ascult. Mâinile voastre sunt mânjite de

sânge, spălaţi-vă, curăţaţi-vă! Nu mai faceţi rău înaintea ochilor mei. Conteniţi odată! Învăţaţi să faceţi fapte bune, sârguiţi-vă după dreptate, ajutaţi pe cel împilat, faceţi dreptate orfanului, apăraţi pricina văduvei![17].

* * *

Tânărul necunoscut îşi continua şi el, la fel de netulburat, cuvântul:

— Şi dacă Iahve nu există, atunci vă miraţi că vă întreb cine este acest bătrân nebun care ne critică modul de viaţă? Care vrea să ne oblige să respectăm nişte porunci pe care de fapt nu ştim cine ni le-a impus, atâta timp cât Iahve nu există? De ce

17 Isaia 1.15 – 17.

să nu-i ucidem pe cei care ne supără? De ce să nu ne uităm la alte femei decât nevestele noastre? De ce să nu luăm ce ne trebuie de la cel care are? Ce ne trebuie nouă să ne pierdem timpul cu orfanii şi văduvele altora?

* * *

Între timp, tinerilor li se alăturară multe alte grupuri care ascultau tot mai interesate spusele necunoscutului. Murmurele lor de aprobare se transformau în aclamaţii entuziaste. Da! Necunoscutul avea dreptate! Modul lor de viaţă era pus în pericol de vorbele unui bătrân nebun! Constrângeri de care şi strămoşii lor uitaseră de mult şi care le-ar fi încurcat

viaţa plăcută şi îndestulătoare la care ajunseseră.

* * *

Bătrânul profet tăcuse. Terminase de transmis cuvântul Domnului. Privea miile de evrei strânşi în jurul său, căutând un semn că îl ascultaseră, că îl înţeleseseră, că se vor îndrepta, că se vor întoarce la Iahve, că vor respecta poruncile acestuia.

Din acea parte unde la început fuseseră strânşi doar tinerii, o masă mare de oameni, de data aceasta de toate vârstele, se apropia ameninţător de el. Primii ajunşi, l-au prins şi l-au ridicat pe braţe purtându-l spre un loc din apropiere, unde era un joagăr.

Câţiva din alai s-au uitat la un moment dat jur-împrejur, căutându-l cu privirea pe acel tânăr atât de convingător. Dar el, parcă intrase în pământ.

@Cap. VIII

Estera

— Estera, vărul tău Mardoheu ţi-a spus că am vorbit cu el.

Tânăra împărătească îşi reveni imediat din surprindere, alungă dulăul de lângă ea şi îşi acoperi goliciunea. Isteaţă fiind, şi-a dat seama imediat pe cine are în faţă. Mai ales că acesta zâmbise zicând „vărul tău Mardoheu”. Nimeni din Susa sau de altundeva nu ştia adevărul.

— Da, stăpâne.

— Ştii cine sunt.

— Da, stăpâne.

— Ştii ce vreau.

Estera îşi reprimă o încruntare. Gândea cât mai iute să dea răspunsul potrivit. În

cele din urmă îngăimă:

— Stăpâne, eu ştiu că vrei binele poporului meu.

Cel căruia împărăteasa din Susa îi spunea „Stăpâne”, zâmbi. Încurcătura în care se afla Estera îl amuza.

— Da, asta este adevărat. De sute de ani eu vreau binele vostru. Dar ce crezi că vreau de la tine?

Evreica ajunsă împărătească se prefăcu mai încurcată decât era. Se ridică în picioare şi printr-o neglijenţă studiată, faldurile îmbrăcămintei îi redescoperiră trupul gol.

— Îmbracă-te şi aşază-te la loc. Nu de asta am venit.

La rândul său, se aşează şi el pe o pernă:

— Haman urăşte evreii. Dacă te-am

ajutat pe tine să devii prin înşelăciune soţia lui Ahaşveroş[18] (1), care nu ştie că eşti evreică, nu am făcut-o pentru tine, ci pentru poporul tău. Acum este timpul să-ţi ajuţi poporul.

Dându-şi seama că de data asta nu este o hârjoneală de iatac, Estera deveni atentă.

* * *

Într-adevăr, Haman, mâna dreaptă a împăratului Ahaşveroş, îi ura pe evrei.

Ca mulţi alţii, şi el îi ura pentru faptul că din robi, evreii deveniseră cămătari (2) şi astfel ei, stăpânii, ajunseseră datori robilor lor. Dar Haman mai avea un motiv personal de ură: toţi slujitorii împăratului trebuiau să

18 Ahașver (Ahasverus) 1. Personaj legendar, cunoscut și sub numele de Evreul rătăcitor, dintr-un mit de origine incertă. 2. Nume dat în Vechiul Testament regelui persan Xerxe I.

plece genunchiul şi să se închine în faţa sa. Doar Mardoheu nu respecta această poruncă a împăratului.

Haman ştia că Mardoheu este iudeu, dar mai ştia în acelaşi timp şi faptul că Mardoheu, denunţând un complot împotriva lui Ahaşveroş, se bucura de recunoştinţa acestuia.

* * *

Fără să pomenească numele lui Mardoheu, Haman îi explică împăratului Ahaşveroş că evreii, prin cămătăria lor, îi jefuiesc supuşii şi că nici nu respectă legile împăratului, ci doar propriile lor legi. Îi ceru îngăduinţa să-i ucidă pe cămătarii evrei, promiţând să aducă 10.000 de talanţi de

argint în vistierie.

Ahaşveroş a fost de acord şi, mai mult de atât, i-a dăruit lui Haman atât poporul evreu cât şi tot argintul. Apoi, i-a dat şi inelul său cu care să pecetluiască scrisorile pentru mai marii oştirii, dregătorii fiecărui ţinut şi căpeteniile fiecărui popor.

În aceste scrisori, trimise prin alergători în toate ţinuturile împărăţiei, s-a cerut să fie nimiciţi toţi iudeii în ziua de 13 a lunii a douăsprezecea, adică luna Adar, şi să li se prade averile.

* * *

— Estera, după cum bine ştii şi tu şi Mardoheu, Haman pregăteşte uciderea evreilor, dar în primul rând a lui Mardoheu.

Nu ai voie să te duci la împărat nechemată, dar tu te vei duce. Ochii şi trupul tău vor fi mai grăitori decât cuvintele. Îl vei face să te cheme în patul lui iar acolo ştii prea bine ce ai de făcut: tot ce i-a făcut Dalila lui Samson şi, dacă se poate, chiar şi mai mult. Din când în când, îi vei vorbi şi îi vei spune următoarele: „dacă am căpătat trecere înaintea ta, împărate, şi dacă găseşte cu cale împăratul, dă-mi viaţa: iată cererea mea; şi scapă pe poporul meu: iată dorinţa mea! Căci eu şi poporul meu suntem vânduţi să fim nimiciţi, junghiaţi şi prăpădiţi. Măcar de am fi vânduţi să fim robi şi roabe, aş tăcea, dar vrăjmaşul n-ar putea să înlocuiască pierderea făcută împăratului”. Iar în momentul lui de extaz îi vei mărturisi că eşti evreică.

* * *

Haman era năucit. Totul se întorsese împotriva lui. Când împăratul îl întrebase ce trebuie făcut pentru un om pe care vrea să-l cinstească împăratul, crezând că este vorba de el, spusese: „Omului pe care vrea împăratul să-l cinstească, trebuie să i se aducă haina împărătească, aceea cu care se îmbracă împăratul, şi calul pe care călăreşte împăratul, şi să i se pună cununa împărătească pe cap. Să se dea haina şi calul uneia din căpeteniile de seamă ale împăratului, apoi să îmbrace cu haina pe omul acela, pe care vrea să-l cinstească împăratul, să-l plimbe călare pe cal prin locul deschis al cetăţii, şi să strige înaintea

lui: „Aşa se face omului pe care vrea împăratul să-l cinstească!”

Şi când colo, omul pe care voia să-l cinstească împăratul era duşmanul său de moarte, Mardoheu, cel pentru care ridicase o spânzurătoare de 50 de coţi!

Iar Mardoheu, se bucurase de toate onorurile pe care el le propusese pentru el însuşi!

* * *

Haman se duse cu inima neagră la cina la care îl invitase Estera pe el şi pe împărat. Invitaţia fusese făcută mai demult, înainte de necazul păţit cu Mardoheu, care îl ruşinase încă o dată.

În toiul ospăţului, împăratul Ahaşveroş,

beat şi înnebunit de favorurile pe care Estera i le oferise nopţi la rând, i s-a adresat acesteia:

— Ce doreşti, împărătească Estera? Orice cerere îţi va fi îndeplinită.

Calculat, ca în tot ceea ce făcuse până atunci, Estera răspunse:

— În acea spânzurătoare de 50 de coţi să fie spânzurat Haman.

Cu minţile furate de băutură, împăratul şi-a dat acordul.

* * *

În aceeaşi zi, încă netrezit din băutură şi din fierbinţeala buzelor Esterei pe care încă le mai simţea pe tot trupul său, Ahaşveroş i-a dat Esterei casa lui Haman.

Profitând de starea în care se afla împăratul, Mardoheu a luat inelul acestuia, pe care înainte Ahaşveroş i-l dăduse lui Haman. Cu inelul împăratului, Mardoheu a întors toate scrisorile trimise de Haman şi a trimis noi scrisori în toată împărăţia, din India şi până în Etiopia, dând evreilor dreptul de a ucide pe oricine vor.

* * *

A treisprezecea zi a lunii Adar, ziua hotărâtă de Haman pentru stârpirea cămătarilor evrei, s-a petrecut cu totul altfel decât fusese gândită de acesta.

Înfricoşaţi de puterea pe care Mardoheu o dobândise pe lângă Ahaşveroş, toţi mai marii ţinuturilor, căpeteniile oştirii,

dregătorii şi alţi slujbaşi ai împăratului i-au sprijinit pe iudei în măcelărirea propriului lor popor.

Iudeii au ucis cu sabia pe toţi care le-au ieşit în cale, au făcut cu ei tot ce au vrut. Numai în Susa, au ucis 500 de oameni. Şi i-au ucis pe toţi cei 10 fii ai lui Haman.

* * *

— Estera, aţi ucis în Susa doar 500 de oameni. Este prea puţin, mult prea puţin. Fă-te din nou plăcută lui Ahaşveroş, ia-i din nou minţile, fă-l să-ţi promită ce vrei. Tu ştii deja foarte bine ce vei cere.

* * *

Estera se depăşi pe ea însăşi. Întins pe spate, sleit de puteri, cu minţile din nou tulburi de băutură şi desfătare, Ahaşveroş murmură:

— Ai tăi au ucis astăzi 500 de oameni de-ai mei numai în Susa, şi pe toţi fiii lui Haman. Mai vrei ceva? Spune orice, vei căpăta.

— Dacă împăratul găseşte cu cale, să ne fie îngăduit să facem şi mâine după porunca de azi şi să-i spânzurăm pe lemn pe fiii lui Haman.

— Aşa să fie, răspunse împăratul, după care adormi.

* * *

Ahaşveroş dăduse dezlegare doar

pentru spânzurarea fiilor deja ucişi ai lui Haman. Profitând însă de somnul împăratului şi de dezlegarea pe care au denaturat-o, iudeii din Susa au mai ucis 300 de locuitori ai cetăţii.

Iar în aceeaşi zi, evreii din toate ţinuturile împărăţiei au scos armele şi au ucis cu sânge rece 75.000 de oameni fără apărare. Dar nu au putut să le fure şi averile.

După ce au masacrat zeci de mii de oameni, evreii au întins mesele, le-au umplut cu mâncare şi băutură, au mâncat şi au băut, au cântat şi au dansat, s-au bucurat şi odihnit. Crima pentru ei era o mare bucurie.

* * *

— Estera! Ţi-ai îndeplinit menirea. Acest mare masacru pe care îl veţi numi „Purim” va deveni una dintre cele mai mari sărbători ale poporului tău. Va fi o sărbătoare a bucuriei. Şi nimeni, niciodată, nu va avea curajul să spună ceva.

Note:

1. Împăratul biblic Ahaşveroş a fost identificat de istorie ca fiind împăratul persan Xerxes I (486 – 465 î.Hr.).

2. Săpăturile arheologice pe care Universitatea Pennsylvania le-a efectuat la Nippur (în Irak) au descoperit în anul 1893 arhiva primei firme de cămătărie atestată istoric, firma Muraşu şi fiii (455 – 403 î.Hr.), înfiinţată de iudei, urmaşi ai celor căzuţi în

robia babiloniană. Peste 100 de tăbliţe de argilă (110 sau 150, în raport de sursă) cuprindeau contracte de camătă, arendă, vânzare-cumpărare, cauţiune pentru datornicii întemniţaţi, servicii de intermediere. Comisionul practicat era de 20 %.

Cap. IX

— Caiafa! Scoală-te! Iisus l-a înviat pe Lazăr în Betania şi acum se apropie de Ierusalim.

Caiafa bodogăni – nu-i plăcea să fie trezit noaptea, nu-i plăcea să fie trezit brusc, dar mai ales nu-i plăcea să fie trezit cu veşti proaste. În momentul în care însă, în lumina lunii, văzu chipul vestitorului, cuvintele grele i se opriră ca un nod în gât.

— Ce crezi că trebuie să facem, stăpâne?

— Dar tu ce crezi?

Arhiereul îşi masă îndelung ceafa. De atâta timp căuta el însuşi răspunsul la întrebare, dar îl căuta în mod zadarnic. Sperase ca măcar acum să i se dea lui acest răspuns nenorocit, nu să i se ceară. Iar vizitatorul nu părea venit să-i dea răspunsurile pe care le dorea. Cu glas şovăielnic începu să-şi depene îngrijorarea:

— Pe unde umblă, face minuni. Oamenii îl ascultă şi se iau după El. Tot mai mulţi cred că este într-adevăr Mesia. Săracilor le place să audă ce spune, dar mie şi sinedriului ne subminează autoritatea. O lume în care eu să fiu egal cu slugile mele? O lume în care eu să îmi împart mâncarea

cu sărăntocii? O lume în care eu, în loc să îmi văd de treburile mele importante, să îmi pierd timpul ajutând orfanii şi făcând dreptate văduvelor? Ce fel de lume ar fi asta? Cu zeloţii este mult mai simplu – pe ei îi vânează şi îi omoară romanii. Dar cu Iisus nu ştiu ce să facem…

— Şi-ar fi fost mai lesne dacă nu exista, nu-i aşa?

— Oh! Sigur că da!

— Şi-ar fi mai lesne dacă n-ar mai fi?

Caiafa se înecă cu ceva, nici el nu-şi dădu seama cu ce.

— Ce vrei stăpâne să zici? Că Iisus trebuie omorât?

— Caiafa, am spus eu asta? Eu nu pot niciodată vorbi cu tine, pur şi simplu? Să te ascult şi atât? Eu trebuie numai să te învăţ

ce să faci? Imaginează-ţi că astăzi vreau doar să vorbesc cu tine, să te ascult, să văd cum gândeşti, nu să te povăţuiesc. Să nu crezi că o să-ţi stau tot timpul în preajmă să te învăţ cum să te ştergi pe mâini sau cum să învârţi lingura în blid. Poţi să înţelegi că astăzi vreau doar să am o discuţie prietenească cu tine?

— Da, stăpâne. Ce vrei să-ţi spun?

— Atâta doar: cum vezi rezolvarea problemei tale. Fiindcă, cred că îţi dai seama, este problema ta, nu a mea.

Caiafa îşi drese vocea încercând să fie cât mai sentenţios:

— Cred că ar trebui ca noi să îl condamnăm iar apoi să îl convingem pe Pilat să îl execute.

— Pentru ce îl veţi condamna?

— Cred că dacă îi aducem în faţa sinedriului pe toţi pe care i-a vindecat, sau măcar o parte dintre ei, aceştia, crezând că îl ajută, vor declara că i-a vindecat – şi noi îl vom putea condamna pentru vrăjitorie; apoi, sunt atâţia care L-au auzit spunând că El este Mesia – Îl vom putea condamna şi pentru blasfemie. Sunt convins că îl vom putea găsi vinovat şi pentru altele, după cum sunt convins că, după ce va intra în Ierusalim, va mai face El ceva care să ne folosească. Nu poate sta locului.

— Romanii nu s-au amestecat niciodată în religia voastră şi nici nu v-au impus zeii lor. Cu ei cum te descurci ca să obţii confirmarea condamnării la moarte şi execuţia?

— Mă voi duce la Pilat dimineaţa în

zori. În fiecare noapte, el chefuieşte până târziu. Dacă trezindu-l, va fi mahmur, o să îşi dorească un singur lucru: să spună „da”, şi apoi să se întoarcă în pat.

— Dacă nu ai norocul acesta?

— O să încerc să-l fac să înţeleagă că dacă Iisus se pretinde împăratul tutoror, este o crimă de lezmajestate faţă de cezarul Tiberiu.

— Şi dacă nici asta nu este de ajuns?

— Cred că îi voi sugera că aş putea transmite la Roma că nu este suficient de leal Cezarului.

Caiafa se mira de repeziciunea cu care îi veneau răspunsurile la fiecare întrebare pusă. Până mai înainte, la toate aceste întrebări nu găsise niciun răspuns.

— Dar ştii că urmează Pesahul, când

poporul evreu are dreptul să obţină graţierea unui condamnat. De unde ştii că nu se va cere graţierea lui Iisus?

— Din câte ştiu eu, cu Iisus ar fi patru condamnaţi. Pentru Dismas şi Hestas, nu îmi fac griji – sunt nişte tâlhari a căror graţiere nu o va cere nimeni. Al treilea, Barabas, este într-adevăr o problemă. El este zelot şi poporul îl iubeşte fiindcă luptă şi împotriva romanilor, dar şi împotriva noastră, marii preoţi şi ceilalţi conducători evrei. Şi atunci mă gândesc aşa: un Barabas pe cruce ar însemna un martir în locul căruia se ridică cu arma în mână, împotriva noastră şi a romanilor, nenumăraţi alţi zeloţi, iar un Iisus în lanţuri pe galeră îi poate converti nu numai pe ceilalţi condamnaţi, dar chiar şi pe ostaşii romani.

Pe când un Barabas în lanţuri pe galeră nu mai înseamnă nimic – un zelot înfrânt şi îngenuncheat, iar un Iisus pe cruce nu ar mai fi altceva decât un alt fals profet, mort.

— Şi cum crezi că poporul îl va cere pe Barabas?

— O să am grijă ca la momentul potrivit, în faţa palatului procuratorului, să fie mai mulţi oameni de ai mei decât cei ai Nazarineanului. Mult mai mulţi, vocile celor din urmă nici să nu se audă.

Cei doi se priviră în tăcere timp îndelungat. La un moment dat, Caiafa nu a mai răbdat:

— Stăpâne, dar nu ai nimic să-mi spui? Nu ai nimic să mă înveţi?

— Ţi-am spus că azi am venit doar să te ascult, nu să-ţi vorbesc. Tu vei îndeplini

profeţiile mele. Dacă aşa hotărăşti tu, bine. Îţi voi da şi eu o mână de ajutor. Un ajutor nesperat.

* * *

— Iuda!

Tânărul se întoarse nedumerit. Nu ştia să fie cineva în Ierusalim care să îl cunoască.

— Eşti Iuda din Iscaria, nu? Eşti unul dintre ucenicii Lui.

Iuda deveni bănuitor. Este adevărat, mulţi îi întâmpinaseră pe învăţător şi pe ei în Ierusalim cu bucurie, dar mai ştia şi că învăţătorul avea mulţi duşmani sus-puşi.

— Străine, nu cred că ne-am întâlnit vreodată.

— Este adevărat că noi doi nu am stat de vorbă niciodată, dar eu am fost de fiecare dată martor la ce a făcut învăţătorul vostru. Am fost în apropierea voastră la Cana Galileei (1), Betsaida (2), Capernaum (3), Betania (4), am fost chiar şi pe muntele Tabor (5), am fost peste tot.

— Eşti şi tu unul dintre adepţi?

— O! nu! Sunt ceva mult mai mult. Eu sunt cel ce îl va ajuta la împlinirea profeţiei. Iar tu mă vei ajuta pe mine. Pentru împlinirea profeţiei, pentru ca învăţătorul să mântuiască de nenumăratele păcate poporul vostru, pentru a se aşeza lângă Tatăl Său, El va trebui răstignit aici, la Ierusalim.

Iuda Iscariotul se scărpină gânditor în creştetul capului:

— Da, învăţătorul a pomenit despre aşa ceva. Dar nu înţeleg ce să fac eu.

— Tu te vei duce la Caiafa şi te vei oferi să i-L arăţi, ca să poată fi arestat.

— Adică să-L trădez pe învăţător?

— Nu. Nici vorbă de aşa ceva. El va fi răstignit aici, orice ai face tu. Şi după cum ai spus, El ştie bine asta. Tu, doar o să ajuţi la împlinirea profeţiei.

— Ba nu. Tu îmi ceri să-L trădez. Şi nu înţeleg de ce. De ce aveţi nevoie de mine? El nu s-a ascuns niciodată, toată lumea îl cunoaşte, a intrat în Ierusalim ziua în amiaza mare călare pe mânzul unei asine, a fost întâmpinat cu stâlpări de finic (6), a fost la Templu, a săvârşit minuni. Şi atunci, de ce mai este nevoie de mine?

— Dar ţi-am explicat de ce: pentru

împlinirea profeţiei, El trebuie trădat de unul din ai săi.

— Ce profeţie este asta? Fiindcă nu o cunosc.

— Sunt multe profeţii pe care voi, oamenii, nu aveţi de unde le cunoaşte şi nici nu le veţi cunoaşte.

— Dar cine eşti tu, ce încredere să am eu în tine şi care sunt aceste profeţii pe care nu le cunoaştem şi nici nu le vom cunoaşte?

— Nu ţi-am spus destule lucruri până acum? Bine, îţi voi mai spune şi altele. Stai jos aici.

Necunoscutul se aşează pe un bolovan şi îl invită pe Iuda să ia loc lângă el, pe o altă piatră care era la doi paşi. Apoi, începu să-i povestească sumedenie de lucruri, începând

încă din copilăria sa din Iscaria, lucruri pe care Iuda era sigur că nimeni nu avea cum să le cunoască. Mai mult, i-a povestit unele dintre gândurile lui, nimănui mărturisite. Când străinul îşi încetă vorbele, după un timp (nici Iuda nu ştia cât trecuse), ucenicul se ridică năuc de pe piatră.

— Dar toată lumea va spune că sunt un trădător.

— Da, acum. Dar peste vreo 200 de ani cineva va scrie o carte, ca şi scrisă de tine, cu o altă poveste. Iar peste vreo 2000 de ani, alţii te vor face un mare erou al noii credinţe. Du-te acum şi nu uita: joi noapte mergi la Caiafa. Te aşteaptă.

Iuda se îndepărtă cu paşi şovăielnici, cu mintea încâlcită cum nu o mai simţise niciodată. Mai auzi atât în urma lui:

— Te vom răsplăti pe loc. Nu uita, noi îi răsplătim pe toţi cei care ne slujesc.

* * *

La ora trei a amiezii, noaptea de trei ore care se lăsase dintr-odată peste Ierusalim se ridică la fel de brusc.

Răstignit între Dismas şi Hestas (7), Iisus îşi ridică ochii de la drumul Golgotei, care cobora anevoios spre Ierusalim şi privi spre înaltul cerului strigând: „Eli, Eli, lama sabahtani?” (8)

După care sufletul său divin părăsi trupul omenesc în care fusese adăpostit timp de 33 de ani. (9)

* * *

Caiafa sări dintr-odată din pat. Visul îi băgase groaza în oase. Cum de nu se gândise niciodată la asta?

Se îmbrăcă în fugă şi îşi chemă slujitorii.

— Ştie cineva unde a fost îngropat Nazarineanul?

Câţiva dintre ei îi confirmară.

— Duceţi-mă acolo de îndată!

Au pornit cu toţii în graba mare, împinşi de la spate de Caiafa căruia nu i se părea că merg suficient de repede. Când deja se arătase ziua, slugile s-au oprit.

— Aici! îi arătă unul dintre ei spre o grotă a cărei intrare era astupată pe jumătate de o piatră mare.

Cu inima cât puricele, Caiafa se apropie

de intrare. Când ochii i s-au obişnuit cu întunericul din interior, a văzut pe jos un giulgiu din în pătat cu sânge. Şi nimic altceva.

Se prăbuşi pe un bolovan din apropiere, smulgându-şi smocuri din barbă. Şi în minte îi vuia neîncetat: „Cum de nu m-am gândit la asta? Cum de nu m-am gândit la asta?”

* * *

— Ţi-am făcut Fiul ca în ultimele Lui clipe să se îndoiască de Tine.

— Partea Lui omenească, cea care a rămas pe pământ, s-a îndoit. Acum, când a scăpat de trup, Îl vezi în dreapta Mea.

— Nu Te miri de ce l-am ajutat pe Caiafa să împlinească profeţia?

— Nu. Caiafa este un prost şi tu l-ai păcălit. Dar tu nu ai vrut niciodată să împiedici împlinirea profeţiei ci, dimpotrivă, ai vrut să o grăbeşti, ca să te foloseşti de ea.

— Aşa este, Caiafa este un prost. Şi acum îţi pot spune că eu am câştigat. Noul tău popor, creştinii, sunt învăţaţi să fie toleranţi, sunt învăţaţi, când primesc o palmă, să întoarcă şi obrazul celălalt, sunt învăţaţi să nu se apere şi să nu ucidă. Vor fi o pradă uşoară.

— Ai uitat că în ultima noapte, în grădina Ghetsimani, Fiul Meu şi-a trimis ucenicii să caute arme?

— Da, dar când Simon Petru a scos sabia, tot Fiul Tău i-a spus să o pună înapoi în teacă, fiindcă cine scoate sabia de sabie va pieri. (10)

— Creştinii vor învăţa astfel să nu atace ei primii niciodată, dar să fie pregătiţi întotdeauna să se apere dacă vor fi atacaţi.

— Când îi vor ataca oamenii mei, nici nu vor şti că sunt atacaţi. Ultima noastră luptă, din valea Armaghedonului, se apropie. Iar victoria mea finală de asemenea.

Dumnezeu se întoarse, îl privi pentru prima dată drept în ochi şi zâmbi:

— Poate că da. Sau poate că nu. Asta, doar Eu o pot şti.

Note:

1. La nunta din Cana Galileei, Iisus a săvârşit prima minune, preschimbând apa în vin (Ioan 2); se pare că în urma acestui miracol, mirele L-a urmat pe Iisus devenind

unul dintre cei 12 apostoli (unii cred că ar fi Simon Zelotul, alţii că ar fi Vartolomeu, cel pe care Ioan l-a numit Nataniel).

2. Cetatea în care Iisus a vindecat un orb (Marcu 8).

3. Cetatea în care Iisus a vindecat un slăbănog şi un paralitic (Matei 8,9 şi Marcu 2).

4. Învierea lui Lazăr, ultima minune înainte de intrarea în Ierusalim (Ioan 11).

5. Muntele pe care a avut loc Schimbarea la faţă, Iisus arătându-şi Dumnezeirea în faţa ucenicilor săi Petru, Iacov Zevedeu şi Ioan (Matei 17, Marcu 9 şi Luca 9).

6. Ramuri de curmal (Ioan 12.13).

7. Dismas şi Hestas au fost cei doi tâlhari între care a fost răstignit Iisus. Se

pare însă că în realitate nu erau tâlhari ci, ca şi Barabas, erau zeloţi (evrei răzvrătiţi atât împotriva ocupaţiei romane cât şi împotriva dominaţiei aristocraţiei şi marii preoţimi iudaice).

8. Lb. Aramaică: „Doamne, Doamne, de ce m-ai părăsit?” (Matei 27.46). În Marcu 15.34 apare sub forma „Eloi, Eloi, lama sabahtani?”

9. Iisus a trăit 33 de ani, ceea ce teoretic presupune că a fost crucificat în anul 33 d C. În realitate, cronologia erei creştine, al cărei autor a fost un protoromân, teologul Dionisie Exiguul (cel Smerit, născut cca. 470 în Scitia Minor, actuala Dobroge şi decedat cca. 545 la Roma), este eronată: în condiţiile în care naşterea lui Iisus este strâns legată de

uciderea de către regele iudeu Irod cel Mare a celor 14.000 de prunci, iar Irod cel Mare a murit în anul 4 î.Hr., este evident că Iisus nu se putea naşte decât cel mai târziu în anul 5...! C!; de altfel, Larousse-ul, care în cronologie foloseşte av. J-C (înainte de Christos) şi ap. J-C (după Christos), plasează naşterea lui Iisus în anul 749 ab urbe condita (de la înfiinţarea Romei, adică anul 4 î.Hr.).

10. Matei 26.52.

Cap. X

Ierusalim. Anul 70, AD.

„Ave, Titus!”, „Ave, Titus!”. Întregul Ierusalim, sau cel puţin ce mai rămăsese din el, răsuna de scandările legiunilor romane masate pe ruinele templului lui Solomon.

Înfrânţi, mare parte dintre evrei s-au răspândit în cele patru vânturi. Începuse fenomenul diasporei. (1)

* * *

— Acum 40 de ani, când Pilat i-a întrebat de trei ori cine să fie iertat, tot de trei ori ei au spus: „Barabas”. Când Pilat le-a spus că el va fi nevinovat de moartea Fiului Meu, ei şi-au asumat crima şi au spus: „Sângele Lui asupra noastră şi asupra copiilor noştri!” (2) şi L-au ucis pe Fiul Meu, înainte să-şi fi terminat munca Sa. Aşa cum au spus-o, aşa o suportă acum. Ei şi copiii lor văd Ierusalimul în flăcări şi Templul în care M-au trădat de atâtea ori, distrus. Ei au spus-o, ei au vrut-o; acum au ce au spus

şi ce au vrut. Sunt 1500 de ani în care şi-au bătut joc de tot ce i-am învăţat. Şi-au ucis prorocii care le aduceau cuvântul Meu, L-au ucis pe Fiul Meu, şi-au ucis vecinii ca să-i jefuiască sau să le fure nevestele. Acum, primesc ce merită. Mi-am întors faţa de la ei. De la Fiul Meu încoace, poporul Meu sunt creştinii.

— Ştiu, ai fi vrut ca Simon-Petru (3) să răspândească credinţa Fiului Tău în primul rând în Iudeea, şi apoi în lume. Dar s-a întâmplat ca Saul-Pavel (4) să-l convingă pe Simon să răspândească Apostolii printre neamuri – unde oamenii mei sunt peste tot şi unde, cu banii lor, au toată influenţa de care au nevoie să-ţi omoare noii supuşi. Iar în ce priveşte poporul evreu, fostul Tău popor, ştii bine că de mult este al meu.

Note:

1. Termenul de „diasporă” are mai multe semnificaţii: totalitatea comunităţilor evreieşti dispersate în urma distrugerii Ierusalimului de către Nabucodonosor al doilea, regele Babilonului (1), fenomenul răspândirii evreilor în lume (2) iar prin extensie, grup etnic aflat în afara ţării de origine (3). În cel de-al doilea sens, pe care îl am în vedere, termenul este strâns legat de expresia populară „jidovul rătăcitor” pentru care în Larousse („juif errant”) se dă următoarea explicaţie: în timp ce Iisus urca Golgota purtându-şi crucea, la un moment dat, obosit, a vrut să se odihnească în faţa porţii evreului Ahaşverus, care însă l-a alungat în mod brutal; supărat, Dumnezeu i-

a spus evreului: „vei rătăci pe pământ până când voi veni Eu” – după aceste vorbe, evreul s-a pus în mişcare ca împins de o forţă irezistibilă, rătăcind în mod continuu, fără a-şi putea găsi un loc de odihnă. Această explicaţie nu îşi găseşte suport în Noul Testament (singurul Ahaşveros din Biblie este regele din Susa, căsătorit cu Estera), iar însuşi purtatul crucii este prezentat diferit în Evanghelii. Astfel, singurul evanghelist care confirmă purtarea pe tot drumul a crucii de către Iisus este Ioan (19.17), de altfel singurul dintre apostoli care l-a însoţit pe Iisus până în momentul răstignirii, în timp ce Matei (27.32), Marcu (15.21) şi Luca (23.26) relatează că romanii l-au obligat pe un oarecare Simon Chirineul (Simon din

Chirenia) să care el crucea. Probabil că în realitate Iisus şi-a purtat crucea până când greutatea acesteia şi oboseala nu i-au mai permis, iar în ultima parte a urcuşului a fost ajutat de Simon Chirineul.

2. Matei 27.25.

3. Simon a fost numele adevărat al Sf. Petru, schimbat de Iisus (Ioan 1.42) în Chefa („piatră” în lb. Aramaică); explicaţia este dată tot de Iisus, care îi spune lui Petru că el este piatra pe care Iisus îşi va ridica biserica („şi eu îţi zic ţie că tu eşti Petru şi pe această piatră voi zidi biserica mea” – Matei 16.18).

4. Saul a fost numele adevărat al Sf. Pavel; iniţial un prigonitor al creştinilor, acesta s-a convertit la creştinism în urma întâlnirii cu Dumnezeu pe drumul

Damascului („Saule, Saule, de ce mă prigoneşti?” – Faptele Apostolilor 9.3 – 6). După convertire, a devenit cel mai important dintre apostoli, el fiind cel de la care a pornit răspândirea creştinismului printre „neamuri”, adică printre celelalte popoare decât evreii.

Cap. XI

— Stăpâne, au trecut 250 de ani de când Ierusalimul nu mai este al nostru, noi am ajuns împrăştiaţi prin toată lumea, iar creştinismul, oricât am luptat împotriva lui, acum a ajuns nu numai tolerat, dar chiar îmbrăţişat de însuşi împăratul Constantin.

— Şi crezi că v-am uitat pe voi şi promisiunile pe care vi le-am făcut de mult şi le-am reînnoit de atâtea ori?

— Nu ştiu ce să cred. Am ajuns ca nisipul din deşert, suflat de vânt în toate cele patru zări. Nu mai însemnăm nimic.

— Te înşeli. Sunteţi răspândiţi peste tot, asta este adevărat, dar este un mare avantaj pentru voi. V-am dat două mari haruri, pe care nu le mai are niciun popor: să fiţi conducătorii celorlalte popoare şi să faceţi averi. (1) Nu uita că încă dinainte să vă închinaţi mie, rob vândut de fraţii săi fiind, Iosif fiul lui Iacov a primit de la Faraon stăpânirea peste toată ţara Egiptului – eu l-am ajutat. (2) Nu uita că în chiar timpul robiei babiloniene, dintre voi, dintre robii evrei, am făcut primii cămătari din lume, care i-au transformat în datornici chiar pe stăpânii lor babilonieni – eu v-am ajutat. (3) Ţine minte: voi nu veţi mai fi niciodată în

robie, iar într-o bună zi veţi ţine în robie întreaga lume, într-o robie fără de scăpare (4); voi nu veţi munci niciodată, dar veţi strânge cu ajutorul meu cele mai mari averi şi toată puterea. Cu aceste averi, îi veţi cumpăra pe toţi cei de care veţi avea nevoie. Răspândirea voastră în lume este un mare avantaj: fiind răspândiţi peste tot, îi veţi putea cumpăra pe conducătorii de pretutindeni. Cu timpul, îi veţi învăţa pofta de aur şi de putere, îi veţi învăţa să trăiască în minciună, îi veţi învăţa să ucidă pentru aur şi putere dar, chiar dacă voi veţi fi în spatele crimelor, doar ei vor fi văzuţi ca ucigaşi. Cu timpul, toată lumea va fi a voastră şi toţi oamenii mi se vor închina mie.

— Bine, dar cum să facem asta într-o

lume astăzi plină de creştini, care nu uită că noi am fost primii care i-am ucis şi că tot noi i-am învăţat pe romani şi pe elini să-i ucidă? Creştini care şi-au dat viaţa pentru credinţa lor şi care au fost învăţaţi să nu strângă averi ci, dimpotrivă, să împartă cu ceilalţi ceea ce au?

— Astăzi, creştinii îşi dau viaţa pentru credinţă. Cu ajutorul vostru, o să vină ziua în care îşi vor da credinţa pentru o viaţă trăită în lux, trândăvie şi destrăbălare. Astăzi, pentru creştini valoarea supremă este adevărul – cu ajutorul vostru, într-o bună zi ei vor trăi în minciună. Stăpânirea voastră nu va veni într-o zi sau două, într-un an sau doi. Va mai fi nevoie de sute de ani, dar trebuie să aveţi răbdare. Să mă ascultaţi şi să urmaţi pas cu pas ce vă spun,

chiar dacă între unii dintre aceşti paşi va trece mult, mult timp. Din când în când, o să mai suferiţi persecuţii – dar este nevoie de aşa ceva şi după ce ele vor trece, le veţi folosi în interesul vostru. O să vină şi ziua în care dacă un creştin va lovi din greşeală cu piatra un evreu, după zece generaţii urmaşii lui încă se vor simţi vinovaţi pentru acea lovitură din greşeală. Nimeni nu va avea curajul să vorbească despre crimele voastre, dar veţi face ca întreaga omenire să se simtă răspunzătoare pentru ce aţi suferit voi, încă de pe vremea faraonilor.

— Stăpâne, totuşi nu înţeleg ceva. Ţi-am ascultat întotdeauna poruncile. (5) Deşi nu ne era îngăduit, i-am ucis pe marii noştri proroci Isaia şi Ieremia şi pe prorocul Urie (6), care ne criticau. (7) I-am ucis pe

prorocul Zaharia şi pe fiul său, Ioan Botezătorul, ultimul proroc al Vechiului Testament şi primul proroc din Noul Testament. I-am ucis pe cei 14.000 de prunci, sperând să-L ucidem şi pe Fiul Lui; atunci, nu am reuşit – dar apoi, după 33 de ani, i-am convins pe romani să-l ucidă ei pe Iisus. I-am ucis cu mâna noastră pe Iacov Zevedeu şi pe Matia, doi din cei 12. I-am ucis, dintre cei 70, pe arhidiaconul Ştefan şi pe diaconul Nicanor, pe Iacov, ruda Lui, primul episcop al Ierusalimului şi pe Cleopa. Am ucis până şi în afara ţării: în Roma, l-am convins pe Nero să-i ucidă pe Simon şi pe Saul, iar pe creştini să fi arunce în groapa leilor (8); pe diaconul Timon l-am ucis în Arabia; pe Varnava, în Cipru; pe Carp, în Veria Traciei; pe Evod, în Antiohia iar pe

Amplie şi Urban, în Grecia. (9) Am vrut să-l ucidem şi pe Irodion, dar în ultimul moment Dumnezeul lui l-a scăpat. Şi totuşi creştinismul, în loc să moară, s-a întins ca o bubă pe care nu am mai putut-o stăvili. De ce nu ne-ai ajutat? De ce nu ne ajuţi?

Răspunsul veni cu mânie şi cu un glas de tunet:

— Tu mă întrebi de ce nu v-am ajutat? Dar de ce crezi că s-au întâmplat toate acestea, care în timp vor fi în folosul vostru, dacă nu v-aş fi ajutat eu? Tu mă întrebi de ce nu vă ajut? Cu mult timp în urmă v-am promis ajutorul meu şi vi l-am dat întotdeauna. Tu vrei totul de-a gata într-o singură zi? Asta nu se poate, fiindcă încă mă lupt cu El. Chiar şi Lui I-au trebuit 6 zile ca să facă lumea, şi El nu trebuia să se lupte

cu nimeni. Va trebui să aveţi răbdare. Tu crezi că răbdarea este o virtute exclusiv creştină? Nu! În primul rând, voi trebuie să aveţi răbdare. Răbdarea firului de apă care împinge nisipul în deşert croindu-şi drum, devenind cu timpul râu şi apoi vărsându-se în mare. Răbdarea vântului care, lovind muntele, îl macină, îl roade, îl micşorează. Răbdarea ploii care în ani de zile, lovind încet, surpă casele, palatele şi templele. Răbdarea voastră trebuie să se mai întindă în timp încă o dată cât s-a întins până acum. Dacă tu nu ai răbdare, înseamnă că am greşit eu când te-am ales.

— Iartă-mă stăpâne, acum am înţeles.

Note:

1. De exemplu, o examinare a originilor

primilor 300 de miliardari ai lumii în anul 2005 conform clasamentului Forbes, arată că dintre aceştia 34 sunt evrei americani, 5 evrei ruşi, câte 3 sunt evrei din Israel şi Franţa, câte 2 sunt evrei din Canada şi Marea Britanie iar câte unul evreu din Australia, Spania, Brazilia, Africa de Sud şi Hong Kong. În total, cel puţin 54 (18 %) dintre cei mai bogaţi oameni din lume erau evrei, răspândiţi pe toate continentele. De precizat faptul că aceştia sunt doar cei a căror origine evreiască este recunoscută, oficială şi incontestabilă, verificată conform biografiilor întocmite de Wikipedia (Keith Rupert Murdoch de pildă nu a fost luat în calcul întrucât Wikipedia nu îl menţionează ca evreu, deşi numeroase materiale de pe Internet arată că mama sa este evreică

irlandeză).

2. Facerea (Geneza) 37 – 41.

3. V. Cap. VIII, nota de subsol (2).

4. Ieşirea (Exodul) 21.2: „De vei cumpăra rob evreu, el să-ţi slujească şase ani, iar în al şaptelea an să iasă slobod, fără răscumpărare”. În condiţiile în care versetul, singurul de acest fel, se referă doar la termenul pentru eliberarea din robie a robilor evrei, este uşor de interpretat în sensul că robii din rândul celorlalte popoare vor fi ţinuţi în robie perpetuă, fără posibilitatea de a fi eliberaţi.

5. „Voi aveţi pe diavolul de tată şi ţineţi să faceţi poftele tatălui vostru. El de la început a fost omorâtor de oameni şi cu adevărul nu stă laolaltă, pentru că nu este adevăr într-însul. Când spune minciuna,

grăieşte dintru ale sale, căci este mincinos şi părintele minciunii”. (Ioan 8.44)

6. Prorocul Urie (altul decât Urie Heteul, comandantul de oşti trimis la moarte de David pentru ca acesta să-i poată fura soţia, pe Batşeba) a fost contemporan cu marele proroc Ieremia, şi a fost ucis de evrei din cauza multiplelor critici pe care le aducea iudeilor pentru încălcarea poruncilor.

7. „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci şi ucizi cu pietre pe cei trimişi la tine”. (Luca 13.34).

8. Este singura explicaţie logică pentru uciderea creştinilor: pe de-o parte, niciodată imperiul Roman nu şi-a impus zeii proprii în ţările cucerite şi nici nu a prigonit în Roma adepţii altor religii iar, pe de-altă

parte, împăratul Nero (54 – 68 d C.) nu avea niciun motiv pentru a declanşa prigoana împotriva creştinilor (care erau învăţaţi să fie ascultători şi să nu se revolte împotriva stăpânirii) ori Apostolilor (care îi învăţau pe aceştia preceptele creştine, folositoare pentru liniştea stăpânilor romani). Era încă perioada (premergătoare distrugerii Ierusalimului) în care evreii şi banii lor încă aveau o influenţă enormă în Roma, iar ura lor faţă de Sfinţii Apostoli rezulta pe deplin din textele Sf. Apostol şi Evanghelist Luca: regele iudeu Irod Agripa, după ce l-a decapitat pe Sf. Apostol Iacov Zevedeu, fratele Sf. Apostol şi Evanghelist Ioan, văzând că lucrul acesta le place iudeilor, a hotărât uciderea Sf. Petru, pe care l-a arestat – dar îngerul lui Dumnezeu i-a frânt

lanţurile şi i-a redat Sfântului libertatea (Faptele Apostolilor 12). În ce îl priveşte pe Sf. Apostol Pavel, după ce l-au batjocorit şi au încercat să îl izgonească, evreii l-au lapidat crezând că l-au ucis iar când au văzut că nu au reuşit, s-au jurat să nu mănânce şi să nu bea până nu îl vor ucide (ibidem 13.45 – 50,14.19,23.12 – 15) – dar nu au reuşit. Uciderea Sfinţilor Apostoli Petru şi Pavel a reuşit-o împăratul Nero – de ce? Fiindcă aşa au vrut evreii din Roma.

9. Primii creştini (în mare majoritate evrei) au fost ucişi tot de către evrei, iniţial în Ierusalim şi în restul Iudeei, iar după scurt timp în toate ţările lumii antice în care se stabiliseră cu mult timp înainte. Dar şi după prăbuşirea Ierusalimului, aceştia au continuat să fi ucidă pe creştini (deşi

acceptaţi cu naturaleţe, omenie şi toleranţă creştină în mijlocul lor) atunci când condiţiile istorice le permiteau.

Un exemplu al urii purtate în mod continuu de evrei împotriva creştinilor, dar şi al dobândirii de către evrei prin „mijloace specifice” a puterii în alte ţări din lume chiar şi după prăbuşirea Ierusalimului în anul 70, este prezentat în Viaţa Sfinţilor, la Marele Mucenic Areta (24 oct.). În sec. VI, în Arabia „care demult se numea Sava”, s-a ridicat împărat evreul Dunaan, prigonitor al creştinilor. În încercarea sa de a convinge creştinii să treacă la iudaism sau să-i ucidă pe cei care refuzau, a atacat cetaţile creştine, ultima care îi rezista fiind cetatea

Negran. A pătruns în cetate în urma unor promisiuni mincinoase şi, odată intrat,

în primul rând a ars moaştele lui Pavel, fostul episcop al Negranului, mort în urmă cu doi ani, după care a ars în foc 427 preoţi, monahi şi fecioare afierosite (dedicate, închinate) lui Dumnezeu. După aceasta, nereuşind să convingă să renunţe la credinţa creştină soţiile şi copiii celor deja ucişi, i-a ars şi pe aceştia în foc, împreună cu alte mii de creştini care din solidaritate, ceruseră să fie şi ei ucişi întru numele lui Hristos. În final, a chemat în faţa lui pe Sf. Areta, cel mai bătrân om al cetăţii (95 de ani), apărător al creştinismului şi care se opusese ca tâlharului evreu să i se deschidă porţile cetăţii, împreună cu cei 340 de tovarăşi ai acestuia pe care, după ce nu a reuşit să-i întoarcă de la Iisus, i-a decapitat. Împotriva lui Dunaan s-a ridicat împăratul

Elezvoi al Etiopiei, sprijinit de împăratul Iustin I al Bizanţului. Dumnezeu i-a promis lui Elezvoi sprijinul său în această luptă cu condiţia ca, pentru ispăşirea crimelor pe care le va săvârşi în această victorie, după biruinţă să renunţe la tron şi să se călugărească. Înfrângându-l pe Dunaan, care şi-a pierdut viaţa în luptă, Elezvoi şi-a trimis coroana împărătească la Ierusalim, a încredinţat lui Dumnezeu împărăţia Etiopiei şi apoi s-a retras la mănăstire.

Istoria consemnează aceste evenimente în modul următor: „Sava” reprezenta marea cetate Saba (din care provenise regina devenită amanta regelui Solomon al Israelului), respectiv Yemenul de astăzi, situat în sud-vestul peninsulei Arabia; în anul anul 517, tronul regelui evreu al Sabei,

Rabiah ibn Mudhar este uzurpat de eveul Yusuf Asar Dhu Nuwas zis şi Dunaan (rege între 517 – 525). Acesta a început prigoana împotriva creştinilor atacând cetatea Zafar (unde a ars bisericile) şi apoi cetatea Najran (adică Nagranul), unde a masacrat cca. 20.000 de creştini care refuzaseră să renunţe la credinţa lor. În anul 525 a fost înfrânt de regele creştin Kaleb al Axumului (urcat pe tron în anul 520), care a fost sprijinit de împăratul bizantin Iustin I (450 – 527, împărat între 518 – 527), pierzându-şi viaţa. După victorie, regele Kaleb şi-a închinat coroana Bisericii Sfântului Mormânt de la Ierusalim şi apoi s-a călugărit, după moarte (anul 540) fiind sanctificat ca Sf. Elesbaan.

Şi pe pământ românesc, primul martir

canonizat de Biserica Ortodoxă Română a fost Sfântul Mare Mucenic Ioan cel Nou de la

Suceava (sărbătorit la 2 iunie), decapitat cu sabia în anul 1330 de un evreu din Cetatea Albă, într-o perioadă în care cetatea se afla sub stăpânire tătărească (crima a fost săvârşită, pe de-o parte, din cauza urii purtate de evrei faţă de creştini, iar pe de-altă parte, din dorinţa evreului de a face un lucru plăcut mai-marelui tătar al cetăţii). Sute de ani mai târziu, începând cu data de 28 iunie 1940, când Armata Roşie a ocupat Basarabia şi Bucovina, evreii din aceste provincii au batjocorit, mutilat şi ucis în public sute de preoţi, studenţi la teologie, funcţionari publici, profesori şi ofiţeri români în Chişinău, Tighina, Soroca,

Cetatea Albă, Orhei şi Cernăuţi (pentru mai multe amănunte despre aceste masacre, v. Paul Goma – „Săptămâna Roşie 28 iunie-3 iulie 1940 sau Basarabia şi evreii” şi „Descronologizatorii”). Dar cea mai odioasă, cea mai criminală represiune împotriva creştinilor români, au organizat-o evreii bolşevici după anul 1944, când au pus treptat mâna pe întreaga putere în România (v. Şi cap. XIV, nota de subsol 12).

Cap. XII

O oră târzie de noapte întunecată, la sfârşitul unui ev astăzi numit întunecat. (1)

Undeva, într-un oraş din Germania, poarta casei familiei Rothschild de pe Judenstrasse (2) se deschidea şi se închidea ritmic. Mulţi musafiri în acea noapte. Când

şi ultimul dintre ei (o figură de altfel binecunoscută cititorului) a intrat, poarta a fost zăvorâtă. Toţi cei veniţi îşi luară câte un scaun, începând o discuţie aprinsă şi lungă.

La o măsuţă dintr-un colţ, un tânăr schiţa nişte semne pe o coală de desen aflată în faţa sa. Se conturau un echer, un compas şi un fir de plumb, un ciocan şi o daltă, soarele şi luna, o riglă şi o mistrie, piatră brută şi piatră lustruită, şi multe altele. Tânărul le privea, nehotărât ce să aleagă.

Lua naştere o organizaţie secretă care în scurt timp, prin lovituri de palat sau prin revoluţii, prin crimă, minciună, corupţie sau intrigi, avea să schimbe monarhi sau să dărâme monarhii, pregătindu-se să stăpânească din umbră lumea. Începea

războiul tainic împotriva creştinismului.

În timp, dar mai ales în sec. XX, organizaţia avea să facă pui – toţi aceştia, urmărind acelaşi scop. (3)

Note:

1. În ceea ce priveşte momentul şi locul înfiinţării masoneriei există variante nenumărate: unii masoni pretind chiar o vechime de milenii, alţii susţin că mişcarea şi-ar trage originile din Ordinul Templierilor, fiind înfiinţată de cavalerii răspândiţi în Europa în anul 1307, după arestarea de către regele Filip cel Frumos a conducătorilor Ordinului în frunte cu Jacques de Molay; unii plasează momentul înfiinţării spre sfârşitul sec. 18, alţii o asimilează cu înţelepţii Sionului etc. În

aceste condiţii, îmi asum libertatea subiectivă de a alege timpul şi locul pe care, dintre toate variantele de care am luat cunoştinţă, eu le consider cele mai apropiate de adevăr (anul 1773, Frankfurt).

2. Lb. Germană: strada evreilor.

3. În decursul timpului, dar mai ales în sec XX, masonii au înfiinţat multe organizaţii cu participanţi din diferite ţări. În anul 1776 în Germania a fost înfiinţată organizaţia secretă „Iluminaţii”; în anul 1921 în SUA a fost înfiinţat CFR (Council of Foreign Relations – Consiliul pentru Relaţii Externe); în anul 1954 în Olanda s-au pus bazele Grupului Bilderberg; în 1968 în Italia a luat fiinţă Clubul de la Roma; în anul 1972 David Rockefeller, participant la prima întâlnire a Grupului Bilderberg şi preşedinte

între 1970 – 1985 al CFR, a constituit Comisia Trilaterală. Scopul final al tuturor acestor organizaţii îl reprezintă instaurarea Noii Ordini Mondiale şi a Guvernului Mondial.

Cap. XIII

Basel, Elveţia. Anul 1897, AD.

Un mare hotel îşi închiriase sala de bal unui grup care dorea să sărbătorească ceva – nimeni din personalul hotelului nu mai ţinea minte exact despre ce sărbătorire era vorba.

Dar dacă o muscă ar fi ajuns la înălţimea cupolei sălii, nu ar fi văzut, privind în jos, niciun fel de bal, niciun fel de sărbătoare. De sus, nu puteai vedea decât o mare de capete acoperite cu „kippa” (1),

aranjate ordonat în faţa unei estrade, de la înălţimea căreia un bărbat ascultat de toţi cu un respect sacru, s-ar putea spune, vorbea în faţa celei mai impresionante întruniri de înţelepciune strânsă vreodată la un singur loc.

În culisele estradei, un slujitor mai leneş, care neterminându-şi treburile la timp rămăsese ascuns între draperii, asculta şi el, încremenit de frică la auzul celor spuse de singurul dintre cei prezenţi care vorbea:

— Planurile mele încep să rodească, schimbările în lume sunt tot mai dese şi tot mai importante – toate, în favoarea voastră. Dacă până acum întâlnirile mele cu reprezentanţii voştri puteau să aibă loc la intervale chiar de secole, de acum încolo

vor trebui să fie mult mai dese. Iată, deja unul de-ai voştri a reuşit să ajungă primul ministru al Angliei. (2) Este un minunat început, care trebuie extins. Este momentul ca parte dintre voi să iasă din comunităţile voastre în care v-aţi obişnuit să vă închideţi pentru a vă separa de creştini (3), să se amestece printre creştini, să se căsătorească cu ei. Fiii voştri vor trebui să ajungă conducători ai ţărilor creştine, fiicele voastre vor trebui să ajungă în paturile conducătorilor creştini. (4) Mulţi dintre urmaşii voştri se vor declara creştini şi îşi vor schimba numele – prin căsătorie, sau pe cale administrativă. (5) Li se va pierde originea, iar prin calităţile cu care v-am înzestrat ei vor putea să urce nestingheriţi treptele ierarhiei în toate domeniile.

Apoi, vorbitorul începu o lungă expunere a unor planuri de viitor, împărţite în 24 de părţi. Când cuvântarea sa a luat sfârşit, în tăcere şi ordine, participanţii la adunare s-au răspândit în 24 de grupuri de lucru, fiecare dintre acestea dezvoltând pe îndelete şi pe larg ideile expuse până atunci relativ sumar.

Aceste învăţăminte au constituit ulterior o carte secretă (6), a cărei existenţă a fost negată în momentul în care s-a aflat de conţinutul său. După zeci de ani, când influenţa evreilor în lumea creştină s-a întărit, s-a încercat chiar condamnarea celor care o citeau. Cu toate acestea, mulţi creştini, dar nu numai creştini, au avut curiozitatea şi curajul să o citească.

* * *

La câteva zile după aceste evenimente, pe malul Rinului, în apropiere de Basel, un grup de copii plecaţi la scăldat, au găsit trupul unui tânăr. Poliţia l-a identificat ca fiind angajatul unui mare hotel din oraş, dar nimeni nu a reuşit să afle vreodată cine şi de ce l-a ucis.

Note:

1. Acoperământ de cap tradiţional, purtat de evrei.

2. Benjamin Disraeli (1804 – 1881), evreu sefard, devenit conte de Beaconfield, de două ori prim-ministru al Angliei (prima dată în 1868 iar a doua oară în 1874).

De altfel, ascensiunea politică a

evreilor în lume începuse deja de mult, din vremea Egiptului antic (v. Cap. VIII, nota de subsol 2) şi a imperiului Roman: evreul Tiberius Julius Alexandru a fost numit de Roma procurator al Iudeei (46 – 48) iar ulterior prefect al Egiptului (66 – 69).

Evreul Samuel ibn Naghrela (sau Samuel HaNagid, 993 – 1056, născut Sh muel Halevi ben Yosef HaNagid) a devenit în anul 1038 vizir (prim-ministru) al regatului maur al Granadei; funcţia a fost moştenita de fiul său, Iosif ibn Naghrela (sau Iosef HaNagid, 1035 – 1066, ns. Yehosef ben Shemu el hal Lewi han-Naged) până în anul 1066 când, acuzat de populaţie că îşi foloseşte funcţia pentru a acorda privilegii prietenilor săi evrei, a fost crucificat (30 dec. 1066); a doua zi, a

început ceea ce este cunoscut în istorie ca masacrul din Granada împotriva evreilor.

(Sir) Edward Brampton (1440 – 1508, evreu portughez născut cu numele Duarte Brandao, stabilit în Anglia şi înnobilat în anul 1484 de regele Richard al III-lea) a fost numit guvernator în Guernsey.

Într-un mod incredibil, fapt puţin cunoscut, evreul Jiao Yincheng (cca. 1619-cca. 1657, pe numele adevărat Moshe ben Abram) şi fratele său, Jiao Yingdu au ajuns mandarini în timpul dinastiei chineze Ming (prima sinagogă în China a fost ridicată în anul 1163)!

La fel de neobişnuit şi de puţin cunoscut este faptul că la jumătatea secolului XIX un evreu, Juan Nepomuceno Fernandez Lindo y Zelaya (1790 – 1857), a

ajuns, succesiv, preşedintele a doua state din America Centrală: între 1841 – 1842 preşedintele Salvadorului iar între 1847 – 1852 preşedintele Hondurasului.

3. Una dintre marile minciuni pe care sioniştii, conducătorii Europei „Unite” de azi, încearcă să le impună, se referă la ghetourile evreieşti din marile oraşe europene. Se susţine că ura creştinilor faţă de evrei ar fi determinat alungarea acestora din urmă la marginea oraşelor, în cartierele tipic evreieşti denumite ghetouri. Este o minciună sfruntată: nu creştinii i-au alungat pe evrei în ghetouri, ci ei înşişi le-au construit întrucât, conform interpretărilor iudaice, un evreu nu putea intra în casa unui neevreu, nu putea primi în casa sa un neevreu, nu putea să stea la masă cu un

neevreu, deoarece astfel se „murdărea”. Acesta este motivul pentru care evreii au construit ghetourile în care, fiind doar între ei, se simţeau curaţi, ca acasă.

4. Atât în timpurile Vechiului Testament cât şi în cele moderne, femeile evreice au reuşit să se strecoare în paturile conducătorilor lumii fie ca soţii, fie ca amante. Estera, evreica ajunsă prin înşelăciune soţia împăratului persan Ahaşveroş şi care tot prin înşelăciune a determinat masacrarea de către evrei a zeci de mii de perşi (v. Cap. VIII) sau Iudita, care intrând în patul lui Olofern, comandantul oştirii asiriene, l-a ucis pe acesta cu propria lui sabie, sunt cele mai celebre exemple din vechime.

Chiar şi în patul profetului Mohamed s-

au strecurat evreice: printre cele 13 soţii ale profetului s-au numărat roaba evreică Safia bine Huiai din tribul Banu Nadir (601 sau 610 – 670 sau 672), care după moartea, în anul 632 a profetului, s-a implicat în luptele politice dobândind o influenţă foarte mare precum şi roaba evreică Rayhana bine Zayd ibn Amr din tribul Banu Qurayza (? 631); în ceea ce o priveşte pe ultima, încă se discută dacă a fost una dintre soţii (după unii) sau dintre concubine (după alţii).

Şi în Balcani, în sec. XIV, o evreică a ajuns împărătească (ţarină): evreică Sarah-Teodora a devenit a doua soţie a ţarului bulgar Ivan Alexandru (ţar între 1331 – 1371); ca să poată încheia această căsătorie, ţarul a divorţat în anul 1345 de prima soţie, Teodora de Valahia, fiica

întemeietorului de ţară Basarab I; Sarah-Theodora a fost ţarină între 1349 – 1371. Unul dintre cei 5 copii cunoscuţi ai cuplului Ivan Alexandru şi Sarah-Theodora (copii evrei după mamă), Ivan Şişman, a devenit şi el ţar, domnind între 1371 – 1395, iar fiica Kiraţa Maria (1348 – 1390) s-a căsătorit cu viitorul împărat al Bizanţului, Andronic al IV-lea Paleologul, devenind împărătească (1376 – 1379); fiul evricei Kiraţa şi al lui Andronic, Ioan al VII-lea Paleologul (1370 – 1408) s-a urcat şi el pentru câteva luni, în anul 1390, pe tronul Bizanţului.

Odată cu prăbuşirea feudalismului, ale cărui reguli stricte impuneau căsătoriile nobililor doar cu persoane cu rang nobiliar, familiile nobiliare scăpătate au acceptat căsătoriile copiilor lor cu evrei/evreice din

familiile cămătarilor, ceea ce le permitea sa îşi păstreze acelaşi nivel al cheltuielilor. Astfel, prin intermediul averilor lor dobândite cu ajutorul satanei, evreii au dobândit şi titluri nobiliare, strecurându-se în vârful elitei europene.

Bolşevismul, una dintre cele mai crunte plăgi ale omenirii alături de fascism şi sionism (acesta din urmă fiind singurul cancer pe care nimeni nu îl bagă în seamă), a fost creat de evrei care au fost, rând pe rând, ucişi de Iosif Visarionovici Stalin (1878 – 1953) – sunt unii care susţin că şi Stalin ar fi fost evreu, dar foarte multe argumente mă împiedică să cred asta. Soţiile sale au fost însă, se pare, toate evreice (Kati Schwanitz, Nadia Allilueva şi Rosa Kaganovici – ultima cel puţin, a fost

sigur evreică, fiind sora evreului Lazăr Moiseevici Kaganovici, secretar al CC ai PEUS). Se susţine în unele biografii că Nadia Allilueva a intrat într-o legătură adulterină cu evreul Gleizer (executat din ordinul lui Stalin în 1932), ea însăşi murind în condiţii neclare (oficial, s-a sinucis) tot în 1932. Fiica lui Stalin şi Nadia, Svetlana Allilueva (ns. 1926), după o scurtă relaţie la vârsta de 16 ani cu regizorul şi scriitorul evreu Alexei Kaprov (în vârstă de 40 de ani, care din cauza relaţiei a fost deportat în Siberia), s-a căsătorit la vârsta de 17 ani cu evreul Grigori Moruzov de care a divorţat în 1947; în anul 1949 s-a recăsătorit cu Iuri Jdanov, divorţând şi de acesta la foarte scurt timp, iar în 1951, conform unor biografii, se recăsătoreşte cu cel ce îi devenise văr,

evreul Mihail Kaganovici, fiul lui Lazăr Moiseevici Kaganovici. În anul 1967, Svetlana Allilueva a fugit în Statele Unite.

În România secolului XX, cazurile au fost de asemenea nenumărate, de la Elena Lupescu (Grumberg), amanta regelui Carol al II-lea, cea care a controlat camarila regală, până la momentul de vârf, instaurarea bolşevismului, când activiştii de partid români, pentru a putea promova în ierarhia politică, erau practic siliţi să se căsătorească cu evreice sovietice, multe dintre acestea fiind agente NKVD. Chiar şi în familia Ceauşescu, conducătoare a României între 1965 – 1989, a intrat o evreică: în anul 1970 evreica Iordana Borilă s-a căsătorit cu Valentin Ceauşescu, fiul cel mare al cuplului (a fost prima sa soţie), iar

căsătoria Zoei Ceauşescu cu evreul Petre Roman nu a fost încuviinţată de Elena Ceauşescu.

Pe plan mondial, şi în ultimii ani se menţine această tendinţă, de exemplu Dorrit Moussaieff (ns. 1950), căsătorită în anul 2003 cu preşedintele (ales pentru prima dată în 1996) Olafur Ragnar Grimsson al Islandei sau Eliane Chantal Karp Fernenbug (ns. 1953), soţia fostului preşedinte peruan (2001 – 2006) Alejandro Toledo (eroina mai multor scandaluri de corupţie, pe plan intern dar şi internaţional).

În prezent, evreii au trecut la cucerirea marilor familii creştine ale Americii. Dau doar trei exemple. Influentul clan Kennedy a fost penetrat de un evreu, Edwin Arthur

Schlossberg (ns. 1945), care s-a căsătorit în anul 1986 cu Caroline Bouvier Kennedy, fiica fostului preşedinte John Fitzgerald Kennedy. În anul 1997, evreul Andrew Newman Schiff (descendent al bancherului Jacob Henry Schiff) s-a căsătorit cu Karenna Gore, fiica lui Al Gore, la acel moment vicepreşedinte în exerciţiu al Statelor Unite (1992 – 2000) şi viitor candidat (în anul 2000) la preşedinţia americană (la aceste alegeri, Al Gore a făcut echipă cu evreul Joseph Isidore „Joe" Lieberman, ns. 1942, care în caz de victorie ar fi devenit vicepreşedintele SUA). În aceste zile (mai exact la 15 iulie 2009), miliardarul american neevreu Donald

Trump (locul 241 în 2005 cu o avere de 2,6 mird. $) şi-a logodit fiica, top-modelul

Ivanka Marie Trump, cu evreul Jared Corey Kushner (ns. 1981), proprietarul săptămânalului The New York Observer, cumpărat în iulie 2006 cu suma de 10 mil. $; Ivanka şi-a declarat intenţia de a trece la iudaism.

5. După cum este binecunoscut, după revoluţia bolşevică din Rusia, evreii care au ajuns la putere şi-au schimbat numele lor evreieşti cu nume ruseşti (v. Cap. XIV) iar după 1944 evreii bolşevici care au acaparat puterea în România şi-au schimbat şi ei numele, luând nume româneşti (v. Cap. XVI, nota de subsol 30). Interesant faptul că pentru a-şi dovedi „patriotismul”, unii şi-au luat nume a căror rezonanţă era legată de ţara în care trăiau (ex.: în România, scriitorul evreu Aron Blumenfeld care a luat

numele de M. Ronetti Roman, evreul Erno Neulander care a luat numele de Valter Roman, fiul său Petre devenind în decembrie 1989 cel dintâi prim-ministru român după Revoluţie sau compozitorul Elly Roman; Franţa a avut ca prim-ministru pe evreul Pierre Mendez-France; printre evreii din ţările de limbă germană numele Deutsch sau chiar Reich este foarte răspândit, ca de pildă cărturarii evrei immanuel Oscar Menahem Deutsch şi Gothard Deutsch, fizicianul evreu austriac Martin Deutsch, emigrant în Statele Unite, participant la crearea primei bombe atomice, sportiva evreică austriacă Judith Deutsch, campioană la înot, ori arhitectul evreu croat Julio Deutsch; întâlnim şi pe psihologul austriac Wilhelm Reich, emigrat în SUA ori

compozitorul american Steve Reich, născut Stephen Michael, evreu de asemenea de origine austriacă). La fel de interesant, pentru a-şi etala „bunătatea”, evrei al căror nume, în limba germană, exprima această caracteristică, şi-au schimbat numele într-o altă limbă, păstrând însă caracteristica (de ex., evreul bolşevic român Abraham Gutman a devenit Avram Bunaciu; evreul german Gutkind Hirschel, emigrând în Danemarca, a devenit Gerhard Bonnier; de altfel, printre evreii din Statele Unite, nume de familie curente sunt Goodman sau Goodfriend, tot după cum printre evreii din ţările de limbă germană nume de familie curente sunt Guttmann sau Gutfreund). Dar cu predilecţie, evreii şi-au ales ca nume de familie cele care se referă la aur (Gold,

Goldman, Goldstein sau Goldstone, Goldfein sau Goldfine.

Goldwyn, Goldfaden, Goldberg etc.), argint (Zilberstein sau Silverstone, Zilberman sau Silverman etc.) ori pietre preţioase (Rubinstein, Pearlman, Diamond sau Diamant etc.).

6. „Protocoalele înţelepţilor Sionului”.

Cap. XIV

Au mai trecut câţiva ani. Începuse secolul XX.

În taverna scundă, jegoasă şi înnegrită de fum, invitaţii se înghesuiau rând pe rând – unii veneau singuri, alţii în grupuleţe mici, de 2 – 3 persoane.

Se strânseseră, unul după altul, Lev Davidovici Bronstein (1), Lev Borisovici Rozenfeld (2), Hirsch Apfelbaum (3), Meir Enoh Moisevici Wallach-Finkelstein (4), Karol Sobelsohn (5), Ieşua-Solomon Moişevici Sverdlov (6), Lazăr Moiseevici Kaganovici, Adolf Abramovici Ioffe şi mulţi alţii care în curând urmau să înfiinţeze partidul bolşevic, să devină conducătorii acestuia, să ia în stăpânire întreaga Rusie, o

ţară mai mare decât un întreg continent. Iar printre cei sosiţi, nu se aflau numai ruşi, erau invitaţi şi alţi europeni, chiar şi femei (7).

După ce în sală a intrat şi Vladimir Ilici Ulianov (8), a fost ocupat şi ultimul loc rămas liber.

Cel pe care toţi îl priveau cu un deosebit respect şi care dovedea prin întreaga sa atitudine că este amfitrionul, îşi aruncă privirea un timp peste cei sosiţi, privind în linişte fiecare figură în parte. După ce a terminat examinarea, o tăcere îndelungată, nederanjată de nimeni, s-a mai păstrat un timp. Apoi, amfitrionul a început să le vorbească:

— V-am ajutat să obţineţi averi enorme şi în Europa, şi în America. Aveţi sub control

finanţele, băncile, presa şi toate profesiile care aduc bani nemunciţi, dar şi putere. Nu puteţi însă să puneţi mâna pe puterea politică, cea mai importantă pentru a putea distruge creştinismul. Nu voi abandona planul de corupere a conducătorilor creştini, dar întrucât efectele sunt prea lente, voi deschide, tot prin voi, un al doilea atelier. Nu cu mult timp în urmă, conaţionalii voştri din Germania (9) au pus bazele unei ideologii care prinde bine la mase. Paradoxal, deşi atee, aceasta are la bază principiile creştine şi vorbeşte despre o lume liberă, egală, dreaptă, în care cei care au mai mult îi ajută pe cei care sunt în nevoie.

Apoi, alţi conaţionali ai voştri din întreaga Europă au creat un curent care are

ca unic scop realizarea visurilor voastre de milenii. (10)

În sfârşit, alţi conaţionali de-ai voştri, bancheri din Germania de azi dar şi din alte ţări creştine, vă vor da banii de care aveţi nevoie. Cu ajutorul acestor bani şi al cuvintelor frumoase ale lui Marx şi Engels, veţi păcăli mujicii ruşi care, fiind foarte pravoslavnici, vor crede că recunosc cuvintele Lui. (11) Îl veţi răsturna cu uşurinţă pe ţar şi veţi pune mâna pe putere – apoi, totul va fi simplu: veţi declanşa teroarea, veţi executa familia ţarului (12), nobilimea, intelectualitatea şi clerul (13). Pe cei care nu sunt de acord cu voi dar nici nu reprezintă vreun pericol, nu-i omorâţi pe loc – duceţi-i în Siberia, în lagăre de muncă; vor muri acolo, mai târziu, dar cel puţin vor

muri cu folos pentru voi (14). Îl veţi nega pe El, veţi interzice credinţa creştină, veţi transforma bisericile şi mănăstirile în grajduri şi magazii. Rusia va fi prima ţară creştină în care nu vor mai exista creştini.

De aici vă veţi extinde spre restul Europei – şi unde veţi ajunge, veţi folosi pas cu pas acelaşi program. Lumea creştină se va confrunta cu două sisteme conduse de voi – unul condus politic, iar celălalt condus economic. Care dintre acestea va fi cel mai puternic, se va impune pe ambele continente.

Ţineţi însă minte: aş vrea ca în cel mult o sută de ani, şi Europa şi America să fie ale mele. Apoi, de aici vom face planuri şi pentru ce ne mai rămâne din restul lumii.

Note:

1. Numele real al lui Lev Davidovici Troţki (1879 – 1940), membru fondator al Politburo, comisar al poporului pentru politică externă, primul comandant al Armatei Roşii, comisar al poporului pentru apărare.

2. Numele real al lui Lev Borisovici Kamenev (1883 – 1936), membru al primului Politburo.

3. Numele real al lui Grigori Evseevici Zinoviev (1883 – 1936), membru al primului Politburo, primul conducător al Cominternului.

4. Numele real al lui Maxim Maximovici Litvinov (1876 – 1951), viitor comisar al poporului pentru afacerile externe al URSS.

5. Numele real al lui Karl Bernardovici

Radek (1885 – 1939), viitor comisar adjunct al poporului pentru afaceri externe şi secretar al Cominternului (Internaţională socialistă).

6. Numele real al lui Iacov Mihailovici Sverdlov (1885 – 1919), între 1917 – 1919 preşedinte al Comitetului Executiv Central al Congresului Sovietelor iar între 1918 – 1919 şi preşedinte al Secretariatului Partidului Comunist din Rusia. Este considerat arhitectul şef al terorii roşii şi a organizat asasinarea faimilei imperiale ruse.

7. De exemplu, Béla Kun (fost Cohen sau Kohn, 1886 – 1938, evreu născut în Cehu Silvaniei), a fost conducătorul revoluţiei bolşevice din 1919 din Ungaria iar Leo (n) Jogiches (1867 – 1919, evreu lituanian), Karl Liebknecht (1871 – 1919,

evreu german) şi Roza Luxemburg (1871 – 1919, evreică poloneză), au fondat în anul 1915 Liga Spartacus care, după declanşarea revoluţiei bolşevice din Germania din noiembrie 1918, la data de 1 ian. 1919, s-a transformat în Partidul Comunist German (în ziua de 15 ian. 1919 Liebknecht şi Luxemburg au fost arestaţi şi ucişi fără judecată, iar la 10 martie 1919 a fost ucis şi Jogiches, în timp ce investiga pe cont propriu uciderea tovarăşilor săi – astăzi, lumea capitalistă condamnă vehement crimele bolşevismului, uitând însă că bolşevicii, de la ei au învăţat să îşi ucidă adversarii).

8. Numele real al lui Vladimir Ilici Lenin (1870 – 1924; bunicul său matern s-a convertit de la iudaism la ortodoxie).

9. Karl Marx (1818 – 1883) – tatăl său, ultimul descendent al unei lungi linii de rabini, a trecut (se pare din interes) la creştinism, convertindu-se la luteranism; una dintre lucrările sale („Despre problema evreiască") poate fi interpretată astăzi în termenii sionişti ca una dintre cele mai antisemite scrieri („Bazele seculare ale iudaismului: nevoile personale, interesul propriu. Religia iudeilor? Afacerile. Dumnezeul lor este banul" – acestea sunt doar câteva afirmaţii din lucrare) şi Friedrich Engels (1820 – 1895; asupra originii sale iudaice, părerile sunt împărţite), teoreticienii marxismului.

10. Principalii întemeietori şi susţinători ai sionismului au fost evreul german Moses Hess (1812 – 1875), evreul

ungur Teodor Herzi (1860 – 1904), evreul englez Israel Zangwill (1864 – 1926) şi evreul rus Vladimir Ze-ev Jabotinski (1880 – 1940).

11. Principiile sociale ale marxismului, eminamente creştine (toate se regăsesc în textele Noului Testament) au fost denaturate în practică de evreii care au instaurat, prin teroare, crimă, minciună şi alegeri falsificate, regimurile bolşevice. Principiul fundamental al socialismului („de la fiecare după posibilităţi, fiecăruia după nevoi”) este preluat de altfel din Faptele Apostolilor 4.34 – 35: „şi nimeni nu era între ei lipsit, fiindcă toţi câţi stăpâneau ţarini sau case le vindeau şi aduceau preţul celor vândute. Şi-l puneau la picioarele apostolilor. Şi se împărţea fiecăruia, după

cum avea fiecare trebuinţă”.

12. Opinia în prezent cvasi-unanimă este că asasinarea familiei imperiale ruse, ordonată de Lenin, a fost organizată la data de 16 iulie 1918, la Ecaterinburg, de evreii Iacov Mihailovici Sverdlov (v. Nota de subsol 6), Iacov Mihailovici Iurovski (1878 – 1938) şi Şaia Goloşcekin (probabil 1876 – 1941) şi executată de 7 soldaţi şi 3 civili.

În cartea sa „Cele patru patimi şi remediile lor” (ed. 1921), dr. Nicolae Paulescu reia din Saturday Evening Post, Philadelphia, numărul din 31 iulie 1920, depoziţia colonelului Kobilinski, fostul comandant al garnizoanei arscoe Selo, care declarase că întreaga familie imperială a Romanovilor, în frunte cu ţarul Nicolae al doilea, a fost ucisă de evreii Dutzman,

Peissel şi Disler, şefii sovietului din Ecaterinburg – probabil ca aceştia sunt cei trei civili care sunt menţionaţi că au participat la execuţie (în cinstea lui Sverdlov, oraşul Ecaterinburg a purtat între anii 1924 – 1991 numele de Sverdlovsk).

13. Acest plan a fost pus în aplicare şi în România imediat după ce evreii au acaparat întreaga putere, începând cu anul 1948. În cadrul pogromului declanşat de evreii bolşevici împotriva creştinilor, au început să fie arestaţi, sub cele mai absurde motive, pe de-o parte preoţii şi călugării, iar pe de altă parte cei care cu ani de zile în urmă făcuseră parte din mişcarea legionară. Au fost arestaţi mari preoţi, călugări şi duhovnici, al căror nume a răzbătut până astăzi, unii dintre aceştia, încă în viaţă,

continuând să lupte întru apărarea ortodoxiei: au fost arestaţi în anul 1948 arhimandritul Gherasim (Grigore pe numele de mirean) Iscu (1912 – 1951, stareţul mănăstirii Tismana, mort de TBC în lagărul de la Târgu Ocna), Arsenie Boca (1910 – 1989), Iustin Pârvu (ns. 1918, în prezent stareţul mănăstirii Petru Vodă, unul dintre ultimii mari luptători ai ortodoxiei), Arsenie (Anghel pe numele de mirean) Papacioc (ns. 1914, în prezent duhovnicul mănăstirii Sfânta Maria din Techirghiol), Sandu Tudor (Alexandru Teodorescu, 1896 – 1962, fondatorul grupului „Rugul Aprins”, mort în închisoarea Aiud), Mina (Mihail pe numele de mirean) Dobzeu (ns. 1921, cel care l-a botezat în închisoare întru ortodoxie pe Nicolae Steinhardt), Gheorghe Calciu

Dumitreasa (1925 – 2006), Dimitrie Bejan (1909 – 1995, arestat în 1948 când tocmai se întorsese după 6 ani de prizonierat în Siberia), Dumitru Mihăilescu (mort în închisoare în 1953), Constantin Voicescu (1924 – 1997), cardinalul Iuliu Hossu (1885 – 1970, episcop greco-catolic de Cluj-Gherla), Alexandru Todea (1912 – 2002, viitor cardinal greco-catolic), episcopul greco-catolic Valeriu Traian Frenţiu (1875 – 1952, mort la Sighet), episcopul greco-catolic Ioan Suciu (1907 – 1953, mort la Sighet), episcopul romano-catolic Anton Durcovici (1888 – 1951, mort la Sighet), Richard Wurmbrand (1909 – 2001, evreu convertit la creştinism, pastor luteran) şi atâtea alte mii de preoţi care au refuzat să se dezică de Dumnezeu. Mai trebuie

menţionată şi arestarea în 1952 a monseniorului Vladimir Ghica (1873 – 1954, mort la Jilava; în prezent, la Vatican este în curs procesul de beatificare a sa). Au mai fost arestaţi, pentru simplul fapt că în tinereţe aderaseră la idealurile patriotice şi creştine ale mişcării legionare (din care făcuseră parte şi mulţi dintre preoţii tineri) marii filosofi Petre uţea (1902 – 1991), Mircea Vulcănescu (1904 – 1952, mort de TBC în închisoarea din Aiud), Constantin Oprişan (1921 – 1958, cel care în 1945 preluase conducerea Frăţiilor de Cruce, mort de TBC la Jilava), marii poeţi Nichifor Crainic (1889 – 1972), Radu Gyr (1905.1975) şi alte genii ale poporului român. Nemernicii conducători ai României de azi, fie evrei al căror nume a fost

schimbat de înaintaşi, fie români cumpăraţi de sionism, refuză şi în prezent să recunoască adevărul despre legionari (mă refer la legionarii lui Corneliu Zelea Codreanu), şi anume, faptul că Mişcarea avea două valori supreme: Dumnezeu şi Patria, şi din această cauză evreii bolşevici au început exterminarea lor. Nimeni nu vrea să ridice oficial problema: de ce oare cele mai luminate minţi ale primei jumătăţi a secolului trecut din România au aderat la mişcarea legionară, sau cel puţin au simpatizat-o? O scurtă trecere în revistă a câtorva nume de legionari ori simpatizanţi legionari, chiar dacă în unele cazuri repet nume menţionate anterior, este elocventă: marii filosofi Nicolae C. Ionescu (mai cunoscut ca Nae Ionescu, 1890 – 1940,

ideologul mişcării legionare), Mircea Eliade (1907 – 1986), Constantin Noica (1909 – 1987), Emil Cioran (1911 – 1995) şi menţionaţii Constantin Oprişan, Petre uţea şi Mircea Vulcănescu; în domeniul literaturii, în afara deja amintiţilor Nichifor Crainic şi Radu Gyr, trebuie pomeniţi Vasile Militaru (1885 – 1959, mort în închisoarea de la Ocnele Mari, „cel mai cunoscut poet necunoscut” – spun aceasta întrucât pe versurile sale, fără a se cunoaşte de către cei mai mulţi cui aparţin, au fost compuse unele dintre cele mai frumoase romanţe româneşti, în primul rând „A venit aseară mama”, „Car frumos cu patru boi” ori „M-am născut într-un bordei”), medicul scriitor Vasile Voiculescu (1884 – 1963), diplomatul, filosoful şi scriitorul Vintilă Horia (1915 –

1992); şi desigur, nu-i putem uita pe marele Nicolae Paulescu (1869 – 1931), despre care voi comenta mult mai mult la momentul potrivit, sau pe geograful academician Simion Mehedinţi (1868 – 1962). Evreii bolşevici au continuat să ţină în închisori tineri de excepţie, exemple de martiriu creştin, care, fiind la 20 de ani membrii ai Frăţiilor de Cruce (organizaţia de tineret legionară), au fost condamnaţi în anul 1941 – mii dintre aceştia au murit fără a se cunoaşte nici astăzi nimic despre ei, dar măcar două nume trebuie menţionate: Valeriu Gafencu (1921 – 1952) pe care Nicolae Steinhardt l-a numit „Sfântul închisorilor”, mort de TBC în lagărul de la Târgu Ocna la doar 31 de ani şi bunul său prieten, Ioan Ianolide (1919 – 1986),

eliberat din închisoare în 1964 după 23 de ani de detenţie, ale cărui note au stat, la 20 de ani de la moartea sa, la baza cărţilor „Întoarcerea la Hristos” şi „Deţinutul profet”, apărute la noi recent (despre Constantin Oprişan, şeful Frăţiilor de Cruce, am menţionat cu puţine rânduri mai sus). Despre aceşti oameni minunaţi, extraordinari, colegii săi de lemniţă, părintele Arsenie Papacioc scria: „Pe oamenii aceştia, pe Gafencu, pe Trifan, pe Marian, pe ăştia toţi, Maxim, Pascu, şi ceilalţi, pe toţi i-aş sfinţi. Era, oare, unul mai bun ca celălalt? Toţi erau gata de moarte. Contează maniera în care primeşti suferinţa. Pe toţi i-aş sfinţi, pentru că au fost sinceri şi pentru că nu au ezitat a se jertfi. Toţi jertfeau. S-au dus cu toţii, rând

pe rând”. Mulţi dintre aceşti martiri ai neamului românesc au fost nevoiţi să treacă prin infernul numit „fenomenul Piteşti” (experimentul prin care se urmărea „reeducarea” deţinuţilor politici prin bătăi crunte şi umilitoare aplicate de alţi deţinuţi, aşa-zisa reeducare marxist-leninistă din lemniţele de la Piteşti) – aceste barbarii criminale au fost conduse de un evreu, colonelul Zeller. Pentru a dovedi ura incredibilă a evreilor faţă de creştini, un ultim exemplu cred că este edificator: evreul Richard Wurmbrand, convertit la creştinism, a fost arestat şi torturat personal de evreul Mişu Dulgheru (ns. 1909, născut Moise Dulberger), colonel şi apoi general de securitate, fost şef al Direcţiei de cercetări penale a securităţii şi

şef de cabinet al ministrului de interne Teohari Georgescu (Burah Tescovici) – singurul motiv pentru care unul dintre cei mai importanţi conducători ai securităţii se ocupa personal de torturarea unui simplu deţinut, conaţional al său, a fost ura pe care Dulbergher o purta unui evreu, fost comunist de-al său, devenit creştin; alături de alţi evrei, Dulbergher a fost unul dintre organizatorii „fenomenului Piteşti”. În anul 1952, împreună cu şeful său Burah Tescovici, Mişu Dulgheru a fost demis şi apoi arestat; la începutul anilor „80, a emigrat în Israel.

14. Organizatorul, în anul 1930, al lagărelor de muncă forţată din URSS cunoscute sub denumirea de „gulag”, a fost evreul Naftali Aronovici Frenkel (1883 –

1060). În cea mai crâncena perioadă de represiune, între anii 1932 – 1937, şeful Gulagului a fost evreul Matvei Davidovici Berman (1898 – 1939). Comisar al poporului pentru „Lagărele morţii” a fost evreul Lev Inzhir. Deşi folosit la singular, termenul nu se referă la un singur lagăr, ci la întregul sistem de lagăre. De la înfiinţare şi până în anul 1953, în aceste lagăre au fost internate peste 14 mil. Persoane dintre care conform unor date (nu am avut cum să verific cât de oficiale) 1.053.829 şi-au pierdut viaţa.

Cap. XV

— Reinhard, mă cunoşti?

Tânărul Heydrich se întoarse brusc. Pe banca pe care se odihnea singur, apăruse brusc un străin. Un străin, la prima vedere –

de fapt, cu cât îl privea mai atent, cu atât îi părea mai puţin necunoscut. Cu toate acestea, nici nu îşi dădea seama de unde cunoaşte chipul, nici nu-l putea asocia cu vreun nume.

Ca să-i curme întrebările, străinul continuă:

— Eu sunt sufletul poporului tău. De peste trei milenii, eu sunt cel care vă ajută să treceţi peste hopuri; eu sunt cel care v-a dat harurile, eu sunt cel care v-a dat averi şi putere.

Văzându-l în continuare nedumerit, întinse braţul şi-l luă prieteneşte, dar şi protector, după umeri, începând să-i povestească. Heydrich se simţi dintr-odată liniştit. Lung timp, ascultă mulţime de lucruri din propria viaţă, dintre care pe

unele le şi uitase; dar nu numai atât: ascultă mulţime din propriile sale gânduri avute de-a lungul timpului, pe care nu le împărtăşise niciodată nimănui.

Când străinul încetă să mai vorbească, o tăcere lungă se aşternu. Reinhard Heydrich simţea că trăieşte un vis. Niciun om nu putea cunoaşte ce îi spusese acesta dar, mai ales, îi plăcuse ce auzea. Începuse să înţeleagă cine este cel de lângă el, dar nu înţelegea ce vrea de la el.

Privind parcă pierdut peste Unten den Linden spre Reichstag, străinul îl lămuri:

— Va trebui să te apropii de Hitler.

Heydrich încremeni – era ultimul lucru la care se aştepta.

— Dar bunica mea este evreică (1), iar Hitler îi urăşte pe evrei.

— Poate că da, poate că nu. Dar în orice caz, se foloseşte de ei. Şi ei chiar vor să îl ajute. (2) Crezi că fără ajutorul bancherilor voştri ar fi putut ajunge la putere? Crezi că fără ajutorul industriaşilor voştri ar fi putut începe refacerea armatei? Iar în ce te priveşte pe tine, de ce crezi că ţi-am dat aceste trăsături de cel mai perfect arian pur? Vei ajunge favoritul lui Hitler.

— Chiar dacă aceasta ar însemna să particip la uciderea alor mei?

— Da. Nimic nu se obţine fără sacrificii. Lucrarea mea, începută cu mai mult timp în urmă dincolo de Ocean, este aproape desăvârşită. Este nevoie de jertfele ce vor să vină pentru ca acea ţară, născută prin crimă şi jaf, mărită prin crimă şi jaf, întărită prin crimă şi jaf, să devină Babilonul

cel Mare de care vorbea ucenicul Lui cel prea iubit (3), condus de voi şi prin care voi veţi conduce întreaga lume. Acum, mai am puţin de lucru aici. Vor trebui să mai moară câteva milioane dintre voi în anii următori, pentru ca foarte curând voi să fiţi stăpânii lumii iar împărăţia mea să vină. Atunci se va împlini profeţia.

Heydrich îl privi nedumerit:

— Care profeţie?

— Îţi spun şi ţie ceea ce nu contenesc să vă spun de mii de ani: sunt profeţii care pe voi, oamenii, nu vă interesează. Voi trebuie doar să le împliniţi.

După aceste ultime cuvinte, străinul se ridică de pe bancă şi se îndepărtă fără niciun cuvânt de rămas bun. Dar Heydrich nici nu simţea nevoia vreunui cuvânt în

plus.

Note:

1. Reinhard Tristan Eugen Heydrich (1904 – 1942), născut la Leipzig, unde tatăl său era directorul Conservatorului; deşi bunica sa era evreică, a ajuns favoritul lui Hitler, general-locotenent, iar la un moment dat al treilea în ierarhia Reichului: adjunct al lui Heinrich

Himmler la conducerea RSHA (Reichssicherheitshauptant – Oficiul general pentru siguranţa Reichului); a fost şeful Gestapo (Die Geheime Staatspolizei – poliţia secretă de stat), ai SA (Sicherheitäinst – siguranţa statului) şi al Kriminalpolizei (poliţia criminală); la data de 27 sept. 1941 a fost numit Reichsprotektor (Gauleiter) al

Boemiei şi Moraviei (guvernator al actualei Republici Cehia). Ucis la 27 mai 1942 în urma unui atentat organizat de 7 patrioţi cehi cu sprijinul serviciilor secrete britanice. A organizat acţiunile de executare a evreilor din Polonia şi URSS iar la 20 ian. 1942, în cadrul Conferinţei de la Wannsee, a schiţat „soluţia finală a problemei evreieşti”. Cazul lui Heydrich nu a fost singular – armata germană (Werhmacht – armata terestră, Luftwaffe – aviaţia militară şi Kriegsmarine – marina de război) a numărat cca. 150.000 soldaţi, gradaţi şi ofiţeri care aveau origine evreiască.

2. În anul 1940, organizaţia paramilitară (teroristă) evreiască Lehi a contactat autorităţile naziste, oferind acestora sprijinul în război în schimbul

izgonirii britanicilor din Palestina.

Tot în 1940, spre sfârşitul anului, organizaţia sionistă dizidentă de extremă dreaptă „IZI în Israel” a căutat o înţelegere cu naziştii în scopul reînfiinţării statului evreu în graniţele sale istorice, pe baze naţionale şi totalitare, aliat al Reichului german.

Iar despre îndelungata şi excelenta colaborare a evreilor sionişti cu autorităţile hitleriste, v. Roger Garaudy („Procesul sionismului israelian”), Maurice Rajsfus („Evrei în colaboraţionism”) şi Lenni Brenner („51 documente: colaborarea sioniştilor cu naziştii”).

Excelentele relaţii dintre nazişti şi evreii bolşevici înainte de 22 iunie 1941 au ca simbol, după sfâşierea Poloniei şi

împărţirea acesteia între Germania şi URSS, ziua de 22 sept. 1939 când, la Brest-Litovsk, generalul german Heinz Guderian şi generalul sovietic evreu Semion Moiseevici Krivoşein (1899 – 1978) şi-au dat mâna şi au urmărit împreună parada militară comună sovieto-nazistă.

3. Sf. Apostol şi Evanghelist Ioan, numit şi Sf. Ioan Teologul („Apocalipsul Sf. Ioan Teologul” 17.5).

Cap. XVI

Singurele lumini din sala enormă veneau de la unicul candelabru cu 7 lumânări groase (1) şi care nu puteau oferi decât o semiobscuritate, datorită căreia cei strânşi pe cele două părţi ale mesei lungi, foarte lungi, al cărei capăt se pierdea în

întuneric, nu puteau nici să se numere şi nici să distingă alte chipuri decât cele ale vecinilor imediaţi.

Cine ştia însă la ce să se aştepte, mai ştia că acolo pot fi regăsiţi nenumăraţi parlamentari şi miniştri din toate ţările creştine, şefi de servicii secrete, conducători ai Băncii Mondiale şi ai Fondului Monetar International, mai marii sistemului bancar, financiar, bursier şi celui de asigurări din întreaga lume, reprezentanţi ai celor mai mari firme de consultanţă, publicitate şi marketing, magnaţi ai presei şi ai agenţiilor de presă, producători şi exportatori de armament şi medicamente, formatori de opinie, critici literari şi de artă, floarea Hollywood-ului, mulţime de laureaţi ai premiilor Nobel şi

Oscar, dar şi mulţi dintre cei care le acordau aceste premii, politologi, filosofi, psihologi şi sociologi, scriitori şi editori, compozitori, judecători, avocaţi şi criminali plătiţi, traficanţi de droguri, de armament şi de carne vie, patroni de cazinouri. Mai erau acolo soţii şi amante ale conducătorilor lumii, curve de lux şi tinere stagiare de la Casa Albă.

Răspândiţi aparent aleatoriu printre aceştia, cei avizaţi puteau recunoaşte chiar şi membrii guvernului mondial. Se strânseseră toţi păpuşării lumii, în primul rând cei mai importanţi 666 dintre aceştia, chiar dacă mulţi dintre ei erau ţintuiţi în scaune cu rotile, iar alţii erau conectaţi la aparate de respirat ori la perfuzii.

O uşoară mişcare a draperiei groase

din spatele lumânărilor a produs o pâlpâire a flăcării acestora. Cel aşteptat de toţi se aşează pe jilţul masiv din capătul mesei. Dacă Aron ar fi fost acolo, l-ar fi recunoscut cu uşurinţă. Şi nu numai Aron – l-ar fi recunoscut la fel de uşor şi Iosua, Gideon, Abimelec şi Iotam, Samson, David, Iehu, ucigaşii marelui profet Isaia, Estera şi Mardoheu, Caiafa şi Iuda cel din Iscaria, fondatorii organizaţiei care conduce lumea, înţelepţii Sionului, liderii bolşevici, Heidrich şi alţi mii şi mii de evrei care de-a lungul timpului i se supuseseră.

Fără niciun fel de protocol, cel aşteptat intră direct în subiect:

— Ce s-a petrecut în ultimul an în ţările creştine din Estul Europei vă mai apropie cu un pas, un pas însă enorm, de

momentul în care jertfele şi sacrificiile voastre vor fi răsplătite. Iată, sistemul socialist, conceput teoretic de ai voştri şi pus în practică tot de ai voştri, acel sistem din care, după ce l-aţi înfiinţat şi condus, ucigându-i pe toţi intelectualii potrivnici vouă, aţi fost înlăturaţi de la conducere, s-a prăbuşit. A fost, de fapt, cel mai mare eşec al meu – poate singurul după anul 313. (2) V-am creat însă toate condiţiile să puneţi din nou mâna pe aceste ţari. Desigur, veţi avea multe de făcut.

* * *

În scurt timp, în doar jumătate de veac, v-am oferit toate instituţiile de care aveţi nevoie.

După ce m-am gândit la mai multe variante, inclusiv la crearea unui Israel european, într-o ţară mult mai frumoasă şi mai bogată decât Canaanul (3), până la urmă, din motive ce ţin de tradiţia pe care nu trebuie să o uitaţi, de care să fiţi în permanenţă legaţi şi din care să pornească toate acţiunile voastre, dar care ţin şi de strategia pe care o am în vedere, v-am creat din nou statul vostru, pe pământul cotropit de strămoşii voştri. Aici veţi strânge evrei din toată lumea. Îi veţi selecta, îi veţi pregăti, îi veţi finanţa şi apoi îi veţi trimite din nou în toată lumea pentru ca acolo unde se stabilesc, să pună mâna pe segmente de putere.

V-am dat pe mână cea mai puternică ţară a lumii (4), în care voi stăpâniţi puterea

politică (5), serviciile secrete (6), băncile, instituţiile financiare, industria şi presa. Această ţară vă va apăra permanent şi în faţa tuturor, orice aţi face, iar anual vă va da din bugetul său miliarde de dolari pentru ca voi să vă înarmaţi şi să înfăptuiţi programul meu. (7)

Am creat Organizaţia Naţiunilor Unite şi Consiliul său de Securitate, care niciodată nu vă vor critica ori condamna, niciodată nu vor adopta rezoluţii împotriva voastră, dar care prin rezoluţiile lor vor slăbi capacitatea de apărare a statelor lui Ismael.

Am creat OTAN (8) (acest copil atât de drag sufletului meu) care, sub pretexte inventate cu uşurinţă, va cotropi rând pe rând nu numai statele lui Ismael, ci şi state Goyim (9) creştine şi va instala guverne

favorabile vouă. Creştinii sunt uşor de cumpărat; islamiştii în schimb sunt greu de cumpărat, dar uşor de ucis. Îi veţi cumpăra pe creştini ca să fi ucidă pe islamişti. OTAN va rezolva problema. Iar sub acoperirea OTAN, americanii îşi vor extinde bazele militare în tot mai multe ţări din întreaga lume.

Am creat Uniunea Europeană, condusă din umbră tot de voi şi care, renegându-şi originea şi tradiţiile creştine, îşi va îndepărta cetăţenii de la El şi de la poruncile Lui.

Am creat Fondul Monetar International şi Banca Mondială, instituţii aflate în mâna voastră (10) şi prin care veţi controla economiile tuturor statelor membre. Iar unde va trebui, le veţi distruge. Voi, cei ce

reprezentaţi aceste instituţii, aţi avut şi unele eşecuri. Aţi permis unor state să îşi achite datoriile faţă de voi şi astfel să vă scape de sub control. Profitaţi de noile conduceri, cumpăraţi-i, determinaţi-i să se îndatoreze din nou la voi. (11) Astfel, veţi redobândi controlul şi încet-încet le veţi ruina economia, înlocuind-o cu o economie condusă de voi, subordonată vouă.

Eu am făcut tot ce aveam de făcut, acum e rândul vostru.

Vă voi sintetiza categoriile de acţiuni pe care va trebui să le întreprindeţi, pe care de altfel le cunoaşte-ţi foarte bine şi le aplicaţi de mulţi ani – dar aţi început să faceţi greşeli, tot mai multe şi tot mai mari.

* * *

Războiul rece a încetat, dar voi aveţi nevoie de noi conflicte. Veţi inventa pericolul terorist – pentru aceasta, îi veţi provoca pe musulmani să comită acte ostile împotriva voastră, sau le veţi produce chiar voi, aruncându-le în sarcina lor.

Veţi născoci această himeră, fiindcă doar aşa vor mai putea fi justificate nenumăratele servicii secrete ale Americii şi ale celorlalte ţări creştine, doar aşa vor putea fi obţinute fonduri tot mai mari alocate lor, doar aşa veţi putea să controlaţi în continuare, şi mai mult decât până acum, viaţa oamenilor, doar aşa veţi putea emite legi care să le restrângă drepturile. (12)

Doar sub acest pretext slugile voastre americane vor putea să declanşeze

nestingherit noi războaie pe care le vor motiva prin exportul de libertate, de democraţie, de drepturi ale omului.

Doar prin aceste războaie vă veţi putea înlătura duşmanii şi veţi putea obţine controlul economico-financiar în ţările lui Ismael; doar aşa poate fi justificată producţia continuă de armament şi de muniţie care vă aduce atâţia bani; doar aşa veţi avea posibilitatea de a experimenta pe oameni vii noile arme.

Şi doar aşa puteţi reduce pericolul suprapopulării planetei, exterminându-vă în primul rând duşmanii. Ştiţi bine că populaţia planetei creşte în proporţie geometrică, în timp ce resursele de hrană cresc doar în proporţie aritmetică; aveţi grijă ca hrana să vă ajungă vouă, cozilor

voastre de topor şi sclavilor care muncesc pentru voi. Nu uitaţi: am distrus lagărul socialist, aşa că nu mai are cine să se opună agresiunilor voastre împotriva statelor arabe.

* * *

Suprapopularea planetei este o mare problemă – acţionaţi şi voi, nu vă lăsaţi doar în grija mea. Toate revoluţiile în umbra cărora aţi fost voi s-au dovedit în final tot în folosul vostru: averi tot mai mari, tot mai multe drepturi, tot mai multă putere. Dar o răzmeriţă mondială iscată de foamete, vă poate mătura. Aveţi grijă ca populaţia planetei să fie permanent în limitele hranei pe care planeta o poate asigura. Să

supravieţuiască cine trebuie, iar surplusul să moară.

Eu vă ajut cu bolile noi pe care le trimit peste oameni; OTAN invadează ţările islamice şi ucide tot, de la luptători la nuntaşi, tot ce iese în calea bombelor ori gloanţelor lor: bărbaţi, femei, bătrâni ori copii; CIA identifică şi plăteşte opozanţii corupţi din ţările care nu vi se supun, pentru a organiza puciuri ori revolte. Nu ajunge, sunt tot mai mulţi oameni. Trebuie să vă ajutaţi şi singuri.

Cel mai mare pericol pentru sănătatea şi viaţa oamenilor este stresul, iar cel mai important factor de stres este statul. Statul, cel care controlează tot mai mult viaţa cetăţenilor, care le impune obligaţii noi şi le restrânge drepturile lor naturale, care

creează nedreptate, care îi jefuieşte, îi umileşte şi îi chinuie. Statul va scurta vieţile multora, încă de tineri, iar drepturile lor de pensie nu vor mai trebui plătite.

Mii de ani, oamenii s-au hrănit cu mâncarea naturală potrivită, care le asigura necesarul de proteine, care le asigura creşterea, rezistenţa, puterea, care îi ajuta să înfrângă oboseala ori frigul – spuneţi-le că această mâncare este nesănătoasă. Obişnuiţi-i cu un surogat de mâncare, scump dar insipid şi fără calităţi nutritive – cei care se vor lăsa minţiţi şi se vor obişnui cu această hrană, nu vor mai avea putere, nu vor mai avea rezistenţă, nu vor mai avea imunitate la boli. Vor fi încă din adolescenţă nişte legume care în scurt timp se vor usca şi vor muri.

Creaţi oamenilor facilităţile financiare pentru ca toţi să îşi permită şi să se obişnuiască cu aerul condiţionat, oriunde: acasă, la serviciu, în maşină, la şcoală, la restaurant – peste tot. Când va fi cazul, în mijlocul unor canicule toride, veţi provoca o criză energetică şi atunci goyimii, privaţi de rezistenţa la căldură, se vor prăbuşi ca muştele – în case, pe străzi, la serviciu, unde vor fi surprinşi.

Obişnuiţi-i pe tineri cu conceptul de „adrenalină”, că trăitul cu adevărat înseamnă adrenalină, cât mai multă adrenalină. Deschideţi-le poarta sporturilor extreme care îi fac să simtă adrenalina, care îi fac să simtă viaţa – vor muri mulţi. Daţi pe mâna tinerilor bolizi cu care să prindă viteze de neimaginat şi vorbiţi-le şi lor de

„adrenalină” – vor muri şi ei, şi victimele accidentelor pe care le vor provoca din teribilism.

Crimele individuale, chiar dacă presupun doar una sau câteva victime, totalizate la scară planetară înseamnă mult. Învăţaţi-i pe tineri că dacă cineva îi supără (chiar dacă este un părinte sau o rudă, un coleg, un vecin ori un prieten), cel mai simplu este să îl ucidă. Învăţaţi-i că dacă viaţa îi supără, cea mai bună descătuşare este să iasă în stradă şi să-l ucidă pe primul care îi iese în cale. Viaţa goyimilor nu are valoare.

Aţi zdruncinat deja sănătatea mintală a multor tineri. Continuaţi – este timpul să-i învăţaţi, prin Internet, că sinuciderea este soluţia pentru toate problemele pe care le

au.

Explicaţi-le oamenilor că becurile clasice consumă prea multă energie electrică şi implicit afectează stratul de ozon. Obligaţi-i prin lege să cumpere doar becuri ecologice, mult mai scumpe, dar îi veţi minţi că sunt mult mai rezistente în timp şi că astfel îşi vor amortiza cheltuiala. În scurt timp, aceste becuri îi vor chiorî iar străzile vor fi pline de orbeţi, gata oricând să fie predispuşi la tot felul de accidente. Iar accidentele vor fi multe, întrucât şoferilor, la fel de chiori, nu le va interzice nimeni să conducă. Vor fi becuri scumpe, vor fi nocive şi vor orbi oamenii.

Educaţi copiii şi adolescenţii în sensul socializării – toată ziua, oriunde se află, să vorbească la telefonul mobil, chiar dacă nu

au motiv. Le veţi oferi pentru cât mai multe convorbiri tarife minime, din care oricum veţi câştiga. Dar pe lângă aceasta, radiaţiile suportate zilnic timp de ore întregi cu telefonul lipit de ureche le va afecta sănătatea, le va coace creierul, le va apropia moartea, şi câte alte mijloace mai aveţi ca să scurtaţi şi să retezaţi viaţa goyimilor!

* * *

Despre ce are de făcut administraţia americană (13) pentru a-mi desăvârşi opera, nu voi discuta cu voi, dar devine o mare problemă. Casa Albă a făcut până acum tot ce trebuia să facă şi ştie bine ce are de făcut în continuare. Nu degeaba de ani de

zile, cu ajutorul naivităţii cetăţenilor americani, eu hotărăsc de fiecare dată cine va fi noul preşedinte al SUA. (14)

Dar chiar şi Casa Albă greşeşte, din neghiobie. L-a înarmat şi pregătit pe Saddam Hussein pentru a lupta împotriva Iranului – dar în curând, Saddam va ajunge un pericol pentru voi. L-a înarmat şi pregătit pe Osama bin Laden pentru a lupta împotriva sovieticilor, dar în curând, Osama va ajunge cel mai mare duşman al Americii. Le trebuie mai multă grijă în alegerea aliaţilor, chiar dacă sunt de moment şi de circumstanţă. Şi multe altele. În plus, le vor trebui pretexte mai puţin transparente pentru a-şi motiva agresiunile şi crimele. (15)

E bine ce vor să facă, dar nu ştiu cum

să facă; în principiu fac ce trebuie, dar fac prost. Parcă s-au strâns acolo numai tâmpiţi.

* * *

Acţiunea de pervertire a oamenilor pleacă în primul rând din America (16) – dar despre sarcinile celor de la Hoolywood o să avem timp să discutăm mai multe.

Din laboratoarele armatei americane, am scos SIDA, ebola, sporii de antrax şi alte boli omeneşti, necunoscute până acum; am scos pesta porcină, boala vacii nebune, gripa aviară şi alte boli de animale, necunoscute până acum. De aici, le-am răspândit în celelalte ţări. Şi încă se lucrează la boli noi. (17) Chiar dacă se

anunţă pandemii false, şi ele sunt profitabile: la fiecare, se vor vinde sute de milioane de doze de vaccin inutile – adică, un alt profit enorm.

Serviciile secrete americane, care au avut cea mai mare contribuţie în răsturnarea regimurilor bolşevice din Europa de est, au pus deja mâna pe informaţii şi dosare foarte folositoare pentru stabilirea noilor conducători ai acestor ţări.

* * *

Trebuie să obţineţi imediat controlul asupra acestora. Ca peste tot, şi în ţările fost socialiste cei porniţi spre rele sunt mai mulţi decât cei cu înclinare spre bine, iar

majoritatea lor sunt însetaţi de putere, de bani, ori de amândouă. Filantropia voastră aparentă să mascheze spionajul şi racolarea trădătorilor.

Obţineţi şi folosiţi dosarele celor corupţi ori coruptibili, celor imorali, celor care au colaborat în ascuns cu fostele servicii secrete. Identificaţi din aceste dosare pe cei care se tem de dezvăluirea trecutului lor – folosiţi această teamă în interesul vostru. Identificaţi-i pe cei vicioşi şi profitaţi de viciile lor. Identificaţi-i pe cei dornici de bani, de putere, de notorietate, de onoruri – oferiţi-le ce îşi doresc, cerându-le în schimb să îşi vândă ţara, poporul, credinţa, sufletul. Apoi, îi veţi sprijini să ajungă în funcţii de conducere, nu numai la nivel central, ci chiar şi local. Să fie ai voştri

încă dinainte de a fi aleşi sau numiţi, şi apoi să-i ajutaţi să fie aleşi sau numiţi. Cu dosarele lor, îi veţi avea la mână pentru toată viaţa. Dacă la un moment dat unul dintre ei vă trădează, scoateţi dosarul şi îl daţi presei. Astfel îl veţi putea înlocui, tot cu unul cumpărat de voi, fireşte, iar în acelaşi timp va constitui şi o atenţionare pentru alţii care ar putea fi predispuşi să facă la fel. Să ştie că dacă vă trădează îşi vor pierde poziţia, puterea, averea, privilegiile, poate libertatea, poate chiar viaţa.

Iar politicienii vor cultiva minciuna, corupţia, depravarea şi calomnierea duşmanilor voştri. Toate acestea, în numele drepturilor omului, cea mai mare diversiune a acestor zile.

Oferiţi celor mai inteligenţi tineri est-

europeni posibilitatea de a studia în America – îi veţi testa, iar pe cei care sunt fie prea naivi ca să vă creadă, fie sunt coruptibili, îi veţi trimite înapoi în ţările lor şi îi veţi sprijini să ajungă la conducere – conducerea politică, administrativă sau economică. (18)

* * *

Ca să puteţi strânge toţi banii din lume, aveţi la dispoziţie mii de căi – puteţi scoate bani din orice. (19) În principal însă, jefuiţi-i pe toţi, jefuiţi-i chiar şi pe unii dintre ai voştri. (20) Chiar dacă vreodată furturile voastre vor naşte răzmeriţe, nu contează – răzmeriţele vor fi înăbuşite, în timp ce banii furaţi vor rămâne la voi. (21) Conduceţi din

umbră crima organizată, dar lăsaţi aparenţa vinovăţiei asupra celorlalţi. (22)

* * *

Veţi mitui guvernanţii să privatizeze economia de stat, apoi îi veţi mitui să apeleze la firmele voastre de consultanţă pentru ca voi să faceţi evaluările. Veţi primi pentru aceasta milioane sau zeci de milioane de dolari în schimbul cărora voi le veţi subevalua, pentru a putea fi cumpărate cu cât mai puţin de voi ori de cei aflaţi în solda voastră. Nu vă faceţi griji – pentru aceste subevaluări nu va spune nimeni nimic ci, dimpotrivă, la final veţi primi chiar onorarii de succes. Toate contractele voastre care încalcă legile ţării în care sunt

încheiate vor trebui obligatoriu să conţină clauze de confidenţialitate – nimeni să nu le poată vedea.

Veţi mitui guvernanţii ca după privatizare să adopte acte normative prin care să vă acorde toate facilităţile posibile: ştergerea datoriilor vechi pe care vi le-aţi asumat la cumpărare, scutiri de impozite şi taxe, modificarea contractelor prin înlăturarea obligaţiilor care vă stânjenesc, tot ce vă este folositor pentru profituri cât mai mari.

Veţi mitui guvernanţii pentru a emite legi prin care banii oamenilor să treacă în buzunarele voastre.

Băncile, care dintotdeauna au fost apanajul vostru, constituie un instrument mai important decât aţi crede. Veţi câştiga

şi mai mult decât până acum, fiindcă vi se va permite ca la depozite să acordaţi dobânzi mai mici decât inflaţia, pe când la credite nu veţi avea limită la dobânzi; veţi fi lăsaţi să instituiţi comisioane pentru orice, chiar când nu faceţi nimic – doar pentru faptul că sunt obligaţi să fie clienţii voştri. Veţi câştiga şi mai mult decât până acum, fiindcă guvernele vor obliga cetăţenii ca tot mai multe operaţiuni băneşti să se desfăşoare doar prin bănci – în acest fel, pentru orice operaţiune, voi veţi câştiga şi, în acelaşi timp, le veţi putea controla încasările şi plăţile. Oamenii vor fi obligaţi ca, în loc să îşi primească salariul în mână, să îl primească pe card (23) – astfel, pentru orice retragere, voi veţi mai câştiga un comision. Iar prin bănci, burse şi fonduri de

investiţii veţi putea provoca, atunci când trebuie şi tot în interesul vostru, crize mondiale ce vor zgudui întreaga planetă şi vor şubrezi economiile care încă nu sunt controlate de voi. (24)

Oamenii vor fi obligaţi să se asigure. (25) Să-şi asigure, treptat, bunurile din gospodărie, maşinile, casele, sănătatea, viaţa. Primele de asigurare plătite de ei vouă vor fi tot mai mari, în timp ce despăgubirile, când se vor achita, tot mai mici.

Oamenii vor fi obligaţi să apeleze la societăţile voastre de consultanţă. (26) Pentru orice iniţiativă, va fi nevoie ca ei să vă plătească bani grei pentru ca voi să le daţi o părere, un sfat sau un aviz. Iar sfaturile pe care le veţi da vor urmări în

primul rând interesul vostru.

Oamenii vor fi obligaţi să plătească, în afara contribuţiilor sociale la care au fost obişnuiţi, altele noi: către casele private de pensii pe care le veţi înfiinţa şi administra voi. (27)

Oamenii vor fi obligaţi să plătească asigurări de sănătate – le veţi explica, să ştie, că statul comunist, statul paternal, nu mai există prin voinţa lor şi astfel şi-au dobândit libertatea. Iar libertatea presupune şi anumite riscuri pe care şi le asumă voluntar. Iar pentru a le înlătura, trebuie să plătească. (28)

* * *

Planul vostru final este globalizarea,

care în timp (în cât mai scurt timp) va trebui să cuprindă întreaga planetă.

Prin desfiinţarea vămilor cât şi a controlului la frontierele formale care vor rămâne în statele intrate rând pe rând în sistemul condus de voi, veţi putea importa sau exporta fără a plăti taxe vamale, veţi putea dezvolta contrabanda mondială, infractorii vor putea scăpa trecând dintr-o ţară într-alta, într-un spaţiu care va ajunge într-o zi să cuprindă întregul glob. Cine şi unde să-i mai găsească?

Veţi intra, cu declaraţii prietenoase, pe pieţele industriale ale ţărilor fost comuniste – prin corupţie, veţi cumpăra întreprinderile de stat la preţuri de nimic, aproape gratis. Veţi profita de forţa de muncă ieftină, de materie primă ieftină, de energie ieftină, de

scutiri de impozite, iar după expirarea termenelor de scutire, oricum veţi plăti impozite mult mai mici decât plătiţi în ţările voastre. Deşi preţurile de producţie vor fi infime, voi veţi vinde produsele în aceste ţări mult mai scump decât la voi acasă. (29) Când aceste ţări vor fi integral globalizate iar costurile se vor apropia de cele normale, abandonaţi investiţiile minore făcute aici şi vă mutaţi afacerile tot mai spre est, în următoarele voastre ţinte, unde totul încă este ieftin.

Ca să reduceţi cheltuielile cu forţa de muncă, veţi trece la concedieri şi veţi provoca şomaj. Pentru şomeri, veţi deschide porţile ţărilor voastre bogate, unde îi veţi primi în primul rând pe cei mai buni profesionişti, fie bărbaţi, fie femei. Dar nu

numai pe ei – îi veţi primi şi pe cei necalificaţi care, angajaţi la negru, vor fi nişte slugi foarte ieftine, ca slugile voastre mexicane sau portoricane din California. Pe hoţi şi pe ţigani, îi trimiteţi înapoi, indiferent de câte ori vor reveni. Pe hackeri, îi păstraţi şi îi folosiţi – sunt mult mai buni decât ai voştri.

Mamele vor veni să lucreze în vest – fiicele lor, rămase în ţară, vor fi violate de taţii lor, beţi şi lipsiţi de neveste, ori de concubinii mamelor, în grija cărora vor fi lăsate; băieţii vor fi scăpaţi de orice supraveghere şi educaţie. În alte cazuri, taţii vor pleca la muncă – şi atunci, mamele vor preacurvi. În ambele situaţii, familiile se vor destrăma. Atunci când vor pleca la muncă în străinătate ambii părinţi, vor lăsa

copiii în grija bunicilor – unii dintre copii, ducând dorul părinţilor, se vor sinucide; ceilalţi, scăpaţi de sub supravegherea părinţilor, se vor apuca de tâlhării ori de prostituţie. De şcoală, nu le va mai păsa – nimeni nu mai învăţa nimic.

În ţările lor, bisericile vor fi tot mai goale – iar în ţările de adopţie, chiar dacă li se vor ridica biserici, dorinţa câştigului material îi va împiedica să aibă timp să ajungă la ele.

Atraşi de mirajul Occidentului şi de viaţa plăcut de păcătoasă de aici, îşi vor abandona ogoarele care se vor transforma în pârloagă – voi veţi cumpăra, la preţuri de nimic, şi casele şi pământurile. Când mirajul va dispare şi vor reveni printre ai lor, nu vor mai avea nici casă, nici pământ – vor trebui

să accepte să fie robii voştri.

În locul celor plecaţi din ţările creştine, pentru a acoperi deficitul de forţă de muncă şi întrucât vor rămâne doar cârpacii, vor fi aduşi, din ţări şi mai sărace, musulmani, confucianişti, hinduşi. Rupţi la rândul lor de patrie, aceştia se vor rupe treptat de limbă, tradiţii, credinţă – astfel, noile generaţii vor fi atee. Le veţi impune valorile stabilite de voi ca fiind valori universale – toţi ceilalţi vor fi nevoiţi să-şi abandoneze propriile valori. Le veţi distruge familiile, le veţi distruge credinţa, le veţi distruge tradiţiile, le veţi distruge morala – iar copiii, vor scăpa de sub orice control. Atunci, strădunţa voastră va fi îndeplinită.

În final, va rezulta o lume având ţări cu false frontiere, cu false principii morale, cu

false identităţi naţionale şi culturale, în care vor trăi laolaltă falşi creştini, falşi islamişti, falşi hinduşi, falşi budişti, falşi confucianişti, falşi şintoişti, şi voi, falşi mozaici. Când fiecare ţară a viitorului va avea parlamentari şi miniştri din toate naţiile pământului, nimeni nu se va mai mira – şi nimeni nu va şti că toţi aceştia, cumpăraţi de voi, vor fi conduşi din umbră tot de voi.

Şi nu uitaţi: o economie globalizată, în care economiile tuturor ţărilor să fie interdependente, cu o monedă unică, vă ajută ca la momentul pe care îl veţi hotărî, să prăbuşiţi economia mondială; atunci, veţi putea pune mâna pe tot.

* * *

— Zdruncinaţi încrederea oamenilor în poruncile Lui. Enunţaţi şi impuneţi noi principii, pe care le veţi prezenta ca fiind oglinda realităţilor lumii contemporane, a noilor drepturi universale, recunoscute şi garantate oamenilor. Astfel, îi veţi învăţa pe creştini să încalce cu bună ştiinţă şi în fiecare zi poruncile.

Dacă El a spus „să nu ai alţi dumnezei afară de mine”, voi, invocând libertatea de gândire şi de expresie, îi veţi îndepărta de El. Prezentaţi-mă pe mine ca alternativă şi credeţi-mă, multora le va conveni. (30)

Dacă El a spus „să nu-ţi faci chip cioplit”, voi le veţi crea nenumărate chipuri cioplite – cel mai important, va fi cel cioplit pe matriţele departamentului trezoreriei de stat americane. (31)

Dacă El a spus „să nu iei numele Domnului tău în deşert”, voi vă veţi ocupa ca toate înjurăturile creştinilor să se refere la El şi la cele sfinte legate de El.

Dacă El a spus „cinsteşte ziua Domnului”, voi, invocând responsabilitatea, îi veţi pune la muncă pe creştini şi în această zi.

Dacă El a spus „cinsteşte-ţi părinţii”, voi, invocând drepturile copiilor, veţi inversa porunca: părinţii să-şi respecte copiii. Veţi spune (atenţie, voi, psihologii, sociologii, pedagogii şi formatorii de opinie!) că dacă unui copil i se refuză o dorinţă (oricât de absurdă, de nejustificată, de scumpă, de inutilă sau de nocivă ar fi), dezvoltarea copilului în viitor va fi marcată negativ. Veţi spune că dacă un copil este

pedepsit, indiferent de ceea ce ar face, va deveni complexat şi antisocial, va fi marcat pe viaţă. Veţi obţine pentru generaţiile viitoare libertatea absolută de a face ce vor, de a se droga, de a sodomiza, de a-şi ucide colegii, prietenii, profesorii sau chiar părinţii.

Dacă El a spus „să nu ucizi”, voi, invocând dreptul la autoapărare şi lupta antiteroristă, îi veţi face să ucidă.

Dacă El a spus „să nu fii desfrânat”, voi, invocând libertatea sexuală, veţi promova pornografia şi îi veţi face să înţeleagă cât de plăcut este să preacurveşti. Le veţi face pe femei, chiar şi pe cele căsătorite, să curvească şi să preacurvească: pentru plăcerea lor, pentru bani, pentru promovare, pentru a afla

informaţii, pentru a manipula bărbaţii de stat. Înseşi mamele să-şi împingă fiicele să se prostitueze, să pozeze goale, să se filmeze goale, în cele mai sordide acţiuni. Fetiţele să fie învăţate, organizat, programat şi oficial, să curvească încă din copilărie – nu le va fi greu să-i atragă în desfrâu şi pe băieţaşi, de la cea mai fragedă vârstă. (32) Sprijiniţi dezvoltarea prostituţiei sub acoperirea celor mai nevinovate meserii noi: servicii de escortă, masaj thailandez, dansatoare exotice, animatoare, terapeute, consultante de specialitate sau ce alte meserii va inventa imaginaţia voastră. Curvele stilate şi inteligente folosiţi-le pentru informaţii şi manipulare; promovaţi-le în politică, în parlamente, în guverne.

Dacă El a spus „să nu furi”, voi, invocând economia de piaţă şi libera iniţiativă, îi veţi învăţa să îşi jefuiască semenii.

Dacă El a spus „să nu mărturiseşti strâmb împotriva aproapelui tău”, voi, invocând oportunitatea, îi veţi învăţa să mintă fără să simtă că fac vreun păcat.

Dacă El a spus „să nu pofteşti casă, femeia sau bunurile aproapelui tău”, voi, invocând progresul, bunăstarea, o viaţă mai bună, mai comodă, mai tihnită, mai bogată în împliniri, îi veţi face să râvnească la tot ce este în curtea vecinului lor.

* * *

Creştinismul promovează adevărul. Voi,

de mii de ani, luptaţi împotriva adevărului şi îi ucideţi pe cei care îl mărturisesc. Veţi fi acuzaţi pentru multe lucruri adevărate, dar nu veţi recunoaşte nimic, niciodată.

Veţi fi acuzaţi că v-aţi ucis prorocii – voi veţi spune că nu este adevărat, că aceştia au murit cu toţii fericiţi, de bătrâneţe.

Veţi fi acuzaţi că l-aţi ucis pe Fiul Lui – voi veţi spune că nu este adevărat, că a fost ucis de romani.

Veţi fi acuzaţi că aţi prigonit şi ucis primii creştini – voi veţi spune că dimpotrivă, voi sunteţi cei prigoniţi de mii de ani.

Veţi fi acuzaţi că în Evul Mediu cămătarii voştri s-au îmbogăţit dând bani cu camătă regilor creştini pentru ca aceştia să pornească războaie şi v-aţi recuperat

împrumutul şi dobânda din prada de război – voi veţi spune că nu este adevărat, ci regii creştini v-au silit să le împrumutaţi bani.

Veţi fi acuzaţi pentru Protocoalele înţelepţilor Sionului – voi veţi spune că acestea sunt o minciună, că nu au existat niciodată. Când vi se va spune că totuşi, tot ce se întâmplă în lumea modernă se întâmplă conform Protocoalelor, voi veţi aminti că de mii de ani aţi fost prigoniţi de toate popoarele.

Veţi fi acuzaţi că aţi instaurat bolşevismul şi că aţi trimis la moarte intelectualii şi preoţii care vi se opuneau – voi veţi spune că nu este adevărat, că de fapt voi aţi vrut binele celor mulţi şi săraci şi în final tot voi aţi fost adevăratele victime, fiindcă după instaurarea bolşevismului aţi

fost înlăturaţi de la conducere. (33)

Veţi fi acuzaţi că bancherii şi industriaşii voştri l-au ajutat pe Hitler să ajungă la putere şi să se înarmeze – voi veţi aminti că voi aţi fost victimele Holocaustului.

La orice acuză, veţi răspunde prin negare. Şi veţi aminti obsedant câte persecuţii aţi fost nevoiţi să suferiţi – dar nu îi lăsaţi pe oameni să se gândească de ce le-aţi suferit, pe cele care chiar le-aţi suferit.

* * *

Loviţi, distrugeţi şi batjocoriţi simbolurile creştine şi islamice (34,35,36,37). De fiecare dată, veţi invoca libertatea de gândire, libertatea de

exprimare, libertatea presei, dreptul la informare al tuturor, progresul, drepturile omului şi ce vă mai trece prin cap. Dezobişnuiţi creştinii ca, la naşterea copiilor lor, să le mai dea nume de sfinţi creştini. Slugile mele, ajunse în fruntea bisericilor creştine, vor arunca în derizoriu chiar conceptul de „sfinţi!” – ei vor sanctifica mari păcătoşi, mari criminali, care însă au ridicat biserici şi mănăstiri. Astfel, creştinii vor crede că mituindu-L pe El, li se iartă păcatele, pot ajunge chiar sfinţi. Vor fi astfel îndepărtaţi de învăţăturile Lui, dar şi de mântuire.

Voi, scriitorii, apucaţi-vă de scris cărţi în care aruncaţi în derizoriu aceste simboluri. Prezentaţi-L pe Fiul Lui ca pe un om obişnuit, cu păcate omeneşti. Aşa ceva

vă va ajuta mult să pervertiţi creştinii, să se îndoiască de Fiul Lui, să nu mai creadă în înviere.

Voi, cei de la Hollywood (38), veţi face filme după aceste cărţi anticreştine.

În toate filmele voastre, eroii negativi, dacă nu sunt musulmani, să poarte la gât crucea creştină. Astfel, indiferent de ce vor învăţa cu privire la religie până când ajung la şcoală, copiii vor şti deja în acel moment că cei răi sunt ori islamişti, ori creştini.

Dacă un film va conţine scena unei predici într-o biserică creştină, indiferent de felul acesteia, veţi avea grijă ca predicatorul, reverendul sau preotul să se refere doar la prorocii din Vechiul Testament (ocolind versetele care vă critică) şi niciodată predica să nu fie din Noul

Testament.

Filmele voastre, pe care le veţi da ţărilor est-europene gratis ori la preţuri minime, să prezinte o viaţă de lux a americanilor, o viaţă care să fi îmbie, pe care să o dorească, pentru care să facă orice pentru a o obţine.

Mass-media şi toate celelalte instituţii controlate de voi vor premia aceste cărţi şi aceste filme, le vor declara ca fiind cele mai bune din lume. Spiritul de turmă, pe care voi îl veţi cultiva cu grijă, va face ca oamenii să aibă curiozitatea de a citi cărţile, de a vedea filmele – câte ceva, le va rămâne fiecăruia şi astfel, câte un strop de venin picurat din fiecare carte, din fiecare film, va fi suficient să zdruncine credinţa creştină la milioane de tineri.

Învăţaţi-i visul american, care în esenţă se reduce la a fi nemilos, a minţi, a fura, a înşela, a ucide pentru a putea obţine ceea ce îţi doreşti.

În filmele voastre se va critica traficul şi consumul de droguri, dar mesajul subliminal va fi pe de-o parte că drogurile te ajută să fii fericit, să uiţi de probleme, de necazuri, de greutăţi iar, pe de-altă parte, că din traficul cu droguri se pot câştiga averi enorme. Încurajaţi în folosul vostru traficul şi consumul de droguri.

* * *

Educaţia creştină s-a format în primul rând în familie, de către mame, şi doar apoi la biserică ori şcoală. Rupeţi mamele de

copiii lor – sprijiniţi sufragetele, sprijiniţi organizaţiile feministe, vorbiţi de egalitatea şanselor între femei şi bărbaţi. Insuflaţi femeilor dorinţa de promovare socială ori chiar politică, determinaţi-le să-şi uite casa şi familia pentru o carieră sau pur şi simplu pentru plăceri găsite în afara casei.

Astfel, femeile nu vor mai avea timp nici să citească Biblia şi nici să-şi crească copiii în spiritul creştinismului, care le va ajunge străin în primul rând lor. Mai mult decât atât: în dorinţa de promovare, vor uita de soţi şi vor preacurvi cu toată convingerea, convinse că este dreptul lor. Să uite ce li s-a spus în scripturi. (39)

Lăsaţi fetiţele să nască la 10 – 12 ani; vor abandona copiii în grija mamelor lor, care, la rândul lor, şi ele au născut la 15 –

16 ani şi, neştiind să-şi crească copiii, i-au lăsat în grija propriilor mame. Astfel, în scurt timp, în cel mult două generaţii, nimeni nu va mai şti să crească şi să educe copiii – aceştia vor fi cu toţii ai mei. Tinerele care nu au o familie care să le crească pruncii îi vor vinde ori îi vor abandona, îi vor ucide ori vor avorta înaintea naşterii – prin aceste păcate, vor fi câştigate de mine. Vedeţi că mai sunt câteva ţări catolice care nu permit avortul – mişcările voastre pentru drepturile omului să protesteze public, presa voastră să le sprijine, parlamentarii puşi de voi să legalizeze acest păcat. (40)

Dacă totuşi se vor naşte, găsiţi pretexte să smulgeţi copiii de mici din familiile lor şi daţi-i în grija instituţiilor de stat, în care nimeni nu se va ocupa de educaţia lor.

* * *

Voi, olandezii, fiţi foarte atenţi, fiindcă în Europa aveţi cel mai important rol. Voi aţi fost poarta mea de intrare în Vechiul Continent şi încă mai aveţi un rol important.

În scurt timp, voi aţi reuşit, rând pe rând, să legiferaţi prostituţia, pornografia, homosexualitatea (41), căsătoriile între homosexuali, adopţia copiilor de către cuplurile homosexuale, consumul de droguri, eutanasia (42). Voi aţi fost pionierii pentru toate acestea.

În numele drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale omului, toate acestea vor trebui să se extindă în întreaga lume creştină.

Iar în acest timp, voi veţi făcu un pas înaintea tuturor şi veţi da din nou un exemplu. Veţi legaliza, tot pe rând, adulterul, incestul (43), pedofilia, pornografia infantilă, prostituţia infantilă, zoofilia, necrofilia – unii după alţii, toţi se vor lua după voi.

DREPTURILE OM-ULUI! Să nu vă miraţi dacă tot repet, dar nu trebuie să uitaţi: orice încălcare a Bibliei, orice crimă, voi le veţi justifica prin respectarea drepturilor omului.

* * *

„Nu vă prea îndestulaţi cu mâncare şi băutură!” a spus El. Pervertiţi sărbătoarea

Naşterii şi cea a învierii – să fie transformate în prilejuri în care creştinii să mănânce şi să bea ca porcii; până li se face rău, până unii chiar mor. Despre aceste sărbători însă vom mai discuta.

Goliţi creştinismul de conţinut. Transformaţi-l într-un concept abstract, folosit doar la recensăminte şi în campaniile electorale.

* * *

O problemă de mare impact sunt premiile Nobel. Voi, cei din Suedia (44) şi voi, cei din Norvegia (45), ţările voastre acordă anual cele mai importante titluri din întreaga lume. Aceste titluri aduc notorietate şi respect nu numai celor care le

obţin, dar şi popoarelor din care aceştia fac parte.

Aceste titluri sunt foarte importante şi, deşi cunoaşte-ţi foarte bine ce trebuie făcut, vă mai precizez o dată.

Continuaţi ca şi până acum. Interveniţi în continuare, faceţi ceea ce trebuie făcut pentru ca ele să fie acordate prioritar evreilor (46), evreilor americani sau evreilor de oriunde. Dacă nu sunt evrei, măcar să fie americani (47).

Premiile Nobel pentru pace sunt cele mai importante pentru imaginea unor oameni şi a unor popoare. Deşi politica israeliană şi cea americană sunt în permanenţă războinice, continuaţi să căutaţi motive pentru a recompensa cu acest premiu conducătorii celor două ţări

(48).

Niciodată premiile să nu fie acordate duşmanilor voştri – chiar dacă le-ar merita, le veţi trece cu vederea meritele sau le veţi transfera altora (49). Substratul acordării lor să fie permanent politic şi să rămână neştiut de nimeni.

* * *

Marile crime trebuie să rămână necercetate şi nepedepsite.

În primul rând, veţi avea grijă ca informaţiile importante să fie declarate secrete de stat şi să fie ascunse de ochii lumii zeci de ani. Când vor putea fi făcute publice, ori nu vor mai interesa pe nimeni, ori autorii crimelor vor fi oale şi ulcele sau

vor fi ţintuiţi în cărucior. Veţi avea grijă ca la aceste secrete să nu aibă acces decât oamenii voştri.

Voi şi slugile voastre să aveţi întotdeauna la mână poliţiştii, procurorii şi judecătorii corupţi. Pe cei mai importanţi.

Voi, „latratores” (50), cea mai inutilă şi mai nocivă profesie, voi, chezăşie a corupţiei, prin influenţa directă pe care o aveţi ca parlamentari ori miniştri, sau indirectă, prin cei care vă sunt datori, veţi impune legi procedurale prin care, pentru omisiunea unui singur cuvânt, unei menţiuni, unei semnături, pentru întârzierea cu o oră a unui termen aleatoriu şi absurd, să se declare viciu de procedură iar procesul anulat. Voi veţi identifica poliţiştii, procurorii şi judecătorii corupţi şi

îi veţi atrage de partea voastră. Trebuie să vă implicaţi în emiterea legilor care să scape infractorii. Iar pentru marii infractori, trebuie să generalizaţi imunitatea.

Se va întâmpla câteodată ca, din varii motive, să trebuiască să prezentaţi opiniei publice un vinovat. Veţi găsi de fiecare dată un ţap ispăşitor. Ştiinţa şi tehnica de azi vă oferă toate posibilităţile: puteţi planta amprentele cuiva într-o casă în care acela nu a călcat niciodată, puteţi truca fotografii şi filme, puteţi face colaje din benzi magnetice. Folosiţi cei mai buni specialişti, cei mai buni plastografi şi cei mai buni falsificatori de monedă. Important este să fi depistaţi pe cei mai buni, şi să le oferiţi venituri de 10 ori, de 100 de ori mai mari decât cele cu care i-ar putea plăti poliţia sau

alte instituţii de stat.

* * *

„Die Gedanken sind frei” (51) – acesta era cântecul intonat de voi în lagărele de concentrare naziste.

Singurul lucru care contează de acum încolo este să nu îi mai lăsaţi pe creştini să gândească. Nu le veţi putea interzice asta, şi atunci trebuie să-i ţineţi ocupaţi. Să nu aibă timp să se gândească sau, chiar dacă asta se va întâmpla, să nu aibă timp şi curaj să se revolte.

Ca să înfăptuiţi asta, aveţi multe, foarte multe posibilităţi. Eu vă deschid doar câteva uşi.

* * *

Veţi institui un sistem modern de sclavie – creditele. Veţi acorda oamenilor credite pentru a-şi putea cumpăra tot ce au nevoie. Astfel, oamenii vor avea o singură grijă: să tacă şi să îşi vadă de muncă, fiindcă dacă se vor revolta şi îşi vor pierde serviciul, vor pierde tot. De la casă şi automobil, până la maşina de spălat vase şi prăjitorul de pâine, toate cumpărate pe credit.

Oamenilor trebuie să li se ia tot mai mulţi bani, pentru ca singura lor preocupare să devină aceea de a câştiga tot mai mult, să poată acoperi cheltuielile tot mai mari. În afară de ceea ce deja am discutat despre rolul băncilor, asigurărilor, pensiilor private

obligatorii, consultanţelor obligatorii, mai sunt multe căi.

Vor fi instituite noi taxe şi noi impozite, care vor creşte permanent.

Pentru orice ar vrea să facă omul, să fie obligat să ceară de la stat o autorizaţie – iar aceste autorizaţii, să coste şi ele tot mai mult.

Transformaţi în infracţiuni sau contravenţii cele mai obişnuite acte ale omului – iar cuantumul amenzilor penale sau contravenţionale să crească neîncetat.

Preţurile vor creşte într-un ritm care va depăşi creşterea salariilor.

Oamenii vor fi obligaţi prin lege să cumpere bunuri care nu le folosesc la nimic, să plătească servicii care nu le sunt necesare.

Obişnuiţi oamenii cu comoditatea. Dezobişnuiţi-i de munca pentru ei, dezobişnuiţi-i să îşi gătească în casă, obişnuiţi-i să cumpere până şi mâncarea gătită de-a gata. Îi va costa de 10 ori mai mult decât i-ar costa dacă şi-ar găti singuri şi vor deveni dependenţi de firmele voastre. Puteţi scumpi apoi hrana cât vreţi – vor fi nevoiţi să cumpere în continuare, fiindcă nu vor mai şti să îşi gătească singuri.

Sute de ani, oamenii şi-au construit case pe care le transmiteau din generaţie în generaţie. Învăţaţi-i pe oameni să îşi dorească schimbarea continuă, după câţiva ani să îşi dorească o nouă casă, mai mare, mai modernă, mai luxoasă, mai scumpă – casele vor fi tot mai scumpe dar tot mai şubrede, însă asta nu va mai conta.

Sute de ani, oamenii s-au obişnuit cu lucruri pe care să le folosească o viaţă întreagă. Marile voastre firme au început deja să producă bunuri de unică folosinţă – frumoase, uşoare, comode, moderne, dar mai ales ieftine, pe care le arunci imediat după folosinţă. Obişnuiţi-i pe oameni cu ele – nici nu-şi vor da seama că oricât de ieftine sunt, cumpărând mii într-o viaţă, în final vor cheltui pentru ele de sute de ori mai mult decât pentru un lucru trainic, pe care să îl cumpere o dată şi să îl folosească atâta timp cât vor trăi.

* * *

Folosiţi intensiv reclama şi publicitatea. Atribuiţi produselor calităţi pe care nu le-au

avut şi nu le vor avea niciodată. Promovaţi produse inutile sau chiar nocive – important este să se vândă cât mai multe, să se scoată banii din buzunarele oamenilor. Iar substratul materialului publicitar, adresat subconştientului, trebuie să instige la egoism, la lipsă de corectitudine şi tendinţă spre a înşela, la exacerbarea pornirilor sexuale – astfel cum vor fi învăţaţi prin reclame, vor ajunge oamenii să se comporte şi în viaţa de zi cu zi.

Scădeţi treptat calitatea produselor – în momentul în care oamenii vor uita calitatea iniţială, reveniţi la aceasta dând produsului un nou nume şi un nou preţ, mult mai mare.

Treceţi la producţia de bunuri fără piese de schimb. Astfel, când o piesă, un subansamblu ori un ornament, minore,

simple şi ieftine, se vor strica, oamenii să fie nevoiţi să arunce bunul cu totul şi să cumpere altul nou.

Am vorbit despre sărbătorile creştine, despre anularea mesajului lor de credinţă. Transformaţi-le în nişte simple ocazii de a cumpăra cadouri pentru familie, colegi, prieteni. Inventaţi noi zile oficiale festive, concretizate doar prin obligaţia cumpărării de cadouri pentru cei din jur – aceste zile vor însemna încasări de 10 ori mai mari decât în zilele obişnuite.

* * *

Împingeţi oamenii spre dorinţa câştigului nemuncit.

Împingeţi-i spre cazinouri, spre casele

de pariuri, spre jocurile de noroc – unii dintre ei vor câştiga, dar cei mai mulţi vor pierde, vor pierde mai mult decât câştigul norocoşilor. Doar organizatorii vor câştiga cu adevărat şi în permanenţă. Ocupaţi-vă ca aceştia să fiţi voi.

Scoateţi pe piaţă promoţii cu premii. Scumpiţi produsele mult peste valoarea lor – câştigul ipotetic al premiului îi va determina pe oameni să cumpere tot mai mult, cu mult mai mult decât au nevoie. Premiile acordate (care de altfel nimeni nu va putea şti vreodată dacă le-aţi şi acordat în totalitate) vor reprezenta foarte puţin faţă de câştigul enorm obţinut pe de-o parte din scumpire, iar pe de-altă parte din creşterile masive de vânzări.

Chiar arta, cultura şi sportul să nu mai

fie ce au însemnat ele la început: un act cu efecte educative, o bucurie a ochiului, o desfătare a spiritului, o ocazie de relaxare. Transformaţi-le şi pe acestea în afaceri (52). În ce priveşte literatura şi arta, dacă până acum exprimau frumuseţea cuvântului ori a imaginii surprinse de ochi, stricaţi-le – veniţi cu curente noi, din care să nu mai înţeleagă nimeni nimic, dar explicaţi că acestea sunt cele mai valoroase (53). Voi să stabiliţi operele căror scriitori sau pictori trebuie să se vândă, care actori sunt buni, care să fie sportivii care trebuie să câştige. În final, tot voi trebuie să câştigaţi şi de aici.

Nu vă faceţi griji că politica voastră va atrage vreun boicot – pe voi, nu vă va boicota nimeni; dimpotrivă (54).

* * *

Cultivaţi la oameni îngrijirea aspectului exterior. Sume enorme vor fi cheltuite zilnic în clinicile de chirurgie estetică (unde oamenii, mai ales femeile, se vor înghesui să îşi schimbe înfăţişarea pe care le-a dat-o El), în saloanele de cosmetică sau de masaj, în sălile de fitness. Frumuseţea exterioară artificială să le ascundă hidoşenia interioară. Când vezi un tânăr soldat american ucigând civili nevinovaţi în timp ce zâmbeşte cu o dantură strălucitoare, nici nu mai pare crimă.

* * *

Ţintuiţi-i pe oameni în faţa

televizorului. Telenovele lacrimogene şi emisiuni mondene ori de modă pentru femei, filme cu violenţă şi meciuri pentru bărbaţi, muzică decadentă şi filme pornografice pentru tineri.

Şi internetul. Da, internetul (55).

* * *

Internetul este foarte important pentru voi. El vă oferă posibilitatea rescrierii trecutului, posibilitatea scrierii avant la lettre a viitorului aşa cum aveţi voi nevoie, controlul asupra a tot ceea ce există.

Prin el puteţi pătrunde în mintea şi în casele oamenilor; le citiţi, le controlaţi şi le manipulaţi gândurile, le violaţi intimitatea, îi învăţaţi doar ceea ce este în interesul

vostru să ştie, îi îndemnaţi ce să citească, ce să creadă şi cum să gândească, îi dezinformaţi şi îi învrăjbiţi (56).

Prin el, falsificaţi istoria acolo unde trebuie.

Prin el, le puteţi controla conturile, le puteţi controla veniturile şi cheltuielile, le puteţi fura chiar banii; tot prin el, puteţi antedata sau postdata actele oficiale.

Prin el, le umpleţi timpul, să nu mai aibă când să se gândească şi când să se revolte.

Prin jocurile de pe calculator, care vor cultiva violenţa şi ura faţă de Islam, veţi crea dependenţă – mai ales în rândul tinerilor, care sunt cei mai influenţabili, în special când sunt la vârsta formării personalităţii. Îi veţi învăţa despre bine şi

rău aşa cum vedeţi voi binele şi răul, îi veţi fixa în faţa calculatorului ore întregi, îi veţi obişnui cu crima ca fiind ceva firesc, le veţi inocula ura de rasă. (57)

Mai aveţi şi avantajul că atunci când va trebui, veţi putea bloca sau şterge site-urile, blogurile, link-urile ori forumurile care vă deranjează. (58)

Odată stăpânit Internetul, îi veţi putea controla, sărăci, şantaja, corupe ori manipula pe oameni.

Şi tot stăpânind calculatorul, prin el veţi putea falsifica rezultatele alegerilor, pentru a ieşi învingători cei coruptibili, care se angajează să vă servească interesele.

În aceasta a stat, stă şi va sta puterea voastră. Iar astăzi, aveţi mai multe mijloace de acţiune ca nicicând.

* * *

Nu mai am prea multe să vă spun, aşa că în curând această întâlnire se va apropia de sfârşit.

Smintiţi-i pe oameni! Băgaţi-i în beznă totală şi ţineţi-i acolo!

Daţi peste cap valorile cu care oamenii s-au obişnuit în ultimele sute de ani! Răsturnaţi scara valorilor şi promovaţi nonvaloarea.

Pe cei mai predispuşi la trădarea de ţară, faceţi-i conducători de ţară. Pe cei mai corupţi, puneţi-i în fruntea luptei împotriva corupţiei. Pe cei care nu ştiu să facă nimic, puneţi-i să facă legi. Pe cei care lenevesc sau chiar fac rău celorlalţi, plătiţi-i cel mai

bine (59).

Cel mai prost plătiţi să fie cei care chiar muncesc, cei care fac cu adevărat ceva util societăţii.

Transformaţi în modele pentru tineri sportivii analfabeţi, tinerele actriţe şi cântăreţe proaste ca noaptea, curve, beţive şi drogate. Viaţa lor, plină de bani nemunciţi şi depravare, să devină un exemplu de invidiat.

* * *

Transformaţi oamenii în animale şi obişnuiţi-i cu această condiţie. Să nu mai fie identificaţi prin numele lor, ca oameni, ci prin coduri numerice, ca animalele.

Cultivaţi la oameni spiritul de turmă,

uniformizaţi-i, să-i faceţi pe toţi să gândească la fel, aşa cum vreţi voi.

Dacă cineva ar avea curajul să critice crimele voastre, îl veţi acuza de antisemitism (60) şi de negarea holocaustului (61).

Veţi declara patriotismul ca fiind un concept depăşit în noua ordine mondială. Patriotismul va mai fi acceptat doar la voi şi la americani. Dacă în ţările creştine vor mai exista patrioţi, îi veţi acuza de extremism – iar extremismul va fi infracţiune.

Urmăriţi cu grijă procesele electorale, în special în Europa. Implicaţi toate ţările europene în proteste atunci când duşmanii voştri ar avea şanse de câştig în alegeri. Dezlănţuiţi în întregul continent ample campanii împotriva acestora, acuzându-i de

extremism, de riscul pe care alegerea lor îl prezintă la adresa democraţiei, libertăţii, drepturilor omului. Iar dacă totuşi vor fi aleşi, boicotaţi ţările lor până când ele singure se vor lepăda de propriii lor aleşi (62).

* * *

Impuneţi în întreaga lume limba mea. Învăţaţi toţi copiii lumii, de mici, să vorbească engleza americană. Impuneţi în toate limbile înlocuirea cuvintelor folosite de sute de ani, cu cele din engleză americană. Peste tot, să fie folosite expresii americane. Înlocuiţi cultura europeană cu incultura americană. Acesta este un alt pas important pentru a obişnui oamenii de

pretutindeni să gândească la fel ca americanii, adică în folosul vostru. Astfel îi veţi învăţa ce să citească, ce să creadă şi cum să gândească (scopul final, este să nu gândească).

Impuneţi concepte noi.

Impuneţi conceptul de „discriminare pozitivă” – aşa veţi putea justifica promovarea inegalităţii între oameni. Dar nimeni nu va putea protesta.

Impuneţi conceptul de „politically corect” (63) – aşa veţi putea promova drept adevăr, minciuni notorii pentru toată lumea; şi tot aşa veţi putea interzice oamenilor să spună adevărul. Iar nimeni nu va avea curajul să le deschidă ochii, fiindcă va fi privit ca un nebun sau ca un paria.

* * *

Ocupaţi-vă chiar voi de retipărirea Bibliei. Şi la fiecare nouă ediţie, mai omiteţi câte ceva, mai modificaţi câte ceva (64).

Cei 72 de învăţaţi ai voştri şi-au făcut datoria şi la Alexandria, când li s-a cerut traducerea cărţii voastre sfinte, au indus tuturor ideea că doar voi sunteţi copiii lui Iahve (65).

Dar nu uitaţi că în această carte mai sunt şi criticile crunte pe care vi le adauceau în vechime prorocii – acestea trebuie să dispară.

Şi nu uitaţi că în Noul Testament al Fiului Lui, se menţionează că v-aţi asumat crima – ştergeţi asta (66).

Când se întâmplă ceva rău în lume,

oamenii s-au obişnuit să spună că aşa a vrut El. Să-i lăsaţi în continuare să creadă că aşa este.

Ei nici nu-şi dau seama că de fapt El aproape s-a săturat de oameni, de lipsa lor de credinţă, de păcatele lor, şi mai are puţin până când le va întoarce spatele de tot.

* * *

Un ultim cuvânt. Reduceţi-vă pierderile! Acestea se înmulţesc în proporţie geometrică în ultimele sute de ani.

Nu sunteţi aşa de mulţi, astfel încât orice pierdere vă răreşte rândurile, vă slăbeşte forţa, vă dinamitează unitatea.

Aşa cum au fost, sunt şi vor mai fi

întotdeauna preoţi care nu vor putea fi întorşi de la Dumnezeul lor, tot aşa au fost, sunt şi vor fi rabini care nu se vor dezice de Iahve. Nu putem controla totul. Aveţi însă grijă ca aceşti rabini să fie cât mai puţini şi, mai ales, influenţa lor să fie cât mai limitată.

Timp de 15 secole aţi dovedit în faţa mea o solidaritate exemplară. Aţi avut un moment de cumpănă când El şi-a trimis Fiul printre voi, dar aţi depăşit cu bine impasul. Fiul Lui a fost răstignit iar ucenicii au fost ucişi de voi, de romani, de elini.

V-aţi regăsit apoi unitatea şi solidaritatea, care timp de multe secole nu au putut fi afectate de nimeni şi de nimic. Dar iată că apoi au început să apară fisurile, tot mai multe.

Acum trei secole şi jumătate aţi

înregistrat un mare eşec şi aţi pierdut un om de mare valoare – Baruch Spinoza. (67) Preocupaţi-vă ca astfel de pierderi importante să nu se mai repete.

În decursul timpului, din ce în ce mai mulţi dintre voi uită interesul vostru, uită învăţămintele mele, uită obiceiurile pe care le aveţi de mii de ani. Cam mulţi dintre voi au trecut în ultimele două secole, în mod sincer, la creştinism, iar unii chiar s-au călugărit. (68) I-aţi pierdut chiar şi pe unii cărora le-aţi asigurat Pemiul Nobel. (69) Cam mulţi dintre voi au început să critice războaiele care, în primul rând, pe voi v-au îmbogăţit; au început să critice crimele care în milenii v-au făcut atât de puternici; au început să critice minciuna şi diversiunea, esenţa politicii voastre, prin care voi aţi

devenit ceea ce sunteţi (70) – acum un sfert de veac, tocmai unul dintre ai voştri a dat tonul, prin muzica sa, la protestele împotriva înarmării şi războiului (71). Tot unul de-al vostru a dezvăluit lumii secretele voastre nucleare (72), tot unul de-al vostru a scris despre crimele voastre rituale (73), tot unul de-al vostru se numără printre cei care neagă existenţa camerelor de gazare în lagărele naziste (74) – nu veţi putea combate argumentele lor, şi atunci convingeţi conducătorii corupţi să-i trimită în închisoare pe cei care îşi vor mai permite să vorbească despre asta; tot unii de-ai voştri s-a alăturat, în timp, fie duşmanilor voştri fascişti (75), fie duşmanilor voştri palestinieni (76). Nu renunţaţi la solidaritatea voastră milenară!

Vă repet: oricare dintre voi este important, nu vă puteţi permite atâtea pierderi. Iar la fel de important este să fi convingeţi voi pe creştini să treacă la iudaism, nu invers.

La nevoie însă, mai bine îi ucideţi pe cei ai voştri care vă trădează decât să fi aveţi duşmani (77).

Note:

1. Menora: candelabru cu 7 braţe şi având tot atâtea lumânări, unul dintre cele mai vechi simboluri ale iudaismului şi folosit încă din perioada templului lui Solomon din Ierusalim, amintind de tufişul în flăcări care i-a apărut lui Moise (menora pentru Hanuka, numită hanukia, are nouă braţe).

2. În anul 313 d C., împăratul

Constantin cel Mare (Sf. Constantin) a oficializat religia creştină, devenind el însuşi creştin.

3. Planul sionist de înfiinţare a unui stat israelit a prevăzut în decursul timpului mai multe variante, în jurul anului 1850 cea mai susţinută fiind aceea de creare a acestui stat în provinciile danubiene (principatele române). În acest scop, în sec. 19 Moldova, în primul rând, dar şi Muntenia, au fost invadate de evreii galiţieni. A fost creată şi motivarea istorică: Adolphe Cremieux (1796 – 1880, născut sub numele de Isaac Moise Cremieux), de două ori ministru de justiţie al Franţei (1848 respectiv 1870 – 1871) şi unul dintre cei mai înverşunaţi apărători ai drepturilor evreilor în Franţa (din anul 1834 şi până la deces a fost vicepreşedinte al

Consistoriului central al evreilor francezi iar în anul

1860 a înfiinţat Alianţa israelită universală, al cărei preşedinte a devenit în 1864), emiţând ca ministru o serie de decrete în favoarea acestora, a susţinut că evreii au venit pe pământul dacilor cu mult înainte de formarea poporului nostru, după distrugerea Ierusalimului de către Titus (70 d.Hr.)! Iar evreul Bernard Lazare (Lazare Marcus Manasse Bernard, 1865 – 1903), critic literar şi jurnalist politic, primul apărător al lui Alfred Dreyfus, a declarat că evrei trăiau în Dacia pe timpul regelui Decebal (87 – 106 d.Hr.)! În baza acestor elucubraţii, sionişstii pretindeau pentru evreii din ţările române prerogative de cetate. În anul 1868, un număr de 30 de

deputaţi români în frunte cu preşedintele Camerei au denunţat faptul că evreii „încearcă să înfiinţeze în România acel stat jidovesc, care ar fi prima realizare a ideilor lor de dominaţie asupra popoarelor creştine”.

În anul 1878, la Congresul de la Berlin unde se discuta recunoaşterea independenţei României, reprezentantul Franţei, William Henry Waddington (1826 – 1894), francmason britanic, posibil evreu, ajuns ministru de externe francez, a condiţionat această recunoaştere de „emanciparea evreilor din România” (aceasta le-ar fi asigurat dreptul de cetăţenie şi, implicit, accesul la demnităţile publice). Aceeaşi poziţie a avut-o şi Leon Gambetta (1838 – 1882, preşedinte al

Camerei Deputaţilor între 1879 – 1881 şi prim-ministru al Franţei între 1881 – 1882, despre care Nicolae Paulescu afirma că era evreu), motivând prin faptul că „Dl. Cremieux ţine mult la aceasta… Eu însumi mi-am dat cuvântul domnului. Cremieux ca să o susţin…”. Austria, Turcia şi Rusia recunoscuseră independenţa României, dar ţările în care evreii ajunseseră la conducere sau reuşiseră să corupă conducătorii (Franţa, Anglia şi Italia) continuau şantajul. În zadar au străbătut Europa în lung şi în lat Ion C. Brătianu (prim-ministru între 1876 – 1888) şi un alt trimis al ţării, Lascăr Catargiu – sionişţii erau de neclintit. Şansa României a fost deputatul francez Louis Legrand care în şedinţa din 15 dec. 1879 a Camerei Deputaţilor a avut curajul de a

ridica deschis această problemă – pentru a evita explicaţiile, Waddington a cedat.

Un alt moment de care sionismul a încercat să profite a fost între 1912 – 1913, când România intrase în războiul balcanic. Articole virulente publicate în „Corriere della Sera” de evreul Luigi Luzzatti

(1841 – 1927), fost prim-ministru al Italiei între 1910 – 1911 (funcţie în care îl înlocuise pe evreul Sidney Constantino Sonnino, 1847 – 1922), în „Berliner Tageblatt” de evreul P. Nathan, în „L’Homme libre” de francmasonul Georges Benjamin Clemenceau (1841 – 1929, fost prim-ministru al Franţei între 1906 – 1909), cumpărat de sionism, articole scrise în presa aflată încă de pe atunci în mâna evreilor din Franţa, Anglia, Germania şi

Ungaria cereau imperios Europei să intervină pentru ca evreilor, care deja stăpâneau în România finanţele, industria, comerţul şi (ca arendaşi) agricultura, să le fie acordate şi drepturile politice. Însă Europa încă nu era total stăpânită de evrei, astfel încât campania a eşuat (pentru mai multe amănunte, v. Nicolae Paulescu – „Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Frâne-Masoneria”, ed. 1913, pag. 113,148,152 – 153 şi 179).

În acea perioadă, sioniştii se puteau deja sprijini şi pe o parte din presa internă, întrucât încă de la începutul sec. XX unele ziare din România, în primul rând „adevărul” şi „Dimineaţa”, căzuseră în mâna evreilor, care se plângeau totuşi Europei că nu au suficiente drepturi. Un

proces de calomnie din octombrie 1905 ţinut la Curtea cu Juraţi de Ilfov, dezvăluie numele reale ale redactorilor: B. Braunstein semna B. Branisteanu; Albert Honigman semna A. Fagure; A. Rosen semna Nora; A. Fuchs semna G. Mihail; S. Goldenberg semna Munteanu; Lazar Kastenbaum semna Castelan; E. Feinsilber semna E. Emilian; E. Weber semna Adrian Verea.

După primul război mondial, deşi se număra printre statele învingătoare, România a fost nevoită, pentru recunoaşterea Marii Uniri, să acorde evreilor dreptul la cetăţenie. Aceasta întrucât Conferinţa de pace de la Paris din 1919 era condusă din umbră de evrei. Din nefericire pentru România, preşedintele mason al Statelor Unite, Thomas Woodrow

Wilson (1856 – 1924, preşedinte între 1913 – 1921) îl avea în spate pe consilierul său, evreul Bernard Mannes Baruch (1870 – 1965, speculator financiar şi de bursă); primul-ministru al Franţei, acelaşi francmason Georges Benjamin Clemenceau, pentru a doua oară prim-ministru între 1917 – 1920, era însoţit de şeful său de cabinet, evreul Georges Mandel (1885 – 1944, numele său adevărat fiind Louis Georges Rothschild); iar primul-ministru britanic David Lloyd George

(1863 – 1945, prim-ministru între 1916 – 1922) îl avea alături pe secretarul său privat, evreul Sir Philip Albert Gustave David Sassoon, cel de al treilea baronet (1888 – 1939), nepotul lui Gustave de Rothschild. Cele trei mari puteri erau deja

sub influenţa totală a evreilor astfel încât, deşi învingători în război, acesta a fost preţul pe care a trebuit să îl plătim pentru recunoaşterea, de către puterile mondiale, a României Mari. De România Mare nu am putut să ne bucurăm decât două decenii, în timp ce drepturile obţinute prin şantaj politic de evreii români au devenit eterne.

Următoarea încercare ar fi fost în anul 1933, când primul-ministru Ion Gh. Duca (1879 – 1933) a acceptat şi semnat (susţin unele materiale) actul prin care se realiza planul sionist în urma căruia 300.000 de evrei din Germania şi Austria (în altă versiune, din Polonia şi Rusia) urmau să fie primiţi în România, intenţionându-se din nou să se creeze aici un Israel european. Pentru a face loc evreilor, I. Gh. Duca a

blocat aşezarea în Dobrogea a macedonenilor din Grecia, care erau victimele unor grave şi sângeroase persecuţii. Pentru aceste motive, dar şi pentru faptul că în preajma alegerilor din decembrie 1933, pentru a împiedica participarea la alegeri a legionarilor, a dispus arestarea a cca. 20.000 de membri ai Mişcării şi incendierea multor case ale acestora (4 legionari au fost ucişi), în ziua de 29 dec. 1933 a fost împuşcat în gara Sinaia de trei legionari, intraţi în istorie ca Nicadorii (nume provenind din iniţialele lor: Nicolae Constantinescu, Constantin Caranica şi Doru Belimace, ultimii doi fiind macedoneni). După atentat, aceştia s-au predat poliţiei fiind arestaţi, iar în noaptea de 29/30 nov. 1938 împreună cu Corneliu

Zelea Codreanu (iniţiatorul şi şeful mişcării legionare) şi alţi 10 legionari aflaţi şi ei în stare de arest (Decemvirii), au fost strangulaţi din ordinul regelui Carol al II-lea, ordin pus în aplicare de ministrul de interne (şi viitor prim-ministru) Armand Călinescu.

Planul sionist a reuşit, pentru un timp, după 23 august 1944: hoardele sioniste, apărate de tancurile sovietice care i-au adus şi instalat în România, au acaparat puterea politică, conducerea ministerelor, conducerea politicii externe, conducerea organelor de represiune, puţina presă care mai exista (desigur, au fost şi evrei care au pierdut: în urma mai multor reforme agrare, ultima în 1945, au pierdut suprafeţele enorme de teren agricol pe care le aveau în

arendă, iar prin naţionalizarea din 11 iunie 1948 au pierdut băncile, fabricile şi uzinele). Dorinţele evreilor s-au spulberat însă în anul 1952, când Gheorghe Gheorghiu Dej, primul secretar al C.C. Al P.M.R., obţine acordul lui I.V. Stalin să înlăture nucleul dur evreiesc (în frunte cu Ana Paucker, Vasile Luca şi Teohari Georgescu) din conducerea de partid şi de stat.

După atâtea eşecuri, planurile lor au rodit treptat, pas cu pas, aşa cum a fost întotdeauna strategia sionistă, în doar câţiva ani după decembrie 1989, când o serie de conducători netrebnici şi trădători de ţară au transformat România într-una din cele mai fidele slugi ale Ierusalimului.

După 1989 au început primele vizite la

nivel înalt în Israel ale conducătorilor României, devenite tradiţii pentru noii noştri preşedinţi. Iniţiatorul a fost Ion Iliescu, a cărui primă vizită a avut loc între 2 – 5 sept. 1991 (o altă vizită în Israel a avut loc şi în cadrul ultimului său mandat, între 22 – 24 martie 2004).

Începând cu alegerea în 1996 ca preşedinte a lui Emil Constantinescu, România a devenit tot mai mult şi tot mai vizibil o slugă a sionismului.

Aflat în 1997 la comemorarea holocaustului, Emil Constantinescu a declarat că „orbiţi de o pasiune criminală, câţiva români s-au angajat în a aplica infamul proiect nazist al soluţiei finale” – aceasta deşi doi evrei români, dintre cei mai cunoscuţi, declaraseră contrariul: dr.

Wilhelm Filderman (1882 – 1963), fost preşedinte al Federaţiei Uniunii Comunităţilor Evreilor din România şi reprezentant al evreilor în Parlamentul român, recunoscuse că mareşalul Ion Antonescu făcuse tot posibilul pentru a-i salva pe evreii din ţară (Filderman a fost expulzat din România de evrei în anul 1948!), iar dr. Oliver Lustig scrisese într-un studiu că în România nu au fost ucişi evrei. Între 3 – 7 ian. 2000, Emil Constantinescu s-a deplasat şi el în Israel, unde s-a angajat să restituie proprietăţile evreieşti din România şi unde a luat act de „interesul oamenilor de afaceri evrei în ce priveşte industria de apărare din România”. Interesant este faptul că după această vizită, a încetat „prigonirea” evreilor în ţara noastră – adică,

nu au mai fost cercetaţi penal mafioţii evrei care au jefuit şi distrus economia românească.

După declaraţia din 1997 a şefului statului, Mircea Geoană, ambasadorul român din acel moment la Washington, a sărit să-i cânte în strună, în presa americană: „Noi trebuie să ne luăm responsabilitatea pentru ceea ce am făcut, ca să fim în pace cu trecutul nostru”.

Ambii demnitari s-au grăbit să îşi asume în numele poporului român crime care încă sunt discutabile: este adevărat că în România, în perioadele de conflicte armate, au fost ucişi evrei, dar situaţia este încă neclară în ce priveşte contextul, autorii şi motivele (iar evreii nici nu au interes ca acestea să fie clarificate); este adevărat că

mareşalul Ion Antonescu a deportat (din ce motive oare, nu se întreabă nimeni) un număr de evrei, dar ceea ce au făcut evreii în anul 1948 este mult mai grav: au ucis sute de palestinieni pentru ca, de teamă, sute de mii de palestinieni să îşi părăsească ţara şi să trăiască printre străini, în tabere de refugiaţi. Dar cea mai condamnabilă este mentalitatea de slugă a diplomaţiei româneşti: toţi evreii ucişi în Ardeal de trupele horthyste (după dictatul de la Viena) au fost aruncaţi de lobby-ul evreiesc maghiar susţinut de nemernicul „român" Elie Wiesel în spinarea românilor – diplomaţia noastră a tăcut.

Odată cu începutul mileniului III, politicienii români au preluat şi ei practica angajării consultanţilor evrei. Primul a fost

probabil Traian Băsescu, cel care în anul 2001, pe când era primar general al Capitalei, l-a adus de la Viena, unde îl cunoscuse, pe Tal Silberstein. Legătura nu a fost prea trainică, astfel încât la alegerile prezidenţiale din anul 2004 Tal Silberstein devine (împreună cu evreul Shimon Shaves) consilier al lui Adrian Năstase, contracandidatul în alegeri al lui Traian Băsescu. Tot la aceste alegeri, un alt candidat, Corneliu Vadim Tudor, îl angajează şi el un consultant evreu: pe Eyal Arad (care anterior fusese consultant al fostului prim-ministru al Israelului, criminalul Ariel Sharon, supranumit „măcelarul din Beirut”). În anul 2005, PSD angajează încă un consultant evreu, Ron Werber.

Perioada 2000 – 2004, în care Adrian Năstase a fost prim-ministrul României, a constituit acceptarea în cele mai violente şi brutale forme a sionismului de către un conducător român: a fost emisă ordonanţa de urgenţă (de unde atâta urgenţă?) nr. 31/2002 (v. Cap, XVIII, nota de subsol 3) prin care românii sunt condamnaţi dacă nu cred în holocaust, dacă vorbesc despre crimele săvârşite de evrei, dacă îl admiră pe mareşalul Antonescu. Tot Adrian Năstase a atras România în războaiele pornite de SUA împotriva Islamului, trupele româneşti fiind trimise fără niciun referendum să se alăture în Afganistan şi Irak armatei americane invadatoare, ceea ce a costat ţara nu numai efortul de război, vieţi de români şi despăgubiri pentru invalizi ori familiile

celor căzuţi, ci şi cheltuieli enorme, în interiorul ţării, pentru „măsuri antiteroriste” (de teama posibilelor acte de răzbunare săvârşite de islamişti şi în România, ca în alte ţări subordonate sionismului) – aceste măsuri au condus printre altele şi la umilirea, la batjocorirea oricărui român simplu care, vrând să intre într-un tribunal, de pildă, ori în alte instituţii publice, trebuie să se lase percheziţionat. În presa din 30 iulie 2002 se menţiona faptul că la o întâlnire cu Eli Wiesel, Adrian Năstase i-a oferit acestuia două manuscrise („Cărţile Esterei”) datând din jurul anului 400 î.Hr.

— Prin vechimea lor, documentele făceau parte din patrimonial naţional, iar Adrian Năstase nu putea dispune de ele

după bunul său plac. Cu aceeaşi ocazie, premierul a „raportat” că în manualele de istorie au fost introduse capitole speciale privind holocaustul şi că în curând prin lege va fi desfiinţat cultul mareşalului Antonescu. Adrian Năstase este un frecvent vizitator al Israelului, fie în calitate oficială (16 – 17 iulie 2001), fie ca persoană particulară. Una dintre vizite, particulară, a avut loc atunci când Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie stabilise (19 iulie 2007) un nou termen în dosarul „Mătuşa Tamara” – după întoarcerea lui Adrian Năstase din Israel, la termenul din 30 oct. 2007, ÎCCI a restituit dosarul la parchet. Toate aceste acte de slugărnicie faţă de Sion nu au fost suficiente în anul 2004 pentru ca Adrian Năstase să ajungă preşedintele României.

În decembrie 2004, preşedintele ţării a ajuns Traian Băsescu. Acesta a anunţat de la bun început dorinţa sa de a realiza axa Washington-Londra-Bucureşti, asumându-şi astfel, în numele întregului popor român, sprijinul necondiţionat acordat politicii Ierusalimului, ceea ce s-a putut constata în scurt timp.

De abia ajuns în fruntea României, în luna martie 2005, aflat la Washington, Traian Băsescu s-a dus să viziteze Muzeul Holocaustului pentru a depune o coroană de flori în memoria victimelor de origine evreiască ale nazismului şi a vorbit despre necesitatea asumării răspunderii cu privire la trecut.

Tot în decembrie 2004, ministru de externe a ajuns Mihai Răzvan Ungureanu

(ns. 1968, evreu sprijinit în ascensiunea sa de George Soros), deşi pregătirea sa profesională nu îl recomanda pentru această funcţie: absolvent în 1992 al facultăţii de istorie-filozofie din Iaşi, în 1993 îşi susţine masteratul în studii ebraice la Centrul pentru studii ebraice şi iudaice al Universităţii Oxford. Lipsa studiilor juridice şi a experienţei nu au fost un impediment în numirea sa, la vârsta de 30 de ani, secretar de stat în Ministerul afacerilor externe (funcţie ocupată între 1998 – 2001) şi apoi ministru de externe (2004 – 2007). Într-un mod puţin explicabil, în anii 1998 – 1999, deşi ministru adjunct de externe, a plecat în Israel pentru a urma cursurile Felix Posen din cadrul Universităţii Ebraice din Ierusalim. În cursul cuvântărilor sale ţinute

la Ierusalim, şi-a asumat şi el în numele poporului român pretinsul holocaust şi a declarat că antisemitismul nu va mai fi niciodată tolerat în România. Şi acesta s-a remarcat prin servilism întru apărarea sionismului (servilism răsfrânt din păcate asupra întregii României): în anul 2006, când Israelul a invadat din nou sudul Libanului şi când 4 observatori ONU au fost ucişi, la data de 25 iulie, în urma unui bombardament (apreciat ca intenţionat) al armatei israeliene asupra unei baze ONU, chiar dacă Consiliul de Securitate al ONU a refuzat, ca de obicei, să ia atitudine, Consiliul ONU pentru Drepturile Omului a condamnat la data de 11 aug. 2006 atacurile Israelului şi încălcarea masivă a drepturilor omului – România s-a numărat

printre cele 11 state (membre UE), aflate în minoritate, care au votat contra. În decembrie 2007, deşi căzut în dizgraţia propriului partid (PNL), Mihai Răzvan Ungureanu a fost numit de preşedintele Traian Băsescu în funcţia de director al Serviciului de Informaţii Exerne al României. Ca şi acum 50 – 60 de ani, spionajul românesc este din nou condus de un evreu.

În zilele de 15 – 16 martie 2005 Călin Constantin Anton Popescu Tăriceanu, de abia numit premier al României, a plecat în

Israel pentru a participa la inaugurarea unei noi aripi a muzeului holocaustului de la Ierusalim. În iunie 2007, acelaşi Călin Constantin Anton Popescu Tăriceanu, şi-a ales drept consilieri personali pe evreii Tal

Silberstein, Shimon Shaves şi Arthur J. Finkelstein (ns. 1946, care a mai fost consilier pentru fostul prim-ministru israelian Ariel Sharon, pentru actualul prim-ministru israelian Beniamin Netaniahu şi pentru actualul vice-prim-ministru şi ministru de externe israelian Avigdor Lieberman, ns. 1958 la Chişinău, preşedintele partidului extremist Israel Beitenu, care a propus executarea liderilor Hamas şi deportarea palestinienilor), plătiţi cu sume enorme (nu ştiu dacă din buzunarul propriu, din fondurile partidului sau cu bani de la bugetul statului).

Toamna anului 2005 (an în care preşedintele ţării a vizitat muzeul holocaustului din Washington iar premierul pe cel din Ierusalim) a fost foarte bogat în

evenimente de comemorare istorică, dar nu istorie a românilor ci a evreilor: la 11 sept. Este inaugurat la Sighet muzeul memorial al holocaustului din Transilvania de nord; la 9 oct. Este inaugurat centrul de studii ebraice din cadrul facultăţii de istorie a universităţii Al. I. Cuza din Iaşi; la 10 oct. Este inaugurat institutul naţional (!) pentru studierea holocaustului din România „Elie Wiesel”; în aceeaşi zi de 10 oct. Este lansat primul manual pentru studierea istoriei holocaustului în România.

La 6 oct. 2008, Călin Popescu Tăriceanu a declarat că în Bucureşti se va ridica un monument dedicat Holocaustului – la scurt timp, Consiliul General al Municipiului Bucureşti a adoptat hotărârea nr. 323/29 oct. 2008 prin care cei 3.000

m.p. Ai Parcului Brezoianu sunt distruşi pentru a face loc celor 5 monumente ale memorialului holocaustului. Aceasta în condiţiile în care, repet, în România nu există niciun monument în memoria nenumăraţilor români victime ale evreilor.

Între 3 – 4 nov. 2008, în plină campanie electorală pentru alegerile parlamentare, Mircea Geoană (slugă sionistă amintită mai sus) şi-a întrerupt campania din jud. Dolj pentru o vizită în Israel, unde pe parcursul a două zile a avut întâlniri cu 5 înalţi lideri israelieni (preşedintele Israelului, preşedinţii celor mai importante partide, ministrul de externe şi guvernatorul Băncii Naţionale a Israelului).

După alegeri, Mircea Geoană („prostănacul”, cum îl numea Ion Iliescu) a

ajuns preşedintele Senatului României, al doilea om în stat. Ca şi în cazul lui Adrian Năstase, vizita lui Mircea Geoană în Israel a avut urmări benefice pentru acesta (şi nu ştiu dacă vizita nu a avut cumva încă un scop, şi mai îndepărtat, respectiv alegerile prezidenţiale de la sfârşitul anului 2009). Mircea Geoană a mai avut două vizite oficiale în Israel, în calitate de ministru de externe, între 16 – 17 iulie 2001 şi respectiv 28 – 30 aprilie 2002.

În anul 2009, an electoral, urmând exemplul candidaţilor la preşedinţia americană care înainte de alegeri caută acordul şi sprijinul fundamental al Ierusalimului, preşedintele Traian Băsescu s-a deplasat în Israel (31 mai-2 iunie). În cursul vizitei, Shimon Peres, preşedintele

Israelului, i-a mulţumit pentru faptul că România a boicotat discursul lui Mahmud Ahmadinejad de la Geneva din 20 aprilie 2009 şi pentru faptul că România a introdus în şcoli obligativitatea studiului holocaustului, iar Traian Băsescu a declarat că doreşte să vadă ridicat cât mai repede la Bucureşti memorialul holocaustului, ridicat în memoria celor 6 milioane de victime (făcând şi el abstracţie de milioanele de victime creştine ale hitlerismului).

În septembrie 2009 eternul Tal Silberstein schimbă din nou tabăra şi redevine consultantul lui Traian Băsescu pentru alegerile prezidenţiale de la sfârşitul acestui an.

După 1989, într-un timp atât de scurt, toţi patrioţii români au fost eliminaţi din

viaţa politică – au rămas doar slugile sioniste.

Semnificativă este şi selecţia, în ultimii ani, a ambasadorilor americani în România, selecţie care denotă desconsiderarea crasă a României de către Casa Albă; aceştia nu mai sunt diplomaţi de profesie, ci oameni de afaceri sau lobbyşti evrei americani, aflaţi la vârsta a treia, care au contribuit cu sume considerabile la alegerile prezidenţiale din SUA şi care în România, de pe poziţii de forţă, impun guvernului român contracte prin care statul român plăteşte sume enorme. George W. Bush l-a trimis ambasador pe omul de afaceri evreu Nicholas Taubman (ns. 1935, numit ambasador la vârsta de 70 de ani, aflat la post între 2005 – 2008), cel care a „sugerat”

imperativ guvernului român contractul catastrofal cu firma Bechtel, recompensând astfel contribuţiile masive din partea firmei la campaniile electorale ale lui Bush jr., primind pentru aceasta în anul 2008 ordinul Steaua României în grad de Mare Cruce, iar Barack Obama şi-a desemnat şi el ca ambasador un om de afaceri evreu care a contribuit cu sume mari la campania electorală democrată, Mark Henri Gitenstein (ns. 1946, numit ambasador la vârsta de 63 de ani), avocat specializat în lobby, ai cărui străbunici au plecat la sfârşitul sec. XIX din România. Predecesorul lor, diplomat de profesie, a fost Michael Guest, homosexual – trimiterea unui ambasador homosexual într-o ţară ortodoxă constituie în principiu o ofensă, dar

diplomaţia americană este încălţată în bocanci cu care îşi permite să calce peste sensibilităţile naţiunilor şi uzanţele diplomatice. Între 1994 – 1997, ambasador a fost Alfred H. Moses (ns. 1929, numit ambasador la vârsta de 65 de ani), tot evreu (el este preşedintele Comitetului Evreiesc American iar în biografia sa de pe Wikipedia se menţionează că în anul 2002 ar fi primit ordinul Steaua României în grad de Mare Cruce). În ultimii 15 ani, Washingtonul a numit în România trei ambasadori evrei şi unul homosexual.

4. În anii ’70 ai secolului trecut Golda Meir, la acel moment prim-ministru al Israelului, declara în glumă: „Capitala Israelului este la Washington”. Gluma conţinea o mare doză de adevăr.

5. La începutul verii anului 2009, din cei 100 senatori americani un număr de 14 erau evrei (ambii senatori de Wisconsin erau evrei, ambele senatoare de California erau evreice iar senatoarea senioră de California, Dianne Goldman Berman Feinstein, ns, 1933, este membră a Grupului Bilderberg); dintre aceştia, 12 erau democraţi iar 2 independenţi (la origine, tot democraţi). Din cei 435 membri ai Camerei Reprezentanţilor, un număr de 33 erau evrei (cei mai mulţi reprezentau California – 7, New York – 6 şi Florida – 5); dintre aceştia, 31 erau democraţi şi doar 2 republicani. Evreii au pătruns în Congresul american încă din anul 1845, când primul parlamentar evreu, Lewis Charles Levin, a devenit membru al Congresului. În raport

de anul 2007, evreii au câştigat un loc în plus în Senat şi 3 locuri în plus în Camera Reprezentanţilor. Tot în anul 2009, trei state americane (Hawaii, Pennsylvania şi Delaware) aveau guvernatori evrei (fostul guvernator al statului New York, evreul Eliot Spitzer, ns. 1959, care ar fi trebuit şi el să fie la acest moment încă în funcţie, a fost nevoit să îşi dea demisia în anul 2008 în urma unui scandal enorm legat de relaţiile sale cu mai multe prostituate de lux, plătite cu 1.000 $ ora).

6. O statistică recentă arăta, în urmă cu doar câţiva ani, că 80 % din şefii serviciilor secrete americane sunt evrei.

7. „Prietenii noştri americani ne oferă bani, arme şi sfaturi. Noi luăm banii, luăm armele şi refuzăm politicos sfaturile” –

Moshe Dayan (1915 – 1981, şeful statului major al armatei israeliene între 1953 – 1958, ministrul agriculturii între 1959 – 1964, ministru de război între 1967 – 1974, ministru de externe între 1977 – 1979).

8. Sigla în lb. română (şi în celelalte limbi romanice) a Organizaţiei Tratatului Atlanticului de Nord, cunoscut îndeobşte sub sigla în lb. engleză (NATO).

9. Popoarele Goyim (vulg.: Gojim sau Goi) – denumirea dată de evrei celorlalte populaţii, neevreieşti.

10. Primul preşedinte al Băncii Mondiale, în anul 1946, a fost evreul american Eugene Isaac Mayer (1875 – 1959). La momentul primei redactări a acestui capitol, preşedintele Băncii Mondiale era evreul american Paul Dundes

Wolfowits (ns. 1943, până la numirea în funcţie fost ministru adjunct al apărării al SUA) şi care îl înlocuise pe evreul american de origine australiană James Wolfensohn (la 30 iunie 2007, Wolfowits a fost nevoit să demisioneze în urma scandalului creat în urma favorurilor făcute amantei sale, Shaha Ali Riza, cetăţeană britanică de origine libaneză, pe banii Băncii Mondiale: detaşată de la BM la Departamentul de Stat al SUA, salariul său anual net, plătit în continuare de BM, a fost mărit de la 132.660 $ la 193.590 $). În anul 2003, Wolfowits (unul dintre artizanii invaziilor din Afganistan şi Irak) a primit ordinul Steaua României în grad de Comandor. Atât Wolfensohn cât şi Wolfowits sunt membri ai Grupului Bilderberg

În prezent, directorul general al Fondului Monetar International este evreul francez Dominique Strauss Kahn (ns. 1949, fost ministru de finanţe al Franţei între 1997 – 1999). Ca şi Wolfowitz, Strauss Kahn a făcut unele favoruri amantei sale Piroska Nagy, funcţionară a FMI.

Între 18 – 25 oct. 2008 FMI a anchetat acest nou scandal în urma căruia, legătura fiind confirmată, s-a recomandat totuşi în final menţinerea în funcţie a directorului general. Primul său adjunct este evreul american John Lipsky (ns. 1947).

11. La mijlocul anilor ’80 ai secolului trecut Nicolae Ceauşescu, pentru a redobândi în întregime independenţa şi suveranitatea ţării, a hotărât să achite toată datoria pe care România o avea faţă de FMI

(cca. 14 – 15 mird. $). Această hotărâre a condus la problemele sociale cunoscute care au scos în decembrie 1989 câteva sute de mii de români în stradă, întrucât, pentru a achita datoria, România a restrâns importurile doar la strictul necesar, în timp ce mare parte din producţia alimentară internă a fost alocată exportului pentru a se putea obţine valuta necesară rambursării. În anul 1989 datoria a fost achitată în întregime, iar România putea să revinâla condiţiile normale de viaţă. Planul sionist prevedea însă răsturnarea tuturor regimurilor din ţările socialiste şi atragerea acestora în sfera lor de influenţă, astfel încât Nicolae Ceauşescu, la insistenţele evreului Silviu Brucan, a fost ucis în chiar ziua Naşterii Domnului, pentru a nu

dezvălui conspiraţia. La sfârşitul anului 1989, România nu mai avea nicio datorie externă, avea în rezervele BNR peste 2 mird. $, avea de încasat creanţe externe (în special din partea statelor arabe) în valoare de peste alte 2 mird. $ şi primise o sumă care, din câte îmi amintesc, depăşea 1 mird. $ cu titlu de ajutoare din partea altor state, comunităţilor româneşti din diasporă ori strânse de fundaţii particulare, prin spectacole organizate în beneficiul României etc. Noul prim-ministru, evreul Petre Roman, care într-un singur an reuşise să distrugă agricultura românească (declarând că „a câştigat pariul cu agricultura” în timp ce sistemul de irigaţii al României era furat bucată cu bucată, CAP-urile erau jefuite inclusiv de cărămizile

grajdurilor, ogoarele se transformaseră în pârloagă iar Ministerul Agriculturii arunca valuta importând bere la cutie!) şi iniţiase deja distrugerea industriei, cheltuia nesăbuit rezervele ţării. În decursul anilor următori România a contractat mai multe împrumuturi de la FMI, inutile, dar în limite rezonabile, care puteau fi achitate fără probleme. În primăvara anului 2009, preşedintele României, Traian Băsescu, conducătorul de fapt al guvernului marionetă Emil Boc, a îndatorat

România pe veci. România a împrumutat de la instituţiile financiare internaţionale şi organismele europene (FMI, Banca Mondială, respectiv Comisia Europeană şi BERD) cca. 20 mird. Euro (mai exact 19,95 mird.), la care se adaugă

alte cca. 10 mird. Euro împrumutaţi de la băncile străine din România. Banii nu au fost împrumutaţi pentru a scoate România din criză ci, dimpotrivă, pentru a o cufunda iremediabil în aceasta: împrumuturile care aruncă (în ultimele luni ale mandatului prezidenţial al lui Traian Băsescu) România într-o datorie din care nu va putea ieşi, au fost făcute pentru ca România să îşi poată achita cotizaţiile anuale către UE ŞI NATO, pentru a ajuta băncile străine din România, pentru a plăti firmele Bechtel, Vinci şi altele în contul unor autostrăzi care nu se construiesc, pentru a înarma armata română (neameninţată de nimeni) ca să participe la războaiele declanşate de SUA împotriva ţărilor arabe şi, desigur, pentru a achita dobânzile la împrumuturile făcute. În

nici două decenii România, dintr-o ţară fără nicio datorie externă, cu o industrie şi o agricultură care asigurau exporturi competitive, cu una dintre cele mai mari flote din lume, cu cercetători şi specialişti cotaţi în multe domenii printre primii din lume, astăzi nu mai are nimic. Cercetătorii şi specialiştii au plecat în alte ţări, unde sunt plătiţi mult mai bine, industria, agricultura şi flota au fost distruse, pădurile de asemenea, iar firmele străine care jefuiesc ţara şi cetăţenii săi plătesc un impozit pe profit de câteva ori mai mic decât cel plătit în ţările de origine. România nu mai are azi decât o datorie totală externă de 57 mird. Euro., pe care nu o va putea achita vreodată. Ca urmare datoriei, România va ceda mafiei sioniste toate

bogăţiile ce i-au mai rămas, iar românii vor deveni, pe veci, robii evreilor. Aceste împrumuturi nu au fost o simplă greşeală, ci urmarea unui plan nemernic, trădător de ţară, conceput cu mult timp înainte de străini dar aplicat de conducătorii români.

Probabil, promisiunea de a distruge România a fost „peşcheşul” promis de Traian Băsescu pentru ca înalta Poartă de la Ierusalim să fie de acord ca el să ajungă preşedinte.

12. După anul 1990, urmând exemplul celorlalte ţări căzute sub puterea satanei, România a instituit, treptat, controlul total asupra cetăţenilor săi. Codul numeric personal fusese introdus la sfârşitul anilor ’80, dar prin legea nr. 105/1996 a devenit singurul identificator pentru toate sistemele

informatice care prelucrează date nominale privind persoana fizică – în prezent, fără declararea acestuia nu se poate efectua nicio plată oficială, nicio cumpărare de bunuri de valoare, nicio operaţiune bancară, iar prin cunoaşterea că se poate afla totul despre deţinătorul său, inclusiv toate plăţile ori operaţiunile bancare. Apoi, rând pe rând, aleşii românilor au votat legea nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal şi legea nr. 298/2008 privind stocarea datelor telefonice. În anul 2009, România a mai făcut un pas întru vânzarea propriilor cetăţeni către cel necurat, respectiv votarea de către Parlament a OUG nr. 207/2008 prin care se introduc cipurile în paşapoartele biometrice ale românilor; voci creştine au arătat că în

codul de bare există numărul antihristului, aşa cum îl dezvăluise Sfântul Ioan Teologul în Apocalipsul său, „adică numele fiarei sau numărul numelui fiarei”, respectiv 666 (13.17 – 18) – autorităţile au declarat că este o coincidenţă; s-a acuzat faptul că prin paşapoartele biometrice autorităţile pot cunoaşte în orice moment unde se află titularul său – autorităţile au negat. Probabil că în viitor, inclusiv cărţile de identitate vor conţine astfel de cipuri. În zadar părintele stareţ Iustin Pârvu a încercat să deschidă ochii celor care aveau puterea de decizie sau măcar de intervenţie, aceştia nu au luat în seamă scrisorile sale (cine este interesat de aprofundarea acestei probleme, v. „Dictatura biometrică. Cipul controlului total.”, fundaţia Petru Vodă şi Asociaţia

Civic Media, 2009).

13. Actualul guvern al Statelor Unite are, posibil, un singur evreu: Timothy Franz Geithner (ns. 1961), secretarul trezoreriei (ministru de finanţe), subsecretar de stat la finanţe între 1998 – 2001 şi director de departament la FMI între 2001 – 2003 (părerile asupra originii sale etnice sunt împărţite). Guvernul mai cuprinde chiar şi un american libanez, Raymond Lahood, ministrul transporturilor – puţini însă ştiu că acesta este creştin maronit, iar creştinii maroniţi sunt aliaţii tradiţionali ai Israelului din Liban.

Dacă însă în prim plan evreii nu ies în faţă, conducerea aparatului de lucru al noului preşedinte Barack Obama este în continuare împânzită de evrei:

Evreul (cu origini româneşti) Lawrence Henry „Larry” Summers (ns. 1954, membru al Grupului Bilderberg), fost economist şef la Banca Mondială între 1991 – 1993, unde l-a înlocuit pe evreul Stanley Fischer (ns. 1943, economist şef al B.M. Între 1988 – 1990, prim adjunct al directorului FMI între 1994 – 2001, vicepreşedinte al Citigroup între 2002 – 2005 şi actual guvernator al Băncii Israelului din 2005) şi fiind înlocuit de evreul israelian Michael Peter Bruno (1932 – 1996, economist şef al B.M. Între 1993 – 1996, înlocuit la rândul său de evreul american Joseph Eugene Stiglitz, ns. 1943, economist şef al B.M. Între 1997 – 2000), fost ministru adjunct de finanţe între 1995 – 1999 (când a fost înlocuit de evreul Stuart Eizenstat, ns. 1943, ministru adjunct între

1999 – 2001) şi fost ministru de finanţe între 1999 – 2001 (înlocuindu-l pe evreul Robert Edward Rubin, ns. 1938, ministru între 1995 – 1999), a fost numit directorul Consiliului Economic Naţional. Anterior, funcţia fusese deţinută de evreul Gene Sperling (ns. 1958) între 1996 – 2000 şi de evreul Stephen Friedman (ns. 1937, membru al Grupului Bilderberg) între 2002 – 2005. Evreul Jason Furman (ns. 1970), fost angajat al Băncii Mondiale, a fost numit director adjunct al Consiliului Economic Naţional.

Rahm Israel Emanuel (ns. 1959, bunicul său era evreu moldovean) a fost numit şeful personalului de la Casa Albă, unde l-a înlocuit pe evreul Joshua Brewster Bolten (ns. 1954), aflat în funcţie între 2006

– 2009 şi care avea, din patru adjuncţi, doi evrei: Joël Kaplan (ns. 1970) între 2006 – 2009 şi Blake Gottesman (ns. 1980) între 2008 – 2009 (acesta fusese anterior, între 2002 – 2006, „personal aide to the President” (traducere aproximativă: consilier personal al preşedintelui), la promovare lăsând această poziţie unui alt evreu, Jared Weinstein (ns. 1979, ocupant al funcţiei între 2006 – 2009).

Evreica Elena Kagan (ns. 1960) a fost numită „solicitor general” al SUA (şefa departamentului juridic al Casei Albe, funcţie care constituie un pas spre Curtea Supremă a SUA – şi, într-adevăr, la scurt timp după încheierea ediţiei a III-a, la data de 7 aug. 2010, Elena Kagan a intrat în rândul celor 9 judecători ai Curţii Supreme,

devenind colegă cu evreica Ruth Joan Bader Ginsburg, ns. 1933, judecătoare la instanţa supremă americană din anul 1993); evreul Peter Richard

Orszag (ns. 1968) este directorul Biroului de management şi buget; evreul Jeffrey B. Liebman este directorul asociat al aceluiaşi birou; evreica Mary Schapiro (ns. 1955) este preşedinta SEC (Securities and Exchange Comission, în traducere aproximativă Comisia pentru bursă şi valori mobiliare, echivalentul CNVM-ului nostru); evreul Martin Stuart „Marty" Feldstein (ns. 1939, membru al Grupului Bilderberg şi al Comisiei Trilaterale) este consilier al preşedintelui SUA şi preşedinte emerit al Biroului Naţional pentru Cercetări Economice; evreul Robert D. „Bob" Hormats

(ns. 1943) este subsecretar de stat pentru economie, afaceri şi agricultură; evreica Mona K. Sutphen (ns. 1967) este adjuncta şefului „White House Staff for Policy" (în traducere aproximativă, personalul Casei Albe responsabil de politici), funcţie în care l-a înlocuit pe evreul Joël Kaplan (ns.1970); ea este membră a CFR (Council of Foreign Relations – Consiliul pentru Relaţii Externe); evreul Daniel B. Shapiro (ns. 1969) este director principal pentru Orientul Mijlociu şi Africa de Nord în cadrul Consiliului Naţional pentru Securitate; evreul James Braidy „Jim" Steinberg (ns. 1953, membru al Grupului Bilderberg), care în timpul ultimului mandat al lui W.J. Clinton a fost, între anii 1997 – 2001, adjunct al consilierului pentru securitate naţională al

preşedintelui, este din 29 ian. 2009 adjunct al Secretarului de Stat Hillary Rhodes Clinton; evreul Dennis Ross (ns. 1948) este consilier special pentru Golful Persic şi Asia de sud-est (inclusiv Iranul) al secretarului de stat; evreul David Axelrod (ns. 1955) este „senior advisor” (consilier principal) al preşedintelui; evreica Valerie Bowman Jarrett (ns. 1956 în Iran) este şi ea consilier principal al preşedintelui; evreul Gary Gensler, fost subsecretar de stat adjunct la finanţe între 1997 – 1999 şi subsecretar de stat la finanţe între 1999 – 2001, a fost numit preşedintele US Commodity Futures Trading Commission (în lipsa unui organism similar în România, există mai multe traduceri posibile aproximative: Comisia de comercializare a mărfurilor – sau a

contractelor – tip Futures, Comisia operaţiunilor la termen, Comisia comercială pentru mărfuri şi derivate).

Toţi aceştia sunt indiscutabil evrei, conform biografiilor oficiale. În ultima perioadă de timp, în biografiile de pe Wikipedia nu se mai menţionează întotdeauna originea etnică, iar în unele cazuri originea evreiască a fost chiar ştearsă. Totuşi, chiar dacă originea evreiască în cazul altor înalţi funcţionari actuali ai Casei Albe nu este menţionată expres, numele lor (ca şi numele de fată al soţiilor lor) conduc la aceeaşi concluzie – două exemple: Michael Forman (ns. 1962), căsătorit cu Nancy Goodman, este asistent adjunct al preşedintelui şi consilier adjunct în probleme de securitate naţională pentru

afaceri economice internaţionale, iar Dan Pfeiffer (ns. 1976), căsătorit cu Sarah Elizabeth Feinberg, este asistent al preşedintelui şi director de comunicare al Casei Albe.

Preşedintele rezervelor federale este în continuare, din anul 2006, evreul Ben Shalom Bernanke (ns. 1953, membru al Grupului Bilderberg), care l-a înlocuit pe evreul Alan Greenspan (ns. 1926, al cărui tată a fost evreu român), titular al funcţiei între 1987 – 2006 şi care la rândul său îl înlocuise pe evreul Paul Adolph Volcker (ns. 1927), preşedinte între 1979 – 1987.

În condiţiile în care politicienii americani evrei sunt într-o proporţie zdrobitoare membri ai partidului democrat (v. Nota de subsol 5), nu este de mirare

faptul că tot în proporţie zdrobitoare funcţiile de conducere din cadrul Casei Albe (executivul american) sunt ocupate, de la începutul anului 2009, de evrei.

Dar şi legislativul american (Congresul) este de asemenea condus de politicienii evrei, atât prin numărul mare de congressmeni evrei ori cumpăraţi de formidabilul lobby evreiesc (care prin fondurile enorme cu care contribuie la campanile electorale, le asigură succesul în alegeri), fie prin obţinerea conducerii unor comitete importante ale Congresului.

Un exemplu edificator îl reprezintă fraţii Levin: Sander Martin Levin (ns. 1931) este în mod neîntrerupt ales din anul 1983 membru al Camerei Reprezentanţilor din partea statului Michigan şi este preşedinte

al House Ways and Means Committee (în traducere aproximativă, Comitetul Camerei Reprezentanţilor pentru căi şi mijloace); fratele său mai mic Carl Milton Levin (ns. 1934) este de asemenea în mod neîntrerupt ales din anul 1979 senator din partea statului Michigan şi este preşedinte al Senate Committee on Armed

Services (în traducere aproximativă, Comitetul Senatului pentru servicii armate).

Dintre nenumăraţii evrei care au împânzit administraţia americană înainte de Barack Obama, îi mai menţionez pe cei care sunt membrii ai Grupului Bilderberg: Richard Norman Perle (ns. 1941) a fost între anii 1981 – 1987 asistent al Secretarului Apărării iar între 2001 – 2003 preşedinte al Comitetului de consultanţa

pentru probleme de apărare (este şi membru al CFR – Consiliul pentru Relaţii Externe); Richard Charles Albert Holbrooke (ns. 1941), după o serie de funcţii în diplomaţie (începute în anul 1977), a fost între anii 1996 – 1999 trimisul special al preşedintelui W.J. Clinton în fosta Iugoslavie, între anii 1999 – 2001 ambasadorul Statelor Unite la ONU, iar la data de 22 ian. 2009 a fost numit trimisul special al preşedintelui B. Obama pentru Afganistan şi Pakistan; John Mark Deutsch (ns. 1938) a fost între anii 1994 – 1995 adjunct al Secretarului Apărării iar între anii 1995 – 1996 director al Central Intelligence (instituţie care coordona serviciile de informaţii); Deutsch este şi membru al Comisiei Trilaterale.

Evreul Daniel Fried (ns. 1952) a fost între 2001 – 2005 senior director pentru afaceri europene şi euroasiatice, iar între 2005 – 2009 asistent al secretarului de stat pentru afaceri europene.

Există şi cazuri de evrei „apartinici”, care îşi păstrează funcţia în cadrul administraţiei americane indiferent de culoarea politică a preşedintelui. Un bun şi recent exemplu îl constituie evreica Victoria Nuland (ns. 1961, căsătorită cu istoricul evreu Robert Kagan), care a servit Casa Albă sub 5 preşedinţi succesivi: şi-a început activitatea diplomatică în anul 1985 în timpul primului mandat al lui Ronald Wilson Reagan şi a continuat-o sub George Herbert Walker Bush Sr. Ocupându-se pe rând de relaţiile cu China, Asia de Est, Mongolia şi

Rusia; în timpul celor două mandate ale lui William Jefferson Clinton devine între anii 1993 – 1996 şefa staff-ului Secretarului de Stat adjunct Steve Talbot, între anii 1996 – 1997 a lucrat cu Consiliul de Relaţii Externe, între anii 1997 – 1999 a fost director adjunct pentru fosta uniune Sovietică iar între anii 1999 – 2000 s-a ocupat de efectele antiamericanismului în relaţiile cu celelalte mari puteri mondiale; în timpul celor două mandate ale lui George Walker Bush Jr. A fost între anii 2000 – 2003 adjunct al reprezentantului permanent al SUA la NATO (calitate în care, după evenimentele din 11 sept. 2001, a „născocit" interpretarea tratatului NATO în sensul că „un atac împotriva unui aliat este împotriva tuturor aliaţilor" determinând

astfel implicarea tuturor statelor membre NATO în războiul din Afganistan, între anii ’2003 – 2005 a fost prim-adjunct al consilierului pe probleme de securitate naţională al vicepreşedintelui Richard Bruce „Dick” Cheney iar între anii ’2005 – 2008 a fost reprezentant permanent (ambasador) al SUA la NATO; după încheierea acestei ediţii, în timpul mandatului lui Barack Obama, Victoria Nuland a devenit purtătoarea de cuvânt a Departamentului de Stat.

Această lungă enumerare dovedeşte fără dubiu faptul că la Casa Albă politica externă, serviciile secrete, finanţele, mecanismele de control ale economiei şi ministerul de război sunt conduse de evrei.

14. Am încercat să aflu cine sunt

misterioşii electori care hotărăsc în numele americanilor şi câteodată împotriva voinţei acestora, cine este noul preşedinte al SUA. Mi-a fost imposibil: nu i-am găsit nicăieri. Singurele date, parţiale dar elocvente, apar pe o listă cu 22 de electori, persoane de notorietate, de la alegerile din anul 2004: dintre aceşti 22 de electori, 4 (respectiv 18,19 %) sunt evrei, cifră de câteva ori mai mare decât proporţia evreilor în cadrul populaţiei americane. În condiţiile sistemului aberant de vot din SUA, în care de regulă electorii neevrei sunt în proporţii relativ egale susţinători ai candidaţilor celor două partide importante (republican şi democrat), cei 18,19 % sunt mai mult decât suficienţi pentru ca cel agreat de Ierusalim să devină preşedintele celui mai puternic

stat din lume.

15... Politica externă a Statelor Unite (jandarmul universal) este extrem de predictibilă: sub diferite forme, Casa Alba urmăreşte distrugerea statelor pe care Israelul le consideră inamice, cotropirea statelor independente care nu sunt în sfera sa de influenţă dar care au uriaşe bogăţii naturale ori slăbirea statelor ortodoxe a căror politică nu au reuşit să şi-o subordoneze. La foarte scurt timp după prăbuşirea sistemului socialist, aliatul tradiţional al statelor arabe în conflictul cu Israelul, forţele armate sub egida ONU conduse de SUA declanşează în ianuarie 1991 invadarea Irakului (pe care israelienii îl vedeau ca un pericol) – pretextul l-a constituit faptul că Irakul ocupase Kuwaitul

(fost teritoriu irakian), dar nici ONU şi nici Casa Albă nu au manifestat vreo îngrijorare când Israelul a invadat teritoriile acordate palestinienilor, peninsula Sinai din Egipt, înălţimile Golan din Siria sau sudul Libanului. În martie 1999 trupele NATO conduse de SUA au atacat statul independent creştin-ortodox Iugoslavia – pretextul l-au constituit conflictele interetnice (şi religioase) din provincia Kosovo; în urma acestui război, Kosovo (considerat ca leagănul poporului sârb) a devenit un stat independent musulman, recunoscut de majoritatea statelor ONU, marionetă a Washingtonului, condus, din câte apare în presă, de mafioţi de origine albaneză; NATO nu a fost niciodată preocupat de conflictele interetnice sau

interreligioase existente de zeci de ani în cadrul statelor membre ale alianţei (conflictele interetnice din Spania, unde bascii luptă pentru independenţa sau din Turcia, unde kurzii luptă pentru un stat propriu, conflictele interreligioase din Irlanda de Nord, unde se urmăreşte de fapt dobândirea independenţei insulei etc.). În noiembrie 2001 trupe americane şi britanice însoţite de echipe CIA au atacat Afganistanul, instaurând un nou regim – pretextul l-au constituit atentatele din 11 septembrie acelaşi an care, deşi nu exista nicio dovadă, i-au fost atribuite de CIA lui Osama bin Laden, aflat în acel moment în Afganistan – deşi Osama bin Laden este declarat oficial cel care a organizat atentatele, nu am cunoştinţă de vreo dovadă

certă asupra vinovăţiei sale sau de vreo asumare din partea acestuia a organizării atentatelor; în schimb, în Afganistan există cele mai mari rezerve de litiu din lume – iar în această epocă a tehnologiei, litiul are o importanţă capitală, fiind esenţial pentru o industria electronică, de la bateriile de telefoane mobile şi laptopuri până la maşinile electrice; tot această ţară muntoasă şi atât de săracă, pe care SUA încearcă de trei decenii să o transforme în satelitul său, are rezerve enorme de uraniu, aur, fier (cu cea mai mare puritate din lume), gaze naturale şi multe alte bogăţii ale subsolului; există şi teza că CIA este interesată şi de culturile de mac (Afganistanul fiind primul producător mondial) pentru ca prin traficarea

opiumului să-şi finanţeze operaţiunile ilegale de pe întreg mapamondul. În primăvara anului 2003 o coaliţie de cca. 50 de state (printre care se aflau statele NATO), condusă de SUA, au invadat pentru a doua oară Irakul înlăturându-l de la putere pe Saddam Hussein (pe care Israelul îl vedea în continuare ca pe un duşman) şi punând în locul acestuia un guvern marionetă – pretextul l-a constituit faptul că Irakul ar fi fost angajat în producerea armei nucleare; după cucerirea Irakului, s-a recunoscut că acest pretext a fost o minciună confecţionată de CIA, dar petrolul irakian ajunsese deja în mâinile americanilor (faptul că de zeci de ani Israelul a produs clandestin bomba atomică, nu a deranjat pe nimeni). În prezent, SUA

încearcă să convingă omenirea că şi Iranul intenţionează să producă arma nucleară ai ca atare trebuie invadat – motivele reale de fapt le constituie adversitatea Iranului faţă de regimul de la Ierusalim şi faptul că Iranul este una dintre ţările cu cele mai mari zăcăminte de petrol din lume. În tot acest timp, cu bani negri, CIA finanţează încercări de lovituri de stat în ţările „neprietenoase" din America de Sud (în primul rând Venezuela, un alt mare producător de petrol din lume) şi în ţările arabe pe care nu le-a putut corupe.

16. Acţiunea de depravare a creştinilor, începută cu mulţi ani în urmă în Statele Unite, are ca cei mai celebri exponenţi tot evrei. Heidi Fleiss (ns. 1965, cunoscută ca „Madama din Hollywood") este cea mai

celebră proxenetă de lux din Statele Unite. Al Goldstein (ns. 1936) este mogulul industriei porno – compania sa Milky Way Production a editat tabloidul Screw şi a realizat emisiunile TV Midnight Blue. Scriitorul evreu ucrainean Samuel Roth (1893 – 1974) a ajuns în anul 1957 în faţa Curţii Supreme de Justiţie, unde a solicitat libertatea exprimărilor sexuale în literatură; acţiunea sa a condus după câţiva ani, într-o Americă condusă de evrei, la liberalizarea Primului Amendament al Constituţiei americane. Ralph Ginzburg (1929 – 2006) a fost autor, editor şi fotojurnalist specializat în cărţi şi reviste erotice; pentru publicaţiile sale, în anul 1963 a fost condamnat pentru violarea legii federale privind obscenitatea. Pornograful evreu rus Rueben Sturman

(1924 – 1997) realiza din activităţile sale în anul 1991 cca. 300 mil. $ anual. Evreul australian Luke Ford (ns. 1966, stabilit în anul 1977 în SUA) iniţiază în anul 1997 site-ul Luke Ford.com, site interactiv pe teme pornografice. Regizorul evreu Ira Isaacs (care se autodescrie ca „artist de şoc”) a fost trimis în judecată în anul 2008 întrucât filmele sale conţineau scene de scatologie şi de zoofilie – procesul s-a împotmolit în momentul în care juriul a constatat că însuşi judecătorul cauzei îşi postase materiale pornografice pe propriul website; judecătorul era evreul român Alex Kozinsky, născut în 1950 în Bucureşti şi emigrat în 1962 în SUA împreună cu părinţii săi, supravieţuitori ai „holocaustului”. Evreul Andrew Einhorn este realizatorul albumelor

„Naked happy girls”, care cuprind fotografiile unor tinere acostate pe stradă şi cărora le propune să fi pozeze goale şi în poziţii indecente în propriul lor dormitor (câteodată, fotografiile prezintă cupluri heterosexuale ori de lesbiene). Mai menţionez regizorii (şi în acelaşi timp actori) de filme pornografice Philip Toubus (ns. 1947, mai cunoscut ca Paul Thomas) şi Herschel Savage (ns. 1952 cu numele Cohen) precum şi pe Ronald Jeremy Hyatt (ns. 1953, cunoscut ca Ron Jeremy), probabil cel mai cunoscut actor porno – şi mai sunt încă mulţi alţii. Aceştia sunt câţiva dintre cei mai celebri pornografi ai Americii, a căror origine evreiască este recunoscută. În afara acestora, mai sunt mulţi cei care nu au o origine evreiască declarată oficial în

biografiile de pe internet, dar al căror nume conduce la această concluzie: Avraam C. Freedberg (ns. 1947), producător de spectacole de teatru dar şi distribuitor de pornografie; Steven Hirsch (ns. 1961), fondatorul companiei Vivid Entertainment, producătoare de filme pornografice; Seth Warshavsky (ns. 1973), pionierul industriei pornografice pe Internet şi fondatorul companiei Internet Entertainment Group (dat în judecată de „protagoniştii" unor casete video pornografice pe care le-a distribuit pe Internet fără consimţământul lor – de exemplu Pamela Anderson şi Tommy Lee – a fugit în Thailanda pentru a nu plăti despăgubirile la care a fost obligat; a fugit şi fără să-şi plătească creditorii şi salariaţii); Elisa Rothstein, regizoare de filme

pornografice etc.

17. În luna aprilie 2009, în America de Nord a apărut şi la foarte scurt timp a început să se răspândească în întreaga lume un nou virus, necunoscut până în acel moment, denumit iniţial virusul gripei porcine. Ulterior, la protestele crescătorilor de porci, întrucât virusul nu avea nicio legătură cu aceste animale, a fost redenumit ca virusul A/HIN1. În primele trei luni, virusul afectase aproape 60.000 de persoane şi provocase peste 250 de decese; după patru luni (la data de 13 aug. 2009), răspândit în întreaga lume în peste 100 de ţări, virusul a dus la îmbolnăvirea a cca. 180.000 de oameni şi a produs 1.799 decese. Numărul victimelor a început să crească în proporţie geometrică: la 27

august se înregistrau 2.185 decese, după doar o săptămână, la 3 septembrie, decesele ajunseseră la 2.837, iar ultimele date oficiale, la 24 septembrie, arătau 3.917 decese produse în 19 lţări şi teritorii.

18. Ca exemplu, miliardarul american George Soros (fost Schwartz, evreu născut în 1930 la Budapesta, membru al Grupului Bilderberg), îmbogăţit în principal prin speculaţii financiare, a înfiinţat în anul 1990 Fundaţia Soros pentru o Societate Deschisă România în care, după o anumită selecţie, a şcolit tineri plini de ambiţii din fostele ţări socialiste, pe care i-a trimis înapoi în ţările de origine sprijinindu-i să ajungă la înalte demnităţi publice. În clasamentul Forbes pe anul 2005 al celor mai bogaţi oameni din lume ocupa poziţia 57 cu o avere de 7,2

mird. $; în clasamentul pe anul 2007 a coborât pe locul 80 cu 8,5 mird. $ iar în clasamentul pe anul 2008 a coborât pe locul 101, deşi averea sa a crescut de la un an la altul, până la 9 mird. $; în clasamentul de la începutul anului 2009, în plină criză mondială, a avansat pe locul 29, sporindu-şi averea până la 11 mird. $.

În urma alegerilor din 7 iunie 2009, au obţinut calitatea de europarlamentar din partea României Monica Luisa Macovei (ns. 1959, locul 2 pe lista PD-L), absolventă între 1992 – 1994 a cursurilor Soros organizate la Budapesta şi Salt Lake City, precum şi Renate Weber (ns. 1955, locul 3 pe lista PNL), fosta preşedintă a Fundaţiei Soros România între 1998 – 2005 şi apoi între 2006 – 2007.

Un alt exemplu îl reprezintă miliardarul american evreu Ronald Steven Lauder (ns. 1944), preşedintele Congresului Mondial Evreiesc. Acesta a înfiinţat în anul 1997 în Bucureşti, prin fundaţia Ronald S. Lauder, şcoala bilingvă evreiească Liceul Lauder Reut (în limba ebraică, „reut” înseamnă prietenie) care are o ofertă extraşcolară privind afacerile, mass-media şi diplomaţia. Certificatele de participare la cursurile de diplomaţie/relaţii internaţionale şi media/relaţii publice sunt oferite chiar de ministrul de externe al României! Partenerii liceului sunt Institutul Diplomatic Român şi Universitatea Media, astfel încât tinerilor absolvenţi evrei le sunt deschise porţile diplomaţiei, presei şi afacerilor din România. Cum Ronald Lauder este şi

patronul trustului român de presă Media Pro, şcoala a intrat în reţeaua ProFM s cool! (pentru mai multe informaţii despre Ronald Lauder, v. Cap. XIX, nota de subsol 6).

19. „Astăzi, în secolul hoţiei, orice jidănaş vrea să ajungă imediat milionar, deoarece multe averi ale coreligionarilor, care se cifrează cu miliardele, au fost adunate în câţiva ani”. (Nicolae Paulescu, „Cele patru patimi şi remediile lor”).

Să câştigi bani buni din traficul ilegal de ovule, iată o idee la care probabil numai un evreu s-ar putea gândi.

Luni 20 iulie 2009, în urma unei descinderi a poliţiei, a izbucnit scandalul legat de clinica de fertilizare in vitro Sabyc din Bucureşti, proprietatea evreilor Harry Mironescu şi fiul său, Yair Miron. Sub

acoperirea unui protocol de cercetare, în realitate la clinică se recoltau (în special de la tinerele românce sărace) ovocite preovulatorii care apoi erau fecundate in vitro iar în final ovulul rezultat era reîmplantat unor paciente (de regulă israeliene) care plăteau pentru aceasta mii de dolari. La clinică, unde aveau loc şi întreruperi ilegale de sarcină, erau angajaţi atât medici români, cât şi medici israelieni care activau fără a avea drept de liberă practică pe teritoriul României (printre care Natan Levit şi Genia Ziskind). Condiţiile improprii din clinică prezentau pentru paciente riscuri, de la tulburări hormonale, infecţii locale ori pierderea unui ovar, până la riscul crescut de cancer. Mironescu, Miron şi Levit au fost arestaţi – desigur,

după scurt timp au fost puşi în libertate. Cauza prezintă şi un aspect paradoxal: pe de-o parte, activitatea clinicii era criticată de unii rabini (atât pentru faptul că cei născuţi de femeile israeliene inseminate în acest mod dobândeau cetăţenia israeliană, fără să se ştie de la cine provin de fapt ovulele, dar şi pentru faptul că procedeul crea în viitor posibilitatea teoretică a unor căsătorii între fraţi şi surori), în timp ce alţi rabini trimiteau femei din Israel la această clinică, sporindu-i clientela.

Un alt caz fusese depistat în anul 2005: firma Global Art, înfiinţată de evreul Illia Barr şi condusă de administratorii Yaacov Hof (evreu), Herman Butnaru (evreu) şi Mary Louciene Ioana Ghionescu, recolta de asemenea de la tinere românce sărace ovule

pe care apoi le „exporta” în străinătate. Scandalul a pornit în urma internării unei tinere „donatoare” la spital din cauza unei infecţii produse în cursul recoltării, dar nu a avut urmări de natură penală, datorită lacunelor prezentate în acel moment de legislaţia română în materie – totuşi, firma a fost închisă pentru alte încălcări ale legislaţiei. Sumele de bani, foarte mari, obţinute din traficul de ovule, erau depuse în conturi deschise la băncile din Insulele Virgine (un paradis fiscal), astfel încât în fiecare an firma declara profit 0. Un material realizat sub acoperire de biroul de investigaţii al săptămânalului Academia Caţavencu şi publicat la 14 aprilie 2009 constată că o fostă asistentă medicală de la Global Art îşi continua şi la acel moment

activitatea, racolând tinere pentru a le duce în Cipru, unde doctorul Barr le recolta ovocitele.

După izbucnirea acestor scandaluri, a ieşit la iveală o a treia clinică, cu medici evrei, având o activitate similară (Med New Life).

20. Extraordinara capacitate a evreilor de a obţine averi enorme ajunge câteodată la aspecte paroxistice: evrei care strâng averi chiar pe spinarea evreilor! Un caz emblematic îl constituie avocatul evreu american Burt Neuborne (ns. 1941) care, după ce în anul 1998 s-a angajat „pro bono” (cu titlu gratuit) să obţină de la Banca Elveţiei despăgubiri pentru evreii supravieţuitori ai holocaustului, a solicitat apoi un onorariu de 4,1 milioane $,

declarând că în cei 7 ani anteriori a lucrat în interesul acestora 8.000 de ore!

Un alt caz îl reprezintă Edward Davis „Ed” Fagan (ns. 1952): acesta, încasând o indemnizaţie de 1,25 mird. $, a declarat că a notificat băncile şi instituţiile financiare germane în vederea restituirii contravalorii obligaţiunilor în aur emise în perioada 1924 – 1930, vândute către evrei din SUA, a căror plată a fost sistată de Adolf Hitler. Cu multă emfază, Fagan a pretins că va obţine 42 mird. $ şi că va termina din punct de vedere financiar Germania. Commerzbank a susţinut că pretinsele obligaţii nu au figurat niciodată în registrele băncii. În final, Fagan a recunoscut că a deturnat banii clienţilor săi, licenţa de profesare a avocaturii fiindu-i retrasă treptat în statele americane (2007 –

Florida, 2008 – New York, 2009 – New Jersey).

Atentatele din New York de la 11 sept. 2001 (au fost scrise nenumărate cărţi şi studii care infirmă teza oficială, dintre acestea recomandând, precum cea mai completă şi mai credibilă pe care am găsit-o, lucrarea „ZERO – de ce versiunea oficială despre atacul de la 11 septembrie este un fals” scrisă de Giulietto Chiesa) au avut şi un mare câştigător. Acesta este evreul Larry Silverstein (ns. 1931), investitor imobiliar, care la data de 24 iulie 2001 a preluat în concesiune pentru 99 de ani, contra sumei de 3,2 mird. $ complexul World Trade Center. Imediat, asigură complexul pentru suma de 3,55 mird. $ iar, după prăbuşire, acţionează în judecată asiguratorii

solicitând dublul asigurării (7,1 mird. $) cu motivarea că prăbuşirea celor două clădiri a fost urmarea a doua incidente separate, şi ca urmare despăgubirea trebuie achitată pentru fiecare incident în parte! Un prim juriu îi respinge cererea dar un al doilea îi acordă, la 6 dec. 2004, o despăgubire de 4,577 mird. $! Astfel, evenimentele care au îndoliat America i-au adus lui Larry Silverstein un câştig de 1,377 mird. $! Legat de aceleaşi evenimente, mi-au atras atenţia câteva rânduri postate pe Internet de un american: acesta, ştiind că cca. ½ din funcţionarii din WET erau evrei, se aştepta ca, în mod proporţional, cca. ½ dintre victime să fie de asemenea evrei; spre surprinderea sa, verificând listele cu personalul decedat în urma prăbuşirii

turnurilor, a constatat că a murit un singur evreu, sosit de curând în SUA! Dacă afirmaţia sa este reală, spune foarte multe.

Nu trebuie trecut cu vederea faptul ca directorul executiv al Comisiei care a investigat evenimentele de la 11 sept. 2001 a fost evreul Philip D. Zelikow (ns. 1954).

Cel mai recent caz, cel mai celebru, îl reprezintă Bernard Lawrence „Bernie" Madoff, ale cărui escrocherii sunt comentate mai pe larg în nota privind criza mondială actuală. Printre victimele lui Madoff, jefuite în total de o sumă cuprinsă între 50 – 65 mird. $ se numără şi regizorul evreu Steven Spielberg, senatorul de New Jersey, evreul Frank Raleigh Lautenberg, fostul secretar de stat, evreul Henry Alfred Kissinger, evreii Avram şi Carol Goldberg,

foştii proprietari ai lanţului de supermagazine Stop & Shop, evreul Saul Katz, co-proprietar al echipei de fotbal american New York Mets, evreii Carl şi Ruth

Shapiro, fondatorii companiei Kay Windsor Inc., fundaţia evreiască Julian J. Levitt şi mulţi alţii (vezi şi nota de subsol 24).

Şi pentru a încheia, merită amintit şi un exemplu autohton: afacerile imobiliare din Braşov au căzut de mai mulţi ani în mâna afaceriştilor evrei. Doar că patronul firmei Alpha House imobiliare, Abraham Cohen (posesor a doua paşapoarte, israelian şi american), a ales să fi înşele şi pe ceilalţi investitori imobiliari evrei din Braşov, atât pe cei mai mari (Maor Zinger, Itzhak Lazar,

Meller Schlomo), cât şi pe alţii mai mici, astfel încât, potrivit presei locale, împotriva sa s-au strâns zeci de plângeri penale formulate de alţi evrei. Nu am cunoştinţă de vreo condamnare penală în România a lui Abraham Cohen, dar plângerrile împotriva lui depuse în România au avut un efect penal în Israel: după ce în anul 2003 Israelul a decis să impoziteze câştigul realizat de israelieni în străinătate, constatând că cetăţenii israelieni obţin venituri enorme în România (nu conta cât de legal) dar nu plătesc pentru acestea niciun impozit în Israel, în decembrie 2007 Unitatea Centrală pentru Cercetarea Fraudelor din Israel a dispus arestarea lui Abraham Cohen, urmată de arestarea a altor trei afacerişti israelieni din România:

Itzhak Lazar şi fraţii Ovadia şi Erza Moshal.

21. Răscoala din 1907 din România, de pildă, a pornit de la poziţia lui Mochi Fischer şi a fraţilor săi, arendaşi evrei austrieci (deţineau în arendă în nordul Moldovei aproape 240.000 ha. De moşii) care, după ce au încercat să majoreze enorm dările pe care le impuneau ţăranilor, au fugit din ţară fără a mai semna contractele cu aceştia.

În anul 1902, două treimi din domeniile Moldovei erau arendate de Fischer, Juster, Guttmann, Rapaport, Feierstein şi alţii cu nume asemănătoare.

22. Crima organizată din Statele Unite, celebra Mafia, a fost prezentată de Hollywood ca o afacere de familie a italienilor. În realitate însă, în prima

jumătate a sec. XX, cam jumătate dintre liderii marcanţi ai Mafiei americane erau evrei.

Dacă pagina de Wikipedia din 2008 a mafioţilor evrei americani de la începutul secolului cuprindea 87 de nume notorii, cu timpul unele nume sunt şterse din listă – în prezent mai sunt 83, şi probabil că la un moment dat nu va mai exista în istorie niciun mafiot american evreu. În pofida datelor Wikipedia, peste cei 87 de mafioţi evrei notorii declaraţi oficial, eu am reuşit să identific un număr dublu.

Numai la conferinţa de la Atlantic City din anul 1930, prima întâlnire istorică a şefilor Mafiei din întreaga ţară, din 42 de invitaţi, 18 erau evrei; din 9 oraşe participante, 3 erau reprezentante exclusiv

de evrei (Philadelphia – 6 participanţi, Cleveland – 3, Detroit – 2).

Câteva exemple de mari mafioţi evrei: Meyer Lansky (fost Majer Suchowlinski, 1902 – 1983), partenerul lui Lucky Luciano la dezvoltarea Sindicatului Naţional al Crimei; 13 din cei 20 membri cunoscuţi ai sindicatului crimei supranumit „Murder, Inc" din New York, printre care Martin „Bugsy" Goldstein (fost Meyer Goldstein, 1905 – 1941), Sholom Bernstein, Abe „Kid Twist" Reles (1906 – 1941), Louis „Lepke" Buckhalter (1897 – 1944), Harry „Pittsburgh Phil" Strauss (1909 – 1941), Joseph „Doc" Stracher (născut Oystracher, în Ucraina, 1902 – 1977), Abner „Longie" Zwillman (1904 – 1959), Meyer Harris „Mickey" Cohen (1913 – 1976), Irving

„Kandles” Nitzberg, Emanuel „Mendy” Weiss (1906 – 1944), Albert „Tick-Tock” Tannenbaum etc.

Benjamin „Bugsy” Siegel (1906 – 1941), aflat în slujba lui Lucky Luciano şi Meyer Lansky, a supravegheat dezvoltarea capitalei jocurilor de noroc, Las Vegas, şi a deţinut hotelul şi cazinoul Flamengo; asociatul său în aceste activităţi, Harry Schachter (fost Greenberg), a fost împuşcat la 22 nov. 1939 chiar de propriul partener, Bugsy Siegel; Dutch Schultz (fost Arthur Flegenheimer, 1902 – 1935) s-a aflat în fruntea contrabandei cu alcool în perioada prohibiţiei; singurul supravieţuitor, Frank Lawrence „Lefty” Rosenthal (ns. 1929, Sam „Ace” Rothstein în filmul „Casino” regizat de Martin Scorsese), este cel care a condus

din umbră, din însărcinarea Mafiei, hotelurile Stardust, Fremont şi Hacienda din Las Vegas („Oraşul păcatului”).

De altfel, Sindicatul naţional al crimei s-a constituit în anul 1931 la iniţiativa evreilor Meyer Lansky şi Josepf Strecher, care au reuşit să reunească într-o organizaţie criminală vârfurile mafiei evreieşti şi cele ale mafiei italiene (Josepf Stracher era supervizorul jocurilor de noroc din Las Vegas).

Mafia distribuirii presei în SUA era controlată de evreul Moses „Moe” Louis Annenberg (1877 – 1942); condamnat pentru evaziune fiscală, a murit în închisoare.

Cel puţin 37 dintre mafioţii evrei americani au fost ucişi în cursul răfuielilor

între bande sau în interiorul bandelor, iar cel puţin 5 au fost condamnaţi la moarte şi executaţi pe scaunul electric pentru crimă: Harry Horowitz (1889 – 1914), Mstrin Goldstein, Harry Strauss, Emanuel Weiss şi Louis Buchalter (ultimii 4 fiind membri ai Murder, Inc.).

Chiar şi în Lituania, ultima condamnare la moarte din istoria ţării a fost pronunţată, pentru crimă, împotriva unui evreu, Boris Dekanidze (1962 – 1995, cu origini georgiene), şeful organizaţiei criminale lituaniene „Brigada Vilnius”.

După înfiinţarea statului Israel în anul 1948, o parte importantă din veniturile obţinute de crima organizată israeliana din SUA ajungeau sub formă de donaţii la noul stat, contribuind la înarmarea acestuia.

Secolul XXI a adus o noutate în crima organizată a evreilor din America, respectiv participarea oficială la aceasta a rabinilor. În ziua de 23 iulie 2009, după o supraveghere de 10 ani, poliţia americană a arestat 5 rabini şi 40 de oficialităţi locale din statele New York şi New Jersey (printre care 3 primari ai unor localităţi din New Jersey) implicaţi în activităţi mafiote care se desfăşurau din Statele Unite până în Elveţia şi Israel şi acopereau o largă paletă de infracţiuni, de la acte de corupţie, extorcare de fonduri şi spălare de bani, până la trafic de organe umane.

23. Prin OUG nr. 149/2007 guvernul Tăriceanu a introdus obligativitatea pentru toţi salariaţii bugetari din localităţile urbane de a accepta, până cel mai târziu la 31

martie 2008, plata salariului pe card bancar (iar cei din localităţile rurale opţional). În anul 2009, prin decizia nr. 859, Curtea Constituţională a declarat această dispoziţie neconstituţională.

24. La sfârşitul anului 2008, din Statele Unite a pornit şi apoi s-a extins în întreaga lume cea mai devastatoare criză mondială, iniţial bancară, după care a cuprins sistemul financiar iar în final întreaga economie. Nu ştiu dacă vom afla vreodată substratul real al pornirii acestei crize, dar urmărind succesiunea evenimentelor constatăm că la baza acesteia se află tot evreii. Astfel, primele semne de criză bancară au plecat de la banca americană Lehman Brothers, proprietatea familiei evreieşti Lehman (lista clanului Lehman, evrei americani de origine

germană, cuprinde 10 membri). Evreul Richard Severin Fuld jr. (ns. 1946), a fost preşedinte şi CEO (şef al executivului) la Lehman Brothers din 1994 şi până la falimentul declarat în 2008.

După scurt timp, tot în Statele Unite a izbucnit scandalul Bernie Madoff: s-a dezvăluit faptul că evreul Bernard Lawrence Madoff (ns. 1938, bunicii săi erau evrei emigraţi din Polonia, România şi Austria), preşedintele companiei de investiţii financiare Bernard L. Madoff Investment Securities LLC (fondată în 1960 cu o investiţie de 5.000 $) a delapidat din fondurile investitorilor o sumă enormă, care va rămâne necunoscută cu exactitate; arestat la 11 dec. 2008, la data de 29 iunie 2009 Madoff a fost condamnat (conform

sistemului judiciar american) la o pedeapsă totală de 150 de ani închisoare pentru un prejudiciu cuprins între 50 şi 65 mird. $ (printre păgubaşi s-au numărat câteva bănci spaniole, elveţiene şi franceze). Frauda a putut fi săvârşită cu sprijinul companiei de audit Friehling & Horowitz, proprietatea evreilor David G. Friehling şi Jérôme Horowitz (primul dintre ei a şi fost arestat, în martie 2009, după arestarea lui Madoff).

O altă companie de anvergură implicată în generarea crizei este Freddie Mac – urmare scandalului, ofiţerul financiar şef al companiei, evreul David Kellermann (1967 – 2009), însărcinat cu controlul financiar al companiei, s-a sinucis la data de 22 aprilie 2009. Cazul Madoff a determinat participanţii la alte fonduri de investiţii să

solicite audit financiar – în urma unei astfel de cereri, omul de afaceri evreu Arthur Nadel (ns. 1933), responsabilul unui fond de investiţii din Florida, a dispărut în luna martie 2009 – s-a constatat că delapidase 350 mil. $.

Un alt exemplu îl reprezintă compania Citigroup – această companie eminamente evreiască, înfiinţată în anul 1998, era cotată de Forbes Global 2000 precum cea mai mare şi mai profitabilă companie de servicii financiare. Citigroup a fost asociată la începutul ultimului deceniu cu scandaluri financiare fără precedent, care au condus la falimentul companiei energetice Enron şi operatorului de telecomunicaţii World Eom; compania de produse lactate Parmalat a reclamat faptul că Citigroup a condus-o şi

pe ea spre faliment; un număr de 10 brokeri ai firmei, în frunte cu evreul Jack Grubman, au fost sancţionaţi pentru publicarea unor rapoarte ce ascundeau intenţionat situaţia financiară reală. Iată, acestea sunt câteva dintre „realizările” companiei de succes mondial conduse în ultimii ani de evreul Robert Edward Rubin (ns. 1938, preşedintele Comitetului pentru Afaceri Externe), companie bazată pe corupţie şi minciună. Rubin s-a lansat în activitate la firma de consultanţă evreiască Goldman Sachs (participantă activă la distrugerea economiei româneşti, printre altele prin privatizarea frauduloasă a Romtelecom, societate pe care a subevaluat-o în 1998 la cel mult 30 % din valoarea reală – pentru acest act ostil la adresa intereselor

României, primul ministru din acea perioadă, Radu Vasile, i-a acordat un „onorariu de succes”); Rubin a lucrat la Goldman Sachs timp de 26 de ani, pentru un timp fiind chiar preşedintele companiei. În timpul celor două mandate deţinute de William Jefferson Clinton, Rubin a deţinut funcţia de secretar al trezoreriei americane (ministru al finanţelor) între anii 1995 – 1999, fiind apoi înlocuit în această funcţie de un alt evreu, Lawrence Summers. Părăsind guvernul american, Rubin s-a instalat ca director la Citigroup, de unde, pe parcursul a 8 ani, a încasat 126 mil. $ şi unde a lucrat până la 9 ian. 2009 când, în urma criticilor aduse pentru slabele sale performanţe, a demisionat. Pentru a salva de la faliment Citigroup, în luna martie

2009 guvernul american i-a acordat un ajutor de 306 mird. $. Din ajutorul de stat primit, Citibank i-a acordat lui Rubin o compensaţie de 17 mil. $, precum şi acţiuni în valoare de 33 mil. $ pentru activitatea sa din anul 2008!

Tot la Citigroup, evreul Stanley Fischer (ns.1943 în Zambia) a fost vicepreşedinte între 2002 – 2005, în prezent fiind, din anul 2005, guvernator al Băncii Centrale a Israelului (între 1988 – 1990 a fost vicepreşedinte şi economist şef al Băncii Mondiale iar între 1994 – 2001 a fost prim adjunct al directorului FMI). De menţionat şi un alt traseu relativ asemănător, dar parcurs invers: evreul Michael Peter Bruno (1932 – 1996) a fost guvernator al Băncii Centrale a Israelului între

1986 – 199 l după care, între 1993 – 1996, a fost vicepreşedinte şi economist şef al Băncii Mondiale.

Goldman Sachs este o altă instituţie cu responsabilităţi în producerea crizei mondiale. În decursul timpului, preşedinţi şi CEO ai Goldman Sachs au fost următorii evrei: John Weinberg (1925 – 2006) între 1976 – 1990, Robert Edward Rubin (ns. 1938) între 1990 – 1992, Stephen Friedman (ns. 1937) între 1992 – 1994 şi Lloyd Craig Blankfein (ns. 1954), din 2006. Tot aici, a lucrat timp de 18 ani şi evreul Gary Gensler, menţionat la nota de subsol 12 şi care la vârsta de 30 de ani a devenit partener.

În sfârşit, în aceeaşi serie de responsabilităţi, mai trebuie menţionat şi AIG (American International Group). AIG a

fost condus între 1968 – 2005 de evreul Maurice Raymond „Hank” Greenberg (ns. 1925), evreul Martin Stuart „Marty” Feldstein a fost director al AIG între 1988 – 2007 iar evreul Arthur Levitt, jr. (ns. 1931, preşedintele SEC între 1993 – 2001) a fost numit consultant special al conducerii AIG.

Atenţia mult mai mare acordată în ultimele luni fraudelor, a scos la iveală şi alte situaţii, care durau de ani de zile: de pildă, în luna martie 2009 a fost pus sub acuzare evreul Lawrence Salander (59 de ani), proprietarul unei galerii de artă din Manhattan; s-a constatat că în ultimii 13 ani, acesta şi-a înşelat investitorii şi proprietarii obiectelor de artă aflate aici (printre care şi tenismenul John McEnroe) cu suma de 88 mil. $.

Criza a dovedit însă fariseismul, standardele duble aplicate de societatea capitalistă: în România sau în alte ţări pauperizate de marile puteri, s-a interzis acordarea de ajutoare de stat, ceea ce a condus la falimentul multor societăţi naţionale. În momentul în care furturile săvârşite de evrei au pus în pericol sistemul bancar, statele dezvoltate (SUA, Marea Britanie, Franţa, Germania, Olanda şi altele) s-au grăbit să subvenţioneze din banii publici aceste bănci (ca şi marile firme producătoare de autoturisme), acordându-le mii de miliarde de dolari sau euro. Primind ajutorul, băncile s-au grăbit să împartă bonificaţii de zeci şi sute de milioane de dolari celor care le aduseseră în pragul prăbuşirii.

Evreii au adus omenirea în criză, dar tot ei au fost cei care au câştigat din aceasta. Iată că totuşi, la începutul anului 2009, când marea majoritate a bogaţilor neevrei ai planetei a înregistrat într-un singur an pierderi de zeci de miliarde de dolari (de ex. Warren Buffett şi Carlos Slim Helu – câte 25 mird., Bill Gates – 18 mird, etc.), dintre primii 100 de miliardari ai lumii din anul 2008 trei au reuşit să îşi sporească averile faţă de anul precedent. Aceştia sunt evreii americani Michael Rubens Bloomberg, primarul oraşului New York (de la locul 68 cu 11,5 mird. $ la locul 17 cu 16 mird. $), speculantul financiar George Soros (de la locul 101 cu 9 mird. $ la locul 29 cu 11 mird. $) şi investitorul Ronald Perelman (de la locul 89 cu 9,5 mird. $ la locul 35 cu

10 mird. $). Un al patrulea evreu american, John Alfred Paulson (ns. 1955, căsătorit cu o rămânea), a intrat pentru prima dată în top 100, pe locul 76, cu o avere de 7,6 mird. $. George Soros chiar a declarat cu cinism: „Am o criză excelentă!”

Iar oamenii de afaceri care în urma acestei crize s-au sinucis, ca de pildă miliardarul german Adolf Merckle (1934 – 2009, locul 96 în lume în anul 2007 cu o avere de 9,2 mird. $ şi care s-a sinucis în ziua de 5 ian. 2009), pot fi şi ei trecuţi pe lunga listă a victimelor evreilor.

De menţionat faptul că tot un evreu, Nouriel Roubini (ns. 1959 în Turcia, în prezent cetăţean american) a fost cel care încă din anul 2005 a prezis apariţia în Statele Unite a crizei imobiliare care în

scurt timp a cuprins întreaga economie şi întreaga lume.

Presa americană de specialitate a identificat, în afara vinovaţilor direcţi pentru această criză din sistemul bancar şi financiar, şi alţi vinovaţi, din cadrul înalţilor demnitari americani care au tolerat, încă din timpul preşedintelui Ronald Reagan, apariţia premizelor crizei ce s-a extins în întreaga lume: Paul Adolph Volcker, Alan Greenspan şi Ben Shalom Bernanke, foşti, succesiv, preşedinţi ai rezervelor federale, Robert Rubin, Lawrence Henry Summers şi Henry Merritt Paulsen jr., foşti miniştri de finanţe. Primii 5 dintre aceştia sunt evrei. În anul 2008, în timpul campaniei electorale (şeful campaniei a fost evreul David Plouffe, ns. 1967), candidatul Barack Obama ţinea

discursuri despre nevoia de a trage la răspunderere pe cei vinovaţi de producerea crizei financiare şi despre necesitatea revizuirii legislatiei în materie de bănci, societăţi de asigurări, societăţi financiare etc., în primul rând prin întărirea controlului asupra acestora. Ajuns preşedinte, a uitat instantaneu discursurile electorale, a respins modificările legislative promise şi s-a înconjurat cu mulţi dintre cei vinovaţi de producerea crizei: evreul Ben Shalom Bernanke a fost reconfirmat ca preşedinte al rezervelor federale; evreul Lawrence Henry „Larry” Summers a fost numit directorul Consiliului Economic Naţional; evreul Martin Stuart „Marty” Feldstein, director AIG între 1988 – 2007, a devenit consilier al preşedintelui; evreul

Gary Gensler, după 18 ani petrecuţi la Goldman Sachs, a devenit şeful Commodity Futures Trading Commission.

Lista celor mai importante infracţiuni din domeniul „gulerelor albe” din toate timpurile din SUA cuprinde 70 de persoane fizice (dintre care cel puţin 21 sunt evrei) şi trei companii (dintre care două evreieşti). În domeniul asigurărilor, cea mai mare fraudă a fost săvârşită de evreul american Sholam Weiss (ns. 1954), care a produs un prejudiciu de peste 450 mil. $ companiei Naţional Heritage Life Insurance. Condamnat în anul 2000 la un total de 845 de ani de închisoare, a fugit în Austria, de unde însă a fost extrădat.

25. În anul 2008, în timpul guvernării Tăriceanu, a fost votată legea nr. 260 în

baza căreia cetăţenii români sunt obligaţi să îşi asigure locuinţele.

26. Sub această acoperire, multe dintre firmele evreieşti de consultanţă se ocupă în realitate cu traficul de influenţă, adică mituirea oficialilor români pentru a acorda afaceriştilor avantaje de toate felurile, împotriva legii.

27. În anul 2007, tot în timpul guvernării Tăriceanu, a fost votată legea nr. 23 de modificare şi completare a legii nr. 411/2004, prin care cetăţenii români în vârstă de până la 35 de ani sunt şbligaţi ca, în afara contribuţiei la asigurările sociale de stat, să cotizeze şi la casele private de pensii.

28. În perioada societăţii socialiste, în România sănătatea era asigurată gratuit. În

anul 1997 a fost votată legea nr. 145 prin care toţi angajaţii şi angajatorii din România au fost obligaţi să contribuie, lunar, la constituirea şi dezvoltarea fondurilor necesare Casei Naţionale de Asigurări de Sănătate. Adică, inclusiv cei care nu aveau nevoie vreodată să ajungă la un medic, trebuiau să asigure funcţionarea unui sistem care, până atunci, era exclusiv în sarcina statului. Întrucât fondurile acumulate au fost deturnate de mafia din sistemul sănătăţii, în anul 2009 a apărut ideea introducerii „coplatei” – adică plăteşti pentru sănătate chiar dacă nu ai nevoie să apelezi la acest sistem, iar dacă trebuie să apelezi, trebuie să plăteşti din nou, deşi deja plătiseşi în avans. În condiţiile României de azi, jurământul lui Hipocrat a

dobândit un nou context de aplicare: doar în cazul celor care plătesc. Pe cei săraci, îi mai poate salva doar Dumnezeu.

29. Industria cimentului din România a căzut în mâna investitorilor vest-europeni Lafarge, Heidelberg şi Holcim – cimentul produs şi vândut de aceste firme românilor avea un preţ de trei ori mai mare decât cel cu care, exportat, îl vindeau în ţările lor de origine.

30. Probabil că cel mai bun exemplu îl constituie evreul american Anton Szandor Lavey (1930 – 1997, născut Howard Stanton Levey), autorul cărţilor „Biblia satanică”, „Vrăjitoarea perfectă sau ce să faci când virtutea eşuează”, „Ritualurile satanice”, „Agenda diavolului” şi „Satana vorbeşte!”. Tot el a fost fondatorul şi primul mare preot

al bisericii lui Satan. Fondată în anul 1966, deja în anul următor această biserică antihristică se extinsese din SUA până la Paris sau Tokyo, ajungând în timp la milioane de membri (taxa de înscriere este de 200 $).

31. Un paradox mai puţin cunoscut îl constituie faptul că dolarul american, zeci de ani cea mai puternică monedă a lumii, nu este emis de statul american, ci de bancherii evrei! The Federal Rezerve System (pe scurt The FED), adică Sistemul Federal de Rezerve, cel care constituie banca centrală naţională şi emite moneda americană, spre deosebire de celelalte state în care băncile centrale sunt proprietatea exclusivă a statului, este deţinut de entităţi private!

Ideea înfiinţării acestei instituţii a fost pentru prima dată enunţată în anul 1907 de bancherul evreu Jacob Henry Schiff (1847 – 1920, născut în Germania cu numele de Jacob Hirsch Schiff), conducătorul băncii Kuhn, Loeb & Company. În anul 1910, pe insula Jekyll din apropierea coastelor statului american Georgia, a avut loc o întâlnire secretă în cursul căreia se pun bazele Federal Rezerve. La întâlnire, printre alţii, a participat şi bancherul evreu Paul Moritz Warburg, care necesită o atenţie specială. Secretul proiectului a fost păstrat timp de trei ani întrucât opinia publică nu ar fi acceptat o bancă naţională creată de bănci private, fiind recunoscut oficial doar în anul 1913 de noul preşedinte Thomas Woodrow Wilson la insistenţele consilierului

său, evreul Bernard Mannes Baruch.

Conform lui Jan van Helsing („Cine conduce lumea” – cartea a 2-a), la înfiinţarea sa FED a fost susţinut de următoarele bănci: băncile Rothschild din Paris şi Londra, Lazard Brothers din Berlin, Israel Moses Seif Bank din Italia, băncile Warburg din Hamburg şi Amsterdam iar din New York băncile Lehman Bank, Kuhn Loeb Bank, Rockefellers Chase Manhattan şi Goldman Sachs. Bancherii particulari evrei emiteau bancnotele pe care apoi le împrumutau guvernului SUA în schimbul unor dobânzi ridicate.

Bancnota americană conţine multiple simboluri masonice.

În prezent, FED este un sistem bancar semiguvernamental alcătuit din 12 bănci

regionale (toate societăţi pe acţiuni) şi numeroase bănci private, care posedă părţi variabile din valoarea totală a acţiunilor celor 12 bănci regionale. Primul preşedinte evreu al FED, între anii 1930 – 1933, a fost Eugene Isaac Mayer (1875 – 1959) iar următorul, între 1970 – 1978, a fost Arthur Frank Burns (1904 – 1987). Apoi, FED a devenit feudă evreiască: evreul Alan Greenspan (ns. 1926) a fost preşedinte între 1987 – 2006, iar din anul 2006, preşedintele FED este evreul Ben Shalom Bernanke (ns. 1953).

Aşa cum am spus, merită să ne oprim asupra evreului Paul Moritz Warburg (1868 – 1932). Născut în Germania, a devenit partener în banca familiei, Warburg & Co, înfiinţată în anul 1798 de stră-străbunicul

său. În anul 1895 se căsătoreşte cu fiica bancherului evreu american Solomon Loeb, iar în anul 1902 se stabileşte la New York ca partener al băncii Kuhn, Loeb & Co., rămânând şi partener al băncii din Hamburg a familiei. În momentul morţii, ajunsese la o avere enormă: preşedintele companiei Manhattan, director al băncilor Manhattan Trust Company, Farmers Ioan and Trust Company şi First Naţional Bank din Boston, al companiilor feroviare Baltimore & Ohio, Union Pacific şi Los Angeles & Salt Lake, al companiei telegrafice Western Union

Telegraph, al companiilor I.G. Chemical şi Agfa Ansco, al companiei Warburg & Co din Amsterdam. Unul dintre cei mai înfocaţi susţinători ai înfiinţării FED, a devenit

membru în primul consiliu al acestuia (soţia sa era cumnata lui Jacob Schiff); a fost membru al Templului Emanu-El; în anul 1921, la înfiinţarea Council of Foreign Relations (Consiliul Relaţiilor Externe – v. Şi nota de subsol 3 de la cap. XII), a fost numit director al acestuia. Fiul său James Paul Warburg (1896 – 1969) a fost consilierul financiar al preşedintelui Franklin Delano Roosevelt.

32. Secolul XXI, cel mai nefericit secol din istoria omenirii, în care părinţilor le devine interzisă orice formă de constrângere sau de pedepsire în formarea şi educaţia copiilor, a dus la situaţii paradoxale, incredibile în urmă cu doar câţiva ani. Marea Britanie, ţară condusă în prezent de evrei din toate punctele de

vedere, confruntată cu valul tot mai mare de minore care devin mame, a hotărât să diminueze acest fenomen prin introducerea în şcoli, pentru elevele de peste vârsta de 12 ani, a unor cursuri de sex oral. Perversiunile sexuale au ajuns obiect oficial de studiu didactic pentru copilele de 12 ani!

33. Ca să mă refer la situaţia României: după 1945, conducerea politică a ţării, diplomaţia, dar şi organele represive, presa şi ideologia au căzut în mâinile evreilor, în cea mai mare parte veniţi în ţară cu tancurile sovietice. Câteva exemple: Ana Pauker (Hannah Rabinson, 1893 – 1960), numită în 1947 vice-prim-ministru şi ministru de externe (avându-l ca adjunct la externe pe evreul Eduard Mezincescu, fost Mezingher), a fost mâna forte a regimului

bolşevic, chiar candidată la funcţia supremă în stat, până a căzut în dizgraţia lui Stalin; în 1952, după debarcarea Anei Paucker, ministerul de externe a fost preluat de evreul Simion Bughici (1914 – 1997); Gheorghe Apostol (Aaron Gherschwin, ns. 1913) a fost prim secretar al CC ai PMR (aprilie 1954-oct. 1955), prim-vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri (1952 – 1954 şi 1961 – 1967), preşedintele Confederaţiei Generale a Muncii (1945 – 1952), al Consiliului Central al Sindicatelor (1955 – 1961) şi al Uniunii Generale a Sindicatelor din România (1967 – 1969); Iosif Chişinevschi (Jakob Broitman, 1905 – 1963) a fost vicepreşedinte al Consiliului de

Miniştri (1954 – 1955) iar între 1944 – 1957 a fost ideolog şi propagandist şef al

partidului (între 1952 – 1955 fiind secretar cu propaganda şi cultura al CC ai PMR); soţia sa, Liuba (1911 – 1981), a fost preşedinta Femeilor Române Antifasciste; Teohari Georgescu (Burah Tescovici, 1908 – 1976) a fost ministru de interne între 1945 – 1952; Avram Bunaciu (Abraham Gutman, 1906 – 1983) a fost ministrul justiţiei (1948 – 1949 şi apoi, pentru încă 3 săptămâni, la sfârşitul anului 1957), secretar al Marii adunări Naţionale (1954 – 1957), ministru de externe, vicepreşedinte al Consiliului de Stat; Vasile Luca (Luka Laszlo, 1898 – 1963) a fost vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri şi ministru de finanţe (1947 – 1952); Valter Roman (Erno Neulander, 1913 – 1983), tatăl lui Petre Roman, a fost şeful Direcţiei Superioare Politice a Armatei

(1947 – 1951) şi apoi ministrul poştelor şi telecomunicaţiilor (1951 – 1953); Leonte Răutu (Lev Orghenstein, 1910 – 1993) a fost şeful Direcţiei de propagandă şi cultură a CC ai PMR (1956 – 1965), vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri (1969 – 1972), rector al Academiei Ştefan Gheorghiu (1972 – 1982); academicianul Miron Constantinescu (Mehr Kohn, 1917 – 1974) a fost, începând cu anul 1944, primul redactor şef (în legalitate) al ziarului Scânteia, oficiosul partidului, preşedintele Comitetului de stat al planificării între 1949 – 1955, ministrul învăţământului între 1969 – 1970, rectorul Academiei Ştefan Gheorghiu între 1970 – 1972, vicepreşedinte al Consiliului de Stat între 1972 – 1974 şi preşedinte al Marii adunări Naţionale în 1974, funcţie în care

după câteva luni a murit; Gheorghe Gaston Marin (Gheorghe Grossman, ns. 1918) a fost ministru adjunct al economiei naţionale (1948 – 1949), ministrul energiei electrice şi industriei electrotehnice (1949 – 1954), preşedintele Comitetului de Stat al Planificării (1954 – 1965), vice-prim-ministru (1962 – 1969) etc. Mihail Florescu (Iacobi, 1912 – 2000) a fost ministrul industriei chimice (1952 – 1957), ministrul industriei petrolului şi chimiei (1957 – 1965), din nou ministrul industriei chimice (1970 – 1980), ministru secretar de stat la Consiliul Naţional pentru Ştiinţă şi Tehnologie (1980); Lupu Petre (Pressman, 1920 – 1989) a fost ministrul muncii (1969 – 1977); Petre Borilă (Iordan Drăgan Rusev, 1906 – 1973) a fost şeful Direcţiei

Politice a Armatei Române (1948 – 1950), preşedinte al Comisiei Controlului de Stat (1951), ministru al industriei alimentare (1953 – 1955), vice-prim-ministru (1954 – 1965) şi cuscrul lui Nicolae Ceauşescu; Lothar Rădăceanu (Wurtzel, Wurzer sau Wuertzel, 1899 – 1955), ministrul muncii, asistenţei şi asigurărilor sociale; Gheorghe Stoica (Moscu Cohn, 1900 – 1976) a fost prim-secretar PMR al oraşului Bucureşti (1950 – 1953), ambasador (1953 – 1956), iar în anul 1969 a fost numit director general al Direcţiei Generale pentru Consiliile Populare; Wilhelm Einhorn (Einhorn Vilmos), colonel de securitate, a fost şeful Direcţiei de Informaţii Externe; Pavel Cristescu (Kleinman), general-locotenent, şeful

miliţiei în perioada 1949 – 1952, care s-a ocupat de deportări; Sorin Toma (ns. 1914) între 1947 – 1960 redactor şef al ziarului Scânteia (în anul 1979 a emigrat în Israel) şi soţia sa Ana Toma (născută Grossman, 1912 – 1991) a fost ministru adjunct al comerţului; divorţând de Sorin Toma, s-a recăsătorit cu generalul de securitate Gheorghe Pintilie (1902 – 1985, născut cu numele de Timofei Bodnarenko şi, mai cunoscut, Pantiuşa Bodnarenko), cel care între 1948 – 1963 a condus Direcţia Generală a Securităţii Statului; Silviu Brucan (Saul sau Samuel Bruckner, 1916 – 2006) a fost secretar general de redacţie al ziarului „Scânteia”, în paginile căruia cerea pedeapsa cu moartea pentru Iuliu Maniu şi alţi lideri ai partidelor istorice, apoi

ambasador la Washington, reprezentant al României la ONU, vicepreşedinte al televiziunii etc., iar soţia sa, evreica Alexandra Sidorovici (1906 – 2000), a fost acuzator public în anul 1945 în procesul intelectualilor în frunte cu Nechifor Crainic şi Radu Gyr; Alexandru Nicolschi (Boris Grunberg, 1915 – 1992) a înfiinţat Securitatea şi a fost directorul general adjunct al acesteia până în anul 1953; Nicolae Goldberger (Miklós Goldberger, 1904 – 1970) a fost responsabil al Comisiei de propagandă din cadrul CE ai PMR, rector al Institutului de ştiinţe sociale de pe lângă CE ai PMR, director adjunct al Institutului de istorie a partidului etc. Iar soţia sa Fanny Goldberger a fost în anii ’50 şefa Cancelariei CE ai PMR; Ghizela Vass (1912

– 2004), bunica lui Bogdan Olteanu, a fost şefa secţiei de relaţii cu partidele frăţeşti din cadrul CE ai PER, iar soţul său Ladistau Vass (ns. 1912), a fost ministru adjunct al finanţelor; Ştefan Voicu (Aurel Rotenberg, ns. 1906), redactor şef al revistei „Lupta de clasă”; Ofelia Manole (1908 – 1983), a ajuns şefa secţiei de cultură a CC ai PMR şi preşedinta Uniunii Femeilor Democrate din România, Naş Leon (Littman) a fost şeful Gospodăriei de partid între 1946 – 1989; Leonte Tismăneanu (Leonid Tisminetki, 1913 – 1981), tatăl lui Vladimir Tismăneanu, a fost şeful catedrei de marxism-leninism la Universitatea Bucureşti şi director adjunct la Editura Politică – şi mulţi, mulţi alţii.

Câteva nume şi din ţările vecine.

După al doilea război mondial şi

instaurarea bolşevismului în Cehoslovacia, secretarul general al partidului comunist a devenit evreul ceh Rudolf Slansky (1901 – 1952, ns. Salzmann). Cum în ultimii ani de viaţă Stalin devenise obsedat de pericolul sionist (probabil din cauza complotului medicilor evrei), şi conducerea cehoslovacă a trecut la înlăturarea evreilor din fruntea ţării. În noiembrie 1952, Slansky şi alţi 13 lideri de partid şi de stat (dintre care 10 evrei) au fost arestaţi pentru conspiraţie sionistă iar, după un proces de 8 zile, 11 dintre ei (dintre care 8 evrei) au fost condamnaţi la moarte şi executaţi prin spânzurătoare la data de 3 dec. 1952 iar alţii 3 (toţi evrei) au fost condamnaţi la închisoare pe viaţă. Printre cei 8 evrei executaţi s-au numărat Rudolf Slansky,

ministrul adjunct al apărării Bedrich Reicin (ns. 1911), ministrul adjunct al afacerilor externe Vavro Hajdu (ns. 1913) şi ministrul adjunct al comerţului exterior Rudolf Margolius (ns. 1913). După revoluţia de catifea din 1989, noul preşedinte Václav Havel l-a numit pe fiul lui Slansky, de asemenea Rudolf, ambassador în SUA.

Ungaria, până la revoluţia din 1956 a fost condusă tot de evrei. Evreul Matyas Rakosi (1892 – 1971, ns. Rosenfeld), considerat „cel mai bun copil ungur al lui Stalin”, a fost seceretarul general al Partidului Comunist din Ungaria între 1945 – 1956 şi preşedintele Consiliului de Miniştri între 1952 – 1953; la retragerea din fruntea partidului, în 1956, a fost înlocuit pentru scurt timp de evreul Erno Gero

(1898 – 1980, ns. Sânger) – apoi, revoluţia ungară a măturat evreii de la conducerea ţării. Până atunci însă, şi alţi evrei au deţinut funcţii importante, în special în domeniul represiunii: Gabor Peter (1906 – 1993, ns. Benjamin

Eisenberger) a fost între anii 1945 – 1952 şeful AVH (poliţia secretă maghiară) iar Mihaly Farkas (1904 – 1965) a fost între anii 1948 – 1953 ministrul forţelor armate.

În Polonia, printre fruntaşii Partidului Muncitoresc Unit Polonez, s-a aflat şi evreul Hilary Mine (1905 – 1974), considerat al treilea în ierarhia politică a statului; a fost pe rând ministru al industriei, al industriei şi comerţului, ministru adjunct al afacerilor economice; şi-a pierdut poziţia în urma revoluţiei din 1956. Un alt evreu care s-a

aflat în fruntea partidului a fost Roman Zambrowski (1909 – 1977) a cărui activitate s-a desfăşurat pe plan politic, militar şi parlamentar. Conducerea securităţii poloneze s-a aflat de asemenea în mâinile evreilor până în anul 1953, când evreii au fost înlăturaţi iar în anul 1956 unii au fost chiar arestaţi (v. Mai multe despre aceştia în cap. XIX, nota de subsol 35).

În doar câţiva ani, evreii au fost măturaţi de la conducerea URSS, României, Cehoslovaciei, Ungariei şi Poloniei.

34. Nu vreau să fac nimănui proces de intenţie, dar nici nu pot să nu mă gândesc la faptul că în prezent, în Bucureşti, cele mai importante lăcaşuri de cult catolic (Catedrala „Sfântul Iosif”) şi armean (Biserica Armenească), simboluri ale

acestor religii, sunt puse în pericol de megaconstrucţiile ridicate în imediata lor apropiere de firma evreiască Millenium Building Development. Mituind funcţionarii din Primăria Capitalei, li s-au aprobat proiecte ce încălcau legea; mituind judecătorii (fiindcă aceasta este singura explicaţie), li s-a permis continuarea construcţiilor. Firma Millenium aparţine evreului Sammy Ofer, născut în 1922 în România cu numele de Herşcovici şi emigrat în 1924 în Palestina; afacerile pe care le derulează împreună cu fratele său Yuli Ofer (armatori naval, industrie chimică, rafinarea petrolului, bănci etc.) l-au adus în anul 2005 pe locul 190 în topul miliardarilor planetei cu o avere de 3,1 mird. $; dacă în 2006 ocupa locul 4 în topul miliardarilor din

Israel, în anul 2008 a devenit cel mai bogat om din această ţară, cu o avere de 6,7 mird. $.

De asemenea, nici nu pot să uit că există voci care susţin faptul că fostul patriarh Iustin Moisescu (1910 – 1986, cel de al patrulea patriarh al României, între 1977 – 1986) a fost otrăvit la iniţiativa evreilor, întrucât se opunea dorinţei rabinului şef Moses Rosen (dorinţă susţinută de Elena Ceauşescu) de demolare a bisericii Sfânta Vineri, măreţia sfântului lăcaş de cult creştin ortodox umbrind Templul Coral; după moartea lui Iustin Moisescu, noul patriarh, Teoctist Arăpaşu (1915 – 2007, patriarh între 1986 – 2007), nu s-a mai opus demolării. În ziua de 19 iulie 1987, în jalea şi lacrimile a sute de

enoriaşi veniţi să apere (nici ei nu ştiau cum) biserica, a început demolarea acesteia. Declaraţia oficială a Patriarhiei, în sensul că patriarhul Teoctist nu a ştiut de demolare, în acel moment fiind plecat la Viena, este o minciună (pentru mai multe amănunte asupra acestei minciuni „patriarhale”, v. Preot prof. Ion Buga – „Rugaţi-vă pentru fratele Teoctist”, pag. 86).

Nu am dovezi să acuz de premeditarea distrugerii acestor biserici, dar nici nu pot să nu mă gândesc la aşa ceva. Nu pot să uit nici faptul că biserici monumente istorice din Occident au fost cumpărate de evrei pentru a le transforma în depozite (despre bombardarea în anul 2002 de către armata israeliană a Bisericii Naşterii Domnului din

Bethleem, v. Mai multe în nota de subsol 23 de la cap. XIX).

Afacerile firmei evreieşti Millenium aduc însă în discuţie un alt rău enorm făcut în zilele noastre poporului român de unii afacerişti evrei: firmele evreieşti au cumpărat în ultimii ani, la preţuri infime, terenuri în zonele cele mai râvnite din Bucureşti, dar şi din celelalte mari municipii. În timp ce construiau pe aceste terenuri construcţii gigant (cu forţa de muncă română), în primul rând sedii de firmă, de la care încasau chirii enorme, au procedat la scumpirea, la fel de enormă şi nejustificată, atât a terenurilor, cât şi a construcţiilor. Desigur, unii români au câştigat din aceasta, dar cei mai mulţi au pierdut foarte mult. Evreii însă, au câştigat

din acest joc întotdeauna.

35. În ultimii ani, în România a început o campanie bezmetică de scoatere a icoanelor din şcoli. Ortodoxia este cea mai tolerantă religie şi nu obligă pe nimeni să o adopte. Noi nu am lapidat oameni de altă religie, ca evreii; noi nu am decapitat oameni de altă credinţă, ca otomanii; noi nu am ars pe rug ereticii, nici nu am distrus şi jefuit biserici ori mănăstiri de alt rit creştin, precum catolicii (o nefericită excepţie – şi sper că este singura – o reprezintă prigoana dezlănţuită în anul 1935, sub patriarhul Miron Cristea, împotriva „stiliştilor”, adică ortodocşii rămaşi fideli calendarului vechi, şi care a culminat cu măcelul de la mănăstirea Cucova).

Icoanele noastre reprezintă

Mântuitorul, Sfânta Sa Maică, o serie de mari sfinţi, dintre care cei mai mulţi şi-au dat viaţa pentru o religie care, repet, propovăduieşte o lume liberă, egală şi dreaptă, o lume a păcii, iubirii între oameni şi întrajutorării – şi atunci, de ce aceste principii sociale ar deranja pe cineva, chiar dacă este ateu ori de altă confesiune? Nu pot deranja decât pe slugile satanei.

36. Se înmulţesc peste tot în lumea creştină, inclusiv ortodoxă, simbolurile iudaice, satanice sau masonice. Fosta bancnotă românească de 100.000 lei emisă în anul 2000 avea pe o parte, în colţul din stânga jos, stilizată, steaua lui David; fosta bancnotă grecească de 5.000 de drahme emisă în 1997 avea pe o parte, în centru, cifrele 0 suprapuse parţial, astfel încât

„.000”, apare şi ca „666”, iar pe partea cealaltă, în desenul central, sub un pod, apare imaginea lui Lucifer îmbrăcat în rasă, înaintea căruia îngenunchează nişte călugări! Numărul satanei tipărit pe bancnotă alături de celelalte simboluri satanice, au scos în stradă (fără niciun efect) un milion şi jumătate de greci ortodocşi; fosta bancnotă grecească de 500 de drahme emisă în anul 1983 conţinea şi ea simboluri masonice (strângerea de mână masonică şi şarpele care îşi mănâncă coada); bancnotele americane (dolarii) cuprind în grafica lor multiple simboluri masonice; tot simboluri masonice se regăsesc şi în logo-urile de deschidere ale telefoanelor mobile Nokia, produse şi în România (strângerea de mână masonică),

ori programului de calculator Mozila (şarpele mănâncându-şi coada); clemele pentru prinderea legitimaţiilor personalului militar de la o bază OTAN din Grecia aveau ştanţate în mijiloc cifrele „666” (pentru mai multe despre invazia simbolurilor satanice şi masonice în Grecia ortodoxă, inclusiv fotografiile acestora, v. Nicolae Zurnazoglu – „Cuviosul Paisie Aghioritul. Mărturii ale închinătorilor”).

37. Crucea roşie, simbolul internaţional al ambulanţelor medicale din ţările creştine, a fost înlocuit în România ultimilor ani, cel puţin pe ambulanţele din Bucureşti, cu un fulg stilizat ce aminteşte de steaua lui David.

38. După cum bine se cunoaşte, studiourile cinematografice de la Hollywood

sunt conduse de evrei, tot evrei fiind marea majoritate a scenariştilor şi regizorilor. De ani de zile evreii de la Hollywood, invocând creaţia artistică, falsifică istoria universală. Pentru ca din profitul enorm adus de filmele produse la Hollywood să se împartă cât mai puţin cu neevreii, pe lângă proprietari, producători, regizori şi scenarişti evrei, s-a ajuns ca şi compunerea muzicii filmelor, castingul şi în general aproape toate serviciile anexe să fie acordate tot evreilor. Mai mult decât atât, şi ecranele sunt invadate de evrei (actori sau actriţe): indiferent de talent sau de lipsa acestuia, actorii sau actriţele de origine evreiască sunt impuşi de propaganda în domeniu dacă nu cei mai talentaţi din lume, măcar cei mai populari. Originea evreiască a devenit

condiţie a succesului la Hollywood (cine este curios, poate accesa „List of Jewish American entertainers” – va regăsi aici numele de pe genericul filmelor şi serialelor americane care ne invadează ecranele televizoarelor, încercând să ne obişnuiască cu ideea că imoralitatea, crima, patima de arginţi, comoditatea, homosexualitatea şi alte păcate omeneşti ţin de firesc).

39. Timotei I, 2.11 – 12: „Femeia să înveţe în linişte, cu toată ascultarea. Nu îngăduiesc femeii nici să înveţe pe altul, nici să stăpânească pe bărbat, ci să stea liniştită”. Privind femeile care au ajuns în vârful politicii în lume făcând să se vorbească despre ele, acestea, aidoma femeilor din Vechiul Testament, s-au remarcat în special prin crime, prin

corupţie sau, în cazul României ultimelor decenii (şi nu numai României), prin multă prostie.

Dacă Dumnezeu i-a dat bărbatului să-şi apere familia şi să-i asigure cele necesare traiului, femeii i-a hărăzit în schimb cel mai important rol din lume: să dea naştere copiilor, să-i crească şi să-i educe. A înzestrat-o cu sensibilitate şi gingăşie, i-a lăsat treburi care necesită migală, răbdare şi îndemânare. Dar Lucifer le face pe multe dintre ele să renunţe la toate aceste haruri în schimbul trufiei de a conduce lumea. Şi am ajuns să trăim timpurile în care, în ţări creştine, avem femei ministru de război! Feminismul a ajuns cel mai mare duşman al feminităţii.

Lucifer are nevoie astăzi de cât mai

multe femei care să conducă lumea – de ce? Pentru că prin firea lor mult mai sensibilă şi, de ce să nu recunoaştem, mult mai naivă, pot fi uşor manipulate. Slugile satanei susţin că o reală democraţie presupune ca în parlamente şi în guverne femeile să fie reprezentate proporţional, conform ponderii lor în cadrul populaţiei fiecărei ţări, adică mai mult de jumătate. Dar mă întreb eu, atunci de ce nu cer să fie reprezentate proporţional şi în subteranul minelor? Niciodată şi nicăieri nu veţi găsi în subteranul minelor femeie miner, dar nici evreu miner. Acolo, este într-adevăr muncă grea şi riscantă.

40. În Spania, ţară catolică, la sfârşitul lunii septembrie 2009 guvernul a aprobat proiectul de lege privind liberalizarea

avortului, una dintre dispoziţii prevăzând posibilitatea ca minorele de 17 şi 18 ani să avorteze fără consimţământul părinţilor.

O altă ţară catolică, Portugalia, a admis avortul în urma referendumului din 11 aprilie 2007, când 59 % dintre cei prezenţi la vot s-au pronunţat în favoarea dezincriminării. Căzută anterior la referendum, această propunere a fost resupusă la vot până când a fost aprobată. Interesant este faptul că după 1989 întreaga Europă critica „barbaria” regimului Ceauşescu, în timpul căruia femeile care îşi provocau avort sau consimţeau la avort erau pasibile de o pedeapsă cu închisoarea de până la 2 ani, dar nimeni nu amintea că până în urmă cu doi ani, în Portugalia pedeapsa pentru

aceleaşi femei era de până la 3 ani închisoare (un studiu arăta că în anul 2005, în Portugalia au fost efectuate peste 18.000 avorturi ilegale).

41. Toamna anului 2001 a marcat cel mai odios, cel mai mârşav compromis din întreaga istorie a bisericii strămoşeşti. Sfântul Sinod, care se opusese vehement tentativelor autorităţilor de stat de a legaliza homosexualitatea, s-a confruntat cu intenţia CNSAS de a verifica dosarele slujitorilor bisericii. Mai marii bisericii noastre au protestat, iar în scurt timp a avut loc trocul: CNSAS a abandonat intenţia verificării arhiereilor şi preoţilor colaboratori, iar reprezentanţii bisericii au renunţat să conteste legalizarea păcatului biblic. Parlamentul a legiferat fără nicio

opoziţie din partea bisericii relaţiile homosexuale, dar după un timp CNSAS a reluat, din fericire, verificarea dosarelor ierarhilor. Spun „din fericire”, întrucât astfel am putut afla că mulţi dintre mai marii bisericii ortodoxe române de astăzi (mitropoliţi, arhiepiscopi, episcopi, vicari) au conlucrat cu fosta securitate – din aceste informaţii, am tras concluzia că pentru a avansa în ierarhia bisericească, era obligatoriu să accepţi pactul cu diavolul. Iată cine conducea biserica noastră până în 1989 – iar aceiaşi, cu puţine schimbări (datorate deceselor, şi nu retragerii de bunăvoie, din pocăinţă), o conduc şi acum: arhierei care, deşi au depus jurământul de sărăcie, în locul lui Dumnezeu au ales să-i slujească lui Mamona, arhierei pentru care

valorile supreme sunt arghirofilia (satisfăcută inclusiv prin mită, şantaj şi simonie), trufia (în care excelează în primul rând noul patriarh, Daniel), minciuna (atât de des întâlnită în declaraţiile, comunicatele şi poziţiile oficiale ale Sfântului Sinod), apărarea până în pânzele albe a arhiereilor, preoţilor şi călugărilor păcătoşi, indiferent de natura şi gravitatea păcatului, iar pentru unii dintre aceştia chiar sodomia – nu în ultimul rând, menţionez şi după 1989 marginalizarea, dacă nu chiar continuarea prigonirii preoţilor şi călugărilor aruncaţi de evrei în temniţe acum 60 de ani (pentru mai multe despre păcatele concrete ale unora dintre arhierei, v. Preot prof. Ion Buga – op. cit.).

„Casa mea, casă de rugăciune se va

chema, iar voi faceţi din ea peşteră de tâlhari” (Matei, 21.13.) – cu aceste vorbe i-a alungat Iisus din templu pe cămătari şi vânzători, de aceste vorbe mi-am amintit în toamna lui 2008, la intrarea în Mănăstirea Neamţului, când am văzut că cei care voiau să intre în mănăstire pentru a se ruga în biserica ridicată între 1495 – 1497 de Ştefan cel Mare, trebuiau să plătească 5 lei. La fel, la mănăstirea Agapia Nouă. Tot în acele zile, luând masa cu unul din stareţii nenumăratelor mănăstiri din zona Neamţului (un om de toată isprava), în timpul mesei acesta a primit, pe celular, câteva telefoane de afaceri – s-a scuzat, motivând prin faptul că li s-a stabilit plan de venituri. Prin transformarea mănăstirilor moldovene în societăţi comerciale, cât şi

prin aducerea de călugăriţe în aceeaşi mănăstire, în devălmăşie cu călugării, fostul mitropolit al Moldovei şi Bucovinei a iniţiat distrugerea vieţii monahale. Sper ca astăzi, ca patriarh, să nu îşi extindă intenţiile la nivelul întregii României. „Nu puteţi să slujiţi lui Dumnezeu şi lui Mamona” (Luca 16.13) – prea mulţi arhierei l-au ales pe Mamona. Şi atunci, cu astfel de păstori, mai este de mirare că Dumnezeu şi-a întors ochii de la acest popor?

Din păcate, comercializarea locurilor sfinte nu este specifică numai ortodoxiei româneşti. Ca să intri în Biserica Neagră din Braşov, biserică evenghelică, plăteşti 6 lei. Iar Sfântul Munte Arhos a devenit interzis pelerinilor săraci: diamonitirionul (permisul de acces) costă 25 de euro, iar

mănăstirile şi schiturile au transformat pangarele în buticuri. Din păcate, la Sfântul Munte situaţia este mult mai tristă: bucuria cu care marea majoritate a stareţilor celor 20 de mănăstiri s-au lăcomit la banii europeni va deschide porţile compromisurilor. Europa nu dă nimic gratis – mai devreme sau mai târziu, sub o formă sau alta, vine nota de plată. Uniunea Europeană urmăreşte distrugerea creştinismului, în primul rând a ortodoxiei, dar şi a tradiţiilor creştine. Deja la Bruxelles şi Strasbourg, femeile din Parlamentul European, motivând prin faptul că banii trimişi la Sfântul Munte provin şi din impozitele plătite de femeile Europei, cer ridicarea interdicţiei de acces a femeilor în peninsulă. Se urmăreşte transformarea

acestui loc de rugăciune într-un traseu turistic, iar mare parte din banii trimişi sunt folosiţi pentru proiecte de amenajare a spaţiilor de cazare (muncitorii sunt plătiţi dublu pentru a încălca cea de-a patra poruncă, lucrând duminica şi în zilele de mari sărbători creştine).

Iar în vara anului 2009, Sfântul Sinod a completat rândurile înalt-preasfinţiţilor colaboratori ai securităţii, ridicând la rangul de arhiepiscopi alţi episcopi a căror colaborare a fost denunţată de CNSAS (Gherasim Cristea, Calinic Argatu, Casian Crăciun), urmare ridicării „în grad" a eparhiilor lor.

42. În volumul „Viitorul vieţii", apărut în Franţa în anul 1991, Jacques Attali scria: „După ce depăşeşte vârsta de 60 – 65 de

ani, omul trăieşte mult prea îndelungat fără să producă şi costă scump societatea. Bătrâneţea este în prezent o piaţă, dar nu este solvabilă… Eutanasia va fi unul dintre instrumentele esenţiale ale societăţilor noastre viitoare”. Attali (ns. 1943, evreu francez maghrebian) a fost între 1981 – 1991 consilier al preşedintelui francez François Mitterand iar între 1991.1993 a fost primul preşedinte al Băncii Europene pentru Reconstrucţie şi Dezvoltare (BERD). Nici când a împlinit 60 de ani, nici când a împlinit 65 de ani, Attali nu a cerut să fie eutanasiat – probabil că în viziunea sa eutanasia este obligatorie pentru neevrei.

43. În primăvara anului 2009, guvernul român m-a surprins chiar şi pe mine cu graba sa de a depăşi celelalte ţări în

domeniul pervertirii moravurilor creştine, anunţându-şi prin proiectul noului Cod penal intenţia de a legaliza în România incestul (ca şi prostituţia de altfel, homosexualitatea şi adulterul fiind deja dezincriminate). Tot în aceeaşi perioadă, sub pretextul împiedicării extinderii SIDA, autorităţile române au mai luat două măsuri stupefiante: au decis distribuirea gratuită în penitenciare de prezervative şi seringi de unică folosinţă; astfel, autorităţile române nu numai că au permis, dar chiar au sprijinit extinderea în penitenciare a homosexualităţii şi a consumului de droguri.

44. Începând cu anul 1901 Academia Regală de Ştiinţe din Suedia acordă premiile Nobel pentru fizică şi chimie (iar din anul 1969 şi pentru economie),

Institutul Carolina din Stockholm acordă premiul Nobel pentru medicină, iar Academia Suediei acordă premiul Nobel pentru literatură.

45. Tot începând cu anul 1901, un comitet alcătuit din 5 persoane alese de parlamentul Norvegiei acordă premiul Nobel pentru pace.

46. Deşi istoria marilor descoperiri şi invenţii ale omenirii, din antichitate şi până la instituirea premiilor Nobel, nu reţine numele nici unui evreu, odată cu instituirea acestora, premiile sunt acordate tot mai des unor evrei. Astfel, conform statisticilor israeliene, până în 2006 inclusiv, laureaţii premiului Nobel de origine iudaică au fost 53 pentru medicină, 29 pentru chimie, 47 pentru fizică, 13 pentru literatură, 22

pentru economie (plus încă 3 în 2007) şi 9 pentru pace (la care se adaugă 5 din cele 21 de premii acordate unor ONG-uri, cele 5 fiind înfiinţate de evrei). Însumate, din cele peste 700 cel puţin 173 (cca. 24 %) au revenit unor persoane de origine evreiască. Iar de la deceniu la deceniu, tendinţa este crescătoare. Din 1958 până în prezent, doar în trei ani (1974,1983 şi 1999) niciun evreu nu a primit premiul. Recordul este în anii 1978,1994 şi 2004 – câte 6 premii în fiecare an. Premiile pentru economie, cele mai subiective dar şi cele mai inutile, au fost acordate în cea mai mare parte evreilor.

47. Un număr de 287 premii Nobel (cca. 40 % din total) au ajuns în SUA (medicină – 81, chimie – 57, fizică – 79, literatură – 11, economie – 38, pace – 21).

La acestea, se adaugă premiile acordate pentru anul 2007 (cei trei laureaţi ai premiului pentru economie sunt cu toţii evrei americani; doi din cei trei laureaţi ai premiului pentru medicină sunt americani; unul din cei doi laureaţi ai premiului pentru pace este american) şi pentru anul 2008 (premiul pentru economie a fost acordat unui evreu american, iar doi dintre cei trei laureaţi pentru chimie sunt americani, unul fiind evreu).

48. Acordarea premiilor Nobel pentru pace ridică foarte serioase semne de întrebare asupra obiectivităţii criteriilor de desemnare a laureaţilor. În mod paradoxal, o mare parte a acestora au mers către oficiali ai ţărilor care promovează cea mai agresivă politică (SUA şi Israel). Printre cei

21 de laureaţi din SUA se numără Theodore Roosevelt, preşedinte (1906), Elihu Root, fost secretar de stat (1912), Thomas Woodrow Wilson, preşedinte (1919), Charles Gates Dawes, vicepreşedinte (1926), Frank Billings Kellogg, fost secretar de stat (1929), Cordell Hull, fost secretar de stat (1945), generalul George Catlett Marshall, fost secretar de stat, fost ministru de război (1953), Henry Kissinger, evreu, secretar de stat între 1973 – 1977 (1973 – deşi acesta a fost acuzat în decursul timpului şi în această calitate de mai multe crime de război săvârşite prin intermediul CIA, ca de pildă sângeroasa lovitură de stat din 1973 din Chile, soldată cu moartea preşedintelui marxist Salvador Allende Gossens, care naţionalizase o serie de firme

particulare printre care şi americane, urmând 17 ani de dictatură militară teroristă sub generalul Augusto Pinochet Ugarte, sau sprijinirea în 1975 a generalului Suharto, preşedintele Indoneziei, la invadarea Timorului de Est, acţiune soldată cu masacrarea a cca. 200.000 de civili etc.

— Henry Kissinger este membru al Grupului Bilderberg), Jimmy Carter, fost preşedinte între anii 1977 – 1981 (2002 – acordarea acestui ultim premiu are o motivare extrem de neconvingătoare). Nu mai puţin de 3 prim-miniştri ai Israelului (adică un sfert din totalul lor!) au primit premiul Nobel pentru pace:

Menachem Begin (1978, terorist şi criminal de război), Yitzhak Rabin şi Shimon Peres (1994) – cel din urmă, ordonase în

anul 1986 Mossad-ului să-l răpească din Anglia pe Mordechai Vanunu, cel care dezvăluise presei crearea de către Israel a armei nucleare (v. Şi nota de subsol 64). În anul 1986 premiul a fost acordat fără niciun fel de justificare obiectivă odiosului, marelui mincinos, sionist şi instigator la terorism Elie Wiesel, evreu american născut în România (la Sighet), susţinător în anii ’40 al organizaţiei teroriste evreieşti Irgun şi duşman al României – ca o expresie a descompunerii morale a României de azi, acest nemernic a devenit în anul 2001 membru de onoare al Academiei Române, iar în anul 2002 a fost decorat cu ordinul Steaua României în grad de Mare Ofiţer. În anul 2007 premiul a fost acordat lui Albert (Al) Arnold Gore Jr., fost vicepreşedinte al

SUA în anul 1999, când această ţară a atacat statul independent Iugoslavia. Au primit premiul Nobel pentru pace 3 preşedinţi ai SUA, 2 vicepreşedinţi şi 5 secretari de stat dintre care unul fost ministru de război, precum şi 3 prim-miniştri ai Israelului!

49. Aşa cum cu greu şi cu mare întârziere s-a recunoscut ulterior, insulina a fost descoperită de savantul român Nicolae Paulescu (1869 – 1931), cercetările sale fiind publicate la Paris în anul 1921. Întrucât poziţia sa ideologică a fost considerată antisemită, premiul Nobel pentru medicină care i s-ar fi cuvenit a fost acordat în anul 1923 unor cercetători canadieni (Frederick Grant Banting – 32 de ani şi John James Richard MacLeod – 47 de

ani) care nu au făcut decât să preia descoperirea cercetătorului român. Prioritatea prof. Nicolae Paulescu în această descoperire a fost recunoscută după aproape jumătate de secol, la stăruinţele prof, univ. Acad. Ionel Pavel (1897 – 1991), ale cărui scrisori trimise în toată lumea au primit răspuns. Astfel, de exemplu, răspunsul din 15 oct. 1969 al prof. Charles Best, singurul supravieţuitor la acel moment al echipei canadiene laureate, recunoaşte nu numai faptul că „meritul" lor a fost doar de a prelua descoperirea savantului român, ci şi faptul că o inadvertenţă a lucrării lor s-a datorat traducerii greşite din franceză în engleză a studiilor publicate de Nicolae Paulescu. Iar în răspunsul din 29 dec. 1969, prof. Arne Tiselius, directorul Institutului

Nobel, recunoaşte faptul că Nicolae Paulescu merita decernarea Premiului Nobel, dar şi imposibilitatea reparării acestei nedreptăţi. Aceste scrisori precum şi altele asemănătoare pot fi găsite în cartea „Nicolae C. Paulescu – omul şi opera sa medicală” (tipărită în anul 2009), scrisă de nepotul de soră şi colaborator apropiat al marelui savant, dr. Constantin Angelescu (1904 – 1991). Datorită opiniilor sale politice, chiar după ce i s-a recunoscut paternitatea descoperirii insulinei, în vara anului 2003 s-a protestat împotriva dezvelirii unui bust al său la spitalul „Hotel Dieu” din Paris. Descoperirea lui Nicolae Paulescu a salvat milioane de vieţi, inclusiv vieţi de evrei. Despre prof. Paulescu, Nicolae Iorga spunea că „a trăit ca un

mucenic şi a murit ca un sfânt”.

Excepţionalele sale cărţi, în primul rând „Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Frâne-Masoneria” (1913), „Cele patru patimi şi remediile lor” (1921) şi „Degenerarea rasei jidoveşti” (1928), s-au transformat în pietre de moară la gâtul marelui savant şi au constituit motivul nespus direct dar uşor de intuit pentru care, în pofida descoperirii sale epocale, nu a fost avut în vedere pentru acordarea premiului Nobel. Cărţile au fost scrise într-un moment în care evreii aciuaţi în România, „au ajuns în câţiva ani să pună mâna pe mai toate bogăţiile ţării. Dar ca să ne subjuge cu totul, le mai trebuie să posede şi drepturile de cetăţenie”. (ceea ce de altfel au obţinut în scurt timp, între apariţiile primelor două

cărţi). Obişnuit cu stilul analitic şi sintetic al omului de ştiinţă, bazat pe probe indiscutabile, Nicolae Paulescu a studiat documente din Arhivele Statului, publicaţiile Serviciului statistic, rapoartele oficiale, documentele poliţiei şi presa timpului. Prima sa carte este cutremurătoare, arătând cum în scurt timp evreii au reuşit, în Moldova (unde se instalaseră masiv), să iniţieze distrugerea însăşi a fiinţei poporului român.

Nu este locul unei analize complete a datelor menţionate de Nicolae Paulescu, dar este necesară menţionarea unor informaţii elocvente. Astfel, în Moldova, populaţia evreiască (venită în special din Galiţia) a crescut de la 12.000 în anul 1803 (primul recensământ) la 200.000 în anul 1899 (o

creştere de 15,33 ori); în Muntenia, dacă în 1820 existau 127 şefi de familie israeliţi, în 1831 numărul evreilor urcase la 3.330, în 1838 la 6.000, în 1860 la 9.000 iar în 1899 la 70.000.

Sporul de populaţie (din motive care se vor vedea ulterior) a fost catastrofal pentru români: între 1870 – 1893, în cadrul populaţiei româneşti din Moldova s-au înregistrat 140.000 naşteri şi 170.000 decese (30.000), în timp ce populaţia evreiască a înregistrat 120.000 naşteri şi 80.000 decese (Ş 40.000); în 23 de ani, populaţia evreiască din Moldova a avut un spor de 70.000 de suflete faţă de populaţia română („Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Frâne-Masoneria", pag. 114 – 116). Datele oferite de N. Paulescu sunt cele

oficiale – dar foarte mulţi evrei, intraţi clandestin în ţară, se sustrăgeau de la recensăminte, astfel încât numărul real al acestora era mult mai mare. Într-unul din lunga serie de articolele publicate în a doua jumătate a anilor ’70 ai secolului XIX în ziarul „Timpul”, Mihail Eminescu scria despre existenţa a 550.000 de evrei în Principatele Unite (articolele sale, prin care critica prezenţa tot mai masivă în ţările române a evreilor, care consumă fără să producă şi care se îmbogăţesc fără să muncească, transformând în special ţăranii moldoveni în alcoolici, dar şi criticile aduse cancelariilor europene infiltrate de evrei şi masoni, i-au scurtat atât cariera cât şi viaţa – nebunia sa declarată, internarea prelungită, tratamentul cu mercur, toate

sunt legate de evrei sau de masoni). Treptat (şi cu sprijinul corupţiei funcţionarilor publici români) evreii au pus mâna pe industria şi comerţul din Moldova: în anul 1908 în Iaşi existau 1.874 de meseriaşi români şi 5.570 evrei, 121 negustori români şi 1.742 evrei, 51 cârciumari români şi 344 evrei; în 1906 existau, în Botoşani – 6 cârciumari români şi 133 evrei, în Dorohoi – 4 cârciumari români şi 74 evrei, în Fălticeni – un cârciumar român şi 54 evrei, iar în Hârlău, Herţa şi Mihăileni toţi cârciumarii erau evrei! (op. cit., pag. 119 – 121). Acapararea comerţului cu alcool de către evrei a avut, în special la sate, efecte catastrofale. Cârciumile evreilor aveau, pentru evrei, băuturi „cuşer”, în timp ce românilor li se serveau băuturi falsificate,

numite de consumatori „vitrioluri”: astfel, dacă regulamentul prevedea pentru rachiuri o concentraţie de maximum 35 % iar pentru drojdie şi tescovină maximum 45 %, cârciumarii evrei vindeau românilor băuturi contrafăcute cu concentraţii de la 60 % până chiar la 87,3%. Aceste otrăvuri conduceau la dependenţă, iar dependenţa avea trei consecinţe majore şi nefaste: românii ajungeau să îşi lase la cârciumarii evrei tot câştigul, consumul conducea la impotenţă şi sterilitate (iar acestea la scăderea sporului natural) şi, de asemenea, conducea la boli grave (boli ale aparatului digestiv, ale ficatului, tuberculoză, delirium tremens, orbire etc.) scurtând viaţa românilor (op. cit., pag. 132).

Instalarea evreilor în Moldova a

însemnat şi începutul pervertirii moravurilor tinerelor române, până atunci cu o educaţie eminamente creştin-ortodoxă. Pe de-o parte, este vorba despre desfrâul propriu al evreilor: în anul 1912 a devenit celebru cazul unui evreu din Fălticeni care, sub ameninţarea pistolului ţinut la tâmpla victimelor, a violat 4 fete în casă (servitoare) în vârstă de 14 – 15 ani; cu puţin timp înainte, făcuse vâlvă cazul unui evreu din Botoşani care sedusese şi părăsise 16 fete de ţăran moldovean (op. cit., pag. 136 – 138). Pe de altă parte, pierzându-şi virginitatea într-o societate de maximă moralitate, aceste tinere eşuau în bordeluri – în Moldova începutului de sec. XX, peste 90 % din bordeluri erau ţinute de evreice. Când tinerele cădeau pradă

sifilisului, acestea erau oferite numai clienţilor români. Un fapt la fel de grav îl constituia promisiunea (la fel ca în zilele noastre!) făcută adolescentelor moldovence de proxeneţi evrei că le vor găsi locuri de muncă în străinătate – acceptând promisiunea, nefericitele erau predate în metropole din toate continentele (de la Constantinopol la Cairo şi de la Şanhai la Buenos Aires) unor proxeneţi tot evrei, care le sileau să se prostitueze. Nicolae Paulescu exemplifică şi aici cu mai multe cazuri concrete, dintre care unul merită menţionat: în anul 1909 un evreu din Dorohoi care aprovizionase cu adolescente moldovence bordelurile nu numai din Moldova (Botoşani, Fălticeni, Piatra Neamţ, Târgu Ocna, Bacău, Bârlad, Galaţi), dar şi

din străinătate („la Colomea în Polonia, la Rusciuc, la Constantinopole, până la Cairo şi până în America”), a fost trimis în judecată – tot ca în zilele noastre, o armată de 4 avocaţi cu mari influenţe politice a tergiversat procesul din 1909 până în 1911 când, la influenţele lobby-ului sionist, proxenetul a primit minimul de pedeapsă: 6 luni şi o zi închisoare (op. cit., pag. 139 – 141).

Acestea sunt doar câteva dintre informaţiile de o importanţă extraordinară aduse de Nicolae Paulescu la cunoştinţa lumii creştine, din cauza cărora a devenit pentru evrei „persona non grata”.

Dar insulina nu este singura descoperire românească pentru care premiul Nobel a fost primit de alţii:

aquapirinele au fost descoperite în anul 1986 de savantul român Gheorghe Benga (ns. 1944), rezultatul cercetărilor sale fiind publicat în acelaşi an în revistele europene Biochimia şi Jurnalul european pentru biologie celulară; aquapirinele au fost „redescoperite” în anul 1988 de americanul Peter Agre (ns. 1949) şi pentru pretinsa sa descoperire în anul 2003 a primit premiul Nobel pentru chimie.

50. Termen peiorativ prin care romanii desemnau avocaţii.

51. Lb. Germană: „gândurile sunt libere”.

52. Odată cu transformarea sportului (şi în primul rând a fotbalului) într-o afacere mondială extrem de profitabilă, se constată cu uşurinţă tendinţa accentuată de

implicare în acest domeniu a afaceriştilor evrei din întreaga lume. Anglia (patria fotbalului), este cea mai bună dovadă, iar clubul Tottenham Hotspur este cel mai bun exemplu: în anul 1982 clubul este cumpărat de evreul Irving Scholar; în anul 1991, proprietar devine evreul Alan Michael Sugar, baron Sugar (ns. 1947, locul 59 în anul 2009 în clasamentul celor mai bogaţi britanici cu o avere de 830 mil. Lire sterline); în anul 2001 acesta vinde clubul companiei Enic International Ltd., proprietatea evreului Joe Lewis (ns. 1937 sau 1938, în anul 2007 locul 16 în clasamentul celor mai bogaţi britanici, în anul 2009 locul 261 în clasamentul celor mai bogaţi oameni din lume), care deţine şi clubul de fotbal Slavia Praga; tot din anul

2001, preşedintele clubului Tottenham Hotspur este evreul Daniel Levy (ns. 1962). În anul 1983, evreul David Barry Dein (ns. 1943) devine acţionar şi vicepreşedinte al clubului Arsenal Londra (funcţie pe care o va deţine timp de 24 de ani, până în anul 2007) iar acţiunile sale în cadrul clubului ajung, de la 16,6 %, la 42 % în anul 1991, an în care vinde o parte din acţiuni prietenului său, evreul Daniel David Fiszman (ns. 1945, fiul unor evrei belgieni refugiaţi în Marea Britanie în timpul războiului, care înfiinţase compania Star Diamonds Group a cărei activitate o reprezenta comerţul cu diamante brute şi care în anul 2008 ocupase locul 348 în clasamentul Sunday Times al celor mai bogaţi englezi cu o avere de 236 mil. Lire

sterline, cea mai bună clasare a sa fiind în anul 2004 – locul 204), ale cărui acţiuni au crescut de asemenea de la 8 % până la 24 %; până în anul 2007, cuplul de evrei Dein-Fiszman au condus clubul în calitate de vicepreşedinte, respectiv preşedinte şi de codirectori; în anul 2007 ambii au început, treptat, să îşi vândă acţiunile şi s-au retras de la conducere. La începutul mileniului III, ofensiva miliardarilor evrei din toată lumea a atacat în forţă fotbalul englez: clubul Chelsea Londra a fost cumpărat în anul 2003 de miliardarul rus evreu Roman Arkadievici Abramovici (ns. 1966), clubul Manchester United a fost cumpărat în anul 2005 de miliardarul american evreu Malcolm Irving Glaser (ns. 1928), clubul Aston Villa a fost cumpărat în anul 2006 de

miliardarul american evreu Randolph Lerner (ns. 1962), iar în acelaşi an clubul Portsmouth a devenit proprietatea evreului ruso-francez Alexandre Gaidamak (ns. 1976), fiul lui Arcadi Gaidamak (care este la rândul său proprietarul clubului de fotbal israelian Beitar Ierusalim).

În Franţa, în anul 1996, evreul francez Robert Louis Dreyfus (1946 – 2009), membru al familiei proprietare a companiei Louis Dreyfus Group (în anul 2005 locul 180 în lume cu o avere de 3,2 mird. $), a devenit acţionarul majoritar al renumitului club Olympique Marseille. Tot în Franţa, clubul de primă divizie OGC Nice are din anul 2002 ca preşedinte pe evreul Maurice Cohen (acţionar minoritar) – în urma rezultatelor nesatisfăcătoare obţinute şi la

cererea acţionarilor majoritari, la data de 24 ian. 2007 a fost nevoit să demisioneze, dar după numai 5 zile a reuşit să obţină reinstalarea sa în fruntea clubului.

Marea campioană olandeză Ajax Amsterdam l-a avut ca preşedinte între 1964 – 1978 pe evreul Jacob Philip (Jaap) van Praag (1911 – 1981), între 1989 – 2003 pe fiul acestuia, evreul Michael van Praag (ns. 1947), iar în prezent pe evreul Un Colonel.

Acestea sunt doar câteva exemple (alte cluburi de fotbal aflate în proprietatea miliardarilor evrei ex-sovietici, se regăsesc în nota de subsol dedicată acestora din cap. XIX).

53. Curentele antiartistice în literatură şi artă reprezintă „contribuţia” evreilor.

Dadaismul în poezie, caracterizat prin folosirea arbitrară şi fără rost a cuvântului, prin negarea oricărui raport între gândire şi expresia artistică, a fost creat de evreii români Tristan Tzara (născut Samy Rosenstock, 1896 – 1963, stabilit în Elveţia) şi Ilarie

Voronca (născut Eduard Marcus, 1903 – 1946, stabilit în Franţa). Un al doilea val suprarealist a avut în primele rânduri tot evrei români: Victor Brauner (1903 – 1966, stabilit în Franţa), Gherasim Luca (ns. Salman Locker, 1913 – 1994, stabilit în Franţa), Paul Păun (sau Paul Yvenez, ns. Paul Zaharia, 1915 – 1994, stabilit în Israel), Dolfi Trost (1916 – 1966, stability în SUA). Gherasim Luca este şi iniţiatorul „cubomaniei” (metodă suprarealistă de a

forma colaje din imagini tăiate în pătrate şi apoi reasamblate aleatoriu, fără nicio noimă).

Dadaismul în pictură, caracterizat prin alăturarea incoerentă de linii şi culori, a avut la rândul său printre iniţiatori un evreu român, Marcel Iancu (1895 – 1984); unii dintre cei mai mari pictori americani sunt consideraţi evreii de origine rusă Barnett Newman (1905 – 1970) şi Mark Rothko (ns. Marcus Rothkowicz, 1903 – 1970), ale căror picturi abstracte reprezentau doar linii verticale paralele. Suprarealismul în proză l-a avut ca pionier pe evreul ceh Franz Kafka (1883 – 1924). Evreica americană de origine germană Eva Hesse (1936 – 1970) este promotoarea curentului antiformă în sculptură. Specialiştii în aceste domenii ar

putea completa mult mai pe larg exemplele.

54. Timp de câteva zeci de ani, cât Republica Sud Africană a practicat un regim de apartheid, acest stat a fost boicotat pe plan sportiv de către toate celelalte state ale lumii: nu putea organiza nicio competiţie sportivă internaţională, iar sportivii din această ţară nu aveau dreptul de a participa la competiţiile internaţionale sub culorile naţionale. Deşi politica Israelului este mult mai rasistă şi mai criminală decât apartheidul, asupra sportivilor din această ţară nu a fost luată nicio măsură similară. Dimpotrivă, politica sionistă a Israelului a fost chiar încurajată de forurile sportive mondiale ori europene care, deşi Israelul nu se afla în Europa, au acceptat în ultimii ani ca în unele sporturi

pe echipe (ca de pildă fotbal, baschet, polo) reprezentantivele acestui stat terorist să participe la preleminariile mondiale în cadrul grupelor europene şi să participe la campionatele europene, iar campioanele pe ramură sportivă să fie înscrise în cupele campionilor europeni.

De asemenea, Israelul participă alături de statele europene şi la concursul Eurovision, şi la cel Miss Europa etc.

55. Compania de internet Google Inc., care oferă cel mai uzitat motor de căutare precum şi serviciile de poşta electronică Gmail, este deţinută de evreii Serghei Brin (ns. 1973, evreu rus american) şi Larry Page (ns. 1973, evreu american). Ambii s-au situat pe locul 54 în clasamentul Forbes al anului 2005 cu o avere de câte 7,2 mird. $

fiecare, locul 26 în anul 2007 cu câte 16,6 mird. $ fiecare, locul 34 în anul 2008 cu câte 18,7 mird. $ fiecare şi locul 26 în anul 2009 cu câte 12 mird. $ fiecare.

În anul 1977 evreul Lawrence Joseph „Larry" Ellison (ns. 1944, în anul 2005 locul 9 în clasamentul Forbes cu o avere de 18,4 mird. $, în anul 2007 locul 11 cu 21,5 mird. $, în anul 2008 locul 15 cu 25 mird $ iar în anul 2009 locul 4 în lume cu 22,5 mird. $) a fost cofondator al companiei devenite ulterior Oracle Corporation, cea mai mare companie de software din lume, dar specializată şi în dezvoltarea sistemelor hardware. De la înfiinţare, Ellison este şi şeful executivului (CE-O) al corporaţiei.

La începutul anului 2008, evreii americani Carl Ikahn (ns. 1936, locul 43 în

clasamentul Forbes pentru anul 2009 cu 9 mird. $) şi John Alfred Paulson (ns. 1955, locul 76 în acelaşi clasament cu 6 mird. $) au cumpărat fiecare câte 50 milioane de acţiuni ale companiei de internet Yahoo.

Creatorii şi în acelaşi timp patronii reţelei de socializare Facebook avansează şi ei în topul celor mai bogaţi oameni din lume: principalul asociat, Mark Elliot Zuckerberg (ns.1984, evreu american), s-a clasat în anul 2008 pe locul 785 în topul Forbes cu o avere de 1,5 mird. $; se apropie de intrarea în top şi ceilalţi fondatori ai website-ului, evreul american Dustin Moskowitz (ns. De asemenea 1984) şi evreul brazilian (stabilit în SUA) Eduardo Saverin (ns. 1982). La data de 26 mai 2009, în urma unei investiţii de 200 mil. $, acţionar la

Facebook a devenit şi evreul rus Iuri Borisovici Milner (ns. 1961, v. Şi nota de subsol 31 de la cap. XIX).

Chiar şi compania Microsoft, aparţinând celui mai bogat om din lume, creştinul Bill Gates, este condusă în calitate de CEO de evreul Steven Anthony „Steve" Ballmer (ns. 1956, situat în clasamentul Forbes pentru anul 2005 pe locul 23 cu o avere de 12,1 mird. $, în anul

2007 pe locul 31 cu 15 mird. $, în anul 2008 pe locul 45 cu aceeaşi avere, iar în anul 2009 pe locul 29 cu 11 mird. $).

56. În anul 2006 un concurs organizat de TVR şi la care s-a votat prin internet şi telefon, a dus la un rezultat stupefiant: printre cei mai mari 10 români din toate timpurile s-a numărat şi evreul Richard

Wurmbrand (1909 – 2001). Total necunoscut românilor, acesta a ajuns să fie ales printre cei mai mari români în urma voturilor trimise prin internet. De către cine şi de unde, nu este greu de imaginat.

57. La începutul anului 2009, lumea catolică şi cea protestantă (SUA, Franţa, Germania, ţările scandinave etc.) au fost zguduite de valuri de crime violente săvârşite în şcoli de elevi sau foşti elevi. În unele cazuri, s-a stabilit cu certitudine că acestea au fost săvârşite sub influenţa jocurilor violente de pe calculator.

58. Am trăit personal efectele controlului internetului: după ce am început să caut pe internet şi să listez materialele despre crimele, corupţia şi răul făcut permanent de evrei omenirii şi după ce am

trimis prin e-mail cartea mea la diferite persoane, calculatorul mi-a fost treptat infestat cu viruşi până când a refuzat să mai pornească, iar, cu câteva zile înainte, imprimanta mi-a fost deconectată din exterior. Mi-am dat seama că o serie de site-uri sau de materiale, care îi deranjau pe sionişti, erau virusate – accesarea lor conducea la infestarea calculatorului. Controlul sionist este absolut: nu numai asupra corespondenţei electronice şi navigaţiei pe internet, dar chiar şi asupra funcţionării calculatorului. Iar viruşii lor, sunt întotdeauna cu un pas înaintea antiviruşilor.

În vara anului 2009 am copiat pe stick-uri de memorie toate materialele pe care le aveam pe calculator, după care am şters tot,

am curăţat calculatorul şi am instalat un program antivirus – inutil: calculatorul meu era deja luat în evidenţa lor. După doar două zile, am fost invadat de viruşi sub forma programelor antiviruşi, care la început îmi îngreunau accesarea materialelor, terminând prin a-mi „ucide” calculatorul. În câteva zile, am fost invadat de 5 programe (PE Antispyware 2010, Antivirus Pro 2010, Windows Security Center, Me Afee Security Scan, Security Tool). Când deschideam calculatorul, rând pe rând apăreau ferestre ale acestor programe, atât fereastra de scanare (care mă anunţa de la o zi la alta şi de la un program la altul, un număr variabil de fişiere infestate – la Antivirus Pro 2010 între 31 şi 38, la Security Tool între 42 şi 50 etc.),

oricum mult mai mare decât numărul fişierelor pe care le aveam în realitate, întrucât renunţasem să mai scriu pe calculator, preferând un leptop care nu a fost niciodată conectat la Internet, cât şi fereastra care mă anunţa că am calculatorul infestat şi îmi cereau imperativ să apelez la serviciile lor pentru protectţia calculatorului. Din când în când, Microsoft Windows mă anunţa că datorită unor probleme trebuie să închid calculatorul sau că, dimpotrivă, chiar el îmi închide programul pentru a-mi proteja calculatorul. Închideam rând pe rând aceste ferestre, timp în care, în colţul din dreapta jos apăreau mici anunţuri care îmi atrăgeau atenţia asupra riscurilor pe care le comportă funcţionarea calculatorului, fără

să apelez la serviciile lor – le închideam şi pe acestea, dar după două secunde apărea alta, şi tot aşa (cele mai multe mesaje diferenţiate ca text, în număr de 8, proveneau de la Security Tool). Pierdeam câteva minute ca să închid aceste zeci de ferestre şi icoane, şi reuşeam să accesez Internetul – după foarte scurt timp, după ce am printat 11 din cele 14 capitole ale cărţii „Războiul nevăzut al evreilor sionişti cu românii" (varianta de pe pe net are un capitol în plus faţă de varianta publicată în anul 2009, respectiv cel privitor la privatizarea frauduloasă a hotelului „Bucureşti"), mi s-a interzis printarea celorlalte capitole (alte materiale, „naive", le puteam printa); în acelaşi interval de timp, concomitent, nu am mai putut să

accesez adresa mea de Yahoo mail. După doar încă vreo câteva zile, la două-trei minute de la accesarea netului, eram anunţat că „NT Authority System a iniţiat închiderea sistemului, ca să ajute protecţia calculatorului” – din acel moment, se pornea un cronometru, iar după un minut calculatorul meu se închidea automat. Fiindcă am continuat să refuz „ajutorul” lor, în final am ajuns la momentul în care deschizând calculatorul, după ce închideam toate ferestrele de mai sus, ecranul devine bleu iar un mesaj provenind de la Windows mă anunţa că îmi închide programul. Nu are rost să vă povestesc în detaliu toate fazele care m-au împiedicat să mai folosesc calculatorul – ar însemna să pierdem cu toţii prea mult timp.

Am discutat cu prieteni, mult mai instruiţi decât mine în probleme de calculator, unii chiar experţi – nu au întâlnit niciodată problemele cu care m-am confruntat eu, dar mi-au recomandat să mă gândesc şi la alte explicaţii decât controlul sionist. Sunt de acord, dar totuşi nimeni nu mi-a dat o explicaţie – şi atunci, lăsaţi-mă să mă întreb: la ce bun să plătim internetul cu cca. 10 $ lunar, dacă nu avem acces decât la materialele agreate de evreii sionişti?

59. „Căci, atunci când se ridică sus oamenii de nimic, nelegiuiţii mişună pretutindeni” (Psalmul 11.8). În ediţia din 1938 a Bibliei, textul apare sub forma: „De neamul nelegiuiţilor care, dejur-imprejur, cutreieră, ca atunci când josnicia stă în frunte printre oameni” (Psalmul 12.9).

60. Această minciună, pretinsul antisemitism al creştinilor, constituie una dintre cele mai mari diversiuni ale sionismului – un creştin sau un popor creştin nu pot fi antisemiţi, din simplul motiv că însăşi religia noastră provine de la evrei: Iisus Hristos, Sfânta Familie, Sfântul Ioan Botezătorul, cei 12 Sfinţi Apostoli, cu toţii au fost evrei. Un creştin nu poate fi antisemit – dar în mod intenţionat, se pun pe acelaşi plan două noţiuni diferite: antisemitismul şi antisionismul.

„Drepturile fundamentale ale palestinienilor sunt grav încălcate. Cine afirmă acest lucru este antisemit?” (evreul american antisionist Norman Gary Finkelstein – „Tupeu! Argumentul antisemitismului şi maltratarea istoriei”).

Conform definiţiei date de sionişti antisemitismului, constatăm că primii antisemiţi din lume ar fi fost evrei: marii proroci Isaia şi Ieremia, prorocii Ozeea şi Miheia. Poate fi reală această definiţie a antisemitismului?

O altă mare minciună o constituie pretinsa ură pe care creştinii ar purta-o faţă de evrei – creştinii nu ştiu să urască, nu pot să urască; ne interzice religia. Dar sionişti nu pot înţelege aşa ceva, cum este să nu urăşti, să nu poţi urî.

61. În jurul anului 1950 a început şi în scurt timp s-a extins în întreaga lume „negaţionismul” (sau „revizionismul”), al cărui promotor a fost francezul Paul Rassinier (1906 – 1967), fost luptător în Rezistenţa franceză, fost deţinut în lagărele

naziste; acesta a pornit, în cărţile sale, de la faptul că multe dintre poveştile apărute despre lagărele de concentrare erau false, nu aveau nicio legătură cu ceea ce văzuse el cu ochii lui în timp ce era deţinut în lagărele Buchenwald şi Mittelbau-Dora. Fără a contesta ceea ce era incontestabil (faptul că milioane de evrei din Europa ocupată de nazişti au fost ridicaţi din locuinţele lor, deposedaţi de averi şi închişi în lagăre de concentrare, unde mulţi şi-au pierdut viaţa), negaţionişti contestau faptul că „soluţia finală” (iniţiată de altfel de evreul nazist Heydrich) ar fi urmărit uciderea evreilor, contestau numărul de victime avansat după război şi care creştea de la un an la altul şi contestau existenţa camerelor de gazare din lagărele naziste.

Odată cu prăbuşirea socialismului, începând chiar cu anul 1990 (cazul Franţei), Europa deja condusă pe deplin de evreii sionişti a transformat negaţionismul în infracţiune pedepsită cu închisoarea. În scurt timp, negarea sau diminuarea efectelor holocaustului, incriminate pentru prima dată în deceniul 9 în Israel, au devenit infracţiune în 16 ţări (Israelul, 12 state membre UE, Elveţia, Liechtenstein şi Bosnia-Herţegovina).

Până la momentul scrierii acestor rânduri, am identificat peste 100 de persoane (din peste 20 de ţări) pe care sionişti le-au trecut pe lista negaţionişti, dintre care cel puţin 32 de persoane au suferit represiunea statelor creştine (condamnate cu executarea pedepsei în

închisoare, cu suspendarea acesteia ori cu amendă, extrădate sau expulzate) pentru că au negat holocaustul. Recordurile le deţin Germania şi Franţa, care au condamnat 11 şi respectiv 9 negaţionişti. De menţionat faptul că nu există o listă completă a negaţionişţilor, ci pentru identificarea acestora a trebuit să trec dintr-un link într-altul şi să fac multe alte cercetări adiacente. Fără îndoială, numărul real al „negaţionişţilor" este mult mai mare.

Cele mai cunoscute dintre aceste cazuri se referă la marele filosof francez Roger Garaudy, condamnat de justiţia franceză (v. Nota de la cap. XX), la profesorul universitar francez Robert Faurisson (ns. 1929), atacat în stradă în anul 1989 fiindu-i zdrobită falca (atac revendicat de o grupare

necunoscută, „Fiii memoriei evreieşti”), dat afară din învăţământul superior în anul 1991 şi condamnat de mai multe ori de justiţie pentru negarea existenţei camerelor de gazare (întrucât în decembrie 2006 a participat la Conferinţa pentru revizuirea viziunii globale asupra holocaustului, organizată la Teheran, preşedintele Franţei, Jacques Chirac, a cerut deschiderea unei anchete cu privire la discursul pe care Faurisson l-a pronunţat cu această ocazie) sau inginerul francez Vincent Reynouard (ns. 1969), tatăl a 8 copii, care şi-a pierdut calitatea de profesor după ce i s-au descoperit în calculator documente care negau holocaustul iar între 19922008 a suferit 4 condamnări penale (1992 – condamnat la o lună de închisoare cu

suspendare şi 5.000 de franci amendă pentru faptul că trimisese unor elevi laureaţi ai concursului „Rezistenţă şi deportare” scrisori însoţite de fotocopii ale unor documente care contestau existenţa camerelor de gazare; 2004 – condamnat la 2 ani de închisoare dintre care 6 luni cu executare; 2007 – condamnat la 1 an de închisoare şi 10.000 de euro amendă pentru că a scris broşura „Holocaustul, ceea ce vi se ascunde”, 2008 – condamnat la 1 an închisoare în Belgia).

Alte nume celebre de negaţionişti francezi sunt cele ale regizorului Claude Autant-Lara (1901 – 2000) şi scriitorului Louis-Ferdinand Celine (1894 – 1961).

Franţa ne oferă şi cazul negaţionistului cu cel mai tragic sfârşit: François Duprat

(1941 – 1978), cofondator în anul 1972, împreună cu un alt negaţionist francez, Jean-Marie Le Pen (ns. 1928), al partidului naţionalist Frontul Naţional, a fost ucis în urma exploziei unei bombe plantate în maşina sa (desigur, autorii atentatului au rămas neidentificaţi). Este adevărat însă că naţionalismul lui Duprat nu i-a atras numai ura evreilor.

Din Germania, îi amintesc pe Ernst Christof Friedrich Zundel (ns. 1939), german emigrat în anul 1958 în Canada (aici, în anii ’70, a înfiinţat editura Samisdat, care, în câţiva ani, a trecut de la publicarea cărţilor despre OZN-uri la publicarea cărţilor care negau holocaustul); după câteva perioade de detenţie în Canada şi SUA, a fost deportat în Germania unde, la

15 februarie 2007, a primit o pedeapsă de 5 ani închisoare; întrucât existau informaţii asupra originii sale evreieşti, la întrebarea pusă în anul 1997 într-un interviu luat de ziarul israelian Yedioth Ahronoth, Zundel nu a negat acest fapt. Avocata sa, Sylvia Stolz (ns. 1963), a fost şi ea condamnată pentru afirmaţiile făcute în cursul procesului la 3 ani şi 6 luni închisoare, interzicându-i-se pentru 5 ani practicarea avocaturii. Unul dintre cei mai fervenţi apărători ai lui Zundel a fost producătorul de film David Cole, evreu revizionist american, care l-a însoţit pe acesta la Auschwitz unde au realizat un film despre falsurile sioniste care au generat ura evreilor împotriva germanilor.

Un alt negaţionist german care şi-a

recunoscut într-un interviu acordat presei israeliene originea parţial evreiască din partea mamei sale este Horst Mahler (ns. 1936); în anul 2006 autorităţile germane i-au ridicat acestuia paşaportul pentru a nu putea participa la Conferinţa de la Teheran, iar în prezent execută în închisorile germană o pedeapsă cumulată de 12 ani pentru negarea holocaustului, fiind arestat la începutul anului 2009.

Zundel şi Mahler nu sunt singurii negaţionişti evrei. Pe lista acestora se mai numără evreul american cu origini ruse şi poloneze Robert James „Bobby „Fischer (1943 – 2008), fost campion mondial la şah între anii 1972 – 1975, care la 4 ore după prăbuşirea turnurilor-gemene, aflat în Filipine, a dar un interviu cu declaraţii

vehemente antiamericane şi antiisraeliene; în anul 2004, la cererea autorităţilor americane, a fost arestat în Japonia; în anul 2005, primind cetăţenia islandeză, a fost eliberat şi a emigrat în această ţară; după doar 3 ani, a murit din cauza unor probleme renale; evreul iranian Saeed Emami (1959 – 1999, născut Danyal Ghavami) care ajunsese adjunctul şefului serviciilor de securitate din Iran şi care este primul negaţionist din această ţară (arestat în anul 1999 sub acuzaţia că a organizat asasinarea unor dizidenţi, la scurt timp Emami a fost găsit mort în închisoare – explicaţia oficială a fost că s-a sinucis prin otrăvire); evreul austriac cu origini româneşti Florian Abrahamovici (ns. 1961), stabilit în Italia, preot catolic; în ian. 2009, i-a luat apărarea

monseniorului Richard Williamson (mai multe despre acesta din urmă, spre sfârşitul notei; urmare acestei poziţii cât şi unor acuzaţii de subminare a bisericii catolice din interior, în luna următoare, în februarie 2009, a fost exclus din Societatea Sf. Pius al X-lea, al cărui conducător fusese în Italia de Nord; evreul american Moshe Aryeh Friedman (ns. 1972), stabilit în Austria; adversar al existenţei statului Israel, antisionist şi negaţionist, acesta a fost excomunicat din cadrul comunităţii evreieşti din Viena; a participat şi el la Conferinţa de la Teheran, motiv pentru care, la 3 luni de la întoarcere, aflat într-o vizită în Polonia, a fost atacat de 3 membri ai organizaţiei israeliene ZAKA – urmare presiunilor şi represiunilor venite din toate părţile, în

ianuarie 2009 Friedman a renunţat la poziţiile antisioniste şi la titlul (pe care şi-l atribuise singur) de „şef rabin antisionist”.

Dintre cei 4 elveţieni condamnaţi la închisoare pentru negaţionism în propria lor ţară, îl amintesc doar pe Rene Louis Berclaz (ns. 1950), secretar general al asociaţiei revizioniste „adevăr & Dreptate”, interzisă de autorităţi în anul 2001; după două condamnări cu executare pe care le-a ispăşit între anii ’2002 – 2005, în anul 2006 este arestat pentru a treia oară, în România, în locuinţa negaţionistului român Grigore Pişcoci Dănescu. Acesta din urmă, emigrat înainte de Revoluţie în Franţa, a înfiinţat în anul 1988 la Paris „Librăria Românească Antitotalitară” („Librăria Cunoaşterii”); întrucât librăria a pus în vânzare cartea lui

Roger Garaudy „Miturile fondatoare ale politicii israeliene”, în intervalul 1 iulie 1996 – 15 februarie 1998 editura şi librăria au fost devastate în 12 rânduri, cărţile au fost arse iar Pişcoci a fost bătut în plină stradă, suferind fracturi de nas şi de sinus frontal; incendiatorii şi agresorii nu au fost condamnaţi în timp ce Pişcoci a fost condamnat la o pedeapsă de 2 luni închisoare cu suspendare şi o amendă de 20.000 de franci pentru negaţionism.

Belgia şi-a adus şi ea tributul – cel mai condamnat negaţionist belgian este editorul Siegfried Verbeke (ns. 1941) care în anul 1977, împreună cu un alt negaţionist, viitorul senator (între 1995 – 2002) Roeland Raes (ns. 1934, condamnat şi el pentru negaţionism), a înfiinţat revista Haro, prin

care se nega holocaustul; în anul 2000 i s-a interzis distribuirea unei broşuri pe care o scrisese împreună cu Robert Faurisson, care punea sub semnul îndoielii autenticitatea „Jurnalului Annei Frank”; în anul următor, ministrul belgian al culturii, Bert Anciaux, a cerut tuturor librăriilor să retragă de pe rafturi cărţile lui Verbeke; între anii 1993 – 2008 Verbeke a suferit 5 condamnări pentru diminuarea sau negarea efectelor holocaustului, trecând prin închisori din Belgia, Olanda şi Germania.

Dintre negaţionişti din Marea Britanie, evoc numele istoricului militar şi scriitorului David John Cawdell Irving (ns. 1938), victimă a poliţiei gândirii de pe 3 continente. Irving nu este numai un negaţionist, dar şi un acuzator al crimelor

de război săvârşite de aliaţi împotriva populaţiei civile din Germania, crime trecute sub tăcere. În anul 1962 a publicat o serie de 37 de articole despre bombardamentele aliate, care au constituit baza primei sale cărţi, „Distrugerea Dresdei” (1963). După publicarea cărţii, la sfârşitul aceluiaşi an, s-a trezit cu vizita a trei bărbaţi care s-au prezentat ca ingineri ai poştei; vizita ridicând suspiciuni, a anunţat poliţia care i-a arestat pe cei trei „ingineri”, aceştia recunoscând că au pătruns în locuinţă cu scopul de a fura documente private – din păcate, nu am găsit nicăieri explicaţii mai amănunţite (cine îi trimisese, ce documente căutau etc.). În anul 1967 a publicat cartea „Accident: moartea generalului Sikorski”, în care acuza

că accidentul de avion în care a murit în anul 1943 gen. Wladyslav Sikorski, şeful guvernului polonez în exil, a fost o crimă ordonată de Winston Churchill. După o lungă serie de cărţi de istorie a războiului care au deranjat oficialităţile ţărilor aliate, Irving a trecut şi la cărţile negaţioniste. Din cauza acestor ultime cărţi, în anul 1989 guvernul austriac a emis un mandat de arestare împotriva sa şi i-a interzis să intre în ţară. În anul 1992 un tribunal german l-a găsit vinovat de negarea holocaustului, l-a condamnat la o amendă de 30.000 mărci şi i-a interzis intrarea în Germania. Rând pe rând a fost declarat persona non grata în Austria, Italia, Canada (unde a fost arestat în noiembrie 1992 şi apoi expulzat), Australia. Pe unde se ducea, era arestat şi

apoi expulzat. În sept. 2004, i s-a interzis intrarea şi în Noua Zeelandă.

Mai amintesc: din Italia, istoricul Carlo Mattogno (ns. 1951), autor, printre altele, al volumelor „Raportul Gerstein – anatomia unei fraude" şi „Mitul exterminării evreilor"; din Turcia, scriitorul şi filosoful Adnan Oktar (ns. 1956); iar din Argentina sociologul şi politologul Norberto Rafael Cerasole (1943 – 2003), fost confident al preşedintelui venezuelian Hugo Chavez, mort prematur la scurt timp după întoarcerea în ţara de origine.

În final, amintesc cele mai recente cazuri: monseniorul Richard Williamson (cetăţean britanic), episcop catolic – pentru faptul că acesta a negat existenţa camerelor de gazare în lagărele germane, a fost

expulzat din Argentina la începutul anului 2009, iar cancelarul german Angela Merkel şi-a exprimat intenţia de a emite împotriva sa un mandat european de arestare (de altfel, după cum am arătat, Germania este statul care a trimis în închisoare pe cei mai mulţi „negaţionişti”) şi americanul Donald Duke.

Donald Duke (ns. 1950), fost parlamentar de Louisiana, una dintre puţinele conştiinţe vii ale Americii, a încercat în zadar (şi a pătimit pentru aceasta) să deschidă ochii americanilor. Dintre nenumăratele sale studii şi analize politice (în afara tezei de doctorat intitulată „Sionismul ca formă de supremaţie etnică” şi autobiografiei „Deşteptarea mea”) menţionez lucrările „Va îndrăzni America să

se întrebe DE CE?”, „Marea Minciună. Adevăratul motiv al atacului de la 11 septembrie” şi „Terorismul israelian şi trădarea americană, cauzele atacurilor din 11 septembrie”. În lucrările sale, a arătat pe de-o parte că adevărata cauză a atentatelor din 11 sept. 2001 a constituit-o susţinerea necondiţionată din partea administraţiei americane a politicii teroriste duse de guvernul israelian iar, pe de-altă parte, lucrul cel mai important, a adus la cunoştinţa americanilor de rând o serie de acte ostile, încă ţinute secrete, săvârşite de autorităţile israeliene care, vrând să fie aruncate în sarcina statelor arabe, urmăreau atragerea în mod direct a Statelor Unite în războiul sionist împotriva Islamului. Dintre multele cazuri scoase la

lumină de Donald Duke, exemplific prin cazul vasului USS Liberty: în anul 1967, în cursul „Războiului de 6 zile”, bombardiere israeliene fără însemne au atacat în zona peninsulei Sinai nava militară americană USS Liberty cu intenţia de a o scufunda (au fost ucişi zeci de militari americani iar peste 100 au fost răniţi), vrând să lase de înţeles că atacul ar fi fost săvârşit de arabi, ceea ce ar fi dus la implicarea armatei americane în război de partea Israelului. Întrucât scufundarea navei a eşuat iar comandantul acesteia a identificat avioanele agresoare ca fiind israeliene, în final Israelul a recunoscut atacul motivându-l printr-o… eroare! Vânat permanent de sionişti, în primul rând de Liga Anti Defăimare (organizaţie sionistă americană), în ziua de

24 aprilie 2009, sosit la Praga unde fusese invitat pentru o serie de 3 conferinţe, Donald Duke a fost arestat iar a doua zi expulzat din Cehia.

Am scris despre moartea violentă a negaţionistului francez François Duprat – sunt însă mulţi alţii care au decedat în condiţii suspecte: despre Bobby Fischer, decedat în urma unor probleme renale, m-am referit mai sus; alţii, sunt negaţionistul german Jürgen Rieger (1946 – 2009), avocat şi vicepreşedinte al Partidului Naţional Democrat din Germania, mort în urma unui atac cerebral sau negaţionistul polonez Darius Ratajezak (ns. 1962); acesta din urmă, istoric, în anul 1999, în urma declaraţiilor sale conform cărora era imposibil din punct de vedere tehnic să fie

ucise atâtea milioane de evrei cu Ziklon B în pretinsele camere de gazare din lagărele naziste, succesiv, a fost suspendat de la catedra sa de la Universitatea din Opole, a fost găsit de tribunal vinovat de negarea crimelor săvârşite de nazişti iar după aceasta a fost concediat de la Universitate; ulterior încheierii acestei ediţii, la data de 11 iunie 2010, a fost găsit mort într-o maşină parcată lângă un centru comercial din Opole; cadavrul zăcea în maşină de două săptămâni iar autopsia a pretins că a murit datorită unei intoxicaţii alcoolice.

Europa, care împreună cu SUA atacă ţările arabe pentru a le aduce democraţia, libertatea, drepturile şi libertăţile fundamentale ale omului, s-a transformat într-un tărâm de basm – de basm horror

însă, cum ne-a obişnuit Hollywood-ului: un basm horror în care coexistă în acelaşi timp un imens Gulag, istorica inchiziţie, defunctul nazism şi actualele crime mafiote. Libertatea de gândire şi cea de exprimare devin infracţiune; cei care mai cred în ele, ajung în puşcării, sunt expulzaţi sau sunt deportaţi; la ordinul autorităţilor, desfacerea unor cărţi este interzisă, librăriile sunt închise iar cărţile sunt confiscate; unde aceasta nu se întâmplă, intervin grupurile de „antifascişti revoltaţi” care nu sunt identificaţi niciodată: editurile şi librăriile sunt vandalizate, cărţile şi casetele video care deranjează planurile sioniste sunt arse iar editorii şi librarii sunt bătuţi în plină stradă; negaţioniştii îşi pierd locurile de muncă, în casele lor intra

autorităţile sau „inginerii” de la poştă să le cotrobăie în documente; sunt mai mulţi negaţionişti care au murit tineri, ucişi sau din cauze suspecte, de multe ori neelucidate.

Aceasta este Europa în care România a intrat fără nicio consultare populară, fără referendum.

62. Uniunea Europeană nu a reacţionat în niciun fel la scandalul de corupţie născut în sânul Comisiei Europene pe timpul preşedinţiei lui Jacques Santerre, soldat în anul 1999 cu demisia în bloc a întregii comisii şi urmată de arestări. Nu a reacţionat în niciun fel în faţa faptului că cei mai longevivi prim miniştri ai Italiei aveau strânse legături cu Mafia: Aldo Moro (prim-ministru între 1963 – 1968 şi apoi între

1974 – 1976, răpit şi ucis de membrii organizaţiei Brigăzile Roşii, neputincioşi în faţa complicităţii justiţiei şi autorităţilor italiene cu Mafia), Giulio Andreotti (prim-ministru între 1972 – 1973,1976 – 1979 şi 1989 – 1992, condamnat în noiembrie 2002 la 24 de ani închisoare, dar achitat în anul 2003, reţinându-se totuşi strânsele sale legături cu Mafia, de care s-a folosit în cariera politică!) Bettino Craxi (prim-ministru între 1983 – 1987, care la sfârşit de mandat, pentru a nu fi arestat, s-a refugiat în Tunisia, unde a primit azil politic) şi Silvio Berlusconi (în anul 2005 locul 24 în topul miliardarilor lumii cu o avere de 12 mird. $, prim-ministru între 1994 – 1995, apoi între 2001 – 2006, iar a treia oară din 2008, în timpul mandatului

căruia Parlamentul italian a votat legi care să-i asigure imunitatea, întârziind cercetarea şi judecarea acestuia pentru multiple acte de corupţie; decorat în anul 2002 cu ordinul Steaua României în grad de Mare Cruce). Mai mult decât atât, a acceptat ca timp de 6 luni (preşedinţia rotativă), Europa să fie condusă de Silvio Berlusconi, iar mâna dreaptă a acestuia, Franco Frattini, a fost vicepreşedinte al Comisiei Europene şi comisar (ministru) european pe probleme de justiţie. Nu a reacţionat în niciun fel la actele de corupţie ale lui Tony Blair (prim-ministru al Regatului Unit între 1997 – 2007), Jacques Chirac (preşedintele Franţei între 1995 – 2007, care timp de 12 ani a scăpat de urmărirea penală datorită imunităţii) sau

Bertie Ahern (prim-ministru al Irlandei între 1997 – 2008, nevoit să demisioneze din cauza acuzaţiilor de corupţie) ori ale atâtor alţi conducători corupţi ai Uniunii Europene, ori ai aliaţilor sionişti ai acesteia (SUA şi Israel). Uniunea Europeană nu a fost niciodată sensibilizată de gravele acte de corupţie prin care cele mai rentabile societăţi româneşti de stat au fost oferite la preţuri de nimic societăţilor de stat din ţările membre UE şi

NATO ori apropiaţilor conducătorilor acestor ţări, ca mită pentru admiterea României în cele două organizaţii aflate în slujba sionismului. În schimb, UE a boicotat Austria în anul 2000, când cancelar a ajuns Jorg Halder (1950 – 2008, în acel moment

preşedintele Partidului Libertăţii, adversar al Uniunii Europene), declarat de europeni „naţionalist”, determinând demisia acestuia (o mostră clară de ceea ce înseamnă pentru UE „democraţia europeană”, suveranitatea de stat şi respectarea dreptului popoarelor de a-şi alege conducătorii); în anul 2008, Halder a murit în urma unui accident inexplicabil de maşină; conform Wikipedia România, Heider a fost spionat de Mossad prin chiar secretarul general al partidului său, agentul israelian Peter Sichrovski (ns. 1947); evreul austriac Sichrovsky, fost europarlamentar între anii 1996 – 2004, a fost implantat de Mossad chiar în mijlocul naţionalismului austriac.

63. Expresie impusă de americani (în traducere: corect din punct de vedere

politic) prin care oamenilor li se interzice să rostească anumite adevăruri, deranjante. Se mai foloseşte şi sub forma „political coreciness” (corectitudine politică).

64. Biblia lui Şerban Cantacuzino, tradusă în anul 1788, a fost Biblia Bisericii noastre până în anul 1914, când a apărut o nouă traducere, cunoscută ca Biblia lui Carol I. În anul 1921 a apărut Biblia Cornilescu (care însă nu este aprobată de Sfântul Sinod întrucât autorul traducerii, Dumitru Cornilescu, a părăsit ortodoxia), iar în anul 1938, o nouă traducere, efectuată de Vasile Radu şi Gala Galaction. Apoi, am fost năpădiţi de nenumărate ediţii, multe venite din străinătate, în special în ultimii ani, în care traducerea unor versete este diferită, adesea chiar opusă.

65. Prima traducere a Vechiului Testament a fost efectuată din limba ebraică în limba greacă la Alexandria, în timpul regelui Ptolemeu al II-lea Philadelphus al Egiptului (309 î.Hr. – 246 î.Hr., rege din dinastia Ptolemeică între 283 î.Hr. – 246! C). Acesta, interesat de singura religie monoteistă de până în acel moment, a cerut comunităţii evreieşti din Alexandria să fi fie tradusă cartea sfântă a evreilor. Traducerea, cunoscută sub numele de „Septiiaginta” a fost realizată de un grup de 70 (de unde şi numele traducerii) sau 72 (câte 6 din fiecare cele 12 triburi iudaice) învăţaţi evrei.

Interesant este faptul că dacă Pentateuhul (sau Cărţile lui Moise, primele 5 capitole ale Vechiului Testament) îi este

atribuit lui Moise (în jurul anului 1500 î.Hr.), apariţia alfabetului ebraic este localizată în timpul regelui Omri al Israelului (884 î.Hr. – 874 î.Hr.) sau a fiului său, regele Ahab (874 î.Hr. – 854 î.Hr.). O altă opinie devansează cu cca. 50 de ani acest moment, deci cel mai devreme la sfârşitul domniei regelui Solomon (970 î.Hr. — 930 î.Hr.), oricum cu circa 6 secole după Moise. În aceste condiţii, o primă întrebare este: în ce alfabet i-a scris Iahve lui Moise cele 10 porunci?; iar o a doua întrebare este: cum s-au transmis timp de cca. 6 secole sutele de pagini ale Vechiului Testament până la apariţia alfabetului ebraic?

Un lucru la fel de interesant îl constituie faptul primul exemplar scris al

„Cărţii legii” a fost descoperit de abia în anul 622 î.Hr., în timpul lui Iosia, regele Iudeii între 640 (sau 641) î.Hr.

— 609 î.Hr.

Dacă viaţa şi învăţăturile lui Iisus, consemnate de evanghelişti contemporani şi ucenici ai Lui, sunt mai presus de îndoială, în schimb pretenţiile iudeilor în sensul că doar ei sunt copiii lui Dumnezeu, că lor le-a fost dat întregul pământ, că doar viaţa lor are valoare şi că toţi ceilalţi trebuie să fie robii lor perpetui, pe baza unor texte scrise (nu se ştie când) de ei şi traduse tot de ei, ridică multe îndoieli.

66. În urma presiunilor oculte exercitate de evrei, în prezent s-a ajuns ca în unele biserici creştine, în special din Occident, cu ocazia slujbelor de Paşti, să nu

mai fie citit versetul prin care iudeii îşi asumau atât uciderea lui Iisus, cât şi consecinţele acesteia (v. Cap. X, nota de subsol 2).

67. Baruch (latinizat Benedict) Spinoza, mare filosof umanist al Renaşterii (1632 – 1677). A renunţat la iudaism, fiind exclus în anul 1656 din cadrul comunităţii evreieşti din Amsterdam şi nevoit să se stabilească la Haga.

68. Astfel de cazuri au existat şi în România. Ieromonahul Neofit Cavsocalviţiu a fost un rabin evreu care la vârsta de 38 de ani, cunoscând pe adevăratul Dumnezeu, s-a creştinat şi s-a călugărit, nevoindu-se în mănăstirile Moldovei; în anul 1803 a scris cartea

„Înfruntarea jidovilor”, publicată atât în

Grecia cât şi, în ultimii 75 de ani, în mai multe ediţii, în România. Un alt caz este evreul Nicu-Aurelian Steinhardt (1912 – 1989), care în timpul detenţiei politice a refuzat să devină denunţătorul prietenilor săi (spre deosebire de un alt conaţional, turnătorul Richard Wurmbrandt), s-a creştinat iar apoi s-a călugărit, petrecându-şi restul vieţii la mănăstirea maramureşeană Rohia. Cel mai recent exemplu cu caracter de notorietate îl constituie fosta actriţă evreică rămânea Monica Fermo (ns. 1954), care, după o tinereţe foarte păcătoasă (după propriile sale afirmaţii), în anul 1986 s-a botezat în credinţa ortodoxă iar din anul 1991 este călugăriţă la mănăstirea Sfânta Magdalena din Ierusalim cu numele de maica

Ecaterina.

Un exemplu tot recent, de peste ocean, îl constituie Nathanael Kapner (ns. 1949), în prezent fratele Nathanael; în anul 1971 l-a recunoscut pe Iisus Hristos ca fiind Mesia şi a renunţat la iudaism iar în anul 1988 a trecut la ortodoxie, petrecând 9 ani în mănăstirile din Grecia. Întors în America, unde este în prezent „evanghelist de stradă”, are propriul blog pe care pe de-o parte atrage atenţia asupra modului prin care evreii sionişti lucrează pentru distrugerea creştinismului în întreaga lume, iar pe de-altă parte vorbeşte despre influenţa exercitată în timp de evrei asupra tratatului de la Versailles, asupra evenimentelor din cursul celui de-al doilea război mondial, iar în prezent asupra

politicii Statelor Unite şi ţărilor europene.

69. Gerty Cory, laureată a Premiului Nobel pentru medicină în anul 1947, s-a convertit la catolicism, iar Max Born, laureat al Premiului Nobel pentru fizică în anul 1954, s-a convertit la protestantism.

70. O serie întreagă de evrei de bună credinţă, care refuză tezele sioniste şi critică politica rasistă şi teroristă a guvernului israelian, au ajuns să fie priviţi din acest motiv ca nişte paria chiar în mijlocul comunităţilor în care trăiesc. Primul dintre aceştia se pare că a fost evreul american Benjamin Harrison Freedman (1890 – 1984) convertit la catolicism; concepţiile şi scrierile sale i-au atras acuze de antisemitism şi antisionism, deşi el nu făcuse altceva decât să dezvăluie

conspiraţia pusă la cale de puternicii sionişti din elita bancară şi financiară a lumii de a submina Germania în cursul primului război mondial şi de a implica în conflict Statele Unite de partea Antantei, pentru a obţine în schimb sprijinul Marii Britanii în vederea creării în Palestina (aflată în acel moment sub mandat britanic) a unei „patrii a evreilor” (urmarea acestei diversiuni reuşite, a fost nefericita declaraţie Balfour); printre altele, Freedman a mai criticat şi faptul că întreaga presă din Statele Unite a căzut în mâna evreilor. De altfel, Statele Unite reprezintă ţara cu cei mai mulţi evrei trecuţi pe lista antisioniştilor. Avram Noam Chomsky (ns. 1928), profesor universitar, lingvist, filosof, politolog, scriitor este cel

mai celebru autor de lucrări antisioniste. Un discipol al său este Norman Gary Finkelstein (ns. 1953), evreu american, fiul unor supravieţuitori ai lagărelor naziste, analist politic specializat în problemele evreieşti; datorită criticilor pe care le-a adus politicii sioniste a guvernului de la Ierusalim, minciunilor care stau la baza miturilor şi tezelor sioniste precum şi criticării cotropirii teritoriilor palestiniene, la data de 23 mai 2008 i s-a refuzat intrarea în Israel, motivat prin suspiciunile de a avea contacte cu „elemente ostile Israelului”; interdicţia de intrare în Israel este valabilă pentru o durată de 10 ani. Dintre evreii americani antisionişti mai menţionez pe ziariştii Thomas Loren Friedman (ns. 1953), care a primit în anul 1983 premiul Pulitzer

pentru relatarea masacrului de la Sabra şi Chatila, Philip Weiss (ns. 1955) şi Adam Horowitz (membru fondator al organizaţiei „Evrei împotriva ocupaţiei” şi membru în conducerea organizaţiei „Evrei pentru dreptate rasială şi economică”), ultimii doi fiind şi fondatorii website-ului de ştiri Mondoweiss concentrat asupra relaţiilor americano-israeliene, vieţii evreilor americani şi rolului lobby-ului israelian în viaţa politică şi culturală din SUA. Tot din această ţară trebuie amintiţi şi istoricul Howard Zinn (ns. 1922), activist antirăzboi, unul dintre cei mai înverşunaţi critici ai imperialismului militarist american, de la invazia în Vietnam până la cea din Irak, istoricul Alfred Lilienthal (1915 – 2008), autorul mai multor cărţi prin care a criticat

vehement statul Israel şi sionismul, scriitorul Lenni Brenner (ns. 1937), care a înfiinţat în anul 1990 Comitetul împotriva sionismului şi rasismului, a publicat 4 cărţi prin care critică sionismul iar în anul 2002 a scris studiul „51 documente: colaborarea sioniştilor cu naziştii”.

Precum şi scriitorul, producătorul şi regizorul de film şi teatru Myron Fagan (1887 – 1972).

Sionismul a fost criticat şi de rabini importanţi: rabinul Moshe Menuhin (1893 – 1983), evreu bielorus emigrat în Statele Unite, tatăl marelui violonist Yehudi Menuhin, şi-a expus punctele de vedere, în urmă cu zeci de ani, în cărţile „Decadenţa iudaismului în timpurile noastre” şi „Critica evreiască a sionismului”. Rabinul american

Elmer Bergen (1908 – 1996) a fost directorul executiv al „Consiliului american pentru iudaism” (organizaţie antisionistă) de la înfiinţare (1942) şi până în 1955, după care a servit în calitate de consilier până în 1968 când, urmare declaraţiilor sale că Israelul a fost principalul agresor în Războiul de 6 zile, a fost forţat să demisioneze; ulterior, a înfiinţat organizaţia antisionistă „Alternativă evreiască americană la sionism”. În anul 1969, în cartea sa „Iudaism contra sionism”, rabinul Emmanuel Levyne scria: „Sioniştii ne vor aduce catastrofa”.

În Israel, mari personalităţi publice s-au pronunţat de asemenea împotriva sionosmului – dintre aceştia, îi menţionez pe evreii israelieni Yeshayahu Leibowitz (1903

– 1994), filosof şi om de ştiinţă precum şi pe Israel Shahak (1933 – 2001), profesor universitar, supravieţuitor al lagărelor de concentrare naziste, autorul cărţilor „Rasismul statului Israel”, „Secrete dezvăluite: politica nucleară şi externă a Israelului” şi „Istorie evreiască – Religie evreiască. Povara a trei milenii” (cei doi sunt autorii sintagmei „iudeo-nazism”), pe politicianul Ron Cohen, deputat din partea partidului de stânga Meretz, militant pentru pacea cu palestinienii sau pe ziaristul Gideon Levy (ns. 1953) de la Haaretz, autorul cărţii „Zona amurgului – Viaţă şi moarte sub ocupaţia israeliană” (2004), cel care în urma invaziei din Gaza din anul 2006 a declarat că îi este ruşine că este israelian.

Tot la Haaretz lucrează şi jurnalista Amira Hass (ns. 1956), fiica unor supravieţuitori ai lagărului de la Bergen-Belsen (tatăl ei a fost evreu român), care a asemuit Israelul cu fostul regim din Republica Sud-Africană, declarându-l un stat cu politică apartheid. Articolele sale au primit între anii 2000 – 2009 un număr de 5 premii jurnalistice internaţionale. În anul 2001 a fost obligată să plătească o despăgubire de 250.000 şekeli (cca. 60.000 $) către comunitatea evreilor din Hebron întrucât într-un articol a redat declaraţiile unor martori oculari palestinieni care relatau defilarea bucuroasă a evreilor din Hebron în jurul cadavrului unui palestinian ucis de poliţia israeliană – judecătoarea a hotărât că evenimentul relatat nu a avut loc,

astfel că evreii din Hebron au fost calomniaţi. În ziua de 1 dec. 2008, întorcându-se din Gaza, a fost arestată de poliţia israeliană.

Atitudini antisioniste se întâlnesc în rândul evreilor din întreaga lume: critici dure îi sunt aduse în anul 1998 primului ministru Beniamin Netaniahu de către avocatul evreu francez Theodore Klein (ns. 1920), fost preşedinte al Consiliului reprezentativ al instituţiilor evreieşti din Franţa între anii 1983 – 1989, prin scrisoarea deschisă „Domnule Netaniahu, lasă o şansă Israelului!” (cu un bun simţ deosebit, Klein scria „armata poate să captureze, să doboare teroriştii, dar când terorismul înseamnă voinţa de supravieţuire a unui popor, nu poate fi combătut decât

acordând acestui popor demnitatea sa”); istoricul evreu francez Maurice Rajsfus (ns. 1928) care a criticat degenerarea sionismului în rasism; universitara evreică franceză Esther Benbassa (ns. 1950 la Istanbul), laureată în anul 2006 a premiului Seligmann contra rasismului, injustiţiei şi intoleranţei; dintre evreii antisionişti francofoni îl amintesc pe scriitorul marocan Jacob Cohen (ns. 1944); pianistul şi dirijorul evreu argentinian Daniel Barenboim (ns. 1942) care a declarat „acum, după 50 de ani, trebuie să acceptăm responsabilitatea pentru suferinţele palestinienilor” şi care este primul evreu care a primit titlul de cetăţean de onoare palestinian; analistul politic evreu britanic Daniel Levy, fost diplomat al guvernului de la Ierusalim şi

luptător împotriva rasismului; profesorul universitar şi activistul politic Ilan Pappe (ns. 1954), stabilit în Marea Britanie, antisionist şi adept al unui stat Israel care să recunoască drepturi egale atât evreilor cât şi palestinienilor; muzicianul evreu Gillad Atzmon (ns.1963), stabilit şi el în Marea Britanie, care a denunţat atât sionismul cât şi iudaismul, cântecele formaţiei sale Orient House Ensemble sprijinind cauza palestiniană; Ronald Kasrils (ns. 1938), ministrul securităţii din Republica Sud-Africană între 2004 – 2008 (evreu cu origini lituaniene şi letone), fost activist antiapartheid, care a declarat că ocupaţia israeliană este mai monstruoasă chiar decât apartheidul iar scriind despre uciderea copiilor libanezi în cursul invaziei

israeliene din anul 2006 a asociat-o cu nazismul, ajungând ostracizat de comunitatea evreiască sud-africană, şi mulţi alţii.

Amintesc şi grupul britanic „Evreii împotriva sionismului” („Evreii împotriva sionismului. Sionismul împotriva evreilor”) înfiinţat la data de 5 martie 2005 şi format din evreii britanici Roland Rance (ns. 1950), Alice Coy şi Haim Bresheets (sprijiniţi de evreul antisionist american Lenni Brenner mai sus-menţionat), al căror blog „Evrei fără frontiere” poartă ca un fel de motto îndemnul „Boicotaţi Israelul”.

Mai menţionez în final pe scriitorul evreu Josef Ginsburg (1908 – 1990, născut la Cernăuţi şi care a publicat sub pseudonimul J.G. Burg), care a fost

considerat de evrei ca „apărător al criminalilor de război” întrucât a denunţat exagerările istoricilor holocaustului. Unele din scrierile sale au fost confiscate prin hotărâri ale justiţiei germane, el a fost persecutat, a fost bătut de gorilele din cadrul „Ligii pentru apărarea evreilor” iar la moarte i s-a negat dreptul de a fi înmormântat în cimitirul evreiesc din München.

Chiar şi filosoful şi scriitorul francez evreu Alain Finkielkraut (ns. 1949), care nu poate fi numit antisionist, scria în anul 1996 articolul „Israelul – catastrofă” în care aprecia politica israeliană drept apartheid şi recunoştea existenţa fasciştilor evrei în Israel, dar şi în America, şi în Franţa…

Există peste tot în lume antisionişti –

dintre numele celebre trecute de evrei pe această listă îi menţionez pe fostul secretar general al ONU între anii 1992 – 1996, Boutros Boutros-Galli (ns. 1922) şi pe marele compozitor grec Mikis Theodorakis (ns. 1925).

71. Bob Dylan (pe numele adevărat Robert Allen Zimmerman, evreu american născut în anul 1942, convertit în anul 1978 la creştinism), poate cel mai mare muzician folk al lumii (compozitor, chitarist şi interpret vocal); textele cântecelor sale criticau în anii ’60 – 70 discriminarea rasială, războiul din Vietnam, înarmarea nucleară şi comerţul cu arme.

72. Mordechai Vanunu (evreu marocan, ns. 1954, în prezent trecut la creştinism), fost tehnician la complexul nuclear de la

Dimona, a dezvăluit în 1986 publicaţiei britanice Sunday Times detalii despre programul militar nuclear al Israelului; în urma apariţiei dezvăluirilor în numărul din 5 oct. 1986, Vanunu a fost atras de o agentă Mossad la Roma iar de aici răpit de alţi agenţi, la ordinul primului-ministru Shimon Peres (cel de-al optulea prim-ministru al Israelului, între 1984 – 1986 şi 1995 – 1996, din 2007 cel de-al nouălea preşedinte al statului, laureat al premiului Nobel pentru pace în 1994), a fost dus în Israel, judecat şi condamnat la 18 ani închisoare, pe care i-a efectuat la zi (primii 11 ani, în regim de izolare). După punerea în libertate i s-a interzis libertatea de deplasare, să întâlnească cetăţeni străini ori să-i contacteze telefonic sau prin e-mail, să se

apropie de ambasade, şi multe alte restricţii. În luna iulie 2007 a fost condamnat din nou, la 6 luni închisoare, pentru că a stat de vorbă cu ziarişti străini şi pentru că s-a deplasat la Bethleem. Norvegia (care niciodată nu a acceptat repetatele propuneri de a i se acorda premiul Nobel pentru pace, propuneri formulate de multe organizaţii internaţionale) şi Suedia i-au refuzat cererea de azil politic.

73. În februarie 2007 evreul Ariel Toaff, profesor de istorie medievală la Universitatea Bar Ilan, a publicat în Italia cartea „Paştele evreiesc al sângelui. Evreii europeni şi crimele rituale”. Subiectul cărţii îl constituie un proces medieval de notorietate privind uciderea rituală a unor

copii de către un grup de evrei. Din păcate, curajul nu l-a ţinut prea mult: din motive uşor de bănuit, după doar câteva zile, Toaff a cerut editorului să oprească distribuţia cărţii şi apoi a retras-o de la vânzare. În februarie 2008 a publicat o a doua ediţie în care, renegând rezultatul propriilor cercetări, declară că acuzaţiile de crime rituale ca o practică rituală evreiască curentă sunt în întregime o invenţie a creştinilor, fără a exclude însă posibilitatea unor astfel de crime săvârşite de evrei radicali, fie în scop ritualic, fie ca răspuns împotriva „persecuţiilor" creştine.

În cap. 1 al cărţii sale „Înfruntarea jidovilor", ieromonahul Neofit, fost rabin creştinat şi călugărit (v. Nota de subsol 60), comentează, explică şi dezvoltă cazurile în

care tradiţiile religioase iudaice necesită folosirea de „sânge de creştin muncit”.

Despre crimele rituale evreieşti împotriva creştinilor a scris şi Nicolae Paulescu: după ce a arătat că între anii 1071 – 1670 istoria a consemnat cca. 50 de astfel de omoruri (exemplificând cu două dintre acestea, unul în Italia şi altul în Franţa), comentează cazuri mult mai recente (1840 în Damasc, 1881 în Galiţia austriacă, 1883 în Roma iar, la momentul în care îşi scria capodopera, procesul unui astfel de omor se desfăşura la Kiev). Paulescu ne mai dă un exemplu al formidabilei influenţe a evreimii: în cazul crimei din Beirut unde au fost ucişi călugărul capucin Thomas şi servitorul acestuia, s-au deplasat înşişi marii apărători

ai iudeilor, evreul francez Adolphe Cremieux (v. Nota de subsol 3 din acest capitol) şi evreul italian, naturalizat şi înnobilat în Anglia, sir Moses Haim Montefiori, prim baronet (1784 – 1885), care au reuşit să obţină punerea în libertate a celor 10 evrei condamnaţi la moarte. Şi în acest caz, aurul evreiesc a înfrânt justiţia (v. Nicolae Paulescu, „Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Frâne-Masoneria", pag. 51 – 62).

În următoarea sa carte („Cele patru patimi şi remediile lor"), Nicolae Paulescu completează acest panoptic criminal cu mai multe omoruri rituale săvârşite de evrei pe pământ românesc, primul dintre ele, care a avut loc în anul 1727, fiind menţionat anterior într-o cronică istorică scrisă de Mihail Kogălniceanu.

74. Este vorba de Ernst Christof Friedrich Zundel, Horst Mahler, Robert James Fischer, Moshe Friedman, Florian Abrahamovici şi Saeed Emami (pentru mai multe despre aceştia, v. Nota de subsol 61 referitoare la cei care au negat holocaustul). Poate fi inclus în această categorie şi Josef Ginsburg, care a denunţat exagerările legate de holocaust, menţionat la nota 70.

75. Un caz notoriu îl reprezintă marele scriitor şi dramaturg român evreu Mihail Sebastian (1907 – 1945, născut Iosif Hechter), unul dintre discipolii lui Nae Ionescu (ideologul mişcării legionare), semnatar frecvent de articole publicate în revista „Cuvântul” condusă de acesta, bun prieten cu marele scriitor şi filosof al

religiilor Mircea Eliade, de asemenea legionar. S-a declarat admirator al lui Benito Mussolini, a susţinut Anschluss-ul şi în general a adoptat o serie de poziţii care i-au atras ura conaţionalilor săi. La scurt timp după venirea în ţară a evreilor bolşevici, în ziua de 29 mai 1945, a fost ucis în condiţii rămase şi în prezent neelucidate (a fost călcat de un camion al condus de un şofer neidentificat).

76. Luna august 2009 a marcat o premieră: organizaţia palestiniană Fatah a ales printre membrii noului său Consiliu Revoluţionar pe evreul israelian Uriel „Un „Davis (ns. 1943). Stabilit în Cisiordania, căsătorit cu o palestiniancă şi convertit la islamism, acesta, profesor de sociologie, este un antisionist convins, comparând

politica oficială a Israelului cu politica de apartheid purtată până în urmă cu două decenii de Republica Sud-Africană. Criticând încă din anii ’60 operaţiunile de confiscare a terenurilor palestinienilor, în anul 1984, după ce l-a cunoscut pe liderul palestinian Yasser Arafat, Un Davis a devenit membru Fatah. Un alt caz îl reprezintă evreul francez Ilan Halevi (ns. 1943 cu numele de Ilan Albert), jurnalist şi politician – acesta, membru al Organizaţiei pentru Eliberarea Palestinei, a fost viceministru pentru afaceri externe al Organizaţiei precum şi reprezentantul OEP în Europa şi la Internaţională Socialistă. În cărţile pe care le-a scris, a criticat şi el politica sionistă a Israelului. Wikipedia prezintă o listă de 63 de evrei antisionişti

notorii – aceştia sunt însă doar o mică parte dintre mulţii evrei antisionişti.

77. În anul 1962, Codul complet al legii talmudice (Mishneh Torah) al lui Maimonide (Moses ben Mamon zis Maimonide, 1135 – 1204, probabil cel mai proeminent filosof şi teolog evreu din Evul Mediu), numit şi Cartea cunoaşterii, a fost publicat, parţial, în ediţie bilingvă (ebraică şi engleză). Ca o culme a ipocriziei, ordinul de a-i extermina pe evreii necredincioşi, care în ebraica suna „Este o datorie să-i nimiceşti cu mâinile tale”, în engleză era tradus „Este o îndatorire să iei măsuri active pentru a-i distruge”, iar textul ebraic ce preciza principalele feluri de „necredincioşi” ce trebuie exterminaţi: „Astfel Iisus din Nazaret şi ucenicii săi, şi Sadoc şi Baitos şi

ucenicii lor – putrezi-le-ar numele necredincioşilor”, nu mai apare în traducerea engleză (v. Evreul israelian antisionist Israel Shahak – „Povara a trei milenii de istorie şi religie iudaică”, pag. 46).

CAP. XVII

— Mami, noi suntem evrei?

Surprinsă, femeia încremeni cu farfuria în mâna stângă şi cu buretele muiat în detergent în mâna dreaptă.

— Nu, puiule. De unde ţi-a venit ideea asta?

— Când eram mic, mi-ai spus că Iisus a venit pe lume ca să ne mântuiască de păcate. Iar astăzi, la ora de religie, părintele

ne-a citit din Evanghelia lui Matei că Iisus s-a născut pentru a mântui de păcate poporul său. (1) şi atunci, eu de aia te întreb: noi suntem evrei?

Vizibil în încurcătură, femeia lăsă deoparte vasele şi îşi clăti îndelung mâinile trăgând de timp în căutarea unui răspuns cât mai potrivit. Apoi, după ce s-a şters de apă, luă mâinile copilului într-ale sale şi privindu-l în ochi încercă să-i explice:

— Vezi tu puiule, acum mult timp, cu peste 3.000 de ani în urmă, Dumnezeu a ales un popor, poporul evreu, căruia i-a transmis cele 10 porunci pe care le-ai învăţat. Atâta timp cât doar poporul evreu primise aceste porunci, dacă le încălca, doar el putea fi singurul popor păcătos din lume. Asta, fiindcă dacă celelalte popoare

nu le primiseră, ele nu păcătuiau, căci lor nu le spusese nimeni că nu au voie să ucidă, să fure sau să facă alte lucruri care nu îi plăceau Domnului. (2)

— Stai puţin, adică este ca şi cum mâine mi-ai spune că nu am voie să mănânc îngheţată – până astăzi, eu am mâncat îngheţată fiindcă nu mi-a spus nimeni că nu am voie dar, de mâine, dacă mănânc îngheţată ştiind că nu am voie, asta devine un păcat, nu-i aşa?

Femeia răsuflă uşurată. Nici nu se aştepta ca explicaţiile ei să prindă aşa de repede.

— Da, puiule. Oamenii păcătoşi l-au ucis pe Iisus fiindcă nu le plăcea să li se spună că păcătuiesc. Iisus s-a lăsat răstignit asumându-şi astfel povara păcatelor

conştient săvârşite de evrei timp de peste 1.000 de ani. Apoi însă, prin Apostoli, învăţăturile Lui au fost răspândite în întreaga lume şi tot mai multe popoare au primit nu numai cele 10 porunci, dar şi învăţămintele care se trag din Predica de pe Munte (3), despre care tu deja ştii. Astăzi, sunt peste 100 de ţări creştine în care se ştie că dacă încalci cuvântul lui Dumnezeu, săvârşeşti un păcat.

Îngândurat, copilul rămase tăcut. Mama sa mulţumi în gând pentru modul în care reuşise să găsească explicaţiile potrivite şi se întoarse la vasele din spălător. Nu a apucat însă să spele decât 2 – 3 farfurii, când auzi în spatele său:

— Mami, dar de ce Dumnezeu a ales poporul evreu?

Lăsându-şi mâinile în jos, în apa din spălător care curgea fără să-i dea nicio idee, într-un târziu femeia răspunse:

— Asta o ştie doar El.

Note:

1. Matei 1.21: „Ea va naşte fiu, şi vei chema numele lui: Iisus; căci el va mântui poporul său de păcate”.

2. Romani 5.13: „Fiindcă, până la lege, păcatul era în lume, dar păcatul nu se socoteşte, când nu este lege”.

3. Matei 5 – 7 şi Luca 6.20 – 49.

Cap. XVIII

Bolşevismul se prăbuşise în întreaga Europă de Est.

O noapte înăbuşitoare de vară, în

capitala uneia din ţările din această zonă.

Zăpuşeala îi obliga pe locuitorii blocurilor uniforme, aliniate perfect, ca şi cum ar fi fost trasate cu o riglă, să doarmă cu ferestrele deschise.

La o oră târzie sau, dimpotrivă, foarte devreme, spre dimineaţă, un tânăr se împleticea încercând cu greu să îşi menţină o direcţie cât de cât dreaptă pe axul imaginar de pe mijlocul trotuarului, în timp ce vorbele sale răsunau, se multiplicau şi se prăvăleau peste tot prin ecoul produs între zidurile de beton.

Încă taraţi de reflexele a zeci de ani de bolşevism, cei mai mulţi preferau să rămână în pat, prefăcându-se că nu aud. Unii ieşeau însă la fereastră, ascultând spusele tânărului. Poate îl aprobau sau poate nu –

asta nu putem şti, fiindcă nimeni nu scotea o vorbă. Ciudat! Nici măcar nu îl apostrofau fiindcă le-a deranjat somnul.

* * *

— Laşilor! De zeci de ani trăiţi în laşitate! În laşitate v-aţi născut, în laşitate aţi trăit, în laşitate aţi rămas şi acum, când o mână de oameni v-am adus libertatea! V-aţi însuşit sacrificiile noastre ca şi când ar fi fost ale voastre, dar v-aţi bătut joc de ele! Şi de noi! V-am adus lumina, dar voi tot slugi ale întunericului aţi rămas! Noi ne-am riscat viaţa, iar voi vă lăudaţi peste tot cu jertfele noastre, fără să aveţi habar de ce au fost făcute!

Vă faceţi că nu înţelegeţi că locul

bolşevicilor a fost din nou luat de evreii de aici şi de pretutindeni. Evreii v-au furat tot – v-au furat şi viaţa! Au început în urmă cu peste 150 de ani (1) şi au reuşit pe deplin acum, sub ochii voştri nepăsători. Au distrus economia ţării acesteia (2), v-au distrus tradiţiile, v-au pervertit. Vi s-a răpit până şi dreptul de a gândi, pentru care am luptat nu cu mulţi ani în urmă, când ni s-a spus că am învins! (3) V-au transformat în slugile lor, v-au transformat în criminali în interesul lor – şi voi tăceţi ca proştii! Ca laşii! Ca trădătorii! Trădători de ţară, de neam şi de credinţă!

De-aţi fi păstrat barem ce era bun în socialism, preluând ce era bun din capitalism. Dar voi, ca neghiobii, aţi păstrat toate tarele bolşevismului şi aţi preluat cu

frenezie toate păcatele capitalismului.

Înainte, măcar aveaţi cu toţii o casă şi un serviciu, aveaţi sănătate şi învăţământ gratuit, aveaţi lumină şi căldură, telefon şi gaze pe care le puteaţi plăti, aveaţi ce mânca, aveaţi demnitatea voastră de popor liber şi mândru. Aveaţi o agricultură care va putea hrăni pe voi, dar şi pe mulţi alţii din Europa sau chiar din afara ei; aveaţi o industrie care nu vă oferea ultima tehnică şi nici nu satisfăcea snobismul, dar vă oferea ce aveaţi nevoie; aveaţi una dintre cele mai mari flote din lume, aveaţi păduri, aveaţi multe, foarte multe lucruri pe care le-aţi pierdut. Aveaţi lefuri mici, dar şi preţuri pe măsura; astăzi, aveţi lefuri şi mai mici, iar preţurile vă covârşesc – aţi ajuns să intraţi în magazine, şi doar să priviţi. Ca la muzee.

Acum, nu mai aveţi nimic! Doar egoism, minciună, corupţie, pervertire şi necredinţă! Aţi ajuns să vă renegaţi trecutul şi eroii neamului, fiindcă nu sunt pe placul evreilor! (4)

Este adevărat, aţi fost minţiţi, dar v-a plăcut să fiţi minţiţi!

Aţi aplaudat intrarea în NATO, fiindcă vă oferea securitate. Aţi mai avut Securitate, nu v-a ajuns? Vi s-a oferit securitate împotriva cui? Cine vă ameninţa? Nimeni. Nu aţi primit nimic, dar în schimb voi, săracii Europei, vă plătiţi din gros cotizaţia anuală, cotizaţi din greu la firmele de armament din America, Anglia şi Israel pentru a înlocui armamentul sovietic pe care îl aveaţi cu ciurucuri compatibile NATO. Voi crăpaţi de foame, dar taxele şi

impozitele plătite din greu de voi ajung la firmele iubite de Washington şi Ierusalim. Copiii voştri au ajuns mercenari, criminali plătiţi – plecaţi în războaie care nu sunt ale noastre, ei se transformă în trupe de ocupaţie care distrug ţările arabe şi ucid nevinovaţi – totul, în favoarea sionismului! vorbiţi de terorism? Voi aţi ajuns adevăraţii teroriştii!

Aţi aplaudat intrarea în UE, fiindcă vi s-au promis (nu, nu cei de la Bruxelles, ei nu-şi puteau asuma aşa o minciună, netrebnicii voştri conducători v-au promis) case şi locuri de muncă, bani şi mâncare. Cum aţi putut crede? Nu veţi primi nimic din ce vi s-a promis, fiindcă nimeni nu şi-a angajat răspunderea pentru promisiuni. Veţi plăti mult, foarte mult, pentru a vă bucura că

sunteţi cetăţeni europeni, dar nu veţi primi nimic. Voi veţi plăti alte contribuţii către ei, iar banii care vor veni, mult mai puţini decât aţi fost minţiţi că veţi primi, vor ajunge la firmele mafiote sprijinite de Bucureşti şi de Bruxelles. Nu veţi primi nimic din avantajele care vi s-au sugerat, dar în schimb veţi fi constrânşi să renunţaţi, una după alta, la toate tradiţiile voastre. La tradiţiile creştine! Voi nu vedeţi că vor să vă distrugă, să vă înrobească? Vă veţi arunca diplomele universitare la coş şi veţi pleca în vest să spălaţi closete, să spălaţi vase prin cârciumi, să spălaţi la fund bătrânele de care copiii lor nu au timp sau chef să se ocupe. Voi chiar nu vedeţi că dintre toţi cei născuţi aici, doar cei care sunt evrei reuşesc dincolo? (5)

Voi chiar nu vedeţi că aţi ajuns să fiţi conduşi de mafioţi, marionete ale americanilor, la rândul lor marionete ale sioniştilor?

Voi nu vedeţi că în timp ce vă părăsiţi ţara cu mirajul unei vieţi mai bune în Occident, casele şi pământurile voastre sunt cumpărate la preţ de nimic de evreii cărora scârbele din fruntea României le acordă cetăţenia română pe loc, refuzând-o în schimb românilor noştri din Basarabia? (6) Când mirajul va dispare şi vă veţi întoarce, nu veţi mai avea nici casă, nici pământ. Veţi fi sclavii evreilor cărora le-aţi înstrăinat la preţ de nimic pământul nostru strămoşesc. (7)

La ce bun mai sărbătoriţi Ziua Independenţei acum, când v-aţi vândut

independenţa? V-aţi vândut istoria, jertfele înaintaşilor şi interesele naţionale, primind în schimb doar iluzii deşarte.

Dacă vreţi ca urmaşii voştri să mai aibă o ţară a lor, în care să trăiască liberi, cum s-a trăit pe pământul acesta mii de ani, în respectul obiceiurilor, datinilor şi tradiţiilor strămoşeşti, să se bucure ei, şi nu evreii, de bogăţiile acestui pământ şi de roadele muncii voastre, atunci lăsaţi afacerile păguboase şi televizorul, cârciumile şi curvele – dacă nu pentru voi, atunci măcar pentru copiii, nepoţii şi strănepoţii voştri. Luptaţi! Luptaţi şi apăraţi-vă ţara! Apăraţi-vă neamul! Apăraţi-vă credinţa! (8)

* * *

La o intersecţie, o maşină colorată plăcut ochiului şi cu girofar opri în dreptul tânărului. Cu mişcări iuţi şi îndelung exersate, ocupanţii maşinii l-au urcat şi înghesuit pe acesta între doi dintre ei pe bancheta din spate.

În scurt timp, tânărul a fost condamnat la o lungă şi grea pedeapsă cu închisoarea pentru ultraj contra bunelor moravuri şi tulburarea liniştei publice, instigare la ură de rasă, discriminare rasială, negarea holocaustului, activităţi teroriste precum şi alte câteva infracţiuni izvorâte din aceleaşi vorbe rostite noaptea, pe un drum pustiu, răstălmăcite şi interpretate.

Totuşi, a avut şi puţin noroc. În ultimul moment, s-a renunţat la acuzaţia de instigare la genocid, care-i putea aduce

detenţia pe viaţă.

* * *

În perioada următoare, sumedenie de ONG-uri din ţările creştine, specializate în drepturile omului (ONG-uri cu surse de finanţare ambigui) au militat îndelung şi consecvent pentru reintroducerea pedepsei cu moartea, în special pentru cei care abuzează de libertatea de exprimare.

Slavă Domnului, până în prezent aşa ceva nu a fost încă aprobat.

Note:

1. Primele mari averi evreieşti în ţările române au fost dobândite de cămătari şi de bancheri. Conform evidenţelor comunităţii

evreieşti, prima bancă în ara Românească a fost înfiinţată în anul 1829 de evreul de rit spaniol Solomon Halfon (1790 – 1862), dinastia de bancheri fiind continuată de fiii săi Avram Halfon şi Iosif Nissim Halfon şi de nepotul său Solomon I. Halfon (1846 – 1913), fondatorul Băncii Comerciale Române, cel care a acordat primul împrumut de stat României (a dovedit şi filantropie, donând Academiei Române 50.000 lei aur). În anul 1836, evreul Bercovitz a înfiinţat în Bucureşti banca ce îi purta numele. În aceeaşi perioadă, evreii de rit spaniol Hillel Manoah (1797 – 1862) şi Leon Manoah (unul dintre cei mai vechi angrosişti de manufactură) desfăşoară activităţi asemănătoare, dar nu pot preciza dacă erau cămătari sau bancheri – cert este

că între anii 1833 – 1850 Hillel Manoah a acordat împrumuturi cu dobândă vistieriei ţării şi l-a creditat pe domnitorul Alexandru Ghica (interesant este faptul că în timp ce finanţa vistieria domnească, el finanţa şi revoluţia masonică de la 1848); şi Hillel Manoah a creat un fond din care Universitatea Bucureşti a acordat burse şi premii.

Conform aceloraşi evidenţe, prima bancă în Moldova a fost înfiinţată la Iaşi de zaraful evreu Michel Daniel, care în anul 1840 şi-a numit afacerea Michel Daniel & Fiul, activitatea acesteia fiind continuă până la decesul fiului său, în anul 1902.

Evreul Iacob Marmorosch, cămătar, a înfiinţat în Bucreşti în anul 1848 împreună cu cumnatul său, evreul Iacob Lobel, banca

ce îi purta numele; în anul 1869 Marmorosch se asociază cu evreul Mauriciu Blank (1828 – 1929), banca luând numele Marmorosch Blank, iar în anul următor se retrage la Viena, unde trăieşte până la decesul său, în 1904. În timp, lui Mauriciu Blank i s-a asociat la conducerea băncii fiul său, Aristide Blank (1883 – 1960) – din domeniul bancar, evreii Blank s-au extins la asigurări, petrol, industrie forestieră (fabricile de hârtie de la Letea şi Scăeni), construcţii publice, fabrica de zahăr de la Chitila etc. În anul 1923, Marmorosch Blank era cea mai puternică bancă din România, cu 25 sucursale în Regat şi alte 4 în străinătate (Paris, Viena, Istanbul şi New York). Criza economică mondială din 1930 şi numărul foarte mare de cereri de restituire

a depozitelor au condus banca la incapacitate de plată. Banca Naţională a României a intervenit pentru a salva banca de la faliment, preluându-i debitele şi acordându-i credite preferenţiale, ulterior acordându-i-se şi concesiunea pentru vânzarea tutunului şi a sării (care până atunci erau monopolul exclusiv al statului). În anul 1948, banca a fost naţionalizată.

Jacques Menachem Elias (1844 – 1923) a fost un alt evreu care a acumulat o avere enormă: preşedinte şi acţionar al Băncii Generale Române, proprietar de fabrici de zahăr, al hotelurilor Continental şi Patria din Bucureşti iar, datorită faptului că la cererea regelui Carol în anul 1880 Parlamentul i-a acordat (printr-o procedură individuală) cetăţenia română, a putut dobândi moşii de

mii de hectare. Interesele sale (afaceri, fabrici, imobile şi acţiuni) acopereau întreaga Europă şi ajungeau până la New York. Murind fără moştenitori, a făcut dovada unui act filantropic fără egal printre evreii români, lăsându-şi prin testament întreaga avere Academiei Române pentru promovarea culturii din România, alinarea bolilor săracilor, încurajarea elementelor valoroase din ţară.

Evreul Max Auschnit (1888 – 1959) a fost administratorul delegat al UDR (Uzinele de Fier şi Domeniile Reşiţa), cea mai mare întreprindere de metalurgie şi construcţie de maşini şi cea mai mare societate pe acţiuni din România antebelică, pe care a construit-o în 1919. A fost (împreună cu fratele său Edgar Auschnit)

proprietarul societăţii Titan-Nădrag-Călan înfiinţate în 1924 (şi din al cărui consiliu de administraţie mai făceau parte evreii O. Auschnit, A. Yeith şi O. Kaufmann), a fost membru în conducerea Societăţii Române de Telefoane, al Băncii Chrissoveloni, al unor societăţi comerciale din alte ţări europene. Multe favoruri le-a obţinut de la regele Carol al II-lea, în anturajul căruia pătrunsese cu ajutorul evreicei Elena Lupescu (amanta regelui), pe care îl mituia deghizat, sub forma poturilor pierdute intenţionat la partidele de poker. Averea sa din ţară a fost confiscată de stat în anul 1948.

În condiţiile în care atât banii lichizi cât şi creditul bancar se aflau la dispoziţia evreilor, era firesc ca industria română,

aflată la început de drum, să cadă tot pe mâna evreilor: în anul 1885 evreii Adolf Stein (la Bucureşti) şi Samuil Goldenthal (la Iaşi) au înfiinţat primele fabrici de chibrituri; în 1890, evreii Osius şi Iosif Nacht înfiinţează la Iaşi prima fabrică de albituri şi cămăşi; în 1893 evreul I. Reicher introduce producţia industrială a apei gazoase; în 1894 evreul S. Prager înfiinţează prima fabrică de mobilier metalic (urmat în 1901 de evreul Leon Abramovici); în 1898 evreul Max Habermann înfiinţează prima fabrică de nichelat şi tot în acelaşi an evreul Moriţ Gleber înfiinţează prima fabrică de pielărie şi tăbăcărie, iar evreul Joseph Cohen înfiinţează la Bucureşti prima fabrică de bumbace colorate şi nasturi de sidef; uzinele Griviţa au fost înfiinţate de

fraţii Goldberg; în 1920 mai sus-menţionaţii Mauriciu şi Aristide Blank împreună cu evreii N. Shapira, O. Kaufmann, R. Soepkez şi L. Traserson au înfiinţat la Arad fabrica Astra, prima fabrică de vagoane şi motoare; prima fabrică de cărămidă a fost ridicată la Bacău de evreul Ventzel Zingher, iar prima fabrică de postav a fost ridicată la Piatra Neamţ de evreul Lipa Iuster. În anul 1923, la Brăila se înfiinţează „David Goldenberg şi fiii”, devenită ulterior Laminorul Brăila. Alte firme celebre din România au fost de asemenea proprietatea unor evrei: Tricodava (fraţii Segal), Adesgo (Adesmann şi Goldenberg), Industria Textilă Română (Norbert Juster), Filsar (M. Cukier, A. Goldstein-Goren) etc. Implicaţi şi în prelucrarea petrolului, la începutul

secolului XX, evreii deţineau 26 din cele 70 de rafinării.

Agricultura românească se afla deja în mâinile evreilor, majoritatea boierilor români (tot mai degeneraţi şi depravaţi, tot mai predispuşi să îşi petreacă timpul în străinătate risipindu-şi averile) dându-le acestora în arendă moşiile lor (la începutul anului 1907, în Moldova, 915 arendaşi evrei ţineau în arendă 1.113.147 hectare de teren agricol, în afara pădurilor).

În postfaţa cărţii „Înfruntarea jidovilor” (v. Şi cap. XVI, notele de subsol 60 şi 65), dr. Marin Popescu (cel care s-a ocupat în anul 1936 de traducerea şi publicarea acesteia) prezintă o informaţie elocventă, provenind din datele statistice culese de ec. Dr. Ilie Rădulescu şi publicate în ziarul

„Porunca vremii”: „13.500.000 de români, albinele producătoare, abia se aleg după munca lor cu 26.770.000.000 lei anual” în timp ce „1.650.000 ovrei, trântori speculanţi, câştigă anual 80.175.000.000 lei” – venitul mediu al unui evreu era de 25 de ori mai mare decât venitul unui român!

2. Imediat după decembrie 1989, când noul prim-ministru al României, evreul Petre Roman, a iniţiat procesul de transformare a economiei ţării într-un hoit, evrei din România, evrei români emigranţi şi evrei de pretutindeni s-au năpustit în această ţară ca nişte hiene atrase de mirosul putreziciunii, să jefuiască economia naţională şi cetăţenii români. Desigur, evreii nu s-au năpustit în România ca să muncească şi să producă ceva, ci să câştige

cât mai mult fără muncă. Ei au venit ca patroni sau directori de bănci şi societăţi de asigurări, de cabinete de avocatură, societăţi de lichidatori judiciari şi firme de consultanţă, firme de dezvoltare imobiliară, companii mass-media, clinici medicale private, clinici de chirurgie estetică şi clinici de fertilizare, cabinete de psihologie, cazinouri sau alte activităţi asemănătoare – ori, pur şi simplu, au venit ca escroci obişnuiţi.

Dintre toţi aceştia, unul singur a fost arestat şi condamnat, în întregul ultim deceniu al mileniului trecut, chiar la începutul anilor ’90: Sergiu Braunstein, autorul escrocheriei imobiliare „Doña” – neşansa acestuia a fost că s-a grăbit cu înşelăciunile înainte ca mafioţii evrei să

obţină neoficial imunitatea, dar şi aceea că i-a jefuit doar pe români şi nu statul român, pe care toţi ceilalţi evrei au avut libertatea să-l jefuiască nestingheriţi.

Nu voi face un bilanţ al afacerilor evreieşti din România ultimilor 20 de ani, pe care nici nu le cunosc decât în mică măsură (cele mai multe rămânând necunoscute românilor), ci mă voi mărgini să dau câteva exemple despre îngăduinţa justiţiei române faţă de infracţiunile săvârşite de evrei la noi în ţară:

Sorin Beraru (Samuel sau Şmuel Bercovici) reuşise, prin mituire, să pună mâna pe un mare număr de întreprinderi româneşti (din cadrul industriei textile, medicale, alimentare, imobiliare etc). Acţiunile sale, care produseseră economiei

naţionale un prejudiciu de 3,6 mil. $, au format obiectul unui dosar de cercetare penală – deşi cercetat, i s-a permis să părăsească România, refugiindu-se în Israel. De aici, prin locotenentul său Haim Henry Steinberg, a încercat mituirea anchetatorilor cu 1,5 mil. $, ceea ce a condus la deschiderea unui nou dosar penal. În final, Beraru-Bercovici a fost condamnat în lipsă la 7 ani închisoare, din care nu va executa nicio zi, întrucât Israelul refuză să îl extrădeze. În ce îl priveşte pe Steinberg, acesta a fost condamnat iniţial pentru complicitate la 6 ani închisoare – a atacat hotărârea de condamnare cu motivarea că i s-a aplicat „o pedeapsă antisemită”; această apărare a condus la o reducere a pedepsei de la 6 la 3 ani (nu ştiu cât a executat din

pedeapsă).

Unui alt infractor evreu, Shimon Naor (născut în 1949 în Galaţi cu numele de Shimen Herşcovici, fost viceamiral al Israelului), traficant internaţional de arme, i s-a permis şi lui să părăsească România în cursul anchetei şi să se refugieze în Israel. În prezent condamnat la 11 ani închisoare, nu va executa nici el nicio zi, Israelul refuzând extrădarea.

Vladimir (Vova) Cohn, acuzat de asemenea de privatizări frauduloase (în primul rând industria cartonului din România), nu a păţit nici el nimic – dimpotrivă, a ajuns în consiliul de administraţie al clubului de fotbal Dinamo, clubul ministerului de interne.

Aharon Schwartz (ns. 1951 în Israel) a

fost condamnat la 12 ani închisoare (hotărâre rămasă definitivă în anul 2001) pentru o fraudă de 200.000 $, dar procurorul general a dispus suspendarea executării pedepsei acestuia, după care preşedintele Ion Iliescu, prin decretul nr. 237/6 aprilie 2004, l-a graţiat.

Iată o serie de exemple pe care le consider concludente. Din păcate, nimeni nu va putea face o listă completă întrucât pe de-o parte mulţi evrei au preluat în urmă cu 6 decenii nume româneşti, iar pe de-altă parte multe firme (unele dintre acestea firme fantomă) din întreaga lume venite în România să o jefuiască, au în spate tot evrei care rămân în anonimat. Mai există o categorie interesantă de infractori români, respectiv cei care pentru a scăpa de

răspunderea penală au fugit în Israel. Dau două exemple: Ioana Maria Vlas (ns. 1944), preşedinta SOV Invest, firmă al cărei faliment fraudulos din anul 1999 a sărăcit 350.000 de români, a fugit în Israel, unde a fost găzduită, nederanjată de nimeni, câţiva ani; puţin probabil să fie acceptată atâta timp în Israel, un stat cu un regim atât de strict în privinţa străinilor, dacă nu ar fi fost evreică; a revenit în ţară la propria sa dorinţă predându-se în martie 2003, fiind condamnată iniţial la 20 de ani închisoare, pedeapsă redusă apoi la 10 ani. Un alt exemplu îl constituie Alexandru Dinulescu (ns. 1933), preşedintele Bankcoop, bancă pe care a falimentat-o; şi el a fugit iniţial în Israel, iar de aici în SUA; condamnat în anul 2000 la 10 ani închisoare pentru luare de

mită, a fost extrădat de americani în 2003 (nu ştiu cât a executat din pedeapsă).

Mai trebuie amintit Nati (Natan) Meir (ns. 1955 în Israel din părinţi evrei români). După ce în anul 1987 (conform biografiei afişate de Wikipedia) a fost condamnat în Israel la 30 de luni de închisoare pentru 80 de fapte de înşelăciune, a venit în România, primind în 1999 – 2000 cetăţenia română. În anul 2003 tribunalul din Haifa l-a condamnat din nou pentru escrocherii şi falsuri la 36 de luni de închisoare cu suspendare şi amendă, iar în anul 2004 Corneliu Vadim Tudor l-a trimis deputat în Parlamentul României, numindu-l consilierul său pentru probleme de politică externă (de altfel, toate partidele mari din România, indiferent de numele purtat în timp – în

prezent PSD, PNL, PD-L, PRM – au împânzit Parlamentul României cu deputaţi şi senatori evrei). În România, Meir a înfiinţat firmele Orwalsam Trading (plasare de forţă de muncă în Israel) şi Defense Group (pază şi protecţie). Deşi pretindea că în anul 2005 a primit o moştenire enormă din SUA (aproape 90 mil. $ în bănci precum şi proprietăţi imobiliare în SUA, Africa de Sud şi Nigeria), în România s-a ocupat tot de escrocherii, în anul 2006 fiind trimis în judecată pentru fals intelectual şi evaziune fiscală, precum şi înşelarea a 129 persoane cărora le-a promis contracte de muncă în Israel – nici acest dosar nu s-a judecat. Ca parlamentar, s-a remarcat prin iniţiative legislative privind graţierea condamnaţilor. În anul 2009, cu tupeul caracteristic

majorităţii conaţionalilor săi, şi-a anunţat intenţia de a candida la Preşedinţia României.

În sfârşit, în această vară, a izbucnit un nou scandal: s-a dezvăluit faptul ca ministrul tineretului şi sportului, evreica Monica Maria Iacob-Ridzi (ns. 1977), a acordat fără licitaţie suma de 630.000 euro unor firme de apartament pentru a organiza Ziua Tineretului. S-a constatat că să valoarea achitată nu a fost justificată, scena de concert de la Costineşti costând în realitate o sumă infimă faţă de cea decontată iar onorariile muzicienilor (care nici nu le-au fost plătite integral) depăşeau cu mult costurile de piaţă. La 14 iulie 2009 Monica Iacob-Ridzi a fost schimbată din funcţie, dar PD-L încearcă pe toate căile

blocarea cercetării penale a acesteia. Monica Iacob-Ridzi este unul dintre exemplele de tinere, fără nicio experienţă şi fără calităţile necesare, pe care Traian Băsescu le-a impus în fruntea României: la 27 de ani deputat, la 30 de ani europarlamentar, la 31 de ani ministru.

Mă mai refer la unele firme evreieşti care au obţinut de la funcţionarii români avize contra legii, avize menţinute de majoritatea judecătorilor în faţa cărora s-a ajuns, singura explicaţie fiind corupţia.

Încă din anul 1990, primul ministru Petre Roman a emis hotărârea de guvern nr. 1.263 prin care aproba măsuri legate de cooperarea dintre firma „Marc Rich” Elveţia şi societatea comercială „Petromidia S.A”. România. Firma elveţiană aparţine

escrocului internaţional Marc Rich, evreu născut în 1934 în Belgia cu numele de Marc David Reich, emigrat împreună cu familia în SUA în anul 1942, stabilit în Elveţia în anul 1983, când în Statele Unite a început cercetarea sa penală, posesor în prezent al unui paşaport spaniol şi al unuia israelian. Ancheta împotriva sa a început pentru evaziune fiscală şi pentru încălcarea embargoului instituit în Orientul Mijlociu în anii 1973 – 1974, când a obţinut o avere enormă prin importul de petrol din Iran şi Irak, revândut în SUA cu preţ dublu. La momentul semnării de către Petre Roman a hotărârii de guvern în favoarea fugarului Marc Rich, acesta era persoana cea mai căutată de departamentul american de justiţie. În ziua de 20 ian. 2001, în ultima sa

zi de preşedinţie a SUA, William Jefferson Clinton i-a semnat graţierea – la graţiere au contribuit atât donaţiile extrem de substanţiale făcute Partidului Democrat şi Bibliotecii Clinton de către fosta sa soţie, evreica Denise Eisenberg Rich (ns. 1944), cât şi influenţa lobby-ului evreiesc (datorită relaţiilor sale cu serviciile secrete israeliene, dar şi generoaselor donaţii făcute în Israel care i-au adus titlul de doctor honoris causa al Universităţilor Bar Ilan şi Ben Gurion în anul 2007, iar în anul 2008 premiul Centrului Medical Sheba). În anul 2006, revista Forbes l-a situat pe locul 242 în clasamentul miliardarilor americani, cu o avere de 1,5 mird. $. La începutul anilor ’90 dorinţa sa de a-şi însuşi Petromidia a fost stopată de opunerea

sindicatului (se pare că la o uzină de aluminiu pe care o preluase anterior Rich, după privatizare concediase întreg personalul), iar guvernul încă nu-şi permitea corupţia, trădările şi abuzurile făţişe de astăzi. Presa susţine că Rich a dorit privatizarea hotelului Athenee Palace din Bucureşti şi că s-a aflat în spatele firmei Gabriel Ressources, acţionarul principal al Roşia Montana Gold Corporation (în cadrul căreia statul român are o participaţie de sub 20 % prin Minvest Deva) – campania publicitară a acestei firme promite românilor, în schimbul aurului din Munţii Apuseni, un câştig de 4 mird. $ – este puţin probabil, în condiţiile în care afacerile lui Marc Rich se caracterizează prin evaziune fiscală, iar reprezentanţa în România a

principalei sale firme, Glencore (care are 67 de sucursale în întreaga lume şi al cărei CEO este evreul sud-african Ivan Glasenberg, ns. 1957), în anul 2004, la o cifră de afaceri de 1.000 miliarde de lei

(vechi) a raportat profit 0 şi ca atare nu a achitat niciun impozit pe profit. Dar asupra Roşiei Montana, voi reveni.

În prezent, în afara firmei principale (Glencore International AG cu sediul în Baar, Elveţia), Rich mai deţine „la vedere" Trafigura AG (cu sediul tot la Baar) şi Marc Rich Real Estate Gmbh, care se ocupă cu largi proiecte de dezvoltare imobiliară în Cehia. Încă din timpul „războiului rece", în vreme ce era dat în urmărire de justiţia americană, Rich întreţinea excelente relaţii de afaceri cu guvernele de la Moscova şi

Bucureşti, având legături strânse cu înalţi oficiali guvernamentali, relaţii păstrate (şi chiar întărite prin corupţie) şi după schimbările politice majore din aceste ţări. De altfel, tripleta evreilor sionişti americani Marc Rich – George Soros – Jeffrey Sachs (ns. 1954), ultimul fiind la începutul anilor ’90 consilierul economic al fostului preşedinte rus Boris Elţîn (un alcoolic corupt, care îşi pierdea de la o zi la alta discernământul) este considerată este considerată vinovată, prin introducerea „terapiei de şoc” de crearea artificială şi intenţionată a superinflaţiei şi haosului economic în Rusia, de care cel puţin Rich a profitat din plin. Mituind oficialii din fruntea Rusiei, Rich a reuşit să cumpere la preţuri insignifiante întreaga producţie de aluminiu

a Rusiei. De altfel, presa română a atras atenţia, în timp, asupra faptului că şi întreaga industrie a aluminiului cât şi o parte din industria oţelului din România a fost privatizată în favoarea unor companii ruseşti care în realitate îl au în spate pe Marc Rich: Alro Slatina, Alprom Slatina şi Alum Tulcea (care au fuzionat în anul 2006) au ca acţionar majoritar firma rusească Marco International (devenită, în 2007, Vimetco) – articole din presa română, dar şi străină, susţin că Marco International a fost înfiinţată în 1983 (sau 1985) de Marc Rich (purtându-i de altfel numele) şi de evreul american Alan Kestenbaum (în prezent CEO al International Metal Enterprises); compania rusă Conares (din 2003, Mechel) a privatizat firmele româneşti Industria

Sârmei Câmpia Turzii (Mechel Câmpia Turzii), Combinatul de Oţeluri Speciale Târgovişte (Mechel Târgovişte), întreprinderea de sârmă şi produse din sârmă Buzău (Ductil Steel Buzău), Combinatul Oţelul Roşu (Ductil Steel Oţelul Roşu) şi Laminorul Brăila – tot presa, îi consideră ca „naşi" ai companiei pe Marc Rich şi pe evreul rus Mihail Maratovici

Fridman (v. Nota de subsol 31 de la cap. XIX), iar sediul companiei ruseşti este în Elveţia, în micuţa localitatea Baar, unde îşi au sediul şi principalele companii ale lui Rich!

Marc Rich a fost implicat şi în scandalul internaţional cunoscut ca „Angolagate" sau ca „Afacerea Mitterand-Pasqua" (traficul ilegal de arme spre Angola din anii 1993 –

1994); dacă în acest scandal apar în prim plan numele unor creştini (Jean-Christophe Mitterand – fiul preşedintelui francez Francios Mitterand, Charles Pasqua – ministrul francez de interne, omul de afaceri Pierre Falcone etc.), în această afacere au fost implicaţi şi mulţi evrei: evreul rus israelian Arcadi Alexandrovici Gaidamak (v. Nota de subsol 31 de la cap. XIX), evreul american Marc Rich, evreul francez Jacques Attali (cel care acum două decenii propunea eutanasierea pensionarilor, v. Nota de subsol 42 de la cap. XVI), evreul israelian Samuel Mandelsaft (ns. 1929 cu numele Samuel Shaked, curierul banilor) şi posibil evreul uzbec israelian Lev Avnerovici Leviev (v. Nota de subsol 31 de la cap. XIX); pe

parcursul procesului, Gaidamak a fugit în Israel, iar autorităţile israeiene au refuza extrădarea sa cât şi a lui Mandelsaft; în final, mulţi creştini din acest dosar au ajuns în închisoare, dar niciun evreu.

Două ultime scurte menţiuni: Eric Himpton Holder, cel care fost implicat în graţierea sa (în perioada 1997 – 2001 era procuror general adjunct iar între 20 ian. – 2 februarie 2001 procuror general) a redevenit la începutul anului 2009 noul procuror general al SUA, iar omul de încredere al lui Rich în România a fost Stamen Stancev (consilier al grupului Glencore), arestat pentru scurt timp şi apoi trimis în judecată pentru spionaj, dar nejudecat nici până în prezent.

Împuternicitul lui Mark Rich pentru

România şi Israel a fost evreul Yoav Stern (soţul vedetei TV Oana Cuzino Stern); la data de 2 oct. 2002 Yoav Stern a fost arestat pentru înşelarea partenerilor din firma Interlink Overseas Corp. Ltd. (controlată de acelaşi Mark Rich); a fost pus în libertate după câteva ore, presa comentând faptul că eliberarea a avut loc la intervenţia lui Viorel Hrebenciuc, la acel moment vicepreşedinte al Camerei Deputaţilor; de atunci, nu am mai găsit informaţii despre cursul dosarului.

De menţionat şi faptul că în aceeaşi zi de 20 ian. 2001, W.J. Clinton l-a graţiat şi pe partenerul de afaceri al lui Marc Rich, evreul Pincus Green (ns. 1936), născut în Elveţia, posesor de paşaport bolivian, stabilit în SUA, unde a intrat în afaceri cu petrol. Revista Forbes i-a estimat averea la

1,2 mird. $. În anul 1983, după ce a fost trimis în judecată, fugise şi el din SUA.

Am spus că voi reveni asupra problemelor de la Roşia Montana, zona în care se află resursele în special aurifere ale României (se estimează cca. 300 – 330 t. Aur şi cca. 1.600 t. Argint). Iniţiativa jefuirii aurului românesc a avut-o evreul român Frank Timiş (ns. 1963 cu numele de Vasile Timiş, fugit înainte de revoluţie în Australia), împreună (conform presei) cu Marc Rich. Biografia oficială a lui Frank Timiş este plină de pete albe. Nu se ştie exact când a părăsit România (probabil 1979), dar se ştie că între anii 1982 – 1991 a suferit în Australia trei condamnări cu amendă pentru posesie de droguri. Şi-a început afacerile înfiinţând o firmă de

transport (Timiş Transport), care avea un singur camion, pe care îl conducea personal şi care a dat faliment în anul 1986. Începând cu anul 1992, a înfiinţat trei noi companii, toate închise de autorităţile australiene întrucât nu respectau standardele legale. După atâtea eşecuri la antipozi, anul 1995 reprezintă anul de cotitură pentru Timiş: înfiinţează firma Gabriel Ressources NL Australia care la data de 4 sept. 1995 încheie cu Minvest Deva (Regia autonomă a cuprului, aurului şi fierului) un parteneriat pentru exploatarea rezervelor de metale preţioase de la Roşia Montana. A doua zi după încheierea acestui parteneriat, Minvest Deva anunţă în presă intenţia de încheia în viitor cu o societate străină parteneriatul pe care tocmai îl

semnase! Din acest moment, afacerile lui Timiş merg tot mai bine: în anul 2000 cumpără 15 % din acţiunile European Goldfields, în anul 2005 cumpără 30 % din acţiunile Sierra Leone Diamond Coropation iar în acelaşi an înfiinţează Eastern Petroleum, trecând la exploatarea petrolului din nordul Mării Caspice. Presa susţine ca Timiş şi-a vândut acţiunile de la Roşia Montana în anul 2003 lui Beny Steinmetz. Afacerile sale cu aur şi petrol l-au adus în anul 2008 pe locul 497 în topul celor mai bogaţi britanici, cu o avere de 162 mil. Lire sterline (238 mil. $). Numele lui Frank Timiş apare legat, într-o formă sau alta, de o serie de scandaluri de corupţie (afacerea Ovidiu Tender-Willem Matser, afacerea Rafo-UGB, afacerea Regal Petroleum sau privatizarea

Petrom).

Frank Timiş a înfiinţat şi compania Regal Petroleum Services Ltd., care după 12 februarie 2003 a devenit Central Europe Petroleum (CEP); CEP ŞI VGB Invest (controlată de Ovidiu Tender) înfiinţează la Londra, în cote de participaţie egale, firma Balkan Petroleum. Balkan Petroleum a devenit acţionarul majoritar al firmelor Rafo şi Carom Oneşti, ale căror datorii postprivatizare în sumă de peste 400 mil. Euro au fost preluate de AVAS prin ordonanţă de urgenţă emisă de guvernul Adrian Năstase. BKP Trading impex deţine şi 73,4 % din acţiunile Urbis Armături Sanitare. Conform unor articole de presă, Frank Timiş ajunsese stăpân peste cca. 5 % din suprafaţa României, pe care a primit-o

în concesiune (prin Gabriel Ressources perimetrul de la Roşia Montana în vederea exploatării aurului, prin Central Europe Petroleum un perimetru enorm din judeţele Suceava, Neamţ, Bacău şi Iaşi în vederea exploatării zăcămintelor de petrol şi gaze naturale iar prin International Goldfields un perimetru de cca. 2.500 km/p situat între Deva, Lugoj şi Oţelul Roşu).

În prezent, în cadrul Gabriel Ressources (care deţine 80,69 % din acţiunile Roşia Montana Gold Corporation) acţionarii principali sunt 1) Paulson & Co (16 %), firmă aparţinând evreului american John Alfred Paulson (ns. 1955, locul 76 în topul miliardarilor planetei pentru anul 2009 cu o avere de 6 mird. $); conform presei, este şi cel mai important acţionar şi

al companiei Delphi care deţine fabricile de componente auto de la Ineu, Moldova Nouă, Sânnicolau Mare şi Miroslava; 2) electrum Strategic Holdings (16 %), firmă făcând parte din The electrum Group LLC al cărei preşedinte şi CIO este evreul american Thomas Kaplan (care mai este preşedintele grupului de firme Tigris); 3) BSG Capital Markets (16 %), firmă care alături de BSG Investments, BSG Ressource şi altele face parte din Beny Steinmetz Resource Group, grup cu sediul în Elveţia aparţinând israelianului Beny Steinmetz (în anul 2008 locul 5 în topul celor mai bogaţi oameni de afaceri din Israel cu o avere de 3,6 mird. $); Steinmetz mai deţine Steinmetz Diamond Group cu sediul tot în Elveţia (care are licenţa pentru exploatarea diamantelor în

Botswana, Congo, Sierra Leone şi Zambia), Scorpio (dezvoltator imobiliar în Rusia, Kazahstan şi Europa de Est), ŞTI Ventures NV, Tucows, mai este CEO al firmei Simfer SĂ, coproprietar al firmei Koidu Holdings iar conform presei româneşti, prin firma Seven Hills desfăşoară proiectul rezidenţial bucureştean West Park din cartierul Militari; 4) Newmont Canada (13 %), subsidiară a Newmont Mining Co, companie în care îl regăsim pe evreul american George Soros care a fost amintiţit şi în alte rânduri; 5) Baupost Group (13 %), companie înfiinţată în anul 1982 de evreul american Seth Klarman.

Foarte recent, un alt evreu a devenit interesat de aurul românesc: Peter Munk (ns. 1927 la Budapesta; în anul 1944 familia

sa, foarte bogată, a plătit autorităţilor naziste pentru dreptul de a părăsi Ungaria cu trenul Kastner, ajungând în Elveţia şi apoi în Statele Unite). În anul 1983, Munk a înfiinţat în Canada compania Barrick Gold, cea mai importantă companie de extracţie a aurului din lume (se mai ocupă şi cu extracţia argintului şi cuprului), activităţile sale desfăşurându-se pe toate cele 6 continente. În anul 1997, Munk înfiinţează la Budapesta, împreună cu evreul Nathaniel Philip Victor James Rothschild (ns. 1971, membru al clanului Rothschild, născut în Anglia, stabilit în Elveţia), românul Arpad Zoltan Paszkany (patronul clubului de fotbal CFR Cluj, unul dintre principalii contribuitori la campaniile electorale ale PDL – numai în anul 2008 a donat

echivalentul a 238.000 euro) şi alţi investitori, compania TriGranit, specializată în proiecte imobiliare; prin TriGranit, care a construit în diferite ţări est-europene centrele Polus, afacerile lui Munk au pătruns şi în România. Ulterior finalizării acestei ediţii, în anul 2011, în urma declaraţiilor prin care Traian Băsescu sprijinea făţiş însuşirea de către evrei a aurului românesc, Munk a cumpărat prin Barrick Gold 38,5 mil. Acţiuni ale companiei canadiene Carpathian Gold, înfiinţată în anul 2003, (care a obţinut prin firma Samax România SRL mai multe licenţe de explorare în judeţele Caraş-Severin, Mureş, Hunedoara şi Maramureş), şi care operează în Brazilia, Ungaria şi România. Toate cele patru companii care vânează aurul din

România (Roşia Montana Gold Corporation, European

Goldfield, Carpathian Gold şi Barrick Gold) au în comun atât sediul central (în Canada) cât şi un acţionariat evreiesc.

Dezvoltatorii imobiliari care au împânzit România sunt în cea mai mare parte evrei. Ei sunt cei care au scumpit artificial, până la valori enorme, aberante şi nejustificate, preţurile terenurilor şi clădirilor. Ei sunt cei care au primit autorizaţii de construcţii în spaţii în care construcţiile erau interzise, împotriva planurilor de sistematizare şi împotriva legilor. Reamintesc exemplul cel mai concludent, cel al firmei Millenium Building Development, ale cărei construcţii turn pun în pericol Biserica Armenească şi Catedrala

Sf. Iosif (v. Nota de subsol 31 de la cap. XVI).

Nu este locul să fac aici analiza completă a jafurilor care totalizează zeci de miliarde de dolari, săvârşite de evrei, sub toate formele şi profitând de corupţia demnitarilor, funcţionarilor de stat şi magistraţilor români – de altfel, nici nu am cum să le cunosc pe toate. Dacă cineva este interesat de acestea, îi recomand trilogia lui Cornel Dan Niculae: „Războiul nevăzut al evreilor sionişti cu românii", „Ofensiva iudaismului asupra României" şi „Politica filo-sionistă a României" (din volumul imens de informaţii prezentate în aceste cărţi, o parte le cunoşteam deja şi erau reale; cea mai mare parte nu le cunoşteam – pe unele le-am verificat şi s-au confirmat, pe altele

nu am avut posibilitatea să le verific; am găsit şi unele erori minore). Nu ştiu dacă acest Cornel Dan Niculae există cu adevărat, cred mai degrabă că reprezintă un personaj colectiv, format din mai mulţi istorici şi ofiţeri cinstiţi şi patrioţi – să le dea Dumnezeu sănătate şi să-i ajute în lucrarea lor.

3. „Dubito, ergo cogito; cogito, ergo sum”. (lb. iatină: „Mă îndoiesc, deci gândesc; gândesc, deci exist.”) – acest principiu fundamental al filosofiei raţionaliste, enunţat de părintele acesteia, Rene Descartes (1596 – 1650), consacră îndoiala drept condiţie şi dovadă a gândirii. Iată însă că în România mileniului III gândirea a ajuns interzisă în anumite domenii istorice: guvernul Adrian Năstase a

emis ordonanţa de urgenţă nr. 31/2002 (adoptată de Parlament ca legea nr. 107/2006) conform căreia îndoiala asupra holocaustului a fost transformată în infracţiune pedepsită cu închisoarea de la 6 luni la 5 ani şi interzicerea unor drepturi. Prin aceeaşi ordonanţă a fost transformată în infracţiune pedepsită cu închisoare de la 3 luni la 3 ani şi interzicerea unor drepturi promovarea cultului eroilor neamului care sunt detestaţi de evrei – în baza acestei ordonanţe devenită lege, au fost înlăturate statuile mareşalului Ion Antonescu (1882 – 1946) şi au fost redenumite străzile care îi purtau numele. Poate că mareşalul Antonescu a avut limitele sale, poate că a făcut unele greşeli, toate acestea trebuie privite, explicate, înţelese şi poate chiar

scuzate în contextul geopolitic al timpului în care s-a aflat la conducerea ţării – în mod cert însă, indiscutabil, mareşalul a fost un exemplu de patriotism, de onoare, de corectitudine, fiind un aprig duşman al corupţiei – dar toate acestea sunt calităţi urâte atât de evreii sionişti, cât şi de Adrian Năstase. A treia infracţiune născocită de Adrian Năstase, într-o societate care pretinde că respectă principiile democratice, drepturile omului, libertatea de gândire, de asociere şi a cuvântului, pedepseşte cu închisoare de la 3 la 15 ani şi interzicerea unor drepturi constituirea unei organizaţii cu caracter fascist, rasist sau xenofob (precum şi aderarea la aceasta ori sprijinirea ei) – în condiţiile în care în România de azi legile sunt interpretate şi

aplicate atât de aleatoriu şi de abuziv, constituirea unei organizaţii care să militeze pentru promovarea adevărului asupra crimelor săvârşite de evrei te poate trimite la închisoare. În sfârşit, Adrian Năstase defineşte holocaustul în singurul sens pe care îl acceptă sionişţii, respectiv doar persecuţia sistematică a evreilor – pentru sionişti şi pentru Adrian Năstase, vieţile celor 6 milioane de creştini morţi în lagărele naziste nu au nicio valoare. Niciun parlamentar român nu s-a ridicat împotriva acestei legi abuzive şi sioniste, niciun ziar sau post TV nu a vorbit despre ea. Imensa majoritate a populaţiei din România nici nu cunoaşte măcar existenţa acestei legi.

4. Ce vremuri mizere trăim, pedeapsă trimisă de Dumnezeu pentru necredinţa

acestui popor, credincios doar în vorbe şi recensăminte! O clasă politică nevrednică şi nevolnică, al cărei patriotism are doar reflexe electorale, se străduie prin toate mijloacele să ne dezicem de mari români care, vorbind despre răul enorm făcut de evrei acestei ţări, au depăşit noile şabloane impuse de „gândirea europeană”. Parlamentul îi trimite în închisoare pe cei care laudă patriotismul mareşalului Antonescu; istorici ticăloşi refuză să spună adevărul despre mişcarea legionară, mişcare naţionalist-creştină; marele savant Nicolae Paulescu este aruncat într-o nemeritată uitare; iar, mai recent, personalităţi publice (apropiate de preşedintele Traian Băsescu) precum Horia Roman Patapievici (preşedintele Institutului

Cultural Român!) şi europarlamentarul PD-L Cristian Preda (fost consilier al preşedintelui şi decorat de acesta în anul 2009 cu ordinul Steaua României în grad de cavaler) reiau, după decenii, campania începută în anii ’80 de fostul rabin şef Moses Rosen (1912 – 1994, rabin şef între 1948 – 1994) şi cer scoaterea lui Mihail Eminescu din literatura şi jurnalistica română! (pentru declaraţiile abjecte ale celor doi oficiali, v. Claudiu Iordache – „Homo posteritas”, pag. 23).

5. În afara românilor neaoşi, stabiliţi în străinătate în momentul în care erau deja celebri, pe care statele de adopţie şi i-au însuşit mândrindu-se cu cetăţenia pe care le-au acordat-o şi considerându-i ca valori naţionale (Constantin Brâncuşi, George

Enescu, Emil Cioran, Mircea Eliade, George Emil Palade, Henri Coandă, Sergiu Celibidache sau chiar Nadia Comăneci), se poate constata cu uşurinţă că singurii cetăţeni români emigranţi, plecaţi din ţară ca necunoscuţi şi care primesc în străinătate notorietate sau chiar înalte demnităţi publice, sunt evrei: poeţii Tristan Tzara (Samy Rosenstock), stabilit în Elveţia şi Ilarie Voronca (Eduard Marcus), stabilit în Franţa, ca şi Pierre Moscovici, deputat francez, fost ministru delegat, fost vicepreşedinte al Parlamentului European, decorat în anul 1999 cu ordinul Steaua României în grad de Comandor precum şi tatăl acestuia, Serge Moscovici (Ştrul Hersch), psiholog de renume în Franţa; Noel Bernard (Noel Bernard Bercovici),

emigrant în Israel şi apoi stabilit în Germania, unde a fost directorul secţiei în limba română a postului de radio Europa Liberă, post înfiinţat de CIA (şi unde lucra ca redactor şi soţia sa, evreica Ioana Măgură Bernard); profesorii universitari din SUA, Liviu Librescu (Virginia), decorat post-mortem în anul 2007 cu ordinul Steaua României în grad de Mare Cruce ca şi Vladimir Tismăneanu (Maryland); laureatul premiului Nobel pentru pace, Eli Wiesel, stabilit de asemenea în Statele Unite, decorat în anul 2002 cu ordinul Steaua României în grad de Mare Ofiţer; Mihai Horodniceanu, a ajuns coordonatorul lucrărilor de infrastructură la reţeaua metroului din New York; Ioan Holender, directorul Operei din Viena, decorat în anul

2000 cu ordinul Steaua României în grad de Mare Ofiţer; Samuel Liechtensztejn, ministrul educaţiei şi culturii din Uruguay la jumătatea anilor ’90, ale cărui rădăcini sunt din Baia Mare; tânărul regizor Radu Mihăileanu (Buchman) stabilit şi el în Franţa şi apreciat pentru filmele artistice având ca temă prigonirea evreilor, milionarul Frank Timiş fugit în Australia, Gianni Lazzaro (Lazar Marcovici), patronul casei de bijuterii Sabion, numit de presa română „regele bijuteriilor de lux” sau „bijutierul vedetelor de la Hollywood”, stabilit în Germania şi atâţia alţii. Unii dintre aceştia şi-au exprimat în mod deschis ostilitatea faţă de România – este problema lor, cu care trăiesc şi cu care probabil vor muri. Important însă este ca Occidentul să

nu aibă impresia, subtil indusă, că tot ce s-a născut bun pe pământul românesc este obligatoriu numai de origine evreiască.

6. În timp ce românilor basarabeni cetăţenia română le este refuzată ori acordată cu greu şi doar contra mită, mii sau zeci de mii de evrei redobândesc în fiecare an cetăţenia ţării pe care o urăsc, dar vor să o stăpânească. Dau doar câteva exemple. Prin Ordinul Ministerului Justiţiei nr. 746/C/13 martie 2008, din 155 persoane care redobândesc cetăţenia română, cel puţin 103 erau evrei, la care se adaugă 15 copii minori evrei, dar niciun român basarabean. Prin OMI nr. 2572/7 oct. 2008 redobândesc cetăţenia română 103 persoane, dintre care cel puţin 71 evrei (3 născuţi în Israel), la care se adaugă 27 copii

minori evrei, dar niciun român basarabean; în aceeaşi zi, prin OMI nr. 2573, redobândesc cetăţenia română alte 142 persoane, dintre care cel puţin 101 evrei (3 născuţi în Israel şi 2 în Brazilia) la care se adaugă 18 copii minori evrei – dar nici acum, niciun român creştin din Basarabia ori Bucovina. Într-o singură zi, prin cele două ordine ale MI, au primit cetăţenia română în total 217 evrei. Prin OMI nr. 407/C/30 ian. 2009 redobândesc cetăţenia română 143 de persoane, dintre care cel puţin 76 evrei (4 născuţi în Israel şi unul în Africa de Sud) la care se adaugă 30 copii minori; prin acest ordin, a redobândit cetăţenia română şi o românca din Basarabia. Niciunul dintre aceştia nu a cerut să îşi stabilească domiciliul în

România. Prin cele patru OMI a fost redobândită cetăţenia română de către alte 24 persoane care au cerut stabilirea domiciliului în România – printre acestea, o singură evreică (care oricum, locuia în România).

Au redobândit cetăţenia română bătrâni evrei de peste 80 de ani, care au declarat că nu vor să se stabilească în România; au redobândit cetăţenia română tineri evrei care nu s-au născut în România, şi ca atare nu aveau cum să redobândească o cetăţenie pe care nu au avut-o niciodată şi nici nu vor să se stabilească aici; au redobândit cetăţenia română evrei din Republica Sud-Africană, Canada, Venezuela, Brazilia etc., fără nicio legătură cu România. Cumpără bucată cu bucată

pământul românesc şi imobilele pe care le speculează, îşi exprimă votul la alegerile parlamentare şi prezidenţiale la ambasada română din ţările în care trăiesc, iar câteodată, câte unul dintre ei, înainte să înveţe limba română, ajunge în Parlamentul de la Bucureşti. Când românii merg tot mai puţini la vot (fiindcă nu au pe cine vota), câteva sute de mii de evrei din străinătate pot fi decisivi în a stabili atât majoritatea parlamentară cât şi preşedintele României.

Şi după terminarea acestei ediţii aceeaşi politică a continuat, cu înmulţirea cazurilor de redobândire a cetăţeniei române de către evrei care nu au avut-o niciodată. Un singur exemplu: prin OMI nr. 3064/23 nov. 2009 au redobândit cetăţenia română fără stabilirea domiciliului în ţară

un număr de 196 de persoane, dintre care 118 evrei (la care se adăugă 25 de minori); 42 dintre aceşti evrei au redobândit cetăţenia română fără să o fi avut vreodată, 39 fiind născuţi în Israel, iar câte unul în Brazilia, SUA şi Australia. Prin acelaşi ordin, au redobândit cetăţenia română cu stabilirea domiciliului în ţară un număr de 3 persoane dintre care o evreică – paradoxal, aceasta este născută în Israel, are cetăţenie franceză şi locuieşte în SUA.

Cine are mai mult timp decât mine, să caute Ordinele M.J. Şi să centralizeze câţi evrei au dobândit ori redobândit în ultimii ani cetăţenia română, şi câţi români basarabeni ori bucovineni au reuşit aşa ceva.

7. În anul 2007, la scurt timp după

alegerea sa ca preşedinte al Israelului, Shimon Peres declara într-o conferinţă de presă: „… cumpărăm Manhattan-ul, Ungaria şi România şi Polonia. Este interesant, pentru că suntem o ţară mică, dar avem mulţi oameni talentaţi şi cu relaţii”.

8. „De aceea vă spun: este vremea muceniciei!… Ei bine, poporul acesta, prin fruntaşii săi, s-a ticăloşit până la culme, prin trădarea tradiţiilor şi credinţei strămoşeşti… Să rezidim neamul acesta! Acum e timpul jertfei, prin vorbărie şi prin conferinţe nu mai facem nimic. Să te duci, române drag, fără frică, direct spre vârful sabiei, ca străbunii noştri cei viteji, să te duci ca o torpilă japoneză, să mori în braţe cu vrăjmaşul! Acum suntem exact ca în arena romană cu fiare sălbatice – stai aici în

mijlocul arenei şi aştepţi, ca şi creştinii de odinioară, să dea drumul la lei. Aşteptaţi să fiţi sfâşiaţi, rupţi, altă scăpare nu mai e! Lupta este deschisă. Luptaţi până la capăt! Nu vă temeţi!" (v. „Apelul părintelui Iustin Pârvu de la mănăstirea Petru Vodă" din 14 ian. 2009) şi „Pentru că dacă ar fi tăcut tot aşa, de pildă un Eminescu, ar fi tăcut Radu Gyr, un Nichifor Crainic, sau oameni de mai mică talie – apăi am fi fost de mult prăbuşiţi... Tăcerea în faţa acestor pericole este o lepădare a noastră de adevăr. Pentru că ne înrobim şi ieşim din libertatea adevărului... Tăcerea noastră înseamnă sclavie şi îngroparea Ortodoxiei. Oamenii noştri de elită, prin tăcerea lor nu fac decât să construiască sicriul ortodoxiei pe care i-l pregăteşte stăpânirea acestei lumi". (v.

„Adevărul ne face liberi, nu ne pune cip” – părintele stareţ Iustin Pârvu, 26 febr. 2009).

Cap. XIX

Au trecut 17 ani.

O nouă întâlnire – poate ultima.

Aceeaşi sală, aceleaşi lumânări, aceeaşi masă lungă, aceeaşi atmosferă, acelaşi amfitrion. În mare parte, aceiaşi participanţi. Unii dintre ei, trecuţi între timp în împărăţia stăpânului lor, nu se mai regăseau – dar locul lor fusese deja luat de alţii, mai tineri.

* * *

— În anul 1999 cineva de aici (1) a oferit lumii întregi o explicaţie genială:

„pagube colaterale” – folosiţi întotdeauna de acum încolo această sintagmă pentru a justifica acele crime inutile pe care le săvârşiţi (în mod surprinzător pentru toţi, după aceste cuvinte amfitrionul a zâmbit înclinându-şi uşor capul înspre o anumită parte a întunericului – nimeni nu-şi aducea aminte ca în ultimii zeci de ani altcineva să se mai fi bucurat de o astfel de apreciere!).

* * *

Repet. Spulberaţi principiile creştine!

Principala valoare a creştinismului, aşa cum a spus Fiul Lui arătând de ce a venit pe lume, este adevărul (2) – voi veţi ascunde adevărul şi veţi promova minciuna. Ucideţi adevărul! Veţi schimba cărţile vechi (aici vă

va ajuta şi Internetul), nu le veţi lăsa oamenilor timp să gândească, veţi obţine din partea conducătorilor statelor creştine condamnarea celor care vor gândi şi vor spune ce gândesc despre voi.

Creştinii au fost învăţaţi să nu strângă averi (3) voi învăţaţi-i că singurul scop al vieţii pe pământ este averea. Învăţaţi-i că doar cu averi cât mai mari vor putea să trăiască aşa cum văd în filmele voastre: avioane şi elicoptere particulare, iahturi, vile în toate colţurile lumii, zeci de limuzine de lux, apartamente de sute de metri pătraţi cu sere, piscine, jacuzzi, cinematograf, terenuri de tenis şi toate neghiobiile care, cu ajutorul vostru, le vor mai trece prin cap: băuturi şi mâncăruri mult mai scumpe decât fac, tablouri ale unor pictori de care ei nici

nu au auzit, dar despre care voi le veţi explica că sunt celebri, curve de lux. Îi veţi învăţa să strângă cât mai mulţi bani, ca să poată avea tot ce doresc.

Au fost învăţaţi să nu arunce primii piatra (4) şi să nu scoată sabia (5) voi o să le explicaţi că dacă vor să înfrângă terorismul, vor trebui să atace primii. Şi asta chiar dacă nu există niciun pericol. După un război câştigat, care aduce şi mari avantaje economice, nimeni nu se mai întreabă de ce a pornit războiul.

* * *

Nu uitaţi primele două mari diversiuni ale omenirii şi (a urmat un nou zâmbet!) nu întrebaţi a cui a fost cel puţin una dintre

ele.

Toată lumea ştie că prima diversiune, venită din mitologie, este Calul Troian construit de aheul Ulise. Oamenii nu realizează că atunci a fost de fapt o dublă diversiune – iar fără cea de-a doua, diversiunea zeilor, prima nu putea reuşi. Laocoon, preotul lui Phoebus Apolo, şi-a dat seama de pericol şi a vrut să deschidă ochii troienilor. A luat o lance şi a aruncat-o în calul de lemn, auzindu-se dinăuntru zgomot de săbii şi scuturi care se loveau între ele. Dar zeiţa Palas Atena le-a întunecat minţile troienilor, care nu au auzit nimic. Iar zeul Poseidon, tot la rugămintea Atenei, a trimis doi şerpi uriaşi care l-au sugrumat pe Laocoon şi pe cei doi fii ai săi. Fără diversiunea zeilor, diversiunea oamenilor nu

reuşea.

Învăţămintele acestei prime diversiuni, voi le-aţi deprins de mult şi le aplicaţi de mult cu succes: nu lăsaţi adevărul să ajungă la urechile oamenilor. De aceea, trebuie să aveţi controlul asupra mass-media, sub toate formele sale. (6)

A doua diversiune este foarte puţin cunoscută.

Vă amintiţi de „Incoruptibilul” (7), un om prea cinstit ca să îmi fie pe plac întrucât refuza să înţeleagă că Revoluţia franceză (ca toate celelalte revoluţii de altfel) a izbucnit pentru ca voi, evreii, să accedeţi la puterea politică. Deşi era foarte apreciat şi admirat de parizieni, într-o zi, la întoarcerea acasă, a fost surprins să găsească în faţa locuinţei o mulţime de oameni furioşi, dintre

care unul, fără să spună o vorbă, i-a zburat cu un foc de pistol maxilarul. A fost arestat, dus la judecată (unde, fără o falcă, nu putea vorbi ca să se apere), condamnat iar a doua zi ghilotinat. Mulţimea furioasă i-a intrat în casă, a răsturnat totul şi apoi a plecat furioasă răcnind „pas un sou, pas un sou!”. (8)

Înţelegeţi ce s-a întâmplat? Cineva din mulţime (şi nu am de gând să vă spun cine) a păcălit oamenii spunându-le că „Incoruptibilul” nu este chiar atât de incoruptibil, iar casa lui este plină de aur. A fost uşor ca oamenii, înainte să verifice, să-l acuze; iar după ce au verificat, era prea târziu: „Incoruptibilul”, mutilat, era deja dus la judecată. Iar cel care a răspândit zvonul, a tras şi focul de armă.

„Calomniez, calomniez, il en restera toujours quelque chose!” (9)

Aţi aplicat întotdeauna foarte bine şi această diversiune. Dar să nu o uitaţi niciodată.

* * *

Împrăştiaţi-vă cu toţii în tot mai multe ţări creştine, luaţi cetăţenia tuturor acestor ţări – veţi dobândi astfel în cât mai multe ţări dreptul de vot, dar şi dreptul de a fi aleşi. Vă veţi impune pe plan politic, pe plan civic, pe plan social, dar în special pe plan economic şi financiar.

Urmaţi din timp exemplul acestei tinere (10), demnă urmaşă a Iuditei şi Esterei, care l-a îngenunchiat când a trebuit pe

William Jefferson Clinton (un al treilea zâmbet, urmat de încă o uşoară înclinare a capului înspre bezna din faţă – aşa ceva nu se mai întâmplase niciodată!).

* * *

V-am promis că nimeni nu vă va critica pentru crimele voastre, şi aţi văzut că m-am ţinut de cuvânt (11).

Voi aţi fost autorii holocaustului originar (12), şi asta încă înainte ca străbunii voştri să-l cunoască pe El şi să mă cunoască pe mine – dar după cum vedeţi, toată lumea a uitat ce a însemnat holocaustul care azi, pentru toţi, nu mai reprezintă decât crima săvârşită împotriva voastră. Mai mult decât atât: toţi au fost

obligaţi să fi plângă doar pe ai voştri, şi obligaţi să nu amintească de cele peste 6 milioane de victime ale lui Hitler care erau creştini, fie că erau germani adversari politici ai lui Hitler, slavi ori ţigani, comunişti ori martori ai lui Iehova, hoţi de buzunare ori homosexuali.

Voi aţi săvârşit primul genocid din istoria omenirii când aţi descins în ara Canaanului – dar după cum vedeţi, nimeni nu mai ţine minte (13).

Voi sunteţi promotorii rasismului – dar după cum vedeţi, nimeni nu îşi mai aminteşte asta (14).

Voi aveţi o mare sărbătoare naţională care celebrează uciderea a zeci de mii de oameni nevinovaţi – dar după cum vedeţi, nimeni nu vă condamnă că sărbătoriţi un

masacru (15).

Voi aţi fost autorii primului act terorist din lume – dar după cum vedeţi, nimeni nu-şi aduce aminte (16).

Voi aţi batjocorit în mod constant hotărârile adunării Generale a ONU – dar după cum vedeţi, niciodată Consiliul de Securitate nu a adoptat vreo rezoluţie împotriva voastră (17).

Voi aţi ucis pruncii palestinieni la pieptul mamelor lor, cu mame cu tot; aţi ucis la grămadă femei, bătrâni şi copii nevinovaţi, motivând că voi urmăreaţi doar uciderea teroriştilor; aţi distrus casele familiilor celor care s-au aruncat în aer pe teritoriul vostru; i-aţi îngrădit pe palestinieni în spatele unor linii de demarcaţie din sârmă ghimpată şi beton –

dar după vedeţi, nimeni nu zice nimic. S-ar putea câteodată, când crimele voastre monstruoase nu vor mai putea fi ascunse, să nu puteţi împiedica înscrierea lor pe ordinea de zi a unor conferinţe ori forumuri internaţionale – când se va întâmpla asta, veţi părăsi reuniunea. Vor pleca ambele voastre delegaţii: şi cea de la Ierusalim, şi cea de la Washington (18).

Voi aţi inventat arma nucleară (19), voi o deţineţi şi tot voi aţi refuzat întotdeauna inspecţiile ONU privind armele nucleare – orice ţară a lui Ismael, numai pentru simpla bănuială că ar putea avea sau ar putea obţine arma nucleară, este condamnată în Consiliul de Securitate al ONU iar câteodată, chiar atacată de trupele ţărilor creştine reunite, în interesul vostru, în

OTAN. Este cel mai bun pretext să înlăturaţi conducerile din ţările care vi se opun, să le controlaţi economia, să puneţi mâna pe rezervele lor de petrol. Dar după cum vedeţi, în cazul vostru nimeni nu spune nimic.

Voi aţi atacat ţările din jur – aţi ocupat, mai mult sau mai puţin timp, peninsula Sinai a Egiptului, înălţimile Golan ale Siriei, sudul Libanului. Aţi ocupat teritoriile acordate palestinienilor. Pentru aşa ceva, în cazul lui Saddam Hussein de pildă, când a ocupat Kuweitul, OTAN i-a declarat război – dar după cum vedeţi, pe voi nu v-a deranjat nimeni (20).

Voi v-aţi substituit justiţiei, aţi răpit oameni din alte ţări şi i-aţi dus la voi sau pur şi simplu i-aţi omorât unde i-aţi găsit,

chiar dacă unii dintre ei erau nevinovaţi dar, după cum vedeţi, nimeni nu v-a criticat pentru asta (21).

Voi aţi săvârşit mari jafuri, dar, după cum vedeţi, nimeni nu le asociază cu neamul vostru (22).

Voi aţi bombardat Biserica Naşterii Fiului Lui, dar în afara unei blânde dojeni venite de la un Papă bătrân şi bolnav (23), care nu mai avea mult de trăit, nu v-a deranjat nimeni, niciunul dintre conducătorii lumii creştine nu a scos un cuvânt despre profanarea de către voi a unuia dintre cele mai sfinte locuri ale creştinismului (24).

Aţi condus şi voi lagăre concentrare, dar după cum vedeţi nimeni nu-şi aminteşte decât de cele naziste, în care eraţi închişi

voi (25).

Aţi săvârşit şi voi pogromuri şi masacre, aţi ras şi voi cetăţi de pe faţa pământului, dar nimeni nu v-a condamnat şi nici nu vă va condamna pentru asta (26).

* * *

Aţi ucis destui, inclusiv dintre ai voştri, aruncând vina asupra celorlalţi (27).

De acum încolo, voi nu va mai trebui să ucideţi prea mult cu mâna voastră. În interesul vostru, lucrează deja (chiar dacă ei nu ştiu cu toţii) americanii, englezii, celelalte naţiuni din cadrul OTAN.

În numele libertăţii şi democraţiei, ai drepturilor omului şi al tratatelor internaţionale, acestea atacă unul după

altul statele lui Ismael ostile vouă, le distrug economia pregătind înlocuirea acesteia cu o economie nouă, controlată de voi în interesul vostru, punând în frunte conducători slugarnici vouă, asmuţind parte din popor împotriva celeilalte părţi şi lăsându-i să se ucidă între ei.

În Afganistan, au învrăjbit din nou mujahedinii împotriva talibanilor.

În Irak, au învrăjbit şi mai rău şiiţii şi kurzii împotriva suniţilor.

În teritoriile ocupate, i-au învrăjbit pentru prima dată pe membrii Fatah împotriva membrilor Hamas.

Chiar şi în Kosovo, regiune a unei ţări europene creştine, au dat liber la omor între musulmani şi ortodocşi.

Tot aşa, menţin vrajba printre vecinii

voştri. În Liban în primul rând, unde încă de acum zeci de ani am aruncat seminţe de ură, iar războiul civil este fără de sfârşit. Se lucrează în timpul acesta, încet dar constant, în Siria şi Iran. Se lucrează chiar şi în Pakistan, unde regimul actual nu prezintă garanţii de fidelitate (28). Toate acestea sunt în folosul vostru – forţa duşmanilor pe care vi i-aţi făcut slăbeşte, în timp ce petrolul şi materiile lor strategice merg ieftin, acolo unde trebuie.

* * *

Folosiţi în continuare pârghiile puterii, adică cele ale manipulării. Asta înseamnă să cultivaţi ca şi până acum la creştini vanitatea, trufia şi orgoliul; trândăvia,

lăcomia şi dorinţa de a trăi în lux; superficialitatea, egoismul şi indiferenţa faţă de ceilalţi; narcisismul şi exhibiţionismul; depravarea, pofta de băutură în exces şi preacurvia; şi în special, corupţia (29).

Guvernaţi prin corupţie (30) şi minciună, prin violenţă şi teroare!

* * *

Bucuraţi-vă! Încetul cu încetul, după aproape 100 de ani, sunteţi la un pas de a recâştiga Rusia, ţara în care aţi înregistrat eşecul vostru major – şi odată cu ea, să recâştigaţi toate statele aflate în zona ei de influenţă!

Nu numai că sunteţi cei mai importanţi

oligarhi din Rusia (31), dar aţi reuşit să intraţi în politică atât în vârful puterii, cât şi în vârful opoziţiei (32) şi sunteţi pe cale să redobândiţi şi controlul asupra serviciilor secrete.

Bucuraţi-vă! După America, şi Europa este din ce în ce mai mult condusă de voi! (33,34)

Bucuraţi-vă! Prezenţa voastră în fruntea serviciilor secrete din ţările creştine a rămas peste tot, şi chiar s-a extins! (35)

Şi mai ales, bucuraţi-vă că acea ţară frumoasă, bogată şi mănoasă pe care o râvniţi de peste un secol şi jumătate, în curând va fi a voastră! (36)

* * *

Nu lăsaţi oamenii să deschidă ochii şi să vadă că cele 7 cupe ale mâniei Lui, vărsate de cei 7 îngeri (semnele Apocalipsului, cum le-a prevăzut ucenicul Lui cel prea iubit), se apropie şi se împlinesc. Şi odată cu ele, şi sfârşitul omenirii. Am trimis oamenilor SIDA şi le-am transmis-o prin homosexuali. Împingeţi oamenii spre mine, împingeţi-i spre sodomie – inventaţi concepte noi, toate bazate pe drepturile omului: dreptul la explorarea propriei sexualităţi, dreptul la diversitate sexuală, dreptul la libertate sexuală, dreptul la egalitate sexuală, dreptul la intimitate; le veţi spune că este „trendy” să fii homosexual, le veţi spune că atâta timp cât sunt tineri, este de datoria lor faţă de ei înşişi să treacă prin toate experienţele

posibile. Am închis ochii oamenilor, să nu mai vadă că sodomia este un păcat de moarte şi că astfel îşi primesc pedeapsa hotărâtă de El acum mii de ani (37) şi pentru care oamenii din cetăţile păcatului (38) au plătit cu viaţa. Oamenii să nu vadă, să nu-şi dea seama că de fapt aceasta este prima cupă a mâniei (39).

Am trimis tot mai des peste oameni uragane şi tsunami, care au ucis sute de mii de oameni – ei să nu îşi dea seama că aceasta este a doua cupă (40).

Am trimis inundaţii tot mai dese, tot mai răspândite, tot mai distrugătoare – oamenii să nu-şi dea seama că aceasta este a treia cupă (41).

Am anulat primăvara şi toamna, vara se întinde acum jumătate de an iar soarele tot

mai dogoritor ucide oamenii, distruge recoltele, topeşte gheţurile zis veşnice iar apa va acoperi pământul – oamenii să nu-şi dea seama că este a patra cupă (42).

V-am dat pe mână presa şi agenţiile de presă cu ajutorul cărora voi promovaţi neîncetat minciuna şi diversiunea, prin care voi sădiţi între oameni neîncrederea şi ura – oamenii să nu-şi dea seama că aceasta este a cincea cupă (43).

Trupele mele au invadat Irakul – oamenii să nu-şi dea seama că aceasta este a şasea cupă, mai ales că ei nu vor înţelege ce înseamnă împăraţii de la soare-răsare (44).

A şaptea şi ultima cupă, va fi şi ea vărsată în curând – cum şi când se va întâmpla asta, nici măcar voi nu trebuie să

ştiţi. Nici măcar voi nu sunteţi îndreptăţiţi să descifraţi codul meu.

* * *

După aceste ultime vorbe, oratorul tăcu dând de înţeles că a terminat ce avea de spus. Dar fără a le da drumul.

Undeva, departe în întuneric, sclipirea unui buton de aur cu diamant ridicat în sus, arăta că cineva ar dori să pună o întrebare.

— Lasă mâna jos! dacă vrei să întrebi ceva, înseamnă că nu ai înţeles ceva – şi atunci nu ai ce căuta aici. Du-te!

Sclipirea de aur şi diamant a dispărut în întuneric, însoţită de un zgomot de paşi care se îndepărtau şovăielnic.

După încă vreo câteva minute de

tăcere, timp în care privirea sa îi scruta atent încă o dată prin întuneric pe cei prezenţi, cel aflat în capul mesei îi concedie pe toţi:

— Acum, puteţi pleca şi voi!

Note:

1. Madeleine Korbel Albright (născută Marie Jana Korbelova în 1937 în Cehoslovacia, evreică creştinată), secretar de stat în timpul preşedinţiei W.J. Clinton; a justificat crimele săvârşite împotriva populaţiei civile din Iugoslavia din timpul războiului declanşat de SUA în anul 1999 împotriva acestei ţări (şi când armata americană a bombardat Belgradul în noaptea de înviere ortodoxă) prin expresia „pagube colaterale”.

2. Ioan 18.37: „Eu spre aceasta m-am născut şi pentru aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc adevărul” şi Ioan 8.32: „şi veţi cunoaşte adevărul, iar adevărul vă va face liberi”.

3. Matei 5.3: „Fericiţi cei săraci cu duhul (n-a.: cei săraci de bunăvoie, cei care nu au patima proprietăţii), căci a lor este împărăţia cerurilor.”, Matei 6.19: „Nu vă adunaţi comori pe pământ, unde molia şi rugina le strică şi unde furii le sapă şi le fură”. Şi Matei 19.24: „Încă o dată zic vouă că mai lesne este să treacă o cămilă prin urechile acului, decât să intre un bogat întru împărăţia cerurilor”. În Luca 6.20 se spune de asemenea: „Fericiţi voi cei săraci, că a voastră este împărăţia lui Dumnezeu”.

Mai pe larg este dezvoltat caracterul

diabolic al patimii de bani în prima Epistolă a Sf. Pavel către Timotei, 9 – 10: „Cei ce vor să se îmbogăţească, dimpotrivă, cad în ispită şi în laţ şi în multe pofte nebuneşti şi vătămătoare ca unele care cufundă pe oameni în pierzanie şi în osândă. Căci iubirea de argint este rădăcina tuturor răutăţilor şi cei ce au poftit-o cu înfocare au rătăcit de la credinţă şi s-au străpuns cu mulţime de dureri”.

Chiar şi în Vechiul Testament regăsim texte asemănătoare, ca de pildă: „Cine ţine la bani nu se va sătura de bani şi cine ţine la bogăţie nu are parte de venitul ei. Şi aceasta este deşertăciune!” (Eclesiastul 5.9) – dar adepţii iudaismului îşi aleg din Cartea Sfântă doar ce le convine.

4. Ioan 8.7: „Cine dintre voi este fără

de păcat, să arunce cel dintâi piatra asupra ei”.

5. Matei 26.52: „Întoarce sabia ta la locul ei, căci toţi cei ce iau sabia de sabie vor pieri”; un text asemănător există şi în Vechiul Testament, în Ozeea 8.7: „Pentru că ei au semănat vânt, culege-vor furtună”.

6. Conştienţi de rolul major al presei în ce priveşte manipularea opiniei publice, evreii au fost primii care s-au implicat în Statele Unite atât în domeniul presei scrise, cât şi al audio-vizualului. Pionier al audio-vizualului a fost evreul David Sarnoff (1891 – 1971, emigrant din actualul Belarus), a cărui viaţă s-a confundat cu activitatea REA (Radio Corporation of America) unde a lucrat 51 de ani, de la înfiinţarea companiei (1919) şi până la retragerea sa la pensie

(1970). În cadrul REA, David Sarnoff a înfiinţat în anul 1926 cel mai important post de televiziune, NBC (Naţional Broadcasting Company). În prezent, din februarie 2007, preşedinte şi CEO (şef al executivului) la NBC Universal este evreul Jeffrey „Buttboy" Zucker (ns. 1965).

În ultima jumătate a secolului trecut evreii americani au început campania de acaparare treptată a tuturor formelor de media din Statele Unite iar, în ultimul sfert de secol, au trecut la înfiinţarea marilor conglomerate media care, într-o stufoasă încrengătură, cuprind ziare, periodice, posturi TV, posturi de radio, studiouri cinematografice, studiouri de înregistrări, firme de transmisii prin satelit ori prin cablu, servicii internet etc., eliminând rând

pe rând patronii neevrei din acest domeniu. Prin aceste conglomerate, evreii au controlul total al mediei americane şi nu numai, cenzurând ştirile din întreaga lume, distorsionându-le, dând tente şi interpretări favorabile lor, ascunzându-le pe cele care le sunt în defavoare. Prin aceste conglomerate, întreaga Americă dar şi o importantă parte a lumii, sunt ţinute permanent în minciună.

Iată o situaţie a proprietarilor conglomeratelor media americane la nivelul lunii noiembrie 2004, din care rezultă cu uşurinţă faptul că toate se află în proprietatea evreilor:

Time Warner (AOL-Time Warner), cel mai mare conglomerat media, fondat de fraţii Warner (evrei) a fost condus până în

2002 în calitate de CEO de evreul Gerald Levin; în anul 1996 Time Warner a cumpărat, în schimbul unui număr important de acţiuni, Turner Broadcasting System (care includea şi CNN) de la Ted Turner, singurul magnat media neevreu din America şi care devenea, cel puţin formal, al treilea om în ierarhia conglomeratului; în 2001, Levin i-a produs lui Turner pierderea a 7 din cele 9 miliarde $ ai acestuia şi practic l-a demis, răpindu-i orice putere reală de decizie. Din 2003 conglomeratul este formal condus de un negru, Richard Parsons, dar în realitate decisivă este în continuare influenţa şi puterea evreilor din conducere. AOL este cel mai important provider de servicii internet din lume. Time Inc. Interactive este condus de două

evreice, Jodi Kahn şi Meg Siesfeld. HBO, cea mai mare reţea de cablu TV dar şi „concurenta” sa Cinemax, sunt tot subsidiare ale Time Warner. Conglomeratul mai deţine studiourile cinematografice Warner Bros, Castle Rock Entertainment şi New Line Cinema precum şi peste 50 de reviste printre care Time, Life, People, Sports Illustrated. Au fost proprietarii Warner Music, firmă vândută însă în anul 2004 lui Edgar Bronfman jr.

Disney este cel de-al doilea conglomerat media, preluat în 1984 şi condus în calitate de CEO de evreul Michael Eisner. Conglomeratul cuprinde posturile TV Walt Disney Television, Touchstone Television, Buena Vista Television, studiourile cinematografice Walt Disney

Pictures, Touchstone Pictures, Hollywood Pictures, Caravan Pictures. Mai deţine şi studiourile Miramax Films, conduse de fraţii evrei Bob şi Harvey Weinstein. În 1995, Eisner a cumpărat şi reţeaua de televiziune ABC. Postul TV de sport ESPN şi subsidiara de cablu ABC sunt conduse de evreul George W. Bodenheimer. Disney mai controlează canalele TV Disney Channel, Toon Disney, A & E, Lifetime Television, SOAP net şi History Channel, editurile Walt Disney Company Book Publishing, Hyperion Books şi Miramax Books, deţine 6 ziare şi peste 20 de reviste, derulează cca. 20 de programe internet.

Al treilea mare conglomerat media este Viacom, Inc. Înfiinţat în 1971, condus de evreul Sumner Murray Retistone (ns. 1923

cu numele Rothstein, în anul 2005 locul 41 în topul miliardarilor planetei cu o avere de 8,8 mird. $). Numărul doi în companie a fost evreul Melvin A. Karmazin până în iunie 2004, când a fost înlocuit de evreul Leslie Moonves (ns. 1948, nepotul lui David Ben Gurion; în anul 2007 a primit un salariu anual de 67,6 mil. $). Viacom produce şi distribuie programe pentru 3 mari reţele TV, deţine 39 de staţii TV afiliate în reţeaua CBS, 185 staţii radio afiliate la Infinity radio group, peste 1.500 staţii afiliate la CBS Radio Network. Mai deţine studiourile cinematografice Paramount Pictures conduse de evreica Sherry Lansing (ns. 1944, cunoscută ca Sherry Lee Heimann, după numele mamei, sau Sherry Lee Duhl, după numele tatălui). Viacom mai este

implicat în activităţi de editoră, transmisii satelit, jocuri video, posturi TV de musică, închirieri casete video etc. Fiica lui Sumner Retistone, Shari Retistone, este preşedinte Naţional Amusament, vicepreşedinte CBS Corporation şi Viacom iar din 2007 preşedinte al Midway Games. Între anii 1986 – 1995, CE-O al postului de televiziune CBS a fost evreul Laurence Alan Tisch (1923 – 2003). Din septembrie 2004, CBS Entertainment are ca preşedintă pe evreica de origine portoricană Nina Tassler.

NBC Universal este condus de evreul Edgar Bronfman jr. (ns. 1955, fiul lui Edgar Bronfman sr., locul 220 în clasamentul Forbes pentru anul 2005 cu o avere de 2,7 mird. $, preşedintele Congresului Evreiesc

Mondial între 1979 – 2007). Averea familiei Bronfman a avut iniţial la bază producţia de băuturi alcoolice, cumpărând în anul 1928 compania canadiană Seagram. Ulterior, afacerile acestora s-au extins, cuprinzând şi media, achiziţionând, treptat, studiourile cinematografice Universal Pictures, în 1998 studiourile de înregistrare Poly Gram iar în 2004 Warner Music Group, care devine cea mai mare companie în domeniu.

Aceeaşi este situaţia şi în cazul principalelor cotidiane americane, răspândite peste tot în lume:

New York Times (în 2003 tiraj 1,119 mil. Ex.), înfiinţat în 1851, devine în 1896 proprietatea evreului Adolph Ochs; în prezent, stră-stră-strănepotul său Arthur Sulzberger jr. Este preşedintele NYT Co.

Evreul Russell T. Lewis este şeful executivului companiei, evreul Michael Golden este vicepreşedinte, iar evreul Martin Nisenholtz conduce ediţia on-line. Familia Sulzberger deţine alte 33 ziare printre care Boston Globe, 8 posturi TV, 2 posturi radio etc. Tot ei deţin International Herald Tribune, cel mai răspândit ziar în limba engleză din întreaga lume.

Washington Post (732.000 ex.), înfiinţat în 1877, devine în 1933 (în urma marii crize economice) proprietatea evreului Eugene Meyer, iar în prezent este condus de nepotul acestuia, Donald Graham. Compania mai deţine 11 publicaţii militare, 6 posturi TV şi o serie de periodice printre care şi influentul Newsweek.

Wall Street Journal (1,820 mil. Ex.) este

proprietatea firmei Dow Jones & Company Inc., condusă de evreul Peter R. Kahn; firma mai publică alte 33 de ziare şi săptămânalul financiar Barron’s.

Cele mai importante săptămânale americane sunt de asemenea proprietatea evrelor: Time (4,1 mil. Ex.) este publicat de o subsidiară a Time Warner Communications, conglomerat format în 1989 condus de evreul Norman Peanstine. Newsweek (3,2 mi-l ex.) a fost deja menţionat ca proprietatea aceluiaşi Donald Graham. Menţionat anterior, US News and World Report (2 mil. Ex.) este proprietatea evreului Mortimer B. Zuckerman.

Evreul Samuel Irving Newhouse jr. (ns. 1927, locul 63 în topul Forbes pentru anul 2005 cu o avere de 7 mird. $ şi locul 199 în

anul 2007 cu 7,3 mird. $) este preşedinte şi CEO al firmei Advance Publications, care printre altele editează revistele Vogue, Vanity Fair şi The New Yorker. Acest imperiu media a fost fondat de tatăl său, Samuel Irving Newhouse sr. (1895 – 1979, născut cu numele de Solomon Neuhaus).

Evreul egiptean american Haim Saban (ns. 1944 în Alexandria, locul 286 în topul Forbes pentru anul 2005 cu o avere de 2,8 mird. $) a înfiinţat în 1983 Saban Entertainment.

Regăsiţi aici studiourile producătoare de desene animate care îi obişnuiesc pe copii de mici cu violenţa şi cu crima. Regăsiţi studiourile cinematografice producătoare de filme care induc ideea că musulmanii sunt terorişti, creştinii sunt

mafioţi, criminali, tâlhari, escroci etc., că homosexualitatea este ceva natural, ca şi dorinţa de averi nemăsurate obţinute prin orice mijloace, de lux deşănţat, de dezmăţ şi lipsă de pudoare. Regăsiţi marile publicaţii care nu vorbesc niciodată despre crimele săvârşite de evrei, ci doar despre prigonirea acestora. Iar Warner Music a fost primul promotor al „gangsta rap” – ului, gen muzical în care textul melodiilor instiga în mod explicit negrii să comită acte de violenţă împotriva albilor. În timp, neevreii au fost înlăturaţi din fruntea mediei americane, iar asupra Americii a coborât noaptea diversiunii, minciunii, dezinformării, apropiind această ţară tot mai mult de Evul Mediu inchizitorial (pentru mai multe amănunte despre influenţa totală

a evreilor în media americană, v. „Who Rules America?”).

Materialul îl omite pe Michael Rubens Bloomberg (actualul primar al oraşului New York) a cărui companie Bloomberg L.P. (fondată în anul 1981) a înfiinţat în anul 1990 divizia Bloomberg News care oferă ştiri pentru cca. 350 de ziare şi reviste din întreaga lume, printre care The Economist, The New York Times şi USA Today. În anul 1994 Bloomberg L.P. A lansat canalul Bloomberg Information TV (devenit ulterior Bloomberg Television, reţea specializată în ştiri financiare şi de afaceri, cu peste 200 mil. Telespectatori, inclusiv în

România) iar în anul 2009 canalul-soră Bloomberg UTV, cu sediul în India. Preşedintele Bloomberg L.P. Este evreul

Daniel Doctoroff (ns. 1958).

Influenţa mogulilor de presă americani evrei asupra întregii omeniri nu se manifestă doar prin posturile radio-TV, ziarele, periodicele şi filmele care ajung în întreaga lume, ci şi în mod direct, prin preluarea mediei deja existente în alte ţări ale lumii. De pildă, evreul american Ronald Steven Lauder (ns. 1944, din anul 2007 preşedintele Congresului Mondial Evreiesc, în anul 2005 pe locul 224 în topul miliardarilor lumii cu o avere 2,7 mird. $, evaluată în anul 2007 la 3 mird. $) controlează Central European Media Enterprises, care a preluat şi postul românesc Pro TV (compania a achiziţionat trusturi media din Croaţia, Cehia, România, Slovacia, Slovenia, Ucraina şi Bulgaria).

Poziţia anticreştină a postului Pro TV este uşor de sesizat în marea majoritate a programelor sale.

Ca şi în Statele Unite, şi în Marea Britanie presa este sub toate formele ei în mâna evreilor. De altfel, prima agenţie de ştiri din lume a fost înfiinţată în această ţară de evreul Paul Julius baron von Reuter (1816 – 1899). Născut în Germania sub numele de Israel Beer Josaphat, acesta a înfiinţat în oraşul Aachen Reuters News Agency, care prin intermediul porumbeilor voiajori transmitea mesaje între Bruxelles şi Aachen, în primul rând pentru un acces mai rapid la informaţiile privitoare la bursa din Paris. În anul 1851, când porumbeii voiajori au fost înlocuiţi de telegraf, Reuter se stabileşte definitiv în Anglia (care în 1857 îi

acordă cetăţenia britanică şi apoi titlul de baron), unde înfiinţează agenţia de ştiri Reuters, cea mai veche din lume şi una dintre cele mai importante şi în prezent.

În timp, şi evreii din Marea Britanie au acaparat treptat toate formele mass-media din insulă.

În anii ’50, evreul Lew Grade (1906 – 1998, născut cu numele de Lev Winogradsky în Ucraina, de unde a emigrat în anul 1912 împreună cu familia) a înfiinţat postul de televiziune ITC (Independent Television Company), alternativă la televiziunea oficială britanică BBC.

Cel mai mare magnat media britanic a fost evreul Ian Robert Maxwell (1923 – 1991, născut cu numele de Jan Ludvik Hoch în fosta

Cehoslovacie, de unde a emigrat în anul 1940). După o primă perioadă în care a făcut politică fiind ales între 1964 – 1970 membru al Parlamentului britanic, s-a reorientat spre domeniul presei. Achiziţionează în anul 1981 British Printing Corporation, în 1984 Mirror Group International (care deţine cotidianul Daily Mirror). Deţinea o jumătate din acţiunile MTV Europa şi era proprietarul Maxwell Cable TV şi Maxwell Entertainment. În anul 1987 cumpără o parte din IPC Media, prin care creează Fleetway Publications.

Un studiu efectuat în luna mai 2002 arată influenţa enormă a evreilor în media britanică, atât în radio-televiziunea de stat (BBC) cât şi în presa scrisă sau audio-vizuală particulară:

În cadrul BBC, evreul Alan Yentob (ns. 1947) a fost „controller” (funcţie importantă în cadrul marilor corporaţii, bănci ori agenţii guvernamentale care, printre numeroase atribuţii, le are şi pe acelea de coordonare şi planificare a investiţiilor precum şi de elaborare a politicilor financiare) al BBC Two între 1987 – 1993 şi apoi al BBC One între 1993 – 1996; în 1996 a fost promovat director de programe al BBC, iar între 1997 – 2000 a fost director al televiziunii; la momentul studiului, Alan Yentob era directorul programelor de teatru, divertisment şi emisiuni pentru copii. La acelaşi moment, director general al BBC era, din anul 2000, Gregory Dyke (ns. 1947), prezentat în studiu tot ca evreu (acesta a demisionat în 2004, în urma unui

scandal). Evreul Alan Bookbinder a fost numit în iulie 2001 director pentru programele de religie şi etică. Ulterior realizării studiului, în anul 2006, în conducerea BBC a intrat ca director non-executiv şi evreul Marcus Ambrose Paul Agius (ns. 1946), ginerele lui Edmund de Rothschild, care concomitent este şi preşedintele companiei Barclays; Marcus Agius a fost cel care a refuzat în cursul ultimei invazii israeliene din Gaza (dec. 2008-ian. 2009) cererile venite din partea mai multor organizaţii umanitare de transmitere de către BBC a apelurilor umanitare în sprijinul populaţiei civile palestiniene, aflată într-o stare disperată. Refuzul a fost motivat prin „păstrarea imparţialităţii" postului public britanic. În

luna ian. 1999, evreica Jennifer Gita Abramski (ns. 1946) a devenit director al postului naţional de radio BBC (aceasta îşi anunţase pensionarea pentru anul 2008).

La data studiului, cea mai importantă companie britanică în domeniul audio-vizualului era Carlton Communication, condusă la acel moment de evreul Michael Philip Green (ns. 1947, avea un salariu personal anual de 892.000 lire sterline). În ultimele două decenii, expansiunea companiei a fost remarcabilă: după ce a înfiinţat Carlton Television Limited, în 1987 a cumpărat 19 % din acţiunile Central Television şi Zenith Production, în 1988 Technicolor, în 1991 Thames Television, în 1993 a obţinut 20 % din acţiunile GMTV şi 18 % din cele ale ITN etc.

Ulterior studiului, în anul 2004, Carlton Communications a fuzionat cu Granada pic. (condusă de evreul Steve Morrison, ns. 1947). Granada era proprietara a 7 posturi TV, plus diferite participaţii la alte companii media britanice. În urma fuziunii, a rezultat ITV pic.

Anglia Television era condusă la acel moment (din anul 1996) de evreul Graham Creelman, care mai conducea firmele media Anglia Multimedia, Eastern Screen şi East of England Cultural Consortium.

BSkys (British Sky Broadcasting) aparţine imperiului media News Corporation, proprietatea lui Keith Rupert Murdoch, care mai deţine în Marea Britanie publicaţiile Sun, Times, Sunday Times,

News of the World şi care necesită o atenţie specială.

Compania Express Newspapers, care editează Daily Express, Sunday Express, Daily Star şi Daily Star Sunday, este proprietatea evreului Richard Clive Desmond (ns. 1951) numit „Regele porno”, întrucât a câştigat 150 mil. Lire sterline prin înfiinţarea trustului Northern and Shell, care publica revistele pornografice Big Ones, Schinny and Wriggly, Forum, Posh Housewives şi Aslan Babes (a vândut acest trust ulterior redactării studiului, în anul 2004, dar şi-a păstrat canalele TV pornografice Fantasy Channel şi Red Hot).

Grupul Telegraph era deţinut de Hollinger International Inc., companie condusă de sionistul canadian Conrad

Moffat Black (ns. 1944, înnobilat în anul 2001 cu titlul britanic de „Lord Black of Crossharbour”) şi soţia sa Barbara Joan Estelle Amiel (ns. 1940, devenită şi ea „Baroness Black of Crossharbour”), evreică britanică. Hollinger deţinea ziare importante în Marea Britanie (The Daily Telegraph), Statele Unite (Chicago Sun Times), Canada (Naţional Post)

Şi Israel (Jerusalem Post), precum şi sute de ziare locale în America de Nord. După ce o perioadă de timp a fost al treilea magnat al presei din lume, în anul 2007 Lordul Conrad Black a fost condamnat la 78 de luni de închisoare pentru fraudă poştală şi obstrucţionarea justiţiei.

Grupul Associated Newspapers editează cel mai important cotidian britanic,

Daily News, care era condus de evreul Guy Zitter (pentru mai multe amănunte, v. „Near total Zionist Jewish control of the British Media”).

Piaţa presei canadiene este dominată de firma CanWest Global Communication Corp, înfiinţată de evreul Izzy Asper (1932 – 2003). Imperiul său media a început în anul 1975 cu postul de televiziune CKND, la care în timp s-au adăugat Global Television Network, cotidianul Naţional Post şi alte 60 de ziare. În prezent, compania este condusă de copiii săi Leonard (ns. 1964, preşedinte), Gail (ns. 1960, director) şi David (ns. 1958, vicepreşedinte executiv). Ajungând în timp la 14 cotidiane metropolitane şi 128 cotidiane locale, deţine peste 60 % din piaţa media canadiană.

O situaţie asemănătoare întâlnim şi în Scandinavia, unde presa este în cea mai mare parte controlată de familia Bonnier. Patriarhul familiei, Gutkind Hirschel (1778 – 1862), evreu german, a emigrat în anul 1801 în Danemarca unde şi-a schimbat numele în Gerhard Bonnier şi unde şi-a început activitatea cu o bibliotecă, o librărie şi o editură. Fiul său, Adolf Bonnier (1806 – 1867), se stabileşte în Suedia, unde extinde afacerile familiei. În prezent, grupul Bonnier deţine în Suedia postul de televiziune LNK, patru din cele mai importante şapte cotidiane (Dagens Nyheter, Expressen, Sydsvenska Dagbladet şi Dagens Industry), 45 % din TV4, cel mai urmărit canal TV privat din Suedia (din cei 45 %, 21,6 % din acţiuni le deţine în mod

direct iar 23,4 % prin compania finlandeză Alma Media, tot proprietate a familiei) – TV4 este condus de evreul Jan Scherman a cărui fiică, Clara Scherman, este şefa achiziţiilor. În Finlanda, grupul deţine compania Alma Media prin care controlează MTV3 (cel mai popular canal finlandez) şi Subtv (cel de-al treilea canal comercial ca audienţă); de asemenea, deţine 23 % din MTV Finlanda, cele mai importante două cotidiane (Iltalenti şi Kauppalenti), editura Lehdentekijat (publică 40 de reviste, 5 ziare regionale şi 15 ziare locale) şi controlează Baltic News Service, cea mai importantă agenţie de ştiri din zonă, care furnizează în întreaga lume ştirile din zona baltică. În afară de Suedia şi Finlanda, grupul Bonnier mai deţine în proprietate ziare în

Danemarca, Estonia, Letonia, Lituania, Rusia, Polonia, Austria şi Slovenia.

În ierarhia mediei suedeze, grupul Bonnier este urmat de evreul Peter Hiorne (numele real Kaplan), proprietarul Goteborgs-Posten (cel de-al patrulea cotidian suedez ca tiraj) precum şi al unei serii de ziare locale.

Grupul Bonnier deţine 30 % iar Peter Hiorne 10 % din Tidningarnas Telegrambyra (Agenţia suedeză centrală de ştiri).

Evreul Robert Aschberg este proprietarul celei mai mari companii suedeze de producţie, Strix Television, ale cărei programe (sitcomuri, talk-show-uri, filme etc.) sunt furnizate celor mai importante posturi TV. Robert Aschberg este nepotul bancherului evreu Olof

Aschberg, unul dintre finanţatorii revoluţiei bolşevice.

Evreul Pehr G. Gyllenhammer este directorul companiei Kinnevik, care controlează TV3, ZTV şi ziarul Metro iar evreica Marianne Ahrne, producător de film, controlează o mare parte din Institutul Suedez de Film.

Concentrarea mediei suedeze în mâinile câtorva evrei ar fi putut fi oprită prin aplicarea legii antitrust, dar ministrul suedez al culturii din acel moment, evreul Leif Pagrotsky, a refuzat să aplice legea (pentru mai multe amănunte, v. „Jewish Media Influence în Scandinavia" şi „A report from Finland").

Cel mai important magnat media din Franţa este evreul Serge Dassault (ns.

1925), al cărui imperiu cuprinde printre altele cunoscutele publicaţii Le Figaro şi L'Express. Serge Dassault este un exemplu elocvent în ce priveşte acapararea de către evrei a celor mai importante domenii ale vieţii publice franceze: s-a implicat în presă, în afaceri (este unul dintre cei mai bogaţi miliardari din Franţa, ocupând conform clasamentului Forbes în anul 2005 locul 48 în lume cu o avere de 7,8 mird. $ iar în anul 2007 locul 62 cu o avere de 10 mird. $), în administraţia publică (a fost primar în Corbeil-Essonnes, suburbie a Parisului) şi în politică (din anul 2004 este senator). În urma scandalului

Augusta, în anul 1998 a fost condamnat la 2 ani de închisoare cu suspendare. Concernul Dassault Group (producător,

printre altele, de avioane civile şi militare) a fost înfiinţat de tatăl său, Marcel Dassault (1892 – 1986, născut cu numele de Marcel Bloch, convertit la catolicism în anul 1950). Fiul său, Olivier Dassault (ns. 1951), este din anul 2002 deputat în Parlamentul francez; în planul afacerilor, este preşedintele Dessault Communications, preşedintele consiliului de directori al grupului de presă Valmonde, membru al consiliului de administraţie al ziarului financiar Journal des Finances şi administrator al subsidiarei Socpresse.

Investiţiile evreieşti în media au ajuns până în America de Sud, unde evreul israelian Baruch Iveher a devenit acţionarul principal al postului TV Frecuencia Latina din Perú.

Cel mai mare magnat media din lume este Keith Rupert Murdoch (ns. 1931 în Australia). Mama sa, „Dame” Elizabeth Murdoch (particula de nobleţe „Dame” desemnează titlul de baroneasă sau de femeie decorată cu ordinul imperiului britanic), născută Elizabeth Joy Greene, provine dintr-o bogată familie de evrei irlandezi. Imperiul său media a fost creat cu ajutorul bogatelor familii evreieşti Oppenheimer, Bronfman, Rothschild precum şi al evreului rus american Armand Hammer (1898 – 1990, singurul om din lume care a fost prieten atât cu Vladimir Ilici Lenin cât şi cu Ronald Reagan). Înfiinţată în anul 1979 în Australia şi mutată ulterior în New York, compania (care deţine edituri, ziare, periodice, posturi de radio, studiouri

cinematografice, posturi TV, televiziune prin satelit şi prin cablu, activităţi de internet etc. Şi care în anul 2007 a înregistrat o cifră de afaceri de 28,66 mird. $) şi-a extins în timp activitatea din Australia în Statele Unite, Marea Britanie, Hong Kong, Taiwan, Noua Zeelandă, Fiji, Papua-Noua Guinee, India, Rusia, Italia, Germania, Israel, Georgia, Turcia şi 17 ţări din America Latină. În topul Forbes, Murdoch a ocupat locul 50 în anul 2005 cu o avere de 7,8 mird. $, locul 73 în anul 2007 cu 9 mird. $ şi locul 109 în anul 2008 cu 8,3 mird. $.

Informaţii despre infiltrarea evreilor în presa scrisă şi în audio-vizualul din România pot fi găsite în Cornel Dan Niculae – „Războiul nevăzut al evreilor sionişti cu românii”.

În sfârşit, menţionez şi cel mai recent studiu în această materie, postat la data de 16 martie 2009: „Six Jewish Companies own 96 % of the World Media”.

Modelul tuturor acestor patroni şi oameni de mass-media evrei, care cenzurează informaţia şi manipulează populaţia din întreaga lume, pare a fi fără îndoială Paul Joseph Goebbels, ministrul propagandei publice în timpul regimului nazist.

7. Maximilien François Marie Isidore de Robespierre (1758 – 1794), avocat, născut în Arras, poreclit „Incoruptibilul”, conducătorul iacobinilor în timpul Revoluţiei franceze, ghilotinat în anul 1794.

8. Lb. Fr.: „Niciun ban, niciun ban!”

9. Lb. Fr.: „Calomniaţi, calomniaţi,

întotdeauna va rămâne ceva!” (expresie celebră aparţinând lui Pierre August Caron de Beaumarchais – „Bărbierul din Sevilla”, actul II, scena 8).

10. Monica Samille Lewinsky (ns. 1973), evreică americană (bunica maternă era evreică ruso-română), stagiară la Casa Albă, care în timpul primului mandat al preşedintelui W.J. Clinton, l-a provocat pe preşedintele SUA la o partidă de sex oral în Biroul Oval, colectând şi apoi păstrând cu grijă câţiva ani sperma acestuia pe rochiţa cu care era îmbrăcată; atunci când a trebuit, povestea rochiţei a devenit publică iar materialul seminal a fost analizat, constatându-se că într-adevăr aparţine preşedintelui; noi nu putem cunoaşte ce troc a fost făcut în acel moment, dar W.J.

Clinton (care iniţial a negat orice fel de relaţie sexuală cu tânăra evreică) nu a fost demis din funcţie şi nu a fost condamnat pentru sperjur, iar soţia sa Hillary R. Clinton a devenit senator de New York în locul mult mai popularului Rudolph Giuliani, fostul primar al oraşului New York, retras subit sub pretexte medicale din cursa electorală; în locul lui Rudolph Giuliani, a devenit primar al New York-ului tot un evreu, omul de afaceri Michael Rubens Bloomberg (ns. 1942). Din momentul în care Michael Rubens Bloomberg a ajuns primarul New York-ului, averea sa a cunoscut de la un an la altul o creştere spectaculoasă: locul 93 în anul 2005 în topul miliardarilor din întreaga lume cu o avere de 5 mird. $, locul 68 în anul

2008 cu o avere mai mult decât dublă, 11,5 mird. $, locul 17 în anul 2009 (în plină criză economică mondială) cu 16 mird. $.

11. „Pentru cei puternici, crimele sunt ceea ce comit ceilalţi” (evreul american antisionist Noam Chomsky).

12. Termenul de „holocaust” a desemnat la origine o jertfă păgână practicată de vechii evrei, asirieni şi alte popoare idolatre, constând în arderea ritualică pe altar a unor animale sau chiar oamenii vii. În sec. 20, singurele holocausturi în sens primordial (arderea de vii a unor oameni) au fost săvârşite de armata americană: în Germania, unde între 13 – 15 februarie 1945 împreună cu aliaţii britanici au aruncat asupra Dresdei (oraş fără importanţă militară dar unul dintre cele

mai mari centre ale artei, muzicii clasice, culturii şi ştiinţei din Europa centrală, a cărei populaţie se dublase prin găzduirea a încă 600.000 de refugiaţi) bombe cu fosfor, carbonizând într-o singură noapte între 135 – 250.000 de civili, în Japonia, unde la 6 şi 9 aug. 1945 au fost aruncate primele bombe atomice, în Vietnam, unde s-au experimentat bombele cu napalm şi, recent, în Irak, unde s-a folosit muniţie cu napalm şi fosfor). Sute de mii de victime de holocaust real, pe care nu le deplânge, nu le omagiază şi nu le despăgubeşte nimeni.

13. Primul genocid cunoscut în lume a fost săvârşit de evreii conduşi de Iosua (conducătorul evreilor după moartea lui Moise), când au ajuns în ara Canaanului (v. Cap. II).

14. Conform iudaismului: canaaniţii erau desconsideraţi de evrei pentru faptul că erau urmaşii lui Canaan, fiul lui Ham, fiul lui Noe; Ham, văzându-şi tatăl beat şi dormind în pielea goală în cort, a râs de el în faţa fraţilor săi Sem (considerat părintele semiţilor) şi Iafet, iar atunci Noe l-a blestemat cu cuvintele: „Blestemat să fie Canaan! Să fie robul fraţilor săi”. (Facerea 9.25); popoarele arabe sunt urmaşii lui Ismael, fiul pe care Avraam l-a avut cu Agar, roaba egipteană a soţiei sale Sara, deci erau urmaşi de sclavi (Facerea 16.3 – 13); vecinii lor moabiţii şi amoniţii proveneau din incestul dintre Lot şi fiicele sale care l-au îmbătat şi au profitat de el, incest în urma căruia s-au născut Moab şi Amon (Facerea 19.31 – 38). Toate aceste texte au folosit la

apariţia rasismului şi la desconsiderarea celorlalte popoare.

15. „Purimul”, sărbătoarea evreiască a uciderii perşilor supuşi ai regelui Xerxes I se către evrei în urma uneltirilor Esterei (v. Cap. VIII). Dacă, prin absurd, Germania ar declara sărbătoare naţională „Noaptea de Cristal” („Kristallnacht”, noaptea de 9/10 nov. 1938 când uciderea la Paris a diplomatului german Ernst von Rath de către evreul polonez Herschel Feibel Grynszpan a condus la represiuni împotriva evreilor din Germania şi Austria soldate cu uciderea a 91 de evrei nevinovaţi şi cu încarcerarea în lagăre de concentrare a cca. 30.000 de evrei de asemenea nevinovaţi), aceasta ar avea efectele unei deflagraţii nucleare mondiale: Germania ar fi exclusă

din toate forurile şi instituţiile internaţionale şi toate ţările creştine ar rupe relaţiile de orice fel cu aceasta. Faptul că evreii au transformat într-o sărbătoare a bucuriei uciderea a cca. 80.000 de persani nevinovaţi, nu şochează pe nimeni şi este acceptată cu nonşalanţă de întreaga lume creştină.

16. În prima jumătate a sec. 20 au început să fie înfiinţate organizaţiile paramilitare (teroriste) evreieşti: iniţial modesta Ha-Shomer (1907), apoi mult mai puternicele Haganah (1920), Irgun (1929) şi Lehi (cunoscută şi sub numele de Stern Gang – Banda lui Stern, 1940). Între 1936 – 1939, Irgun comite în Palestina cel puţin 60 de atentate dintre care 34 cu victime, în urma cărora au fost ucişi 250 de arabi, 5

evrei şi 5 britanici (militari sau poliţişti). La 6 mai 1944 Lehi îl ucide la Cairo pe Walter Edward Guiness, baron de Moyne, ministrul britanic pentru Egipt, care la 9 iunie 1942 se împotrivise în Camera Lorzilor propunerii sioniste ca după război să fie aduşi 3 milioane de evrei în Palestina.

La data de 22 iulie 1946 hotelul „Regele David" din Ierusalim a fost aruncat în aer în urma primului atac terorist din lume, în sensul acordat în prezent acestui termen. Hotelul adăpostea şi comandamentul britanic din Palestina, iar în urma exploziei au fost ucise 91 de persoane (28 de britanici, 41 de arabi, 17 evrei şi 5 de altă naţionalitate), fiind rănite alte 45 de persoane. Au fost ucişi mult mai mulţi civili (personalul hotelului, familiile ofiţerilor

britanici, simpli turişti) decât militari. Atacul a fost organizat de David Ben Gurion (care după înfiinţarea statului Israel în anul 1948 avea să devină cel dintâi prim-ministru, iniţial între 1948 – 1953, apoi între 1955 – 1963), dar acesta a decis în ultimul moment abandonarea planului. Atentatul a fost dus la bun sfârşit, pe cont propriu, de Menahem Begin, devenit ulterior cel de al şaselea prim-ministru al Israelului, între 1977 – 1983 (în anul 1978, Menahem Begin a primit premiul Nobel pentru pace). Începând cu acest moment, grupările paramilitare sau armata israeliană au săvârşit alte peste 50 de masacre odioase, care au avut loc sub toţi cei 12 prim-miniştri ai Israelului. Primele dintre acestea au fost săvârşite chiar înainte de înfiinţarea statului

Israel, având în general ca scop terorizarea populaţiei palestiniene care astfel să îşi părăsească locuinţele şi să fugă în străinătate, dar şi lupta împotriva britanicilor – de exemplu, la 12 ian. 1947 Lehi aruncă în aer secţia de poliţie din Haifa, ucigând 4 poliţişti britanici şi rănind alţi 140; după ce ONU a acordat evreilor dreptul de a-şi constitui propriul stat pe teritoriul Palestinei (29 nov. 1947), Lehi a mai organizat două atentate, minând la 29 febr. 1948 un tren militar britanic (28 de soldaţi ucişi şi 35 răniţi) iar la 31 martie 1948 un alt tren (40 de călători ucişi şi 60 răniţi); la 9 aprilie 1948 a avut loc masacrul de la Dair (sau Deir) Yassin, când 254 de locuitori palestinieni ai satului au fost ucişi de organizaţiile teroriste Irgun – condusă de

acelaşi Menahem Begin, viitor prim-ministru şi laureat al premiului Nobel pentru pace şi Lehi – condusă de Itzak Shamir, cel ce va deveni în două rânduri, între 1983 – 1984 şi între 1986 – 1992 cel de al şaptelea prim-ministru al Israelului; masacrul a fost atât de cutremurător (palestinieni decapitaţi, copii mutilaţi, femei gravide cu pântecul spintecat etc.) încât delegaţiei Comitetului International al Crucii Roşii, în frunte cu şeful acesteia, Jacques de Reynier, i s-a interzis accesul până când „curăţitorii” au înlăturat cea mai mare parte din orori.

Un caz care provoacă discuţii şi în prezent îl constituie masacrul de la Tantura. În noaptea de 22/23 mai 1948 evreii din brigada Alexandroni din cadrul Haganah au

atacat satul (Al) Tantura cu o populaţie de cca. 1.490 locuitori, au ucis o parte din populaţie, supravieţuitotii au fost izgoniţi iar localitatea a fost rasă de pe suprafaţa pământului. În anul 1998 cercetătorul evreu Theodore Katz a redactat un studiu din care rezulta că evreii au ucis cca. 200 – 250 palestinieni, concluzie la care ajunsese după ce intervievase personal cca. 200 de supravieţuitori. Autorul studiului a fost acţionat în judecată de veteranii brigăzii Alexandroni pentru defăimare. Terorizat, Katz a fost constrâns să retracteze – a doua zi, s-a dus în faţa judecătorului şi a revenit asupra retractării, dar judecătorul a refuzat să ia act de noua sa declaraţie. Universitatea din Haifa i-a retras lui Katz titlul universitar. Concluziile lui Theodore

Katz au fost însuşite de profesorul evreu Ilan Pappe (v. Cap. XVI, nota de subsol 70), care a devenit noul susţinător al acestora

În cursul propriei dizolvări, la 17 sept. 1948, Lehi îl ucide la Ierusalim pe contele Folke Bernadotte, mediatorul Consiliului de Securitate al ONU pentru Orientul Mijlociu (printre alţi şefi ai organizaţiei, atentatul a fost aprobat şi de Yitzak Shamir). În zilele de 14 şi 15 oct. 1953, din ordinul lui Ariel Sharon (între 2002 – 2006 cel de-al unsprezecelea prim-ministru al Israelului), la Qibya au fost masacraţi 70 de palestinieni (majoritatea femei şi copii). La 3 nov. 1956 au fost ucişi 275 de palestinieni din tabăra de refugiaţi de la Khan Yumis. După invazia Libanului din 1982 de către armata israeliană condusă de acelaşi Ariel Sharon,

la acel moment ministru de război, în zilele de 16 – 18 sept., un masacru înfiorător a fost săvârşit în taberele de refugiaţi palestinieni de la Sabra şi Chatila; taberele erau încercuite de armata israeliană, care a permis pătrunderea aliaţilor lor din Liban, miliţiile creştine maronite, iar aceştia au masacrat un număr care va rămâne necunoscut (între 1.500 şi 4.000, în raport de sursă) de palestinieni; victimele erau bătrâni, copii, femei (femeile au fost şi violate). După acest masacru, Ariel Sharon a fost numit „măcelarul din Beirut”, şi a evitat orice vizită în Europa, unde se cerea inculparea sa pentru crime de război. La 18 aprilie 1996 aviaţia israeliană a bombardat centrul de refugiaţi al Naţiunilor Unite din Qana (Liban), ucigând pe loc 107 victime, în

zilele următoare numărul celor uciși ajungând la cel puţin 206: tot Qana a fost bombardată şi la 30 iulie 2006, când cel puţin 54 de oameni (dintre care 37 de copii) au fost uciși de bombele israeliene (pentru amănunte asupra tuturor acestor masacre, v. „Israeli Crimes”).

Trupele israeliene au urmărit şi ucis, separat, o serie de scriitori, ziarişti ori muzicieni palestinieni, a căror singură vină era că militau pentru a li se permite înfiinţarea statului lor, aşa cum hotărâse ONU încă de la 29 nov. 1947. Probabil cel mai celebru caz este cel din 1972, când un comando condus de Ehud Barak (între 1999 – 2001, cel de-al zecelea prim-ministru al Israelului) a pătruns în locuinţa din Beirut a scriitorului palestinian Kamal Edwan,

ucigându-i în somn atât pe acesta cât şi pe soţia şi pe fiica lui (Ehud Barak este un alt criminal care, în anul 1999, a primit ordinul Steaua României în grad de Mare Cruce).

Puternica influenţă sionistă, omniprezentă şi omnipotentă, a reuşit atât blocarea oricărei acţiuni de condamnare a acestor crime de către organismele internaţionale, cât şi muşamalizarea lor în mass-media.

În afara masacrelor săvârşite de organizaţiile teroriste evreieşti ori de Tsahal (armata israeliană), masacre şi atentate au fost săvârşite împotriva musulmanilor, atât în Israel cât şi în Statele Unite, în mod individual, de terorişti care acţionau pe cont propriu. În anul 1968, rabinul evreu american Meir David Kahane (1932 – 1990)

a înfiinţat în SUA „Liga Apărării Evreieşti” care milita pentru deportarea forţată a tuturor arabilor din Israel şi din teritoriile ocupate şi care, dacă informaţiile vehiculate ca provenind de la FBI sunt reale, este responsabilă pentru cel puţin 40 de atacuri teroriste antimusulmane săvârşite pe teritoriul SUA (rabinul Kahane a fost la rândul său victima unui atentat în 1990).

În ziua de 25 februarie 1994, evreul american Baruch Koppel Goldstein (1956 – 1994, maior medic în rezervă în armata israeliană) a pătruns în Moscheea Patriarhilor din Hebron având asupra sa o armă automată şi, deschizând focul asupra credincioşilor musulmani aflaţi la rugăciune, a ucis 29 dintre aceştia şi a rănit 150, până când cei care au scăpat de

gloanţe au reuşit să-l dezarmeze şi l-au linşat. Pe piatra sa de mormânt este scris: „aici locuieşte un sfânt... Mâinile sale sunt nevinovate şi inima sa este curată. A fost ucis ca un martir al lui Dumnezeu”). Autorităţile evreieşti au tolerat osanalele publice aduse acestui criminal scelerat.

În ziua de 12 dec. 2001, evreii americani extremişti în Rubin (1945 – 2002, în acel moment preşedinte, din 1985, al Ligii Apărării Evreieşti) şi Earl Leslie Krugel (1942 – 2005, coordonatorul Ligii pentru Coasta de Vest) au pregătit în California atentate împotriva biroului parlamentar al unui deputat de origine libaneză şi împotriva unei moschei – cei doi au fost arestaţi, Rubin sinucigându-se în timpul detenţiei preventive iar Krugel, condamnat

la 20 de ani de închisoare, a fost ucis în anul 2005 de un alt deţinut.

După expirarea termenului legal de secretizare a informaţiilor sensibile, în anul 2003 ziarul Frankfurter Allgemeine Zeitung a făcut publice date (neconfirmate oficial, din câte ştiu) legate de încercarea eşuată de atentat cu scrisoare capcană organizată în martie 1952 de Menahem Begin împotriva cancelarului vest-german Konrad Adenauer.

De altfel, şi în România primul atentat cu bombă a fost săvârşit tot de evrei: la data de 8 dec. 1920 anarhistul evreu Max Goldstein (1898 – 1924), ajutat de conaţionalii săi Saul Osias şi Leon Liechtblau, a plasat o bombă în sala Senatului României, în urma exploziei fiind ucişi ministrul justiţiei, episcopul de Oradea

Mare şi un senator (cu o lună înainte, Max Goldstein încercase să îl ucidă în acelaşi mod şi pe ministrul de interne Constantin Argetoianu, dar atentatul a eşuat).

17. În urma lobby-ului exercitat de organizaţiile sioniste, la 29 nov. 1947, prin hotărârea nr. 181, adunarea Generală a ONU a hotărât divizarea Palestinei (aflată în acel moment sub mandat britanic) în două state (Israel şi Palestina). În cuprinsul hotărârii se menţionează doar zonele ce reveneau celor două state, şi nu suprafeţe în km p. Ori procente de suprafaţă, astfel încât este greu de estimat ce suprafaţă revenea fiecărui nou stat. După unele surse, Israelului îi reveneau 60 % din suprafaţă iar Palestinei 40 %; după alte surse, statului evreu reveneau 14.200 km p., iar statului

palestinian 12.000 km p. (ceea ce presupunea o suprafaţă totală de 26.200 km p.). Cert este, în prezent, că din suprafaţa actuală pe care se întinde statul Israel (cca. 20.770 km p.), doar 14.000 km p. Urmau să constituie noul stat Israel, iar pe restul teritoriului (Ierusalimul de Est, Cisiordania şi fâşia Gaza) trebuia să se constituie noul stat arab independent Palestina. Armata israeliană (cu sprijinul militar, logistic şi consilieri SUA) a ocupat însă întregul teritoriu împiedicând până în prezent crearea statului palestinian. Iar Ierusalimul (cetate distrusă în întregime acum 3.500 de ani de evrei), care prin hotărârea ONU a primit un regim special, a fost în întregime ocupat cu forţa de armata israeliană şi declarat capitala eternă a statului Israel.

Din cauza dreptului de veto exercitat de SUA în Consiliul de

Securitate al ONU, a fost împiedicată orice rezoluţie care intenţiona să condamne această flagrantă, gravă şi continuă încălcare a unei hotărâri ONU, cât şi crimele săvârşite de evrei în teritoriile ocupate, ceea ce ridică în mod legitim întrebarea dacă existenţa ONU, organizaţie subiectivă, nedreaptă, partizană şi rasistă, mai este justificată.

18. Între 31 aug. – 7 sept. 2001, la Durban (în Republica Sud Africană) a avut loc Conferinţa mondială împotriva rasismului, discriminării rasiale şi intoleranţei rasiale (comunicatul de presă din 4 sept. 2001 al Ministerului de externe condus în acel moment de Mircea Geoană

este redactat în cel mai penibil limbaj de lemn posibil). În momentul în care s-a propus ca în rezoluţia finală Israelul să fie trecut pe lista statelor rasiste, delegaţiile Israelului şi Statelor Unite s-au ridicat şi au părăsit conferinţa.

Între 20 – 24 aprilie 2009 la Geneva s-a desfăşurat o altă conferinţă pe aceeaşi temă (conferinţa a fost numită „Durban II"). Încă dinaintea începerii conferinţei, o serie de state (Israel, Canada, SUA şi Australia urmate de Olanda, Germania, Polonia şi Noua Zeelandă) au anunţat rând pe rând neparticiparea (noul preşedinte american Barack Obama a declarat cu o zi înainte de deschiderea conferinţei boicotarea acesteia întrucât „organizatorii se încăpăţânează să includă acuzaţii ipocrite Israelului"). În

momentul în care la conferinţă a luat cuvântul Mahmud Ahmadinejad, preşedintele Iranului, care se referea la crimele săvârşite de statul evreu împotriva palestinienilor, delegaţiile celor 23 de state membre UE participante, printre care şi România, au plecat din sală. Este probabil cea mai bună dovadă că Uniunea Europeană nu numai că acceptă crimele Israelului, dar este unul dintre cei mai importanţi apărători ai acestor crime. Iar pentru faptul că în calitate de gazdă Hans Rudolf Merz, preşedintele elveţian, s-a întâlnit cu Mahmud Ahmadinejad, Israelul a procedat la un act absolut neuzual în diplomaţie într-o astfel de situaţie: şi-a rechemat pentru consultări ambasadorul din Elveţia.

19. Armele nucleare (bomba cu uraniu

şi cea cu plutoniu) au fost create pentru prima dată în cadrul programului Manhattan, în laboratoarele de la Los Alamos (statul New Mexiko), de un colectiv de fizicieni americani conduşi de evreul Julius Robert Oppenheimer

(1904 – 1967), al cărui adjunct era evreul Philip Morrison (1915 – 2005). La proiect au participat sub o formă sau alta şi fizicieni de renume europeni: evreul danez Niels Henryk David Bohr (1885 – 1962, premiul Nobel), evreul ungur Edward Teller (1909 – 2003), care a avut un rol important şi în crearea bombei cu hidrogen şi evreul german Albert Einstein (1879 – 1955, premiul Nobel). La proiect a luat parte de asemenea şi italianul Enrico Fermi (1901 – 1954, premiul Nobel), singurul neevreu din

toată această echipă de mari fizicieni, mulţi dintre ei deţinători ai premiului Nobel. Se pare că însăşi ideea proiectului Manhattan a pornit de la o scrisoare adresată la data de 2 aug. 1939 de Albert Einstein preşedintelui american Franklin Delano Roosevelt. Primul test al bombei atomice a avut loc la data de 16 iulie 1945 în deşertul din apropierea oraşului Alamogordo din New Mexiko, după care la 6 şi 9 aug. 1945 două bombe au fost aruncate asupra populaţiei civile din oraşele japoneze Hiroşima şi Nagasaki.

Dintre cele 172 persoane prezentate de Wikipedia ca fiind implicate în proiectul Manhattan, cel puţin 51 erau evrei, adunaţi din toate colţurile lumii, iar dintre aceştia 7 erau agenţi sovietici. Printre ei s-a aflat şi

evreul David Greenglass (ns. 1922) care sub influenţa soţiei (Ruth Leah Prinz Greenglass, 1924 – 2008), surorii Ethel Rosenberg (1915 – 1953, născută Greenglass) şi cumnatului său Julius Rosenberg (1918 – 1953), cu toţii comunişti evrei americani, a furnizat spionajului sovietic informaţiile necesare producerii armei nucleare în URSS. Soţii Rosenberg au fost condamnaţi la moarte în anul 1951 şi executaţi la 19 iunie 1953, iar în legătură cu activitatea lor au mai fost condamnaţi mai sus amintitul David Greenglass (15 ani închisoare), evreul Morton Sobell (ns. 1917, condamnat la 30 de ani închisoare) şi evreul William Peri (născut William Mutterperl, de asemenea participant la proiectul Manhattan, condamnat la 2 pedepse de câte

5 ani închisoare).

Alte două filiere prin care informaţiile proiectului Manhattan au ajuns în URSS au fost Theodore Alvin Hall (1925 – 1999, născut Holtzberg) şi curierii săi, evreica Leontine Theresa „Lona” Cohen (1913 – 1992, alias Helen Kroger, condamnată la 20 de ani de închisoare), soţul acesteia, evreul Morris Cohen (1910 – 1995, alias Peter Kroger, condamnat la 25 de ani închisoare), toţi trei participanţi la proiectul Manhattan, şi evreul Saville Sax (1924 – 1980, născut Sarry Sax); a doua filieră era constituită din fizicianul german Klaus Emil Julius Fuchs şi curierul său, evreul Harry Gold (1910 – 1972, condamnat la 30 de ani de închisoare), ambii implicaţi în proiectul Manhattan.

Mulţi dintre participanţii la proiectul Manhattan care a condus la producerea primei bombe atomice au primit în timp premiul Nobel. Apoi, aceştia au devenit militanţi împotriva înarmării nucleare.

Arma nucleară sovietică, ale cărei planuri au fost transmise din SUA de trădători americani evrei, a avut şi în URSS ca principal părinte tot un evreu: Vitali Lazarevici Ginzburg (ns. 1916), de asemenea laureat al premiului Nobel. Ateu declarat, Ginzburg s-a remarcat prin lupta sa împotriva antisemitismului şi prin sprijinirea statului Israel şi politicii acestuia (a făcut parte din conducerea Congresului Evreiesc Rus). Este unul dintre semnatarii scrisorii deschise adresate la 23 iulie 2007 fostului preşedinte rus Vladimir Putin prin

care se exprima „adâncă îngrijorare” faţă de creşterea clericizării societăţii ruse şi faţă de infiltrarea bisericii ortodoxe în toate domeniile vieţii publice.

20. După SUA, Israelul este statul cu cea mai războinică şi agresivă politică externă. În 6 decenii de existenţă, Israelul a intrat în război în 1948 – 1949 cu Egipt, Iordania, Siria, Liban, Irak şi Arabia Saudită; în oct. – nov. 1956 a atacat din nou Egiptul (în urma unor înţelegeri secrete cu Marea Britanie şi Franţa); în iunie 1967 („războiul de 6 zile”) a ocupat teritoriile statelor vecine atât la nord (înălţimile Golan ale Siriei) cât şi la sud (peninsula Sinai a Egiptului); în oct. 1973 („războiul de Yom Kippur”) s-a aflat din nou în război cu Egiptul şi Siria; în martie 1978 a ocupat

sudul Libanului; la 6 iunie 1982 (operaţiunea „Pacea din Galileea”) a ocupat din nou Libanul, în timpul acestei lungi ocupaţii fiind ucişi 40.000 de libanezi; în 1993 a declanşat un nou război fulger, de o săptămână, împotriva Libanului (numai un singur bombardament din luna iulie asupra Beirutului a ucis 132 de civili); tot împotriva Libanului au fost organizate operaţiunea „Strugurii mâniei” din aprilie 1996 (care s-a întins pe o durată de 17 zile), precum şi invazia din 12 iulie 2006.

Dacă există evidenţe în ce priveşte invaziile Tsahalului în ţările vecine, masacrele săvârşite în teritoriile palestiniene (Gaza, Cisiordania.

Ierusalimul de Est) sunt fără număr. Câteodată, Consiliul de securitate al ONU

ajunge nevoit să discute aceste crime (ca de pildă în urma masacrului din 8 nov. 2006 de la Beit Hanoun, în fâşia Gaza, unde artileria israeliană a ucis 18 persoane, între care 5 femei şi 8 copii, şi a rănit alte 56), dar niciodată nu se ajunge la măsuri. Ultima invazie în Gaza, începută la 27 dec. 2008 şi încheiată la 18 ian. 2009, a durat 23 de zile şi a cauzat, conform unor funcţionari internaţionali, 1.434 morţi, dintre care 960 civili, peste 5.400 răniţi şi pagube materiale de cca. 4 mird. $ (un alt raport, dat publicităţii de Amnesty International la data de 2 iulie 2009, anunţa, cu aproximaţie, 1.400 palestinieni morţi, peste 9.000 răniţi şi 2.700 clădiri distruse). În cursul atacurilor, a fost lovit cu bombe cu fosfor alb (muniţie interzisă) sediul ONU pentru

refugiaţi, iar mai mulţi oficiali internaţionali (dar şi Amnesty International) au apreciat această ofensivă ca fiind o crimă de război. Într-un moment în care Gaza era bombardată zi şi noapte, palestienii se adăposteau în ruine, nu mai exista alimentare cu apă şi energie electrică, aprovizionarea cu alimente şi medicamente era blocată iar bombele şi obuzele, distrugând sistemul de canalizare, conduseseră la deversarea excrementelor pe străzi, Tzipora Malka Livni (ns. 1958, fiica unor lideri ai organizaţiei teroriste Irgun, mai cunoscută sub numele de Tzipi Livni), în acel moment ministru de externe al Israelului, declara cu un cinism inimaginabil: „situaţia umanitară din Gaza nu este dezastruoasă, este aşa cum trebuie

să fie”. Recent, Human Rights Watch a dezvăluit într-un raport că în cursul acestei ultime invazii din Gaza şi în cadrul a 7 incidente separate, armata israeliană a ucis cu sânge rece 11 civili (dintre care 4 sau 5 femei şi 4 copii) care fluturau steaguri albe, în scopul de a nu se trage în ei. O comisie de anchetă ONU a concluzionat în luna septembrie 2009 (raportul Goldstone) că agresiunea israeliană împotriva populaţiei palestiniene din Gaza constituie crime de război şi a propus judecarea liderilor sionişti – noul guvern al Statelor Unite a respins în mod vehement atât concluziile raportului, cât şi cererea de judecare a criminalilor evrei. Raportul poartă numele autorului său, evreul sud-african Richard J. Goldstone (ns. 1938), fost judecător al

Curţii Constituţionale din Republica Sud-Africană şi fost miltant antiapartheid.

De precizat faptul că între anii 1982 – 2007, Statele Unite au blocat în Consiliul de Securitate al ONU, prin dreptul său de veto, nu mai puţin de 32 de rezoluţii care criticau sau condamnau politica israeliană.

Poziţia oficială israeliană cu privire la palestinieni a fost cel mai bine sintetizată de Golda Meir (între 1969 – 1974 cel de-al patrulea prim-ministru al Israelului şi singura femeie care a deţinut această funcţie) într-un interviu apărut la data de 15 iunie 1969 în „Sunday Times” (declaraţia a fost reluată în ziarul „Washington Post” din ziua următoare): „There were no such thing as Palestinians… They did not exist”. („Nu au fost astfel de lucru ca palestinienii… Ei

nu există”). Hitler, cel puţin, recunoştea existenţa poporului evreu – evreii în schimb, neagă existenţa poporului palestinian, vorbind despre palestinieni, în timp ce îi ucid, ca despre „un lucru”, nu ca despre oameni.

Această atitudine faţă de palestinieni nu caracterizează numai guvernul de la Ierusalim, ci şi un important număr de evrei extremişti. Astfel, singurul prim-ministru al Israelului care a dorit în mod sincer pacea cu palestinienii, Yitzhak Rabin (1922 – 1995, cel de-al şaselea prim-ministru al ţării, prima dată între 1974 – 1977 iar a doua oară între 1992 – 1995) a fost ucis la data de 4 nov. 1995 cu două focuri de armă de tânărul evreu Yigal Amir (ns. 1970). Condamnat la închisoare pe viaţă Ş 14 ani

(!), acesta a devenit un erou naţional pentru mulţi evrei, fiind organizate campanii de strângere de semnături pentru eliberarea sa.

În notele de subsol din această carte, am menţionat declaraţiile publice uluitoare făcute de trei evreice: Madeleine Albright, Tzipora Livni şi Golda Meir – nu ştiu ca vreodată, în istorie, vreun politician bărbat să-şi fi permis declaraţii publice de un astfel de cinism. Pe aceste criminale nu le-a cercetat, judecat sau condamnat nicio instituţie de justiţie internaţională.

21. În afară de cazurile prea bine cunoscute ale celor declaraţi de evrei drept criminali de război şi care au fost ucişi în ţările în care au fost găsiţi ori răpiţi din aceste ţări, duşi în Israel, judecaţi şi

executaţi, există o situaţie aparte. În timpul Jocurilor Olimpice de la München, la 5 sept. 1972, un grup de 8 militanţi palestinieni aparţinând organizaţiei „Septembrie Negru”, au pătruns în Satul Olimpic răpind 11 ostatici evrei. Doi dintre aceştia au fost ucişi de către răpitori la scurt timp, iar ceilalţi nouă au fost împuşcaţi de forţele antitero germane în cursul unei operaţiuni de salvare eşuate. Tot atunci, au fost împuşcaţi 5 din cei 8 palestinieni. Fără să aştepte ca justiţia să îşi urmeze cursul, deja menţionată Golda Meir, în acel moment prim-ministru al Israelului, a ordonat constituirea unei grupări de cca. 20 de asasini agenţi Mossad (serviciile israeliene de informaţii externe) care, în cadrul operaţiunii „Baioneta”, i-au urmărit pe cei

trei palestinieni rămaşi în viaţă, dar şi pe alţi membri ai organizaţiei, în Europa, Orientul Mijlociu şi nordul Africii. În cursul operaţiunii, desfăşurate între 1972 – 1979 şi conduse de acelaşi Ehud Barak, au fost ucişi cel puţin 12 palestinieni membri ai organizaţiei „Septembrie Negru”. În afara acestora însă, au fost ucişi şi mulţi civili nevinovaţi. Cel mai celebru caz a fost la Lillehamer, în Norvegia, unde datorită unei erori de informare, un cetăţean marocan nevinovat (Ahmed Bouchiki) care se întorcea de la serviciu şi soţia sa însărcinată, la fel de nevinovată, au fost ucişi. Pentru această crimă, 6 agenţi Mossad au fost arestaţi de către autorităţile norvegiene înainte să reuşească să părăsească Norvegia, fiind judecaţi şi

condamnaţi. Dar faptul că ucigaşii israelieni s-au substituit justiţiei aplicând (cu multe excese) antica şi desueta lege a Talionului, nu a fost condamnat de niciun for mondial.

22. Un exemplu autohton: cel mai mare jaf armat săvârşit în timpul celor peste 40 de ani de socialism (atacarea la 28 iulie 1959 a unui furgon al Băncii Naţionale, din care s-au furat 1.686.000 lei, echivalenţi la acel moment cu 250.000 $), a fost numit „marele jaf comunist”, deşi corect ar fi fost „marele jaf sionist”: toţi cei şase tâlhari, începând cu iniţiatorii, fraţii Ioanid (foşti Leibovici), respectiv Alexandru (fost Herman, fostul şef al Direcţiei Judiciare din cadrul Inspectoratului General al Miliţiei, cumnatul ministrului de interne Alexandru Drăghici) şi Paul (fost profesor şi şef de

catedră la Academia Militară) cât şi ceilalţi participanţi, Igor Sevianu (fost Herşcovici, fost ofiţer de miliţie), Saşa Muşat (fost Abraşa-Saşa Glanzstein, profesor universitar), Monica Sevianu (născută Alfandari, fostă Abraham, ziaristă) şi Haralambie Obedeanu (fost Harry Lazarovici, fost ofiţer MI, fost redactor la „Scânteia" şi apoi decanul facultăţii de ziaristică din cadrul Academiei Ştefan Gheorghiu) erau evrei, cu toţii deţinători de funcţii importante în aparatul de stat.

23. Papa Ioan Paul al doilea (1920 – 2005, papă între 1978 – 2005).

24. În primăvara anului 2002, timp de 39 de zile în lunile aprilie-mai (perioadă care a inclus atât săptămâna Mare cât şi învierea Domnului), un grup de cca. 100 de

palestinieni s-au refugiat în Biserica Naşterii Domnului din Bethleem (construită în anul 530 de către împăratul Justinian, pe locul unei biserici mai vechi, a cărei ridicare începuse în anul 326 la iniţiativa împăratului Constantin cel Mare). Scăpată timp de 15 secole de distrugerile provocate în zonă de diferitele invazii, de data aceasta biserica a fost bombardată de armata israeliană (Tsahal). Un obuz lovind turla clopotniţei bisericii, aceasta a luat foc iar un tânăr călugăr care a încercat să stingă incendiul a fost împuşcat mortal de un lunetist israelian. Din cauza acestui asediu, pentru prima dată în istoria sa, biserica şi-a încetat pentru 5 săptămâni slujbele liturgice.

25. Foarte puţin cunoscut este faptul că

după eliberarea lor, nu toate lagărele de concentrare naziste au fost închise. Unele dintre ele, puse de NKVD sub conducerea evreilor, şi-au continuat activitatea „găzduind” germani, silezieni (consideraţi ca fiind germani) şi chiar polonezi, supuşi aceluiaşi regim de exterminare ca şi cel nazist. Cel mai cunoscut exemplu îl constituie lagărul de la Zgoda, lagăr de muncă nazist eliberat în decembrie 1944 şi evacuat în ianuarie 1945, transformat între februarie şi în noiembrie 1945 în lagăr NKVD condus de evreul Salomon Morel (1919 – 2007). Aici, pe criterii exclusiv etnice, au fost închişi 6.000 bărbaţi, femei, bătrâni; au fost închişi, împreună cu părinţii lor, copii între un an şi jumătate şi 7 ani. În mai puţin de un an de zile, numai la Zgoda

şi-au pierdut viaţa, oficial, 1.855 deţinuţi, cei mai mulţi de tifos; cadavrele erau aruncate în gropi comune. Deţinuţii nu primeau niciun fel de îngrijiri medicale şi erau torturaţi sistematic, adesea de Morel personal. Lagărul de la Zgoda nu a fost o excepţie, ci doar unul din „salba” de lagăre înfiinţate după eliberarea Poloniei, cu centrul la Jaworzno. În anul 1994, Morel a fost acuzat de Institutul Memoriei Naţionale pentru crime de război şi crime împotriva umanităţii (inclusiv 1.500 de prizonieri etnici germani, ucişi din răzbunare). Când cazul a fost făcut public în presa din Polonia, Germania, Marea Britanie şi Statele Unite, Morel a fugit în Israel. În două rânduri, în anii 1998 şi 2004, autorităţile poloneze au solicitat extrădarea

sa, dar Israelul a refuzat de fiecare dată. Ultimul refuz, în anul 2005, a fost motivat oficial prin faptul că acuzaţiile ar fi false, posibil parte a unei conspiraţii antisemite.

26. Genocidurile, masacrele şi pogromurile săvârşite de evrei în istoria omenirii sunt numeroase, dar trecute cu vederea. Am scris deja despre distrugerea celor 31 de cetăţi din Canaan şi uciderea întregii populaţii (cap. II), despre masacrarea a zeci de mii de persani ca urmare uneltirilor Esterei (cap, VIII), despre uciderea apostolilor şi a primilor creştini (cap. XI), despre uciderea creştinilor din Rusia de către evreii bolşevici (cap. XIV), despre masacrarea în 1940 a românilor din Basarabia (cap. XI, nota de subsol 8), despre regimul de exterminare la care au

fost supuşi după 1948 creştinii români (cap. 14, nota de subsol 13), despre masacrarea palestinienilor şi distrugerea satelor lor pentru a-i speria pe cei rămaşi în viaţă şi a-i determina să părăsească teritoriul cotropit de evrei (prezentul capitol, nota de subsol 16). Mai aduc la cunoştinţă câteva cazuri, prea puţin cunoscute.

A doua zi după invadarea, la 17 sept. 1939, a părţii răsăritene a Poloniei de către Armata Roşie, evreii polonezi şi bieloruşii din sud-est au trecut la masacre împotriva etnicilor polonezi, minoritari în regiunea Grodno (exact cum au procedat şi evreii basarabeni şi bucovineni după invadarea pământului românesc în iunie 1940 de către bolşevici). Aceste pogromuri sunt cunoscute generic sub denumirea de „Revolta din

Schidel” şi au avut loc în cel puţin 20 de localităţi. Numărul total al victimelor a rămas necunoscut, dar se ştie că polonezii au fost îngropaţi de vii (la Brzostowica Malo), ucişi în pădure (la Lerypol), ucişi prin tortură (la Budowla) etc. Singurul caz cercetat, între anii ’2001 – 2005, de către Institutul Memoriei Naţionale din Polonia, a fost masacrul de la Brzostowica Mala – întrucât însă, la mai bine de 60 de ani de la crime, martori oculari nu mai erau în viaţă, Institutul a considerat că declaraţiile celor 16 persoane care cunoşteau de aceste orori de la supravieţuitorii morţi între timp nu pot confirma cu deplină certitudine crimele săvârşite de evrei. Ura evreilor împotriva polonezilor care îi primiseră în mijlocul lor cu sute de ani în urmă s-a manifestat şi

după anul 1945, când Polonia a fost eliberată de sub nazişti. Istoricul polonez Marek Jan Chodakiewicz (în prezent stabilit în SUA) estimează între 3.500 – 6.500 numărul polonezilor căzuţi victimă la sfârşitul anilor ’40 răzbunării evreilor, fie urmare denunţurilor, fie urmare direct crimelor săvârşite de evrei (desigur, nu au fost luate în calcul aici victimele securităţii poloneze, condusă tot de evrei).

Dacă despre Lidice (satul ceh distrus de nazişti la 10 iunie 1942 în scop de represalii, fiind ucişi toţi cei 173 de bărbaţi cu vârsta de peste 16 ani, pentru a pedepsi atentatul împotriva evreului Reinhard Heidrich, favoritul lui Hitler – v. Cap. XV) se vorbeşte şi astăzi, faptele asemănătoare ale evreilor din cel de-al doilea război mondial

sunt omise. Iată două astfel de masacre fără niciun sens:

În prima parte a războiului dintre Germania şi URSS, partizanii sovietici din pădurea Naliboki (atunci Polonia, în prezent Belarus) au solicitat partizanilor polonezi din localitatea Naliboki să se alăture lor. Aceştia din urmă, fideli rezistenţei poloneze, au refuzat, preferând să lupte alături de compatrioţii lor – dar s-a încheiat o înţelegere scrisă prin care s-au împărţit zonele de acţiune şi s-a decis să lupte împreună împotriva naziştilor, fără a se ataca unii pe alţii. Cu toate acestea, în noaptea de 8/9 mai 1943 partizanii bolşevici (evrei) au atacat localitatea, au ucis cca. 120 – 130 localnici (inclusiv femei şi copii) şi au furat armele partizanilor polonezi, 100

de vaci şi 78 de cai. După anul 1990, Institutul Memoriei Naţionale din Polonia a început cercetarea acestui masacru, stabilind că a fost săvârşit de partizanii din unitatea Zorin, condusă de evreul Shalom (Simeha) Zorin (1902 – 1974) şi de cei din grupul Bielski condus de fraţii evrei Tuvia (1906 – 1987), Asael (1908 – 1945), Alezander Zeisal „Zus" (1912 – 1995) şi Aron Bielski (ns. 1927). Desigur, supravieţuitorii grupului Bielski au negat participarea la acest masacru (niciodată evreii nu şi-au asumat masacrele comise).

Un alt exemplu este masacrul din Koniuchy – Polonia (azi Kaniukai, Lituania). La data de 29 ian. 1944 o echipă formată din cca. 100 – 120 de partizani ruşi şi evrei polonezi din ghetorurile din Kaunas şi

Vilnius, conduşi de Yiakov Prenner şi Shmuel Kaplinski au atacat satul Koniuchy (60 de locuinţe şi 300 de locuitori). Şi de acest masacru este legat numele sus-menţionatului Shalom (Simeha) Zorin. Spre deosebire de Lidice, unde naziştii au ucis doar bărbaţii în vârstă de peste 16 ani, aici evreii au ucis bărbaţi, femei şi copii. Numărul victimelor a rămas necunoscut; un monument ridicat în anul 2004 în actuala localitate Kaniukai menţionează numele a 34 de victime; Institutul Memoriei Naţionale a identificat deja cel puţin 38 de nume (bărbaţi, femei şi copii); este menţionat faptul că evreul Haim Lazar Litai, în cartea sa „Distrugere şi rezistenţă” (1985), avansează cifra de 300 de victime – aceasta înseamnă întreaga populaţie a localităţii.

Civilii (bărbaţi, femei, copii) au fost împuşcaţi sau arşi de vii în casele lor (acesta este adevăratul holocaust).

După anul 1990, oficialităţile lituaniene au devenit interesate de cercetarea crimelor de război săvârşite de evrei împotriva civililor. În decursul anchetei, a apărut necesară interogarea lui Yitzhak Arad. Acesta (ns. 1926 cu numele de Itzhak Rudnicki) intrase în anul 1944 în NKVD, iar după ce la o vârstă fragedă săvârşise o serie de crime de război, în noapte de Crăciun a anului 1945 a emigrat ilegal în Palestina; aici, a continuat activităţile teroriste, de data aceasta împotriva armatei britanice iar, după constituirea statului Israel, a devenit istoric al Holocaustului, general de brigadă în cadrul Tzahal iar, între anii 1972 – 1993,

director al Yad Vashem (Memorialul Victimeelor Holocaustului, înfiinţat în anul 1953 prin hotărâre a Knesset-ului). În anul 2007, Lituania a solicitat Israelului extrădarea lui Arad în vederea cercetării acestuia pentru executarea unor civili lituanieni şi a unor membri ai rezistenţei antibolşevice – Israelul a refuzat.

27. Cel mai celebru şi mai crud exponent al crimelor şi atrocităţilor săvârşite de Inchiziţia catolică, Tomas de Torquemada (1420 – 1498), primul inchizitor general (din 1483) al Inchiziţiei spaniole, autorul codului de legi al inchiziţiei („Instrucţiunile şi ordonanţele inchizitorilor” – 1484), cel care a dezlănţuit prigoana împotriva evreilor iberici, provenea dintr-o familie de evrei convertiţi.

Un alt caz celebru este al evreului nazist Reinhard Heydrich (v. Cap. XV).

28. În anul 1999, în urma unei lovituri de stat validate în anul următor de Curtea Supremă a Pakistanului, gen. Pervez Musharaff (ns. 1943) devine preşedintele ţării. Iniţial considerat uzurpator al puterii legitime şi un dictator, după 11 sept. 2001 americanii l-au declarat un conducător democrat şi prieten al Americii, folosind teritoriul pakistanez pentru atacarea şi ocuparea Afganistanului. Cu timpul, Musharaff a început să critice atacurile tot mai dese ale aviaţiei americane asupra unor localităţi pakistaneze, purtate în numele luptei antiteroriste şi soldate cu moartea a zeci de civili (câteodată erau bombardate nunţi, fiind ucişi câte peste o sută de

nuntaşi). În anul 2008, Musharaff a fost înlăturat de la putere.

În anul 2007, SUA i-au impus lui Pervez Musharaf amnistierea unor infractori. Astfel, au beneficiat de o amnistie specială 8.000 de politicieni, funcţionari de stat şi alte persoane publice care se aflau în cercetare pentru acte de corupţie sau pentru crimă. Printre acestea, se aflau şi Benazir Bhuto (1953 – 1957, fostă prim-ministru al Pakistanului între anii 1988 – 1990 şi 1993 – 1996, sprijinită de americani pentru a prelua preşedinţia ţării) precum şi soţul acesteia, Asif Ali Zardari (ns. 1955), eliberat în străinătate după 5 ani de închisoare. Zardari, numit „domnul 10 procente”, şi-a câştigat acest renume după ce în perioadele în care soţia sa a fost prim-

ministru negocia contractele externe ale Pakistanului contra a 10 % din valoarea acestora, spălând banii obţinuţi în acest fel prin conturi din băncile elveţiene şi fiind încă urmărit penal în Elveţia, Polonia şi Franţa. Benazir Bhutto s-a întors în Pakistan la data de 18 oct. 2007 pentru a candida la preşedinţie, dar la 27 dec. 2007 a murit într-un atentat. După moartea acesteia, s-a întors în Pakistan şi Asif Ali Zardari, care la 9 sept. 2008 a devenit preşedintele ţării.

Prin presiuni americane, omul considerat de mulţi ca cel mai corupt politician asiatic, a ajuns preşedintele unei ţări măcinate de război, de război civil şi de corupţie – pentru SUA, el prezintă cele mari garanţii de fidelitate.

29. Primul proces de corupţie din

România s-a desfăşurat în anul 1866 şi l-a avut în prim plan pe belgianul Cezar Librecht (1820 – 1890). Rătăcitor prin Europa, acesta s-a aciuat în Principatele Unite intrând în anturajul domnitorului Alexandru Ioan Cuza. Împărtăşind pasiunea domnitorului pentru jocurile de noroc (împrumutându-l cu bani când acesta pierdea) dar mai ales profitând de aplecarea sa spre preacurvie (i-a mijlocit legătura cu mai multe amante, printre care şi Maria Obrenovici, pe care însă o păstrase şi pentru el), Librecht a ajuns inspectorul general al poştelor şi telegrafelor din România. Funcţia i-a permis interceptarea telegramelor şi cercetarea corespondenţei personalităţilor publice ale opoziţiei, ceea ce i-a oferit posibilitatea şantajării acestora

(la arestarea sa, a fost găsit un registru în care fiecare persoană publică importantă era trecută cu procesele, nevoile, dorinţele şi viciile pe care le avea). Arestat după abdicarea lui A.I. Cuza din 11 februarie 1866, se constată o lungă serie de abuzuri şi acte de corupţie stabilindu-se o deturnare totală de 3.303.148 lei (sumă enormă pentru acele vremuri). Conform unui material documentar publicat de ziarul „Gardianul”, la 14 martie 1866 a fost condamnat de Curtea cu juri din Bucureşti la 10 ani închisoare. Pentru unele vicii de procedură, Curtea de Casaţie i-a admis recursul şi a trimis cauza spre rejudecare la Focşani. De aici însă, cauza este strămutată la Craiova. Banii furaţi l-au ajutat pe Librecht să cumpere presa locală şi astfel să

câştige de partea sa opinia publică, să cumpere notabilităţile locale, să cumpere marii avocaţi (Curtea cu juri a fost prezidată de cumnatul principalului apărător al acuzatului!), juraţii erau cunoscuţi dinainte de tragerea la sorţi etc. La ora 2 noaptea, cu o singură excepţie, juraţii îl declară pe Librecht nevinovat, după care inculpatul, avocaţii, simpatizanţii plătiţi, câţiva juraţi şi muzica regimentului 1 au plecat la banchetul organizat la grădina Neron, unde au chefuit până la ora 8 dimineaţa. Corupţia în justiţia română nu a apărut după 1989 – acum, doar a ajuns la paroxism şi la lipsa oricărui control. Nu am găsit suficiente date despre originea lui Librecht, dar apucăturile şi numele său sunt mult mai degrabă evreieşti decât belgiene – de pildă, evreul

Akiwa Librecht (1876 – 1958), este unul dintre fondatorii, în Ierusalim, ai partidului evreiesc Petah Tikva, pe care l-a şi condus între 1912 – 1913.

30. Corupţia şi desfrâul conducătorilor evrei, trecute cu vederea oriunde în lume, au primit ceea ce meritau chiar în ţara lor, în Israel. Ziua de 1 sept. 2009, o marţi cu trei ceasuri rele, este poate cea mai neagră zi pentru aceştia: au fost încarceraţi Avraham Hirschson (ns.

1941), fost, succesiv, ministru al comunicaţiilor, al finanţelor şi al turismului, condamnat la 5 ani şi 5 luni închisoare pentru spălare de bani, furt, falsuri, fraudă (a sustras echivalentul a peste 300.000 euro din fondurile unui sindicat) şi Shlomo Benizri (ns. 1961), fost ministru al sănătăţii,

muncii şi protecţiei sociale, condamnat la 4 ani închisoare pentru primire de mită şi, în aceeaşi zi, a început procesul lui Moshe Katzav (ns. 1945), preşedintele Israelului între anii 2000 – 2007, trimis în judecată pentru delicte sexuale (viol, comportament obscen, hărţuire sexuală) săvârşite împotriva a trei dintre asistentele sale. Cu două zile înainte, la 30 august, Ehud Olmerţ (ns. 1945), fost prim-ministru între 2006 – 2009, fusese inculpat pentru mai multe acuzaţii de corupţie (finanţare ilegală şi trafic de influenţă), prima înfăţişare având loc vineri 25 septembrie (şefa sa de cabinet, Shula Zaken, a fost de asemenea pusă sub acuzare pentru luare de mite şi fraudă bancară). Toate acestea au fost posibile datorită tenacităţii şi fermităţii lui

Menahem Mazuz (ns. 1955), din anul 2004 consilier juridic al guvernului (procuror general al Israelului). La începutul lunii august 2009, poliţia israeliană a cerut inculparea lui Avigdor Lieberman (ns. 1958), vice-prim-ministru şi ministru de externe în exerciţiu, cercetat pentru acte de corupţie, spălare de bani, fraudă, abuz de încredere şi obstrucţionarea justiţiei.

Trebuie menţionat şi cazul lui Ariel Sharon (ns. 1928), fost prim-ministru al Israelului între 2001 – 2006. Ancheta începută împotriva sa în anul 2004 pentru mai multe fapte de luare de mită şi intervenţii în justiţie a fost sistată după ce la începutul anului 2006 Ariel Sharon a suferit un accident vascular cerebral extrem de grav în urma căruia a intrat în comă şi

nu şi-a mai revenit niciodată, fiind menţinut în viaţă doar cu ajutorul aparatelor. În schimb fiul său mai mare, Omri Sharon (ns. 1964), fost membru al Knesset-ului (parlamentul israelian), a fost condamnat în anul 2006 la 9 luni închisoare pentru încălcarea regulamentului de finanţare a partidelor politice (pentru a putea primi sume mult mai mari decât cele limitate de lege, a înfiinţat mai multe companii fantomă). Şi fiul mai mic, Gilad Sharon (ns. 1966), a fost în mai multe rânduri cercetat pentru corupţie – refuzând de fiecare dată să răspundă la întrebările anchetatorilor, riscă să se pună în situaţia autoîncriminării.

De asemenea, în anul 2000, preşedintele în exerciţiu al Israelului, generalul Ezer Weizman (1924 – 2005, ales

preşedinte în 1993 şi reales în 1998, un alt corupt decorat în anul 1999 cu ordinul Steaua României în grad de Colan), a fost nevoit să demisioneze în urma unui scandal de evaziune fiscală şi corupţie.

Dar totuşi, niciunul dintre conducătorii Israelului nu a fost cercetat pentru crimele contra păcii şi omenirii săvârşite în mod permanent de aceştia.

31. După destrămarea URSS, în cursul ultimului deceniu al secolului trecut, profitând de corupţia enormă a regimului condus de Boris Elţîn, o serie de evrei ruşi au reuşit să preia cele mai rentabile ramuri ale industriei din Rusia. Astfel, în doar câţiva ani, ei au ajuns să se numere printre cei mai bogaţi oameni ai planetei (în clasamentul Forbes al anului 2005, între

primii 100 de miliardari din lume figurează 5 ruşi, dintre care 3 sunt evrei): Roman Arkadievici Abramovici (ns. 1966, în prezent rezident britanic), în anul 2005 locul 20 în clasamentul Forbes al miliardarilor planetei cu o avere de 13,3 mird. $, în anul 2007 locul 16 cu 18,7 mird. $ iar în clasamentul publicat la 11 februarie 2008 locul 16 cu 23,5 mird. $; averea sa a fost dobândită din afaceri cu petrol, aluminiu, oţel şi transporturi aeriene; Mihail Maratovici Fridman (ns.1964 în Ucraina), în anul 2005 locul 60 în topul mondial cu o avere de 7 mird. $, în anul 2007 locul 45 cu 12,6 mird. $, iar în anul 2008 locul 21 cu 20,8 mird. $; patron de bănci, afaceri cu petrol, materiale de construcţii, produse alimentare, lanţuri de supermagazine; Victor Felixovici

Vekselberg (ns. 1957 în Ucraina), în anul 2005 locul 100 cu o avere de 5 mird. $, în anul 2007 locul 61 cu 10,4 mird. $ iar în anul 2008 locul 69 cu 11,2 mird. $; proprietarul grupului Renova, unul dintre cele mai mari conglomerate din Rusia; afaceri în domeniul petrolului, gazelor naturale, aluminiului, electricitate, telecomunicaţii, imobiliare; Alexander Grigorievici Abramov (ns. 1959), locul 272 în anul 2005 cu o avere de 2,3 mird. $ şi locul 67 în anul 2008 cu 11,5 mird. $; a înfiinţat Evrazholding, cel mai mare producător de oţel din Rusia; Mihail

Borisovici Hodorkovski (ns. 1963), în clasamentul stabilit la începutul anului 2004, care avea în vedere averile la sfârşitul anului precedent, Hodorkovski a atins

apogeul: cel mai bogat rus şi al 16-lea din lume; averea sa a avut la bază afacerile cu petrol; arestat la data de 25 oct. 2003, afacerile sale au înregistrat un recul firesc: în anul 2005 ocupa locul 300 cu o avere de 2 mird. $, după care a dispărut din topuri. Chiar dacă nu au intrat printre cei mai bogaţi 100 de miliardari din lume, şi alţi evrei ruşi se înscriu pe lista miliardarilor: Boris Avramovici Berezovski (ns. 1946) este cel care a devenit primul miliardar al Rusiei; afaceri cu autoturisme, transporturi aeriene, extracţii de materii prime, mass-media; urmărit de parchetul din Rusia dar şi de cel din Brazilia pentru fraudă şi evaziune fiscală, s-a stabilit la Londra, care refuză să-l extrădeze; afacerile sale au început să înregistreze un recul din 2004, când a

finanţat masiv campania electorală din Ucraina a lui Victor Iuscenco, iar după ce acesta a ajuns preşedinte, nu şi-a manifestat „recunoştinţa”; la data de 26 iunie 2009, Boris Berezovski a fost condamnat, în contumacie, la 13 ani închisoare pentru deturnare de fonduri; Vladimir Alexandrovici Gusinski (ns. 1952), baronul mass-mediei din Rusia, patron de bănci; arestat la data de 13 iunie 2000, a fost eliberat pe cauţiune după 3 zile, fugind în Spania; la data de 23 aug. 2003 a fost arestat la Atena în baza unui tratat de extrădare greco-rus, dar la presiunile oficialilor americani şi israelieni, precum şi ale Congresului Evreiesc European, a fost pus în libertate, în prezent locuind alternativ în ţările de adopţie, Israel şi

Spania, ale căror cetăţenii le-a dobândit; Piotr Olegovici Aven (ns. 1955), între iunie şi dec. 1994 a fost ministrul relaţiilor economice externe al Rusiei, iar din oct. 1994 este preşedintele Alfa Bank, înfiinţată de el şi de Mihail Fridman încă din 1991; în prezent, şi el are reşedinţa în Marea Britanie; Evgheni Marcovici Şvidler (ns. 1964), în 1995, împreună cu Roman Abramovici şi Boris Berezovski, au obţinut controlul asupra gigantului petrolier Sibneft, unde iniţial a fost prim-vicepreşedinte, iar între 1998 – 2005, preşedinte; în prezent, a luat numele de Eugene Shvidler, a dobândit cetăţenia americană şi s-a stabilit la Londra (în anul 2007 ocupa locul 369 în clasamentul Forbes al miliardarilor lumii cu o avere de 2,5 mird.

$ iar în anul 2008 era plasat pe locul 123 în topul miliardarilor americani, averea sa crescând la 3,3 mird. $); Leonid Borisovici Nevzlin (ns. 1959) şi Mihail Hodorkovski au fondat grupul Menatep şi au ajuns în fruntea gigantului petrolier Yukos; Nevzlin a fost preşedintele Congresului Evreiesc Rus; în anul 2001, după ce a devenit senator, a ajuns vicepreşedintele Comitetului pentru afaceri externe al Camerei Superioare a Parlamentului rus; în anul 2003, când Kremlinul a început naţionalizarea Yukos şi arestarea conducătorilor gigantului, s-a refugiat în Israel, ţară care a refuzat să-l extrădeze; Mihail Cerni (sau Cernoi sau Ciorni, ns. 1952, în Taşkent, Uzbekistan), în diferite perioade de timp şi în diferite combinaţii, cu fratele său Lev, cu

americanul Sam Kislin (la origine evreu din Odesa) ori cu miliardarii evrei britanici, fraţii David şi Simon Reuben (deşi aceştia nu apăreau în clasamentul Forbes până în anul 2009, în Marea Britanie erau cotaţi printre primii miliardari din ţară cu o avere de 4,3 mird. Lire sterline; în topul anului 2009 figurează pentru prima dată, pe poziţia 98, cu o avere de 5 mird. $) a început dezvoltarea unor activităţi extrem de diversificate: de la vânzarea de maşini de cusut, aparatură electronică şi coca-cola, la început, şi până la producţia unora dintre acestea, exportul de cărbune, minereu de fier şi cupru, prelucrarea aluminiului, industria tutunului, telefonie mobilă etc. În anul 1994 a emigrat în Israel; şi el s-a implicat în fotbal, fiind acţionarul majoritar

al clubului Levski Sofia din Bulgaria, ţară în care a înfiinţat în anul 1998 compania de telefonie mobilă Mobitel, fiind şi un important acţionar al firmei Bulgar Tabac; Gherman Borisovici Khan (ns. 1962 în Ucraina) cu afaceri în industria petrolului şi membru de frunte al Congresului evreiesc rus; Alexandr Pavlovici Smolenski (ns. 1954), bancher, care se pare că a trecut la creştinism, solicitând să fie ştearsă orice menţiune legată de originea sa iudaică; fraţii Arkadi şi Boris Rotemberg. După ce în fruntea Rusiei a venit Vladimir Putin, marile privatizări frauduloase din economia rusă au început să fie anchetate, ceea ce i-a determinat pe cei mai mulţi miliardari ruşi evrei să fugă din ţară, unde îi aşteptau mandatele de arestare, şi să se stabilească

în străinătate, în special în Marea Britanie şi Israel, ţări care au refuzat constant extrădarea lor. Dintre toţi, până în prezent doar Mihail Hodorkovski a putut fi încarcerat şi execută în Rusia o pedeapsă de 9 ani de închisoare pentru fraudă.

Alţi miliardari evrei ex-sovietici care pentru a nu-şi periclita libertatea au ales să-şi părăsească ţara şi să se stabilească în străinătate sunt Eduard Şi frin (ns. 1960), devenit cetăţean britanic şi stabilit la Londra, Alex Şneider (ns. 1968), devenit cetăţean canadian, Tamir Şapir (ns. 1948 sau 1949), evreu născut în Georgia cu numele de Temur Sepiaşvili, stabilit în Statele Unite, Viaceslav Kantor (ns. 1953), preşedintele Congresului european evreiesc, stabilit în Elveţia etc. În ultimii

ani, spre vârful topului miliardarilor ruşi avansează evreul Iuri Borisovici Milner (ns. 1961) care, îndepărtându-se de domeniile predilecte ale magnaţilor evrei ruşi (bănci, petrol, gaze naturale, transporturi, aluminiu etc.), s-a orientat spre IT: după ce în anul 1999 împreună cu un alt evreu, Gregory Finger, a înfiinţat în Rusia compania NetBridge, în anul 2001 compania Mail ru iar în anul 2005 compania Digital Sky Technologies, şi-a extins afacerile în SUA, unde a devenit acţionar la Facebook, Twitter, Zynga şi Groupon (v. Şi cap. XVI, nota de subsol 55).

De menţionat faptul că unul dintre artizanii privatizărilor frauduloase din Rusia în timpul lui Boris Elţîn a fost Andrei Şlaifer (ns. 1961), evreu rus, emigrant în SUA

împreună cu familia în anul 1976.

Şi în economia de stat rusă evreii deţin funcţii cruciale: gigantul Gazprom, de pildă, este condus de evreul Alexei Borisovici Miller (ns. 1962).

De părţi importante din economia Rusiei s-au bucurat şi evrei din mai multe ţări ex-sovietice deveniţi cetăţeni israelieni şi stabiliţi în Israel, intraţi şi ei în topul miliardarilor planetei: Lev Avnerovici Leviev (ns. 1956 în Taşkent, Uzbekistan), a emigrat în Israel în anul 1971; locul 235 în anul 2005 cu o avere de 2,6 mird. $; este preşedintele companiei diamantifere Africa Israel Investments Ltd. Care dezvoltă şi afaceri în domeniul imobiliar, mall-uri, energie, modă, presă; Levin deţine mine de diamant în Rusia şi Africa de Sud; a fost

ales preşedintele Federaţiei Comunităţilor Evreieşti; în prezent locuieşte în Marea Britanie; Shabtai (von) Kalmanovici (1947 – 2009) a emigrat în anul 1971 cu familia sa din Lituania în Israel, ajungând într-un deceniu unul dintre cei mai bogaţi membri ai diasporei sovietice din Israel (avere dobândită în special în Sierra Leone, unde a desfăşurat comerţ cu diamante); în anul 1987 sau 1988 a fost condamnat la 7 sau 9 ani închisoare (informaţiile diferă) pentru spionaj în favoarea KGB, iar la insistenţele guvernului rus a fost eliberat în anul 1993, când s-a întors în Rusia, continuându-şi afacerile aici; la foarte scurt timp după încheierea ediţiei din anul 2009 a cărţii, la data de 2 nov. 2009, a fost împuşcat mortal în Moscova de autori rămaşi necunoscuţi;

Alexander Macikievici (nescut în Kirghistan, emigrat în Israel; locul 382 în anul 2006 în topul miliardarilor lumii, locul 538 în anul 2007; afaceri în domeniul minier şi metalifer; în prezent, rezident în Kazahstan); Arcadi Alexandrovici Gaidamak (ns. 1952 la Moscova), a emigrat în Israel în anul 1972 iar după 6 luni se stabileşte în Franţa, de unde fuge în anul 2000 în urma emiterii împotriva sa a unui mandat internaţional de arestare pentru trafic de arme şi evaziune fiscală în afacerea cunoscută sub numele de „Angolagate”; deţine paşaport israelian, francez, canadian şi angolez; este proprietarul firmei Moscow News, iar în anul 2004 a cumpărat ziarul Moskovskie Novosti; averea sa este estimată la 4 mird. Lire sterline; mai trebuie

menţionat şi Leonid Valentinovici Blavatnik (ns. 1957 în Rusia), care în anul 1978 a emigrat cu familia în Statele Unite; locul 261 în clasamentul miliardarilor lumii din 2005 cu o avere de 2,4 mird. $ iar în anul 2006 Sunday Times Rich List l-a plasat pe locul 6 în topul miliardarilor din Marea Britanie, unde locuieşte în prezent, cu o avere de 4,67 mird. Lire sterline; este împreună cu Victor Felixovici Vekselberg cofondator al grupului Renova, iar împreună cu acesta şi cu grupul Alfa al lui Mihail Maratovici Fridman au format AAR, care a obţinut controlul companiei petroliere ruse TNK; are o participaţie şi la compania UC RUSAL, cel mai mare producător de aluminiu din lume.

Al doisprezecelea miliardar în Europa

Centrală şi de Est la începutul mileniului III era evreul ucrainean Victor Mihailovici Pinciuc (ns. 1960), cel mai bogat om din Ucraina, ginerele fostului preşedinte Leonid Kucima. Pinciuc este fondator şi acţionar majoritar al Interpipe Group (industria oţelelului) – liderul ucrainean în domeniu, acţionar în alte companii economice, proprietar a 4 canale

TV şi al celui mai popular tabloid ucrainean. Averea sa era estimată la 1,5 mird. $. Pinciuc a intrat şi în politică, între 1998 – 2006 obţinând succesiv două mandate de deputat în Rada (Parlamentul ucrainean).

Odată cu alegerea unui nou preşedinte în Ucraina (2005), Pinciuc a pierdut locul

întâi în top în favoarea lui Rinat Ahmetov, care îşi menţine acest loc şi în prezent. Pe următoarele trei locuri, se situează constant dar schimbând poziţiile între ei trei evrei: Pinciuc, Igor Valerivoici Kolomoiski (ns. 1963), acţionar principal al Privat Group (un concern care controlează mii de companii care desfăşoară în zeci de ţări printre care şi România activităţi bancare, de transporturi aeriene, în industria oţelului şi a feroaliajelor, petrol, industrie chimică şi alimentară, energie, presă) şi preşedinte al clubului de fotbal Dnepr Dnepropetrovsk şi Ghenadi Borisovici Bogoliubov (ns. 1962), de asemenea acţionar principal al Privat Group. În topul miliadarilor ucraineni se mai află evreul Alexei Martinov (locul 7), tot acţionar principal al Privat Group. Evreul

Vadim Zinovievici Rabinovici (ns. 1953) este un alt miliardar ucrainean a cărui avere a fost constituită prin import de furnituri şi export de gaze naturale; condamnat pentru diferite infracţiuni, a părăsit ţara şi a primit cetăţenia israeliană – ulterior, condamnările sale au fost anulate; din anul 1996 este preşedinte al Camerei de comerţ israelo-ucraineană, din anul 2007 este proprietarul clubului de fotbal Arsenal Kiev; mai este preşedinte al Parlamentului evreiesc ucrainean şi vicepreşedinte al Uniunii evreieşti europene. De menţionat şi faptul că evreii ucraineni Kolomoiski şi Rabinovici au fost iniţiatorii constituirii Uniunii europene evreieşti.

Repet numele unui alt evreu ucrainean deja amintit, şi anume Eduard Şi frin (ns.

1960), stabilit în prezent în Marea Britanie (în lista Sunday Times a celor mai bogaţi britanici pentru anul 2006 ocupa locul 59 cu o avere de cca. 920 mil. Lire sterline; în clasamentul Forbes al celor mai bogaţi oameni din lume pentru anul 2009 ocupa locul 559 cu o avere de cca. 1,3 mil. $). În anul 2009 Şi frin a fost ales vicepreşedinte al Congresului mondial evreiesc.

În Armenia, cel mai bogat miliardar era, până la moartea sa neaşteptată, evreul Badri Patarcaţişvili (1955 – 2008). În anul 1992 devine director general adjunct al grupului Logo VAZ condus de Boris

Berezovski. Între 1994 (când devine prim-director general adjunct al grupului) şi 2001 a locuit în Moscova, fiind partener de afaceri cu Boris Berezovski şi Roman

Abramovici. În ian. 1995 este numit prim adjunct al directorului general al postului ORI TV, iar în martie 2001 director general al postului TV6. Acţionar al editurii Russian Kommersant. În iunie 2001 se începe urmărirea penală împotriva sa, iar cu timpul acuzaţiile se înmulţesc, astfel încât fuge din Moscova la Tbilisi, de unde după un timp, aidoma marilor mafioţi evrei din ţările ex-sovietice, se stabileşte la Londra. A fost preşedintele clubului sportiv Dinamo Tbilisi şi al Comitetului Olimpic Georgian. Deşi nu figura în topul Forbes, averea sa era estimată la 12 mird. $. (v. Şi nota de subsol 32).

32. Tot după destrămarea URSS, evreii au revenit în forţă, atât la nivelul conducerii executive a Rusiei, cât şi în fruntea opoziţiei

– câteva exemple: Serghei Vladilenovici Kirienko (ns. 1962) a fost prim-ministru în 1998; Evgheni Maximovici Primakov (fost Yonah Finkelstein, ns. 1929 în Ucraina) a fost prim-ministru între 1998 – 1999; Mihail Efimovici Fradkov (ns. 1950) a fost prim-ministru între 2004 – 2007; Anatoli Borisovici Ciubais (ns. 1955 în Belarus) a fost şeful administraţiei prezidenţiale între 1996 – 1997, în timpul lui Boris Elţîn, iar în 1997 a ajuns vice-prim-ministru; Boris Efimovici Nemţov (ns. 1959) a fost vice-prim-ministru între 1997 – 1998; Grigori Alexeevici Iavlinski (ns. 1952 în Ucraina) a fost vice-prim-ministru în 1990, a înfiinţat în 1995 partidul de opoziţie Iabloko şi a candidat la alegerile prezidenţiale din 1996 şi 2000; Vladimir Volfovici Jirinovski (fost

Eidelstein, ns. 1946 în Kazahstan), parlamentar rus şi membru al adunării Parlamentare a Consiliului Europei, este fondatorul şi liderul Partidului (ultranaţionalist) Liberal Democrat şi de asemenea candidat la alegerile prezidenţiale; Gari Kimovici Kasparov (fost Weinstein, ns. 1963 în Azerbaidjan), fostul campion mondial la şah, a intenţionat şi el să se înscrie pentru alegerile prezidenţiale din 2008. Şi în alte republici ex-sovietice există situaţii asemănătoare. De pildă, în Armenia, conform unor materiale, preşedintele Mihail (Miheil) Saakaşvili (ns. 1967) ar fi evreu, în timp ce finanţator al opoziţiei şi candidat în alegerile prezidenţiale din 5 ian. 2008 a fost omul de afaceri armean de origine evreiască Badri

Patarcaţişvili, care la scurt timp după alegeri, la 12 februarie 2008, a fost găsit mort în reşedinţa sa din Londra (poliţia britanică a declarat moartea ca fiind datorată unor cauze naturale). Interesant faptul că în data de 25 sept. 2007 fostul ministru georgian al apărării, Iracli Ocruaşvili, l-a acuzat pe preşedintele Saakaşvili că plănuieşte asasinarea lui Patarcaţişvili; arestat pentru acte de corupţie, Ocruaşvili a retractat acuzaţiile, iar după retractare i s-a aprobat eliberarea pe cauţiune. În anul 2009, evreul Temur Iacobaşvili (ns. 1967) a devenit vice-prim-ministru al Georgiei.

33. În anul 2005, contracandidatul lui Tony Blair în alegerile din Marea Britanie a fost Michael Howard (ns. 1941),

preşedintele Partidului Conservator în acel moment (între 2003 – 2005), al cărui tată era evreu născut în România, emigrant; din anul 2005; preşedintele Partidului Conservator este David William Donald Cameron (ns. 1966), de asemenea având rădăcini evreieşti (provine din familia de evrei Levita). Un alt politician britanic conservator, evreu cu origini româneşti, este John Simon Bercow (ns. 1963), parlamentar din anul 1997, iar din anul 2009 speaker al Camerei Comunelor. Dar şi în partidul laburist ascensiunea politică, parlamentară şi guvernamentală a evreilor este continuă. Cel mai bun exemplu îl constituie fraţii David (ns. 1965) şi Ed (ns. 1969) Milband, evrei cu rădăcini poloneze, din anul 2005 ambii fiind parlamentari şi

membri ai cabinetului britanic, urcând de asemenea şi în ierarhia partidului. Încă un amănunt legat de Regatul Unit: Carole Elizabeth Middleton, mama Catherinei Elizabeth Middleton, prietena prinţului William (al doilea în linia succesiunii la tron), purta înainte de căsătorie numele de Goldsmith…

În Franţa, ascensiunea politică a evreilor, începută în urmă cu peste 150 de ani, a fost continuă în ultima jumătate de secol: după cel de-al doilea război mondial Franţa a avut 3 prim-miniştri evrei (Leon Blum, Laurent Fabius şi Pierre Mendez-France) iar în anul 2007 preşedinte a fost ales reprezentantul dreptei, Nicolas Sarkozy (ns. 1955, tatăl – emigrant ungur iar mama – evreică italiancă), în timp ce pentru

nominalizarea la candidatură din partea stângii a luptat (fără succes însă) un alt evreu: Dominique Strauss-Kahn (ns. 1949). Demnitarii evrei francezi au fost propulsaţi în ultimele decenii în cele mai importante funcţii nu numai pe plan intern, ci şi internaţional – câteva exemple: Simone Veil (ns. 1927, Simone Jacob), ministru al sănătăţii între 1974 – 1976, a devenit preşedinta Parlamentului European între 1979 – 1982; după ce a pierdut nominalizarea pentru alegerile prezidenţiale, Dominique Strauss-Kahn, fost ministru al industriilor între 1991 – 1993 iar apoi al economiei, finanţelor şi industriei între 1997 – 1999, a primit în anul 2007 conducerea Fondului Monetar International; Bernard Kouchner (ns. 1939), unul dintre

fervenţii susţinători ai invaziei din Irak, între funcţiile interne de ministru al sănătăţii (1992 – 1993) şi ministru de externe (începând cu 2007), a fost între 1999 – 2001 Înalt reprezentant al ONU în Kosovo, decorat în anul 1999 cu ordinul Steaua României în grad de Ofiţer; Pierre Moscovici (ns. 1957), care a mai fost menţionat, în afara demnităţilor interne de deputat ori ministru delegat, a ajuns vicepreşedinte al Parlamentului European (2004 – 2007), decorat şi el cu ordinul Steaua României în grad de Comandor. În Franţa, o ţară atât de naţionalistă până acum câteva zeci de ani, evreii au obţinut puterea politică, industrială, bancară, financiară, în domeniul mass-mediei – mai mult decât atât, între 1981 – 2005 însuşi

arhiepiscopul Parisului a fost evreu, cardinalul Jean-Marie Lustiger (1926 – 2007, născut Aaron Lustiger), iar în anul 2006, chiar şi titlul de Miss France a fost acordat unei evreice, Alexandra Rosenfeld (ns. 1986).

Evreul Alessandro Fortis (1842 – 1909) devine cel dintâi prim-ministru evreu al Italiei (1905 – 1906). Aşa cum am arătat deja (cap. XVI, nota de subsol 3), evreii Sidney Constantino Senino (1906 şi din nou 1909 – 1910) şi Luigi Luzzatti (1910 – 1911) au ajuns şi ei prim-miniştri ai Italiei.

Evreul sârb Mosa Pilade (1890 – 1957), unul dintre cei mai apropiaţi colaboratori ai lui Iosip Broz Tito, a fost vicepreşedinte (1953 – 1954) şi apoi preşedinte (1954 – 1957) al Parlamentului iugoslav.

Evreul marocan (Sir) Joshua Abraham Hassan (1915 – 1997) a devenit cel dintâi prim-ministru al Gibraltarului (1964 – 1969), revenind în funcţie între 1972 – 1987.

Evreul austriac Bruno Kreisky (1911 – 1990) a ajuns ministru de externe (1959 – 1966) şi cancelar al Austriei (1970 – 1983).

În anul 1999 preşedinta Elveţiei a devenit evreica Ruth Dreifuss (ns. 1940). În Belgia, evreul Herman Achille Van Rompuy (ns. 1947), ministrul bugetului între 1993 – 1999 şi preşedintele Camerei Reprezentanţilor între 2007 – 2008, a devenit la data de 30 dec. 2008 prim-ministru.

Şi în ţările fost socialiste, după schimbarea regimului evreii au revenit în

funcţii înalte de conducere. În Bulgaria de pildă, evreul Gheorghe Pirinski (ns. 1949) care la vârsta de 31 de ani devenise cel mai tânăr ministru adjunct al Bulgariei (la comerţul exterior), a ajuns în jurul anului 1990 vice-prim-ministru iar între anii 1995 – 1997 ministru de externe; în anul 1996 era considerat favorit în cursa pentru alegerile prezidenţiale, dar Curtea Constituţională i-a invalidat candidatura întrucât Pirinski se născuse la New York; între anii ’2005 – 2009, Pirinski a fost preşedintele adunării Naţionale din Bulgaria (Parlamentul bulgar). Tot aici, evreul Alexander Bojkov (1951 – 2009) a fost vice-prim-ministru şi ministrul industriei între 1997 – 1999 iar evreul Solomon Isac Paşi (ns. 1956) a fost ministru de externe între 2001 – 2005 şi

preşedinte al OSCE (Organizaţia pentru Securitate şi Cooperare în Europa) în anul 2004.

Evreul polonez Adam Daniel Rotfeld (ns. 1938), după ce a fost ministru adjunct, în anul 2005 a devenit ministru de externe al Poloniei, iar în prezent, din anul 2007, evreul Sven Alkalaj (ns. 1948) este ministrul de externe al Bosniei-Herţegovina.

Evreul lituanian Emanuelis Zingeris (ns. 1957), membru în Seimul (Parlamentul) ţării sale între anii 1990 – 2000 şi din nou din anul 2004, a fost ales în 2004 vicepreşedintele adunării Parlamentare a Consiliului Europei.

Evreica maghiară Zita Gurmai (ns. 1965), europarlamentară, este din anul 2004 preşedinta femeilor socialiste din

Parlamentul European.

Fenomenul nu este specific Statelor Unite şi Europei, ci este planetar.

În America Latină, în Panamá, doi evrei au ajuns la conducerea ţării: Max Delvalle Levy-Maduro (1911 – 1979), a fost prim-vicepreşedinte între 1964 – 1968 şi a servit ca preşedinte între 8 – 15 aprilie 1967; ulterior, nepotul său, evreul Eric Arturo Delvalle Cohen-Henriquez (ns. 1937), a devenit prim-vicepreşedinte între 1984 – 1985 şi preşedinte al ţării între 1985 – 1988. În Honduras, un alt Maduro, evreul Ricardo Rodolfo Maduro Joest (ns. 1946 tot în Panamá) a fost preşedinte între 2002 – 2006 (al doilea preşedinte evreu al Hondurasului după Juan Lindo – v. Nota de subsol 2 de la cap. XIII).

În Guyana, evreica Janet Jagan (1920 – 2009, născută Rosenberg şi având după tată rădăcini româneşti) a fost prim-ministru în anul 1997 şi preşedinte al statului între 1997 – 1999.

Tot în America de Sud, Perú este un alt stat creştin în care ultimii 10 – 15 ani au prezentat o ascensiune fulminantă a evreilor pe plan politic: Efraín Goldenberg Schreiber (ns. 1929 din părinţi emigranţi evrei ruşi) a fost între 1994 – 1995 prim-ministru al ţării (a mai fost ministru de externe şi ministru de finanţe), David Waisman Rjavinsthi (ns. 1937, tatăl său a emigrat în anul 1935 din România) a fost între 2001 – 2006 vicepreşedinte al republicii şi ministru al apărării iar Yehude Simon Munaro (ns. 1947) a fost prim-

ministru între 2008 – 2009. Aşa cum am mai arătat (cap. XIII), Eliane Chantal Karp Fernenbug de Toledo, soţia lui Alejandro Toledo, preşedintele statului între 2001 – 2006, este tot evreică (am arătat, de asemenea că acesteia i s-au adus multiple acuzaţii de corupţie).

În Africa, evreul Raphael „Roy" Welensky (1907 – 1991) a fost între anii 1956 – 1963 primul ministru al Federaţiei Rhodesia-Nyasaland. Evreul Anthony James „Tony" Leon (ns. 1956) a fost între 1999 – 2007 liderul opoziţiei din Republica Sud-Africană.

Evreul (Sir) Isaac Alfred Isaacs (1855 – 1948) a fost între anii 1931 – 1936 guvernatorul Australiei.

Evreul Julius Vogel (1835 – 1899) a

devenit cel dintâi prim-ministru al Noii Zeelande (1873 – 1875 şi apoi din nou în 1976. Evreul (Sir) Francis David Dillon Bell (1851 – 1936) ajunge şi el prim-ministru al Noii Zeelande între 1925 – 1930. În prezent, prim-ministru al Noii Zeelande este, din anul 2008, evreul John Phillip Key (ns. 1961).

În Singapore, evreul David Saul Marshall (1908 – 1995) a fost prim-ministru între anii 1955 – 1956. Tot în Asia, evreul (Sir) Matthew Nathan (1862 – 1939) a fost guvernatorul Hong-Kong-ului între 1904 – 1907 (anterior a fost guvernator al Sierrei Leone şi al Coastei de Aur, actuala Ghana, iar ulterior guvernator al Natalului şi al Queensland-ului), iar evreul Jacob Farj Rafael Jacob (ns. 1923) a fost guvernatorul

statelor indiene Punjab şi Goa.

Dar cel mai pregnant apare ascensiunea evreilor la conducerea organizaţiilor mondiale sau internaţionale (pe care de altfel, tot ei le-au înfiinţat). Societatea Naţiunilor (sau Liga Naţiunilor, predecesoarea ONU, ale cărei baze au fost puse după primul război mondial şi care a funcţionat efectiv până în anul 1940, fiind dizolvată în anul 1946) a avut ca prim preşedinte pe evreul francez Leon Bourgeois (1851 – 1925, ales preşedinte în anul 1920); al doilea preşedinte (între 1920 – 1921) a fost evreul belgian Paul Louis Adrien Henri Hymans (1865 – 1941, reales preşedinte al forului mondial pentru a doua oară, între 1932 – 1933). Primul director general al FMI a fost, între 1946 – 1951,

evreul belgian Camille Gutt (1884 – 1971, născut Camille Guttenstein); la acest moment, director general al FMI este evreul francez Dominique Strauss Kahn iar primul său adjunct este evreul american John Lipsky (v. Cap. XVI, nota de subsol 10). Despre preşedinţii evrei americani ai Băncii Mondiale, Eugene Isaac Mayer, James Wolfensohn şi Paul Dundes Wolfowits am amintit la aceeaşi notă de subsol. Primul preşedinte al Băncii Europene pentru Reconstrucţie şi Dezvoltare a fost, între anii 1991 – 1993 (v. Cap. XVI, nota de subsol 42) evreul francez maghrebian Jacques Attali (ns. 1943), promotorul ideii eutanasierii pensionarilor. În prezent, din anul 2003, preşedintele Băncii Centrale Europene este evreul francez Jean Claude Trichet (ns.

1942), fost guvernator al Băncii Franţei între anii 1993 – 2003; Trichet este membru al Grupului Bilderberg şi al Comisiei Trilaterale.

Am amintit de asemenea, mai sus, despre evreica franceză Simone Weil, fostă preşedintă a Parlamentului European, despre evreul francez Pierre Moscovici, fost vice-preşedinte al Parlamentului European şi despre evreul bulgar Solomon Isac Paşi, fost preşedinte al OSCE. Evreul britanic Leon Britten (ns. 1939) a fost timp de 10 ani (1989 – 1999) comisar (ministru) european, succesiv, pentru concurenţă, pentru comerţ şi pentru relaţii externe, ajungând chiar prim-vice-preşedinte al Comisiei Europene. Evreul francez Pierre Lellouche (ns. 1951) a fost între anii ’2004 –

2006 preşedintele adunării Parlamentare a NATO. Evreul englez Peter Benjamin Mandelson, baron Mandselson (ns. 1953, membru al Grupului Bilderberg), fost membru al Parlamentului britanic între 1992 – 2004, a deveenit comisar european pentru comerţ între anii ’2004 – 2008 (din 5 iunie 2009, este prim secretar de stat, lord preşedinte al Consiliului şi secretar de stat pentru afaceri). În sfârşit, mai trebuie să menţionez că după încheierea ediţiei a treia a acestei cărţi, evreul belgian Herman Achille Van Rompuy (amintit şi el în rândurile de mai sus) a fost ales primul preşedinte permanent al Consiliului Uniunii Europene (adică, teoretic, cel mai important om al Europei).

Desigur, toată această enumerare nu

are un caracter exhaustiv ci doar exemplificativ – sunt cazurile pe care am putut să le identific. Un studiu aprofundat ar conduce la concluzia că într-o lume care teoretic oferă şanse tuturor, indiferent de rasă, naţionalitate sau religie, proporţia demnitarilor evrei este de zeci ori sute de ori mai mare decât proporţia evreilor în cadrul naţiunilor respective.

34. Punerea în practică a planurilor sioniste a continuat, desigur, şi după apariţia ediţiei a treia a cătţii de faţă. În primăvara anului 2011, la iniţiativa evreilor ucraineni Igor Kolomoiski şi Vadim Rabinovici (mai multe despre aceştia v. Nota precedentă) la Bruxelles a luat fiinţă Uniunea evreiască europeană (Komoiski – preşedinte şi Rabinovici – vicepreşedinte), o

structură unitară a tuturor comunităţilor şi organizaţiilor evreieşti din Europa de vest, de est şi centrală.

Uniunea a hotărât constituirea unui Parlament evreiesc european care, după modelul Knesset-ului (Parlamentul israelian), să fie format din 120 de membri ce urmau a fi aleşi on-line dintre cei 3 mil. De evrei cetăţeni ai 47 de ţări europene. La data de 16 februarie 2012, în sediul Parlamentului european, a avut loc prima întâlnire a Parlamentului evreiesc european, condusă de cei 2 copreşedinţi aleşi (evreul belgian Joël Rubinfeld – ns. 1968 şi mai sus-merinţionatul Vadim Rabinovici).

35. Dacă hotărârea politică a declanşării represiunii bolşevice în Rusia a fost luată în Biroul Politic, dominat în mod

zdrobitor de evrei, şi represiunea în sine a fost condusă tot de evrei.

În anul 1917, după Revoluţia din Octombrie, în pofida vârstei sale foarte fragede, evreul Iacov Grigorievici Blumkin (1898 – 1929) a fost numit şeful departamentului de contraspionaj din cadrul Ceka. Din cauza lipsei calităţilor de organizator, el s-a mărginit la a fi un simplu asasin. Unele devieri de la linia partidului, psihicul său instabil şi viaţa dezorganizată au condus în final la arestarea, condamnarea la moarte şi executarea sa.

Genrich Grigorievici Jagoda (Enoh Gherşonovici Ieguda, 1891 – 1938) a fost între 1923 – 1931 adjunctul şefului iar între 1934 – 1936 şeful poliţiei secrete CEKA (precursorul NKVD), Lavrenti Pavlovici

Beria (1899 – 1953, ns. În Georgia) a fost între 1938 – 1953 şeful NKVD (de numele lui sunt legate epurările staliniste din deceniul 4, dar şi masacrul de la Katyn); conform unor păreri, chiar şi Iuri Vladimirovici Andropov (1914 – 1984), fost şef al KGB între 1967 – 1982 şi secretar general al PEUS între 1982 – 1984, ar fi fost evreu al cărui nume real ar fi fost Lieberman; Evgheni Maximovici Primakov (Yonah Finkelstein), înainte de a deveni prim-ministru, a fost în 1991 prim-adjunct al şefului KGB, iar după destrămarea URSS, între 1991 – 1996, a fost şeful SVR (Serviciul de Informaţii Externe); Mihail Efimovici Fradkov, înainte de a fi prim-ministru, a fost şi el adjunct al şefului Consiliului Federal de Securitate, iar după

executarea mandatului de prim-ministru a fost numit şeful serviciului de informaţii externe.

În ce priveşte conducerea de către evrei a represiunii staliniste din România, detaliile pot fi găsite în nota de subsol 33 de la cap. XVI.

Represiunea de tip bolşevic nu a fost organizată şi condusă de evrei numai în URSS şi România. Un alt exemplu elocvent este Polonia, imediat după cel de al doilea război mondial. Evreul Jakub Berman (1901 – 1984) a fost considerat ca fiind între anii 1944 – 1953 mâna dreaptă a lui I.V. Stalin în Polonia; membru între 1944 – 1956 al Biroului Politic al Partidului Unit Muncitoresc din Polonia, a fost însărcinat cu conducerea securităţii poloneze (Urzad

Bezpieczenstwa). Până în anul 1953, conducerea instituţiei s-a aflat în mâna evreilor:

Roman Romkowski (1907 – 1965, ns. Natan Grunspau-Kikiel) a fost ministru adjunct al securităţii; Anatol Fejgin (1909 – 2002) a fost şeful Departamentului 10 (Biroul Special), care se ocupa de represiunea împotriva anticomuniştilor; Julia Brystiger (1902 – 1975, ns. Prajs) a fost şefa Departamentului 5 (persecuţia liderilor religioşi); Leon Rubinstein a fost şeful Departamentului 2 (tehnică operativă şi interceptări); Szymon Ela Tenenbaum a fost şefa Biroului Buget-finanţe; Zygmunt Okret (ns. Izrael Nachemiasz) a fost şeful Biroului B (Arhivele Centrale) etc. Evreii Berman, Fejgin şi Josef Rozanski (1907 –

1981, ns. Josek Goldberg, fost NKDV-ist devenit după război anchetator în securitatea polonează) reprezintă simbolurile terorii comuniste din Polonia postbelică. Domnia evreiască asupra securităţii poloneze a luat sfârşit în anul 1953 când, după moartea lui Stalin şi arestarea lui Beria, Josef Swiatlo (1915 – 1994 ns. Izaak Fleischfarb), supranumit „Măcelarul”, directorul adjunct al Departamentului 10 (adjunctul lui Fejgin), a fugit în SUA (ţara „democraţiei şi libertăţii” l-a primit cu braţele deschise pe „Măcelar”, cum a făcut în timp cu mulţi torţionari bolşevici, iar Swiatlo a început să lucreze pentru CIA şi oficina de presă a acesteia, radio Europa Liberă). După dezertarea lui Swiatlo, conducerea evreiască a securităţii poloneze

a fost decapitată. Arestaţi în anul 1956, în anul următor Romkovski şi Rozanski au fost condamnaţi fiecare la câte 15 ani de închisoare iar Fejgin la 12 ani închisoare pentru torturarea deţinuţilor politici şi falsificarea acuzaţiilor aduse acestora.

Ungaria l-a avut între anii 1945 – 1952, anii cei mai represivi, ca şef al AVH (poliţia secretă) pe evreul Gabor Peter (1906 – 1993, ns. Benjamin Eisenberger sau Auspitz, cunoscut şi ca Beno Auspitz). În fosta RDG, serviciul de informaţii externe a fost condus timp de 34 de ani de evreul Markus Johannes Wolf (1923 – 2006). Conform unor statistici, serviciile de informaţii din SUA sunt conduse în proporţie de 80 % de evrei. Până şi în Republica Sud-Africană ministrul

informaţiilor a fost între 2004 – 2008 un evreu, Ronald Kassrils, care însă este un vehement critic al sionismului şi al politicii rasiste duse de guvernul israelian. Şi acestea sunt doar câteva exemple, cu caracter de notorietate.

36. NN

37. Leviticul 20.13.

38. Sodoma şi Gomora (Facerea 19).

39. „Şi s-a dus cel dintâi şi a vărsat năstrapa (n-a.: vas de băut, cană, cupă, potir, pocal, pahar) lui pe pământ. Şi o bubă rea şi ucigaşă s-a ivit pe oamenii care aveau semnul fiarei şi care se închinau chipului fiarei”. (Apocalipsul Sf. Ioan Teologul 16.2).

40. „Şi al doilea a vărsat năstrapa lui în mare, şi marea s-a prefăcut în sânge, ca

sângele de mort, şi orice suflare de viaţă a murit, din câte sunt în mare”. (ibidem 16.3).

41. „Iar cel de-al treilea a vărsat năstrapa lui în râuri şi în izvoarele apelor, şi s-au prefăcut în sânge”. (ibidem 16.4).

42. „Apoi al patrulea înger a vărsat năstrapa lui în soare şi i se dădu soarelui să dogorească pe oameni cu focul lui”. (ibidem 16.8).

43. „Atunci al cincilea înger a vărsat năstrapa lui pe scaunul fiarei şi în împărăţia ei s-a făcut întuneric şi oamenii îşi muşcau limbile de durere”. (ibidem 16.10).

44. „Şi al şaselea înger a vărsat năstrapa lui în râul cel mare al Eufratului şi apele lui secară, ca să fie gătită calea împăraţilor de la soare-răsare”. (ibidem 16.12).

Cap. XX

După ce toţi au părăsit sala, nenumitul, rămas singur, îşi păstră pentru un timp zâmbetul cu care de mii de ani îşi obişnuise interlocutorii. Un zâmbet care se transforma treptat într-un rictus.

— Voi nu credeţi în El, dar vă place să credeţi că El v-a dat vouă tot pământul (1). Tâmpiţilor! Voi chiar nu vă daţi seama că distrugând întreaga lume, vă distrugeţi în final şi pe voi? Setea de sânge, de avere şi de putere vă orbeşte pe voi mai mult decât pe creştini.

Apoi, după o lungă meditaţie, faţa lui se încruntă schimonosită, cum nu se mai arătase nimănui, şi rosti în şoaptă, pentru sine:

— Până acum totul merge bine. Victoria mea finală este la un pas. Dar aşa să fie? Cu El, nu poţi şti niciodată la ce să te aştepţi.

Note:

1. Roger Garaudy (1913 – 2012): „Statisticile guvernului israelian arată că 15 % dintre israelieni sunt religioşi. Asta nu împiedică 90 % dintre ei să afirme că acest pământ le-a fost dat lor de către Dumnezeu… în care ei nu cred”. Garaudy, unul dintre cei mai mari filosofi ai sec. XX, a plasat pe acelaşi plan sionismul şi nazismul. În anul 1983 a publicat cartea „Afacerea Israel: sionismul politic” iar în anul 1996 cartea „Miturile fondatoare ale politicii israeliene”. Atitudinea sa antisionistă din

ultima carte a fost declarată antisemită, astfel încât, trimis în judecată la data de 10 iulie 1996, justiţia franceză l-a condamnat la 27 febr. 1998 (la vârsta de 85 de ani!) pentru contestarea crimelor naziste împotriva umanităţii şi pentru defăimare rasială. În apel, la 16 dec. 1998, a mai fost condamnat şi pentru provocare la ură rasială. Recursul său a fost respins la 12 sept. 2000, iar Curtea Europeană a Drepturilor Omului i-a respins şi ea cererea prin care invoca în apărarea sa, printre altele, libertatea de gândire, libertatea de expresie, dreptul la un proces echitabil etc., Curtea motivând prin faptul că instanţele franceze au aplicat legea franceză (chiar dacă în speţă, legea franceză, ca şi legea română de altfel, încălca drepturile

recunoscute tuturor cetăţenilor europeni prin Convenţia Europeană a Drepturilor Omului). Degeaba au sărit în apărarea sa mari personalităţi ale lumii: fostul preşedinte al Elveţiei, Georges-Andre Chevallaz, de formaţie istoric, celebrul violonist evreu Yehudi Menuhin, la fel de celebrul abate Pierre (Henri Groues), care în urma acestei luări de poziţie a fost exclus din comitetul de onoare al LICRA (Liga Internaţională Contra Rasismului şi Antisemitismului), un grup de 20 de profesori de la cele mai mari universităţi italiene etc. Roger Garaudy a fost condamnat pentru negarea holocaustului, deşi în repetate rânduri a precizat că el nu l-a negat ci, dimpotrivă, a criticat Israelul şi pe sionişti pentru faptul că au minimalizat

crimele naziste pe care le-au redus de la 60 de milioane de oameni ucişi la doar 6 milioane de evrei victime ale lagărelor de concentrare. Trimiterea în judecată nu l-a dezarmat pe marele filosof, una dintre cele mai remarcabile conştiinţe vii ale lumii de azi, care s-a transformat într-un aprig critic al sionismului şi al „braţului înarmat" al acestuia, Statele Unite, astfel încât într-o adevărată avalanşă el a continuat să publice „SUA, avangarda decadenţei" (1997), „Procesul sionismului israelian" (1998), „Terorismul occidental" (2004). În anul 1982, Roger Garaudy a trecut de la catolicism la islamism.

CUVÂNT DE ÎNCHEIERE

Ajuns dincolo de jumătatea scrierii acestei cărţi, am simţit nevoia unui test: am cerut părerea mai multor persoane asupra a ceea ce scrisesem până atunci. Unii clerici, alţii laici; unii creştini, alţii atei; dintre creştini, unii creştini practicanţi, alţii doar de recensământ. Unora le-am spus ideea de la care am pornit şi ce vreau să demonstrez, altora nu le-am spus nimic.

Un răspuns m-a pus pe gânduri. Cineva care nu primise niciun fel de informaţie, m-a dezarmat pe moment cu răspunsul său.

Şi atunci, am considerat necesare unele precizări.

Desigur, în mod normal, acestea ar fi trebuit să constituie un cuvânt înainte dar, în condiţiile unei cărţi structurate pe o primă parte, bazată exclusiv pe interpretări

biblice şi o a doua parte, bazată exclusiv pe interpretări politice, un cuvânt înainte politic nu îşi găsea locul. Şi atunci, dacă până la sfârşitul cărţii un cititor tot nu va înţelege de ce am scris-o, sper că aceste rânduri îl vor lămuri.

După 1989, privind atât ce se întâmplă în noua societate românească, dar mai ales privind cu mai multă atenţie şi ce se întâmplă în lume, am constatat că ceea ce ar fi fost normal să se întâmple nu se întâmplă; în schimb se întâmplau, ca normale, lucruri care mie îmi păreau anormale. Nu mai înţelegeam nimic.

Şi la un moment dat, m-am gândit: nu cumva ceea ce ni se spune nouă că este adevărat, în realitate este minciună? Şi invers? Am inversat câteva postulate

moderne, şi atunci am înţeles totul.

Democraţia – puterea poporului, cea mai avansată formă de organizare socială, prin care cetăţenii au dreptul să îşi aleagă dintre ei pe cei mai buni, care îi vor conduce. Ce minciună! Priviţi Parlamentul României: dacă parlamentarii de azi ar fi cei mai buni dintre români, atunci România nici nu ar mai merita să existe! În realitate, în parlamente (nu numai în România, ci oriunde) sunt aleşi cei care pot investi mai mulţi bani în campaniile electorale, adică fie corupţii, escrocii, delapidatorii, devalizatorii de bănci etc., fie marionetele acestora; odată aleşi, ei nu devin slujitorii poporului care i-a ales, ci, fie apărătorii propriilor interese murdare, fie slugile celor care le-au dat bani ca să fie aleşi.

Democraţia americană, cea mai avansată democraţie din lume – dar dacă aici se ascunde o minciună? Şi într-adevăr, aici se ascunde o minciună enormă. Realitatea crudă şi absolut contrară celei afirmate: preşedintele SUA este ales de nici 500 de „electori”, în urma unui procedeu electoral halucinant, indiferent care este alesul scrutinului popular. În anul 2000, George W. Bush (cel care ulterior declara cu nonşalanţă că, într-o noapte, Dumnezeu i-a apărut în vis şi i-a cerut să-i ucidă pe musulmani) a fost ales preşedinte de aceşti „electori” desemnaţi în mod ocult, în condiţiile în care scrutinul popular îi acordase lui Al Gore cu 500.000 de voturi mai mult decât primise alesul electorilor. Crimele împotriva omenirii i-au adus lui

George W. Bush în anul 2002 ordinul Steaua României în grad de Colan.

Statele creştine – sunt oare creştini cei care conduc statele creştine? Dacă dăm la o parte vorbele şi ne uităm la fapte, vedem că aceşti conducători încalcă toate principiile şi valorile creştine. Mint ca să ajungă la putere, mint ca să se menţină la putere. Ucid, trimiţându-şi armatele să invadeze alte ţări unde schimbă conducătorii legitimi, pentru a-şi realiza interese politice, economice, strategice, de influenţă. Îşi sărăcesc poporul pentru a se îmbogăţi pe ei şi camarilele lor, pentru a fura. Cei mai mulţi sunt nişte infractori, apăraţi unii de imunitate, alţii de o clasă politică tot mai coruptă peste tot; iar în România, şi de o justiţie, cea mai coruptă şi mai servilă din

câte ar putea exista. Ei vorbesc de Dumnezeu, dar se închină celuilalt.

ONU – o organizaţie a statelor libere, independente şi egale în drepturi. Aşa să fie? Egale? Ce egalitate este aceea în care unele state au dreptul de a poseda şi a dezvolta arsenal nuclear, iar altora li se interzice până şi dreptul de a folosi energia nucleară în scopuri paşnice? Ce egalitate este aceea în care unele ţări au dreptul de a ataca şi cotropi orice altă ţară din lume, iar ţărilor atacate nu le este permis nici măcar dreptul de a se apăra, fiindcă dacă se apără ajung să fie declarate state teroriste? Ce egalitate este aceea în care grupări armate ale unei ţări au dreptul să pătrundă pe teritoriul unei alte ţări şi să-i răpească sau

să-i ucidă pe cei care îi deranjează? Ce egalitate este aceea când oricare dintre cele 5 mari puteri nucleare au dreptul de veto în Consiliul de Securitate, Statele Unite folosind acest drept pentru a bloca orice recunoaştere ori condamnare a crimelor israeliene?

Uniunea Europeană – o uniune a naţiunilor europene, egale, care îşi păstrează identitatea şi din care toate au de câştigat. Cât de transparentă este această minciună! Din taxele şi impozitele cetăţenilor europeni se plătesc contribuţiile către Bruxelles – iar Bruxelles-ul, care de atâtea ori şi-a scos la iveală corupţia, foloseşte aceşti bani pentru îmbogăţirea unor mafioţi. Legile europene, obligatorii pentru jumătate de miliard de oameni (care

însă nu au votat aceste legi, nu le înţeleg, nu le acceptă şi nu le vor), îi obligă pe europeni să cumpere lucruri inutile şi să apeleze la servicii inutile – totul, pentru a îmbogăţi mafioţii. Tradiţiile popoarelor, tradiţii creştine, devin tot mai interzise. Prăpastia enormă dintre politicienii europeni (evrei ori slugi ale acestora) şi popoarele europene, a devenit evidentă cu ocazia ratificării Constituţiei europene: în ţările în care aceasta a fost votată în parlamentele naţionale, s-a obţinut unanimitate sau majoritate zdrobitoare; în ţările în care a fost supusă referendumului, popoarele au respins-o. În Uniunea Europeană, eu nu văd altceva decât modul perfect prin care evreii conduc din umbră întregul continent, trec banii din buzunarele

cetăţenilor europeni în conturile băncilor şi societăţilor lor şi ale acoliţilor lor şi lovesc creştinismul. În aceste zile, în a doua jumătate a lunii martie 2007, Papa Benedict al XVI-lea a acuzat Uniunea Europeană de apostazie. Aşa este. Declaraţia Vaticanului este un început, însă numai atâta nu este suficient.

Fascismul a devenit posibil datorită Ligii Naţiunilor. Hitler a sfidat Liga Naţiunilor, iar Liga Naţiunilor s-a lăsat sfidată. Principalele puteri (SUA, Marea Britanie, Franţa) s-au făcut că nu văd, au închis ochii şi au permis declanşarea agresiunilor hitleriste.

Istoria se repetă, fără a trage învăţăminte din greşelile trecutului. Astăzi, ONU face aceeaşi greşeală. După

prăbuşirea Cortinei de Fier, nici NATO şi nici Tratatul de la Varşovia nu-şi mai justificau existenţa. Tratatul de la Varşovia a fost desfiinţat, dar NATO a rămas. A fost creat „pericolul terorist”, iar 6 armate din cadrul Tratatului de la Varşovia (de fapt 11, dacă luăm în calcul noile state independente Slovacia, Estonia, Letonia şi Lituania, la care se adaugă şi noua republică independentă, ex-iugoslavă, Slovenia, precum şi armata fostului RDG, contopită în armata Germaniei unite) s-au grăbit să adere la NATO. Iar ONU şi Consiliul de Securitate, orbi ca şi Liga Naţiunilor acum trei sferturi de veac, refuză să vadă că NATO nu este în prezent altceva decât o organizaţie teroristă de tip fascist.

Axa Răului: Phenian-Teheran-Bagdad;

aceasta a fost afirmaţia lui George W. Bush. Nu ştiu câte ţări ale lumii (în afara Israelului) se simţeau ameninţate de vreuna din aceste trei ţări (Coreea de Nord, Iran sau Irak). Dar tot mai multe ţări se simt ameninţate de SUA, Marea Britanie şi Israel. Dacă este să vorbim despre adevărata axă a răului, aceasta este Washington-Londra-Ierusalim.

O lume întreagă este îndoctrinată astăzi în sensul că teroriştii reprezintă marea ameninţare la adresa omenirii, la adresa civilizaţiei moderne, la adresa democraţiei. Dar cine sunt numiţi „terorişti”? Sunt patrioţii care, cu armamentul rudimentar pe care îl au la dispoziţie şi aşa cum pot, îşi apără ţara invadată de armatele cotropitoare ale

ţărilor „democrate şi civilizate”. În această interpretare „oficială”, însuşită şi de autorităţile statului român, vom ajunge să credem că Decebal, Vlad epeş sau Mihai Viteazul de pildă, au fost şi ei nişte „terorişti”. Nu, adevăraţii terorişti sunt cei care invadează alte ţări şi le masacrează populaţia pentru a instala regimuri marionetă şi a le jefui resursele naturale, pretinzând că le aduc „democraţie, libertate şi progres”.

Poporul evreu – un popor prigonit pe nedrept în toate timpurile. Dar cei ce susţin asta, trec cu vederea istoria poporului evreu, o istorie plină de crime, masacre, genociduri, furturi şi tâlhării care au fost continue până la distrugerea Ierusalimului de către Titus în anul 70 AD, tot după cum

trec cu vederea crimele şi masacrele continui pe care, de la reînfiinţarea statului Israel, conducătorii acestuia le săvârşesc neîncetat. O jumătate de adevăr, este în final tot o minciună.

Întotdeauna, binele învinge răul (mai ales în filmele de la Hollywood). Aşa să fie? În viaţa de zi cu zi, răul învinge întotdeauna. Sau, dacă binele învinge întotdeauna, înseamnă că „răul" s-a substituit „binelui".

Iar exemplele, pot continua la nesfârşit.

Am constatat că trăim într-o imensă minciună, cultivată de conducătorii şi autorităţile statelor creştine.

Şi la un moment dat m-am gândit: dar dacă nu Dumnezeu i-a ajutat pe evrei la săvârşirea crimelor lor? Dar dacă aceasta este de fapt cea mai mare minciună a

omenirii? Dacă de fapt, pe evrei i-a ajutat celălalt?

Dumnezeu mi-a deschis ochii şi recitind Biblia, am văzut-o într-o nouă perspectivă: peste tot, îmi săreau în evidenţă renunţările la credinţă, crimele, minciunile, toate fărădelegile.

O religie interpretată de unii adepţi, importanţi şi influenţi, în sensul că doar ei sunt copiii lui Dumnezeu, că doar lor le-a dat Dumnezeu întregul pământ, că doar viaţa lor are valoare, în timp ce toţi ceilalţi pot fi ucişi oricând sau ţinuţi într-o sclavie perpetuă, devine o mare problemă pentru întreaga omenire, mai ales când este sprijinită, apărată şi încurajată de cei mai importanţi conducători ai lumii creştine, de organizaţiile mondiale care teoretic ar fi

trebuit să privească şi să apere în mod egal toate statele membre, toţi cetăţenii planetei.

Am scris această carte în speranţa că ea va deschide şi ochii altor oameni. Să mă ajute Dumnezeu! Şi să-i ajute pe oameni, dacă nu este prea târziu!

Bucureşti.

31 martie 2007

În Ajunul Sfintei Duminici a Floriilor

CUPRINS

Decalogul 7
Cuvânt înainte 9
Cap. 1. Aron 14
Cap. 2. Iosua 19
Cap. 3. Gideon 25

Cap. 4. Samson 31
Cap. 5. David 33
Cap. 6. Iehu 38
Cap. 7. Isaia 44
Cap. 8. Estera 48
Cap. 9. Iisus 54
Cap. 10. Anul 70 AD 62
Cap. 11. Anul 320 AD 65
Cap. 12. Masoneria 70
Cap. 13. Înţelepţii Sionului 71
Cap. 14. Bolşevismul 76
Cap. 15. Heidrich 82
Cap. 16. Anul 1990 AD 85
Cap. 17. Copilul 164
Cap. 18. Un tânăr beat 166
Cap. 19. Anul 2007 AD 183
Cap. 20. Epilog 225
Cuvânt de încheiere 228

Cuprins 233

Cui a avut răbdarea de a ajunge până aici nu îi mai cer atenţie decât încă puţine minute, pentru nişte precizări, lămuriri sau pur şi simplu gânduri – poate utile, sau poate nu:

1. Evenimentele previzionate în carte se opresc la 30 sept. 2009, dar producerea concretă a unor previziuni după încheierea ediţiei a treia a fost menţionată în notele de subsol. În rest, îi las pe alţii mai tineri să continue ce am început eu.

2. Versetele citate în cuprinsul acestei cărţi sunt conform ediţiei din 1938 a Bibliei, în traducerea lui Vasile Radu şi Gala Galaction. Nota de subsol 53 de la cap. XVI este prezentată atât în varianta acestei ediţii, cât şi în varianta (mult mai explicită)

cuprinsă de Biblia Ortodoxe online. Versetul 3.2 din epistola Sf. Apostol Pavel către Filipeni este redată, din acelaşi motiv, conform Bibliei Ortodoxă online.

3. Trăim timpuri în care puţini mai citesc iar tinerilor, noua Inchiziţie europeană le impune ce să creadă, ce este adevărat şi ce nu, ce este bine şi ce este rău. Dacă vreţi să ştiţi adevărul, trebuie să citiţi. Să citiţi sau să recitiţi Noul Testament. Dacă vreţi să ştiţi adevărul despre răul făcut de evrei poporului român, citiţi din gândirea politică a lui Mihail Eminescu, citiţi cărţile lui Nicolae Paulescu, Ioan Ianolide, Paul Goma; citiţi-l şi pe ieromonahul Savatie Baştovoi – romanele sale de natură fantastică „Audienţă la un demon mut” şi „Diavolul este politic corect”

au sâmburi de adevăr şi, precum romanele lui George Orwell, ne descriu un viitor cutremurător, ale cărui semne ne arată tot mai clar că ne pândeşte. Citiţi-l şi pe George Orwell. Dacă vreţi să aflaţi multe adevăruri ascunse, citiţi cărţile lui Radu Mihai Crişan. Dacă vreţi să aflaţi cum s-au îmbogăţit o mulţime de evrei jefuind şi distrugând economia naţională a României, citiţi trilogia semnată Cornel Dan Niculae. Dacă vreţi să aflaţi despre starea jalnică din fruntea bisericii noastre, citiţi-l pe preotul prof. Ion Buga („Rugaţi-vă pentru fratele Teoctist”). Dacă vreţi să aflaţi despre mizeria din fruntea politicii noastre, citiţi cărţile lui Claudiu Iordache. Dacă vreţi să ştiţi mai mult despre controlul evreilor asupra Statelor Unite, citiţi-l pe Donald

Duke. Dacă vreţi să aflaţi cât mai mult despre pericolul cutremurător pe care îl reprezintă iudaismul şi sionismul, citiţi-l pe Roger Garaudy – dar citiţi şi cărţile evreilor Israel Shahak, Noam Chomsky şi Norman Gary Finkelstein. Şi dacă mai vreţi în plus, căutaţi pe internet – veţi găsi multe, foarte multe. Din fericire, internetul nu îi ajută doar pe ei; ne ajută şi pe noi, chiar dacă nu asta le-a fost intenţia.

4. Una dintre trăsăturile fundamentale ale creştinismului este smerenia – smerenia nu înseamnă numai supunerea în faţa lui Dumnezeu, ascultarea poruncilor Lui, buna cuviinţă, dar şi modestia – modestia în toate: în ce priveşte îmbrăcămintea, în ce priveşte casă, în ce priveşte purtarea în lume. Nu degeaba Iisus Hristos, când şi-a

rânduit apostolii şi i-a trimis în lume, le-a spus: „Să nu aveţi nici aur, nici argint, nici aramă în cingătorile voastre. Nici traistă de drum, nici două cămăşi, nici încălţăminte, nici toiag; că vrednic este lucrătorul de hrana sa”. (Matei 10.9 – 10), şi nu degeaba a spus „Iată, cei ce poartă haine moi sunt în casele împărăteşti”. (Matei 11.8) – adică, pe cei îmbrăcaţi în haine scumpe îi găseşti acolo unde nu este credinţă.

Arhiereii s-au considerat întotdeauna urmaşii Apostolilor – priviţi patriarhii şi papii, mitropoliţii şi cardinalii, arhiepiscopii şi episcopii, priviţi multele lor rânduri de veşminte scumpe, ţesute cu fir de aur, priviţi mitrele lor bătute cu pietre preţioase. Seamănă ei cu Apostolii a căror descendenţă o revendică? Ei pretind ca în

această calitate, de „moştenitori”, au primit şi harul cu care Iisus Hristos îi înzestrase pe Apostoli – doar că Mântuitorul, trimiţându-şi ucenicii în lume, le-a spus: „Tămăduiţi pe cei neputincioşi, înviaţi pe cei morţi, curăţaţi pe cei leproşi, pe demoni scoateţi-i afară; în dar aţi luat, în dar să daţi (n-a.: adică gratuit, fără plată)”. I-aţi văzut pe Daniel ori pe vlădicii securităţii vindecând bolnavii ori înviind morţii? I-aţi văzut făcând ceva gratis? Ce har au primit?

Când mama fraţilor Zevedeu (Ioan şi Iacov) a venit la Iisus însoţită de fiii săi cerându-i ca pe aceştia să-i ia unul de-a dreapta şi unul de-a stânga Sa, Iisus a spus fraţilor: „şi care între voi vă vrea să fie întâiul să fie sluga voastră” (Matei 20.27). Respectă vorbele lui Iisus arhiereii care

întind mâna în stânga şi în dreapta să le fie sărutată de cei cărora ar trebui să le fie slugă? Ştiu ei ce înseamnă smerenia?

Catedralele catolice sunt superbe, îţi încântă ochiul – dar nu şi sufletul; ele nu sunt simboluri ale credinţei, ci ale trufiei regilor şi împăraţilor catolici, risipă de aur şi de bogăţii. Creştinismul, religie născută din sacrificiul de sine al Mântuitorului şi răspândită prin sacrificiul de sine al martirilor (primii dintre aceştia fiind apostolii), predică virtutea – iar printre virtuţi, la rang de cinste, pune smerenia şi modestia. Singurele locuri în care am simţit Dumnezeirea sunt de o modestie, sărăcie şi simplitate extreme: Sf. Schit Ovidenie din peştera Sf. Grigore Decapolitul din spatele Sf. Mănăstiri Bistriţa; Sf. Mănăstire Corbii

de Piatră; Sf. Mănăstire Surpatele; Sf. Mănăstire Arnota; bisericuţa de lemn de la Sf. Mănăstire Dintr-un lemn. Importantă nu este bogăţia unei biserici ori mănăstiri, ci credinţa ctitorilor, a slujitorilor Domnului şi a enoriaşilor. Aceasta asigură sfinţenia unui lăcaş de cult.

Astăzi, când de câţiva ani buni mai-marii bisericii ortodoxe române se străduie să zideascâ din sărăcia noastră o trufaşă Catedrală a Neamului, viitor mormânt al ortodoxiei române, mă îngrozesc. Şi îmi aduc aminte de cutremurătoarea prorocire a Sfântului Lavrentie de la Cernigov (1868 – 1950): „va veni vremea când bisericile închise vor fi restaurate, împodobite nu numai în exterior, ci şi în interior. Atât cupolele bisericilor, cât şi ale clopotniţelor

vor fi poleite cu aur. Iar când lucrările vor lua sfârşit, va sosi vremea instaurării lui antihrist... Vedeţi cu câtă viclenie se pregăteşte totul? Toate bisericile, ca niciodată, vor fi într-o splendoare deosebită, dar în ele nu vei mai putea să intri. Încoronarea lui antihrist ca împărat se va face în maiestuosul templu din Ierusalim, cu participarea clerului şi a Patriarhului”. Şi îmi mai aduc aminte de vorbele de o uluitoare simplitate ale Cuviosului Paisie Aghioritul (1924 – 1994): „Suntem prea bogaţi ca să ne mai numim şi creştini”.

Neobosita şi nemărginita râvnă întru trufie a noului patriarh Daniel, mult dornic de onoruri şi omagii pământene, nu aduce nimic bun – dimpotrivă, ajută şi ea la instaurarea lui antihrist.

Mă înfior când văd atâtea biserici ortodoxe româneşti arborând noul simbol al satanei – drapelul Uniunii Europene. Mă înfior când văd cum politicienii-slugi ale satanei, sunt invitaţi în primele rânduri la praznice de către vlădici-slugi ale satanei, iar din cauza acestor politicieni şi a SPP-iştilor lor, drept-credincioşii nu mai au loc în biserici – lupi în blană de miel şi diavoli în straie arhiereşti! Mă înfior când văd preoţii recomandând enoriaşilor să voteze un primar corupt, fiindcă acela a promis că va arunca fărâme din pradă şi bisericii; şi mă înfior după aceea şi mai mult, văzând cum primarii, pentru a primi finanţări de la bugetul de stat, intră în biserică pentru a le cere enoriaşilor să voteze slugile satanei în parlament sau la preşedinţia ţării.

Întreb din nou: ce har Dumnezeiesc poate împărtăşi viitorului preot, cu ocazia hirotoniei, un arhiereu care nu a avut niciodată acest har şi care se închină satanei?

Iar obiceiul, care nu ştiu când a apărut, de a vinde ca la licitaţie bisericile mănoase preoţilor care mituiesc mai gras (ori ţuţerilor arhiereilor) transformă biserica noastră, aidoma templului din Ierusalim, într-o peşteră de tâlhari.

5. Am început această carte cu ideea scrierii unui scurt roman, care necesita în unele cazuri explicaţii trecute în note de subsol. Am publicat apoi ediţia a doua, considerând că gravele acuzaţii aduse evreilor sionişti necesită sprijinirea cu cât mai multe fapte concrete – astfel, s-a ajuns

ca notele de subsol să reprezinte o treime din carte. Apoi, s-a întâmplat, pe de-o parte, ca unii cititori ai cărţii (preoţi ori călugări) să-mi recomande cărţi de care nici nu auzisem iar, pe de-altă parte, să văd că sfaturile pe care în cartea mea Lucifer le dă slugilor sale, se împlinesc de la o zi la alta – astfel, a treia ediţie a ajuns să reprezinte jumătate roman, jumătate note de subsol. A ajuns la cu totul altceva decât ideea de la care am plecat, dar este mai bine aşa: este mai elocvent şi mai convingător.

Această muncă suplimentară a avut totuşi efecte benefice: pe de-o parte completări cu date şi informaţii pe care le consider importante şi convingătoare, pe de-altă parte a corectat unele erori involuntare. De pildă, faptul că dacă în

ediţiile îl şi III am menţionat numărul de 52 de miliardari în primii 300 de bogătaşi ai planetei în anul 2005, în această ultimă ediţie am majorat numărul lor la 54. Aceasta s-a datorat faptului că iniţial, nu m-am gândit să-i verific şi pe cei din Asia. Verificarea completă, a tuturor, a condus la noua cifră, de 54, mai mult de o şesime din totalul lor.

Ştiu că este mai greu de citit, dar dacă cineva este interesat şi de argumentele care susţin afirmaţiile mele, atunci trebuie să citească şi notele de subsol. Iar celor care au citit primele două ediţii, pentru a nu se plictisi, le-am recomandat să citească doar noile note de subsol – acolo găsesc în principal noutăţile.

6. Au fost unele cuvinte care în mod

fals i-au fost atribuite lui Iisus Hristos: „Crede şi nu cerceta”. Azi, când aruncăm toate relele în spinarea bolşevismului, se susţine că această denaturare aparţine bolşevismului. În realitate, cuvintele aparţin filosofului grec Celsus (sec. Îl d C.), opozant al creştinismului, şi au mai fost folosite şi de catolicism, în special în vremea Inchiziţiei. Oricum, nu acestea au fost vorbele lui Iisus – El a spus „Fericiţi cei ce n-au văzut şi au crezut” (Ioan 20.29).

Nefericita lume în care suntem nevoiţi să trăim astăzi, Noua Ordine Mondială condusă de sionişti, aplică sub sancţiunea închisorii acelaşi principiu necreştin. Pentru prima dată în istoria omenirii, oamenii nu mai au dreptul de a gândi – trebuie să accepte ceea ce li se impune ca fiind un

adevăr imuabil.

Gândiţi-vă că printre cei care votează legile europene pe care suntem obligaţi să le respectăm se numără de pildă şi Elena „Eba” Băsescu – fiţi convinşi că mai sunt şi alţii în Parlamentul European cu acelaşi coeficient de inteligenţă şi acelaşi grad de pregătire, din toate ţările. Tot după cum fiţi convinşi că şi în alte guverne europene, mai puteţi întâlni „ministrese” gen Elena Udrea, fără vreo experienţă, cu competenţă şi inteligenţă îndoielnice, cu moralitate dubioasă – trăim timpuri în care fustele scurte şi excesul de silicon, botox ori colagen compensează lipsa calităţilor necesare unui ministru sau oricărui alt demnitar.

Trăim într-o Europă pretins creştină,

printre ale cărei valori se află teoretic şi libertatea de credinţă – dar încetul cu încetul, această Europă „creştină” ne interzice să mai fim creştini: ne cere să uităm vina majoră a evreilor în uciderea lui Iisus; să acceptăm homosexualitatea şi holocaustul; să scoatem icoanele şi crucifixele din şcoli; ne impune porunci şi principii europene care încalcă poruncile şi principiile creştine; ne interzice să ne bocim morţii şi ne obligă să-i îmbrăcam în haine biodegradabile; şi mai ales, să ne fie frică să mărturisim adevărul. Dar cel mai pervers şi mai fariseic îmi pare faptul că, în timp ce tinerii soldaţi pe care Europa îi trimite în ţările Islamului, îi schingiuiesc şi îi omoară cu cruzime pe musulmani, cetăţenii UE sunt obligaţi să „asomeze” porcii, ca să nu sufere

la sacrificare, în cadrul tradiţiilor de Crăciun, sau, şi mai rău, pot fi condamnaţi la închisoare dacă chinuie pisicile trăgându-le de coadă.

Minciuna în care trăim este poate cel mai bine exemplificată de nişte detalii mărunte ale vieţii materiale de azi:

Şniţele din soia şi brânză din soia; bere dezalcoolizată şi şampanie dezalcoolizată; cafea decafeinizată şi ţigări denicotinizate, femei gonflabile şi vibratoare.

7. În mai puţin de 20 de ani, s-a reuşit distrugerea nu numai a României, dar şi a şansei unui viitor pentru această ţară; distrugerea nu numai a moralei creştine, dar însăşi a fiinţei naţionale; distrugerea nu numai a solidarităţii, dar şi a omeniei. Am ajuns să trăim într-o ţară condusă de

trădători, în care slugi ale satanei au ajuns arhierei ai bisericii strămoşeşti, în care magistraţii se află în solda mafiei, profesorii nu ştiu cu mult mai mult decât cei pe care trebuie să fi înveţe, doctorilor nu le pasă de viaţa pacienţilor. O ţară în care instituţiile statului s-au transformat în bordeluri în care câteodată se plăteşte, alteori nu – iar când se plăteşte, se plăteşte de la bugetul statului.